

กายเกษม

เชิณ

อ่าน

๑๖-๑๗
๐๙๙,๙๙-๑๐

มีกรรมสิทธิ์ที่กรมพระราชบัญญัติ

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน “ไทยเชชม”

กำหนดเวลาออกของ “ไทยเชชม”

หนังสือ “ไทยเชชม” จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง โดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะก็ตั้งใจจะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออกทุก ๆ เดือนไป

คนที่ท่านผู้ใดที่ได้ออกรับอย่างหนังสือ “ไทยเชชม” ยังไม่ได้รับหนังสือ “ไทยเชชม” ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ ข้างบนนี้แล้ว ขอให้ โปรดเตือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี (๑๒ เล่ม)	เป็นเงิน	๑๐ บาท
๒ ปี (๒๔ เล่ม)	เป็นเงิน	๖ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปออกรับที่ สำนักงาน “ไทยเชชม” เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นามและตำบลที่อยู่ ให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดกล่าวไว้ ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงโปรดส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกันกับจดหมายขอรับที่ด้วย ถ้าท่านอยู่ในกรุงเทพฯ จะให้ ไปรับที่ร้าน พร้อมกับนำหนังสือส่งท่านที่เกี่ยวข้องจะเป็นพระคุณที่สุด

อัตราค่าลงแจ้งความ

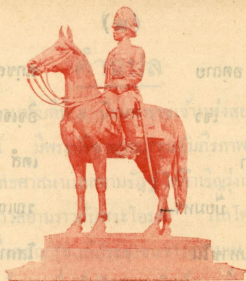
ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก	พิมพ์ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สออยู่ภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐ บาท

หลวงสรรพากร บัณฑิตการ
โรงพิมพ์ ไทยเชชมเป็นเจ้าของและผู้พิมพ์
สำนักงาน เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร

(ปีที่ ๓ เล่ม ๖ วันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๙)

บิณฑบาต	คณะไทยเขมม	หน้าพิเศษ
โคลงปลกณกะ	พระยาศรีสุนทรโวหาร	„ „
มาสาณสร	ป. ตาบ อกรักษ์	„ ๘๘๕
นิยายสี่สกุล	อินทวงศ์	„ ๘๘๖
ละคอนพูดเรงมัย	แม่ลัดดา	„ ๘๘๓
ได้จากละคอนพูดของท่านศรีอยุธยา	อบ ไชยวสุ	„ ๘๐๓
แถลงการณ์พิเศษ	กรมสาธารณสุข	„ ๘๐๕
เครื่องทำความร้อนจากแสงอาทิตย์	อุดมเดช	„ ๘๑๑
นักมวยสำคัญ	แสงบุหลัน	„ ๘๑๓
เบ็ดเตล็ดใครดีไม่แตก	จินตหรา	„ ๘๒๐
เรื่องสั้น ๆ	พันธุ์งาม	„ ๘๓๕
ความลับของลุงม่อฮ้าย	ป. หวานนท์	„ ๘๔๑
นิทานที่ข้าพเจ้าชอบ	ขุนจงจิตนิสัย	„ ๘๖๒
โลหิตหยาดสุดท้าย	แมกรู	„ ๘๖๗
นิทานบุญของอินเดีย	พรรณนะแพทย	„ ๘๘๓
อัสมาเทวี (ต่อ)	โกกโรหิต	„ ๘๘๖
นักสืบคนที่ ๒	ดินสอ	„ ๑๐๐๔
ปรโลก (ต่อ)	นายเทพ มหาเปารยะ	„ ๑๐๒๕
สมะริส หรือ ดอกไม้ซึ่งไม่โรย	สาลักษณ์	„ ๑๐๓๕
ครัวของไทยเขมม	นางสาวชานน้ำเค็ม	„ ๑๐๖๐
วิชานารู้	นางสาวแฝง พหุรัตน์	„ ๑๐๖๕
สารเขมม	อ. ส. สุริโยตร กับ ชากร	„ ๑๐๖๗
อันตวาทิ	วินา	„ ๑๐๖๘

ปิยมหาราชานุสรณ์

๑ โย ปรมากิเชยเขน

ปวิสุโต ปิยมหา—

สยามินโท ปณจโม รามา—

สมมาสมพุทธศาสนา—

เมตตวา สยามิกานัน จ

สยามรฎุจิกชนานัน

โอโลกนสุส อุตถาย

สยามสุส สยามิกานัน จ

เหตุวิรชยานชนตถิ

สยามรฎุเจ จ วิวัธ—

จุฬาลงกรณเอติ

ราชา คมภิรปถนวา

ธิปติ วรธมมิโก

สยามรฎุจากิวิฑโน

ปุตตสเสวากิปลโน

ทุกษสส จ สุขสส จ

สยามรฎุเจ จ จารโก

จุฑณวิรุฬหวิปุล—

นนาเทเสสุ จารโก

วิชาสิกขาภิวิฑโน

บุตติขมมสุส อตุลา

สมบุณฺหาปโยโน เจว

อตุตฺตสุขปริจฺจาคา

ตฺสุมมา ตฺสุมิ บิยฺมหา—

สุยามเทเส มหาชนโน

ปตฺวา สมานณฺทาว

สกุการุปนฺนตฺถาย

ตฺสส บิยฺมหารณฺโณ

สมบุตฺเตว ตฺถาคม—

ตฺสส กุณฺเ สรติวาน

มาลาคนฺธาทิตฺถาว

อภิวทิสฺส ปุเชตฺติ

ตฺสเสว ทิฆมทฺธานิ

อาทิสฺสิสฺสว ปตฺทิสฺส

อิทานิ ไทยเขมมอิติ

ตฺสส กุณฺเ สรติวาว

อภิวาเทสิ ปุเชสิ

สกุณณานาทิกสุสฺมิ

อิจฺเจวมาทิกโก สทา

เตสํ จ สุขมาวโ

รณฺเเว สกฺกํกเต วเร

โสกาตุริ จ อาลยิ

กาเรสิ ตฺสส รูปํ

ทิมานุสฺสรณาย จ

สกุณฺกต ทินสมเ

มาสเทวีสติมทินเ

สุยามรรณฺจิกปุกฺกลา

คนฺตฺวาน ตฺสส รูปํ

ปุณฺณานิ จ อภิสุปิ

หิตาย จ สุขาย จ

กฺลฺยาณเณว เจตสา

นาเมเน วิสฺสุโต กโณ

ตฺสส ปรมฺมรูปํ

กาย ว จ มเนนาว ๑

คำแปล

พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๕ บิ๊ยมหาราชเจ้าแห่งสยาม ปรากฏพระบรมนามาภิไธยว่าจุฬาลงกรณ์ มีพระปรีชาญาณสุขุมคัมภีรภาพผู้ทรงธรรมอันประเสริฐ ทรงบำรุงพระสัมมาสัมพุทธศาสนาแลสยามรัฐ ให้จำเริญรุ่งเรืองยิ่ง ทรงมีพระเมตตาอภิบาลรักษาประชาชนชาวสยามราวกับพระโอรส แลโดยการทรงสละความสุขของพระองค์ ทรงนำมาซึ่งความสุขแก่ประชาชนชาวสยามเหล่านั้นทุกสมัยกาล เป็นต้นอย่างนั้นคือ พระองค์เสด็จเที่ยวไปในสยามรัฐ เพื่อตรวจตราดูความทุกข์สุขของประชาชนชาวสยามรัฐ แลเสด็จเที่ยวไปในนานาประเทศเพื่อนำเหตุเลวร้ายแห่งความเจริญอกงามไปบูดมาสู่สยามและชาวไทย ทรงบำรุงการศึกษาวิชาต่างๆ ให้จำเริญรุ่งเรืองยิ่งในสยามรัฐมั่นคง แลทรงให้ ประมวลูแม่ซึ่ง กฎหมาย มีกฎหมายลักษณะอาญาเป็นต้น เพื่อผดุงยุติธรรมเที่ยงแท้ไว้ฉนั้น เพราะฉนั้น เมื่อพระบิ๊ยมหาราชเจ้าผู้ประเสริฐพระองค์นั้นสวรรคตไปแล้ว มหาชนในสยามประเทศ จึงถึงแล้วซึ่งความโศกเศร้าอาลัย ต่างมีฉันทะร่วมใจกัน ให้หล่อสร้างพระบรมรูปของพระองค์ไว้ เพื่อประโยชน์แก่การสักการบูชา แลเพื่อเป็นที่ระลึกตลอดกาลนาน เมื่อวันที่ ๒๓ เดือนตุลาคมอันเสมอด้วยวันสวรรคตของพระบิ๊ยมหาราชเจ้าพระองค์นั้น เวียนมาถึงเข้าแล้ว บุคคลชาวสยามรัฐ ทั้งหลาย ระลึกถึง พระคุณทั้ง หลาย ของพระองค์คือเครื่องสักการบูชามีมาลาเลขของหอมเป็นต้น ไปอภิวาทบูชา ซึ่งพระบรมรูปของพระองค์ อันได้ทำบุญทั้งหลายกัมม์บ้าง ดังกฏีศส่วนบุญถวายด้วยน้ำใจอันงามแท้ เพื่อประโยชน์แก่กุศลแลความสุขสันต์กาลชัวยาวนาน แต่พระบิ๊ยมหาราชเจ้า พระองค์นั้น ท่เดียว แล ในกาลนี้ คณะอัน ปรากฏ โดย ชื่อว่า ไทยเชชมระลึกถึงพระคุณทั้งหลายของพระองค์เหมือนกัน ได้อภิวาทบูชาซึ่งพระบรมรูปแห่งพระบิ๊ยมหาราชเจ้าพระองค์นั้นด้วยกายวาจาใจแท้

โคลง

ปักษิณกะ

ของ

พระยาศรีสุนทรโวหาร

(ฉันทลักษณ์)

ซึ่งใช้นามปากกา

“หมื่นศรี”

๑ ศรีอุทกขกออกตั้ง

เต็มใจ

แจกเพื่อน

เชิญเสพย์สลิไส

สุธาธำ

เร่งร้นขึ้นชูทัก

เทียมทิพย์

รสนา

โอสถบด ละลายแก่

เกยร่อนรมย์เกษม

โสดกเทอญ ฯ

มาศานุสร

ตุลาคม

ปณฺธิธิภวณฺณเวติ อวณฺณนปณฺธิโต

๑ ปราชญ์เขียวและชาวนววิทย มนระกิตมิตมนคน

ผู้มักประมาณ

ยมิใช่ผลลาภชยา ๗

ป. ทาย องครักษ์

พินธุชาติ

ของ

“อินทวงศ์”

อารัมภกถา

เรื่องพระนางภานุมดี

เมื่อพระเจ้าโอรุช ทอดพระเนตร เห็นพระ
แท่นสิงหาคันขึ้นมาได้แล้วเช่นนั้น จึงรับสั่ง
กับมนตรีว่า “คุณท่านมนตรี พระแท่น
เดิมที เป็นการทดสอบความสามารถของข้าเจ้า
ที่จะลุกขึ้น แต่เดี๋ยวนี้พระแท่นก็โตขึ้นมาดัง
มือข้าเจ้าแล้ว โดยอาศัยกำลังความเคย
แหลมของท่าน การระคนอยู่ด้วยนักปราชญ์ทั้ง
หลาย นำลาภผลแลความดีมาให้เช่นนั้นแทบ
หนอ” ถ้าเช่นนั้นมนตรี จึงทูลว่า “ข้าแต่
พระราชเจ้าผู้เจริญ ขอพระองค์ จงทรงสยดเสด็จ
ยทกลซึ่งตัวเองก็หาปัญญาไม่ได้ ทั้งไม่ฟังคำ
แนะนำของคนอื่น ๆ ย่อมถึง ความพินาศโดย
สิ้นเชิง ขอพระองค์จงอย่าเป็นเช่นบุคคลผู้นั้น
เลย ขอพระองค์จงทรงฟังคำแนะนำของยทกล
ผู้เป็นทนายแล้ว แลใคร่ตรองด้วยพระปัญญา

ของพระองค์เองอีกด้วย พระองค์จะไม่ประสพ
อันตรายใน กิจการที่พระองค์ ทรงกระทำทุก
อย่าง” พระราชเจ้ารับสั่งว่า “ผู้ซึ่งคอย
ป้องกัน กิจการต่าง ๆ มิให้เกิดเป็นอันตราย
ขึ้นได้ แลรู้ความเป็นไปของ เหตุการณ์ต่าง
หน้าตา ก็ ชั่วว่าเป็น มนตรีก่อนแท้จริง เหมือน
กับคำโบราณที่ใดกล่าวไว้ว่า

ผู้ซึ่งจะเป็นมนตรีที่สุกอันแท้จริงได้นั้น
คือผู้ที่จะทำประโยชน์ให้เสร็จรวดเร็วไป แลรู้
ความเป็นไปของเหตุการณ์ฝ่ายหน้า ทั้งรู้จัก
หลักเล่ห์ อันตรายอื่น จะเกิดขึ้น โดยการกระทำ
กิจในประโยชน์ของกันไว้ด้วย”

มนตรี ทูลว่า “ข้าแต่ พระราชเจ้าผู้เจริญ
มนตรีนั้น ควรจะทำแต่สิ่งอันจะเป็นคุณความดี
แก่พระราชอาชงตนสมกับคำโบราณว่า —

พ.ศ. ๒๔

นิยายสังกฤต

‘ถ้าทรมานผู้ที่จะเป็นมนตรีของพระเจ้าแผ่นดิน คุณสมบัติ อันมีค่าเหล่านี้ ล้วนมีอยู่ในพระองค์
โกนั้น คือผู้มีความเห็นใช้การได้ แลการ ทั้งสิ้น พระองค์เป็นราชาธิราชแห่งพระราช
นั้นก็นำมาซึ่งผลดีแก่นายของ ตน ด้วย ไม่ ทั้งหลาย มนตรีเหล่านี้ควรจะเป็นผู้ประกอบด้วย
ใช้ผู้ใจเอาจำเริญ’ อีกประการหนึ่ง — คุณสมบัติเหล่านี้ คือ ความรู้ นึกศาสตร์ทั้งหลาย

‘การปกครอง ไม่มี มนตรี เรือนไม่มี มนตรีพ
มีข้าวยะลือก เป็นต้น ความ สว่างงาม ล่วงวัย มีกามันทะ จาณิกะ ปัญจตันตระ เป็นต้น
วิราชะธรรมปราศจากความรู้ ความอดทนของ แลคุณสมบัติ เหล่านี้อีก ด้วยคือ — ‘มีความ
คนชั่ว ปัญญาของคนดีอันติดใจทิฐิ ความ ยากขึ้น พยายามต่อราชการ ของนาย (พระ
รักของหญิงแพศยา มิตรภาพของคนพล เจ้าแผ่นดิน) มีความ เกรง กลัว ต่อยา
อาศรัยคน ซึ่งอาศรัยผู้อื่นอยู่ ความไม่อดทน ให้นำพระฤทัยของพระเจ้าแผ่นดิน มีความ
ของ คนจน ความโกรธของ คนใช้ ความ กลอบายของยทุธวิฑูจะ ให้ มีชัย แลคอยของ
กรหา ของ นาย กฎาศน์ ของ คน กระหน กั้น มิ ให้พระเจ้า แผ่นดินตก อยู่ในอันตราย
ความสละสลวย ของคนชั่ว ความ ระคน อยู่กับ บุคคลผู้ประกอบด้วยคุณสมบัติเห็นปานนี้ จึง
พวกโจร ความ เห็น ชอบด้วย ของ คน โง่ — จะสมควรแก่ตำแหน่งของมนตรี เช่นตัวอย่าง
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้ พังเห็นเถิดว่า ไม่มีผล ทั้ง พหุศรัทธาของพระเจ้านั้นทะ เกียจกัน
ก็เลย’ อนึ่ง — มิให้พราหมณ์คนหนึ่งลักฆ่าฉนั้น”

‘พระเจ้าแผ่นดินควรปรณินิบัติพระคิระเป็น พระเจ้าโกละรัชต์ตั้งถามว่า “เรื่องเป็น
เจ้า เชื้อพงศ์คำของนักปราชญ์ มีทั้งกันเทวคา อย่างไร” มนตรีทูลว่า “ข้าแต่พระราช
แลพราหมณ์ทั้งหลาย แลการพระชนม์ชีพ ผู้เจริญ ขอพระองค์ จงคอยสยัเด็ก ข้าพระ
อยู่โดยครองยศิธรรม” ข้าแต่พระราชผู้เจริญ เจ้าจะเล่าถวายในนิพนธ์”

จบอารัมภกถาเรื่องพระนางภานุมาตี

เรื่องพระนางภานุมดี

มีกษัตริย์องค์หนึ่ง ทรงพระนามพระเจ้า
นันทะครองราชสมบัติในเมืองวิศาล พระองค์
เป็นพระเจ้าแผ่นดินที่ทรงปกครองประเทศโดย
ทรงพระอำนาจสิทธิ์ขาดแต่พระองค์เดียว แล
ทรงปรารถนาพระราชโอรสหลายผู้เป็นข้าศึก
ให้อยู่ในอำนาจ ย่อมเป็นเจ้าประเทศราชได้
ทั้งหมด โดยกำลังแห่งกองทัพของพระองค์
พระองค์มีพระราชโอรสองค์หนึ่งทรงพระนาม
เจ้าชยบาล แลผนวชเป็นภิกษุหนึ่งนามว่า พุทฺธิคุ
ซึ่งเป็นผู้อยู่การลงโทษ ๖ อย่าง แลเพลง
อาวธัมประการต่าง ๆ เป็นอย่างนี้ พระมเหสีทรง
พระนามพระนางภานุมดี เป็นที่เสนาหาอาลัย
ของพระองค์อย่างยิ่ง จนพระองค์ทรงรู้สึกว่า
ความทรงพระสำราญ เกิดจากความรักพระ
มเหสีเท่านั้น แม้เวลาเมื่อเสด็จขึ้นประทับบน
พระสิงห์ออกอภยวาร พระองค์ก็ยังต้อง
ไปรักให้พระมเหสีไปประทับนั่งอยู่บนพระเพลา
ของพระองค์ด้วย กล่าวย่อ ๆ ก็คือ พระองค์ไม่
สามารถจะพรากจากพระมเหสีแม่แต่ชั่วครู่
หนึ่ง

กาลหนึ่งมนตรีกิตติในใจว่า พระราชา
นี้ให้สตรีขึ้นนั่งสิงห์ในท่ามกลางที่ประชุม

โดยปราศจากความละอาย ชนทั้งปวงย่อมแล
ดูสตรีนั้น ชื่อนี้ (การกระทำของพระราชา)
เป็นการไม่สมควรยิ่งนัก แต่บุคคลผู้มากไป
ด้วยความกำหนัด ย่อมไม่รู้ว่าจะไร้อิสรภาพ
สิ่งใดไม่สมควร เหมือนกับคำโบราณที่ท่าน
กล่าวไว้ว่า —

‘ไม่ใช่นางเทพอัปสรหรือที่มดาประหนึ่ง
คอกประทุม ก็เหตุไรเล่า พระอินทร์ เจ้าพิภพ
แห่งเทพยดา จึงทรงร่วมกามธรรม กับนาง
อหฺลยา ผู้เป็นแต่เพียงหญิงข้าพญาคะธรรมา
คนหนึ่งเท่านั้น เมื่อดำคือเหตุนี้ อันเพลิงคือ
กามเทพเผาผลาญแล้ว ผู้ใดเล่า แม้ว่าจะเป
นนักปราชญ์ผู้มีความรู้ ก็จะไม่สมควรแล
ไม่สมควรได้’

ครั้นโดยยรรยบุคคลยังไม่โดน ลูกครึ่ง คือ
การชายคาของสตรีเจ้า ครั้นนั้นเขาก็นั่ง
รักษาความแน่นแนแลความกล้าหาญไว้ไว้
ถึงคำโบราณกล่าวไว้ว่า

‘ยรรยรักษาความแน่นแนและใจอันเกิน
ให้คงที่ไว้ และคำสั่งสอนอันถึงงาม ยิ่งคง
ส่องแสงเข้าไปถึงดวงหฤทัยของเขา ทำให้
มีแสงสว่างเป็นอันเดียวกันอยู่ได้ ก็ต่อเมื่อ

พ.ศ. ๒๔

นิยายสี่สกฤต

ไม่โดนลูกศร คือ การ ซาญตาย ของ สตรี เจ้า
มารยาตงามประหนึ่งปริมณฑลแห่งชีวิตฉณพ
(ทะเลน้ำนม) แลโดนศาอันยาวแลเต็มไปทั่ว
ความเหลวและของสตรีเหล่านั้น เท่านั้น

อนิจจาเอ๋ย อานภาพ แห่ง กามเทพ แม้แต่
นักปราชญ์ ก็อาจ ครอบงำ ให้มันเมาไปได้ สม
กับคำที่ท่านกล่าวไว้ว่า

‘กามเทพ ย่อม ครอบงำ ท่านักปราชญ์ ให้
หมกมัวถึง เขารเย็บท่านผู้บริสุทธิ์ (พระ)
ทำคนผู้หอยเหงาให้กลียุติช่นช่น แลทำ
คนกล้าหาญให้กลัวได้ ในทันที’ แล —

‘คนโง่ เมื่อเข้าถึงไฟ คือสตรี (รักผู้หญิง)
แล้ว ย่อมทำกรรมชั่วของตน ความซื่อสัตย์
ตะขบธรรม ความประพฤติดี ความชำนาญ
ในศิลปศาสตร์ แลคฤตยาศาสตร์อย่างดีที่สุด
ให้เป็นเสมือนหนึ่งพันท่านั้น’

บุคคลผู้มากไปด้วยความรัก ย่อมไม่แล
เห็นเหตุการณ์อันแท้จริงของโลก โดยประจักษ์
กำลังแห่งตน วงศ์สกุลอันดีของตน และการที่
ตนจะถึงความตาย

เมื่อมนตร ได้ตรึงครองเช่นนี้แล้ว พอได้
โอกาสก็ทูลแก่พระราชว่า “ข้าแต่พระ
ราชผู้เจริญ ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะกราบทูล”
พระองค์จึงรับสั่งว่า “บอกมาเถิด เรื่องอะไร?”

มนตรทูลว่า “เป็นการกระทำที่ไม่สมควร
อย่าง ยิ่ง ที่ พระองค์โปรดให้ พระ นาง ฐานมตี
เสด็จประพัตินั่งบนบรรลึงก์ ร่วม กับ พระองค์ ใน
ท่ามกลางที่ประชุม ในธรรมศาสตร์กล่าวไว้
ว่าบรรดาพระราชาของกษัตริย์ ไม่ควรจะเห็น
แสงพระอาทิตย์ ชนต่าง ๆ วรรณที่มาประชุม
กันในที่ ประชุมนั้น ย่อมแลดู” พระราชา

จึงรับสั่งว่า “ข้าเจ้ารู้เรื่องนี้ ก็เกิดเขว แต่
จะทำอย่างไรได้ เพราะ ข้าเจ้า รักหล่อนอย่าง
เหลือเกิน จน ข้าเจ้า ไม่สามารถ จะ พราง
จาก หล่อนได้ แม้แต่ ครู่ เขียว” มนตร

ทูลว่า “ท้าวชินชี พระเจ้าข้า” ตรัสถาม
ว่า “ทำเช่นไร? จึงแข็งให้ข้าเจ้าทราhy”

มนตรทูลว่า “ขอพระองค์จงรับสั่งให้หาช่าง
เขียนมา แล้วให้เขียนพระรูปพระนางฐานมตี
ลงบน แผ่นผ้า เอาติดไว้ ที่กำแพง ตรงพระ
พิทักข์ของ พระองค์ ๆ ก็จะได้ ทอด พระเนตร
เห็นพระรูปอัน แท้จริง ของพระนาง ฐานมตีอยู่
เสมอ” ถ้อยคำ ของ มนตร เป็นที่ พอ พระ

หฤทัยของพระราชามาก

พระเจ้านั้นทรง รับสั่งให้ หาช่างเขียน คน
หนึ่งเข้ามาแล้วตรัสว่า “ใครน่ายช่าง ท่าน
จงเขียนรูปนางฐานมตี อย่างดีที่สุด ลง บนแผ่น
ผ้า” ช่างเขียนทูลว่า “ข้าแต่พระราช

อินทวงศ์

กุล

ผู้เจริญ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระนางแล้ว ข้า
พระเจ้าจึงจะเขียนให้เหมือนได้ เมื่อได้ทรง
สดับ พระราชาจึงรับสั่งให้หาพระนางมานม
เข้ามาเฝ้า แลทรงอนุญาตให้ช่างเขียนท
พระนาง ส่วนช่างเขียน เมื่อได้เห็นก็ทราบดี
ทันทีว่าพระนางมานมคน เป็นหญิงเหล่านี้ทมิ
(หญิงงาม เหมือน กอกยว ซึ่งรักเป็น ชนที่ ๓
สำหรับนางงาม) แล้วข้าพเจ้าจึงมีอาวาทพระรูป
ตามลักษณะของหญิงชนบททมิ ลักษณะของ
หญิงชนบททมิคน มีกล่าวไว้ดังนี้

หญิงเหล่านี้ทมิคน มีสรรพางค์กายอ่อนนุ่ม
ประหนึ่งทอกยวทมิ ปุณระหรืออุก ภายหลังเมื่อ
ได้ มีการร่วมสมพาศกับบุรุษแล้ว มีกลิ่นหอม
ประหนึ่งทอกยวบาน อวยะระน้อยใหญ่ มีกลิ่น
หอม เนตร สดใสเหมือนกับมฤคเนตร ใน
เวลาตกใจ ขอบตาแดง ถิ่นทั้งสองไม่ม
คำหนิ หรือ กระเลย งามแต่ประหนึ่ง ศิวผล
ผล (มะตูม) งามงามประหนึ่งต้นคิล (งา)
อันกำลังมีรวง เป็นผู้ที่พิศวงในการกระทำ
ความเคารพบูชาแต่พรหมองค์ แต่ผู้เจริญโดย
วัย และแต่เทพยดาเสมอ เป็นผู้มีร่างกาย
บริสุทธิประดุจกลีบประทุมชาติ เหลืองประดุ
กอก จมปลอก ซึ่งเกินที่จะอธิบายได้ สันฐาน
ส่วนลึกก็ประหนึ่ง ภายในของ ทอกประทุมบาน

อาวาทกิริยา งามประหนึ่งนางหงษ์ การแต่ง
กายเรียบร้อย บริโภคอาหารที่ สอาด แลพด
มีความ ทนงตัว อยู่ใน ที่ มีความสบาย ชอบ
เสื่อผ้าแลกกอกไม้ขาว ๆ

ช่างเขียน ได้ ประจง เขียน ภาพของพระ
นางมานมที่ตามนัยนี้ แล้วเสร็จแล้ว ด้วยแต่พระ
ราชา พระเจ้านันทะ ได้ทอดพระเนตรเห็นพระ
รูป พระนาง มานมคน เป็นที่ พอพระหฤทัยยิ่งนัก
ได้ประทานรางวัลแก่ช่างเขียนนั้นมากกว่ามาก

ภายหลัง การทำนันทะ มหา ราช ครู
สังเกตภาพของพระนางมานมคนแล้ว กล่าวกับ
ช่างเขียนว่า “ดูกรช่างเขียน ลักษณะของ
พระนางมานมคน ท่านเขียนเรียบร้อยถูกต้องก็
แล้ว นอกจาก ท่านล้ม ทำเครื่องหมาย เสีย
อีกอย่างหนึ่งเท่านั้น” ช่างเขียนว่า “ข้าแต่
ท่านผู้เจริญ สิ่งใด ที่ ข้าพเจ้าลืมเสีย ขอท่าน
ได้โปรดบอกข้าพเจ้าด้วย” การทำนันทะ
กล่าวว่า “มีรอย เป็น รูปปลา อยู่ ที่พระ
โสณเียงซ้าย ของ พระนาง ท่านยังไม่ได้
เขียน” คำพดของมหา ราชครู การทำนันทะ
นั้น แม้พระ ราชอาเอง ก็ได้ทรง ตรหนักใน
วันนั้น ครั้นเมื่อพระองค์ ได้ ทรงร่วม กาม
กรรมกับพระนาง พระองค์ได้ทอดพระเนตร
เห็นรอยเป็นรูปปลาที่พระ โสณเียงซ้ายตามคำของ

พ.ศ. ๒๔๗

นิยายสังกฤต

มหาราชศรัทธาทานันตะ เมื่อได้ทอดพระ
เนตรเห็นเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงดำริทีในพระ
หฤทัยว่า ทำไมหนอ ศรัทธาทานันตะ จึงอาจ
เห็นรอยทอวยวะอันลึกลับของพระนางนิกิ ไม่
นำจะเป็นไฉนเลย อย่างไร ก็จักจะต้อง มีการ
สมพาศกันระหว่างคนทั้ง ๒ นั้น มิฉะนั้น เขาจะรู้
ไม่ได้เป็น อันขาด พระดำริที่นี้ทำให้พระองค์
ทรงสงสัย ถึงการ กระทำอันเป็นยาป ของเหล่า
สตรี ซึ่งมักกล่าวไว้ว่า

‘ธรรมศาสตร์ย่อมชอบพกประจ้อประแจกับ
บรุษอน เพ่งเล็งกับบรุษอนด้วยสายตาอันเต็มไปด้วย
กัวย มารยา เขาบรุษอนมากิกมากิกในใจ
(เพราะฉะนั้น) สตรีย่อมไม่มีความยินดีกัวย
สามีเพียงคนเดียว’ เพราะ —

‘ไฟ ย่อมไม่เพียงพอกัวยพณเพียงมกัวย
ทะเล กัวย แม่น้ำ ความตาย กัวย สัตว์ทั้ง
หมก สตรี กัวย สามีแม่มาก’

ช่างไม่มีความลึบ กาลเวลา (คือสตรี
รักษาความ รักไว้ไม่ได้ ไม่เลือก ว่ากลางวัน
กลางคืน รักคนอนไม่รักกัวย) เสียเลย
เกือบหนอ !

ข้าแต่ท่านนารถมหาวิ ความบริสุทธิ์
จาก การเมสุมิฉลาจาร ของ สตรี เป็นอยู่โดย
อาการเช่นตนเองหนอ

เขา ผู้หลงรักสตรีแล้ว ย่อมคิดอย่าง ไร ๆ
ว่า สตรีนั้นรักเรา ที่แท้ก็คอยดูสตรีคว่ำหน้าเอาไว้
ไป ประหนึ่งการกระ โดกโลกเต็น ของนกที่
ถูกขังอยู่ในกรงคณัน
นักปราชญ์ ถ้าหากความจริงแก่สตรีแล้ว
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะไม่ทำตนให้ต่ำลงใน
โลกนี้

บรุษผู้มากด้วยความรัก ย่อมถูกสตรีรัก
แล้ว บัยเสีย ประหนึ่ง ใบเทียน (“อลกตก”)
ซึ่งเขามักจะเอาทำขยเล่นคณัน
เมื่อได้ทรง ดำริที เช่นนี้แล้ว จึงรีบสั่ง
ให้ทามนตรีเข้ามาเฝ้า แลตรัสเล่าเหตุการณ์
ที่เป็นมาแล้วให้ฟังทั้งสิ้น

ในกาลนั้น มนตรีก็ทูลสนองคณันตาม
พระหฤทัยของพระเจ้าแผ่นดินว่า “ข้าแต่
พระราชาผู้เจริญ ก็จิตต์ของใครเล่า จะไม่เป็น
ธรรมชาติแตกต่างกัน ใครจะล่วงรู้ เรืองน
ขยบจะเป็นจริงทีเกีย” มนตรีสั่งว่า “ดูกร
มนตรีถ้าท่านถ้อยว่าข้าเจ้าเป็นทริกของท่านแล้ว
จงนำศรัทธาทานันตะเสีย” มนตรีทูลว่า “จะ
ต้อง เป็นไป ตาม รัชสั่ง ที เกีย พระเจ้าข้า”
แล้วจึงรีบ ศรัทธาทานันตะ มัดคอหน้าประชมชน
ในขณะนั้นศรัทธาทานันตะกล่าวว่า “โอ้เอ๋ย
ใคร ๆ ซึ่งเป็น ทริก ของพระเจ้าแผ่นดิน ย่อม

อินทวงศ์

ทุล

ไม่มีเสียเลยหนอ
โบราณก็กล่าวไว้ว่า

‘เมื่อมกตรพิชิตสมัยมาก ใครบ้าง จะไม่มีความทนง ผู้ที่ปล่อยใจไปตามกามคุณ จะล่วงทุกขไถ้อย่างไร ในโลกนี้ใครบ้างที่ไม่ฉกศรัททำให้ใจ ชุ่นเคือง ใครบ้างจะเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าแผ่นดิน ใครบ้างที่ไม่อยู่ในเขตแห่งความตาย คนขอทานหรือจะเป็นคนใหญ่โตได้ ผู้ซึ่งตกอยู่ในอำนาจแห่งคนพาลแล้ว จะรอดคนออกมาได้ ไคยสวัสดิ์หรือ?’

‘ใครบ้างที่—เคยเห็นหรือเคยได้ยินความส่อากของกา ความซอตรงของนักเลงการพนัน ความกล้าหาญของพวกเขาขึ้นที่ ความครึกครองตามสภาวะที่เป็นจริงของคนเมา ความอดทนของงู ความพอใจใน ความรัก ของ เหล่าสัตว์ และมีศรัทธาของพระเจ้าแผ่นดิน’

ผู้ที่ถูกพระเจ้าแผ่นดินกริ้ว แม้แต่จะเป็นคนบริสุทธิ์ก็ต้องกลายเป็นคนมีหัวหมอง สมกับคำที่ท่านกล่าวไว้ว่า

‘ในเวลาที่ถูกพระเจ้าแผ่นดินกริ้ว แม้ผู้นั้นจะเป็นคนบริสุทธิ์ก็ต้องเป็นผู้มีหัวหมอง แม้

มีบุญญา ก็ต้องเป็นผู้ไร้เวลา แม้กล้าหาญ ก็ต้องเป็นคนขลาด แม้จะมีอายุยืน ก็ต้องม้วยสิ้น แม้เกิดในสกุลสูง ก็ต้องกลายเป็นสกุลต่ำ”

ในเวลาที่จะสวรรคตนั้น พระพุทธเจ้าได้เสด็จไปเสวยพระสุคนธ์ที่สวนมโหฬาร

“ในยามที่ ในสงครามก็ ในท่ามกลางข้าศึกก็ ใน มหาสมุทร หรือ ยนยอกเขา ก็ ในไฟก็ ในน้ำก็ เวลานอนหลับหรือตื่นอยู่ก็ ในคราวทุกข์หรือร่ำไห้ ก็กลกรรมทำไว้แต่ชาติก่อนเท่านั้น ที่จะคุ้มครองได้”

ส่วนท่านมนตรีคิดแต่ในใจว่า เรืองนี้จะ เป็นความจริงหรือไม่หนอ แต่ทำไมจึงต้องฆ่าพราหมณ์ด้วย การฆ่าพราหมณ์นั้นเป็น ความยุติธรรมอย่างยิ่ง ครั้นแล้วมนตรีจึงเอา ศรทวนันทะ แอบไว้เสียในเรือน โดยมิให้ใครล่วงรู้ จึงทำการให้อยู่ในห้องใต้ดินเรียบร้อยแล้ว กลับไปเฝ้าพระราชา ทูลว่า “ข้าแต่

พระองค์ผู้เจริญ ก็การทุกอย่าง ได้เป็นไปตามพระกระแสรับสั่งแล้ว พระเจ้าข้า พระราชาทูลว่า “ถ้าเช่นนั้นก็ชนะซี”

จบเรื่องพระนางภานุมาตี

ตัวละครคน

๑. พระยาอภัยวงศ์บำรุง	อายุ ๕๒ ปี	ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิบุรี.
๒. คุณหญิงอภัยวงศ์บำรุง	อายุ ๔๗ ปี	
๓. นางสาวเกศณี เสวีพรรณ	อายุ ๓๘ ปี	บุตรพระยาอภัยวงศ์ ๑
๔. นายजर เสวีพรรณ	อายุ ๓๓ ปี	น้องชายนางสาวเกศณี.
๕. ขุนดำริห์เลอสาร	อายุ ๓๐ ปี	เลขานุการของพระยาอภัยวงศ์.
๖. เด็กจวง เจอยแจ้ว	อายุ ๓๓ ปี	คนใช้ เกศณี.

สถาน÷ ระเบียบ คำนหลัง จวน ผู้ว่า ราชการ จังหวัด มีเก้านั่งเล่นวางอยู่ ๒-๓ ตัว
 ก้านซ้ายเป็นลูกกรง โปรงมีบรร ไคลงไปเบื้องล่าง ก้านขวาติดต่อกับห้องรับประทานอาหาร.

(เปิดฉาก เป็นเวลาเช้า เกศฉิ่งวัยประชันกาพย์อยู่ที่โต๊ะกลาง ขอรุ่ง
กางเกงขาสั้นสวมเสื้อเชิ้ตสปรอต ถิ่นเรศเกิด เดินสละ เดินเข้ามา.)

ขจร แหม! พี่เกศ คุณแต่เช้าเหมือนกัน ขจร เป่ล่าน่า! เป็นด้วยพี่เกศหัวเสียมาก
ลองไปออก เหยียดอกผสมสักพักเป็นไร?
เกศฉิ่ง พ่อจรรไม่เคยชวนพี่เล่นเดินสละ
ที่เดียว. เกศฉิ่ง เชิญที่ไหนได้ คุณพ่อท่านให้ทั้งเสีย
แล้ว ท่านไม่ต้องการให้พี่มางาน
วันเกิด.
ขจร สมนึก บุญชู, คำ, กัย เขมม เพื่อน
นักเรียนไว้ว่า วันนั้นเป็นวันอาทิตย์
หยุดเรียน จะมาออกเหยียดอกสักพัก ขจร นั่นซี! สมกเห็นใจพี่ เล่นกันน้อยใจ
อ้ายเกศฉิ่ง ทะเลไม่มีใครไล่หน้ามา
สักคน ระวังจริง!
เกศฉิ่ง ออมน่าละ วันนั้นจึงโผล่มาชวนพี่ได้
ขจร เป่ล่าหรืออก ผมเห็นพี่เกศ หัวเสีย
มาหลายวัน จึงมาชวนให้สบายใจ เกศฉิ่ง เสียยัง.
เกศฉิ่ง ไม่เล่น!
ขจร ไม่เป็นไร ผมก็เพียงแต่งตัวเก๋อยู่ใน ขจร ระวังภัยภัยถึงเพียงนี้ ระวัง!
บ้านนี้ก็เคยเท่านั้น ขอกาเพ่เหลื่อ ระวัง! ผมเห็นด้วย แต่คนนั้นพี่เกศ
กินสักหน่อยเถอะ (เข้าไปหยิบวิน เราไม่ต้องการเลี้ยงอาหารเขาไม่ได้ หรือ
วัยประชันเอง) วันนั้นเป็นวันเกิดของ เพียงแต่น้ำชาเวลาบ่าย เป็นไร?
พี่เกศไม่ใช่หรือ? ทำไมหน้าตา เกศฉิ่ง พี่เรียนท่านเหมือนกัน ท่านว่าไม่
ถูกต้องน่ะละ? จำเป็นต้องเงินเป่ล่าๆ.
เกศฉิ่ง ก็ว่าจะหน้าตาไหน หัวเราะไม่ไหวเอง. ขจร แล้วพี่ ว่าอย่างไร?

พ.ศ. ๒๔

ละครคนพูดเรื่องมัย

เกศณี พี่ว่าจำเป็นต้องทำในเกียรติยศของ
ลูกสาวคุณพ่อ เพื่อยกย่องแทนเพื่อน
ฝูงทั้งหลาย ที่เขาเคยทำมาแล้ว.

ขจร แล้วท่านว่าอะไร?

เกศณี เท่! ย้า! ไม่เข้าเรื่อง.

ขจร ร้ายจริง คุณพ่อนั้น นอกจากการ
ตระหนี่ของท่านแล้ว ยังเห็นแก่
ข้าจากรสเมื่อยนิยมนัก เวร—กรรม—
ของท่าน แต่ถึงที่พิโสภานี ท่าน
เอาใจไปเสียแล้ว เห็นไหม ท่านรัก
หาของพินเมืองนี้ส่งไปแก่นันพิโสภานี
ไม่เว้นแต่ละเดือน แลคร่าวโรงเรียน
ยัดพิโสภานีมาทัน ท่านก็รับรอง
ราวกับข้าวหญิง.

เกศณี ก็น้องไม่รู้หรือว่า พินโสภานี
เธอเกือบ ๆ จะเป็นข้าวหญิงอยู่แล้ว
เธอเป็นคนหนึ่งของท่านชาย แลใน
ไม่ช้าก็จะมีตำแหน่งเป็น หม่อม
สีกะของเสด็จในกรม —

ขจร อย่างนั้นสิ! คุณพ่อคุณแม่จึงเอาอก
เอาใจถึงเพียงนี้ แผลว่าท่าน
เห็นลูกเขยข้าว.

เกศณี เช่นนั้นสิ!

ขจร พี่เกลียดคนรักผู้ชายผู้รักที่ไม่รักหรือ

หาที่มันมี แล มีชัยบรรดา คักก็สูง
อย่างเดียวกับท่านชายของกัน เพื่อ
แข่งขันกับพิโสภานีที่เป็นไร ไม่ช้า
คุณพ่อ คุณแม่ ก็คง จะ กลับ มา อี
พี่เกลียดบ้าง.

เกศณี การมีคู่ยอม แล้ว แต่กลัวความของ
ตัวเอง ใช้ว่าจะเลือกได้ตามชอบ
ใจเมื่อไร หญิงสาวที่จะมาเป็น
เป็นคนบริวาร ปราศจากรัก หาคว
ที่จะครองนักรักผู้ชายไม่ ที่แท้ควร
ปล่อยไปตามเวลาและ สภาพ ที่ควร
เป็นจึงจะถูก.

ขจร ถ้ากระนั้น เวลาในใจ พินโสภานี
รักผู้ชายคนใดเลยเที่ยวหรือ?

เกศณี เช่นนั้นสิ.

ขจร มหาสมุทรยอมไม่ว่างเปล่าด้วยคลื่น
ลมคลื่นใด นารีสาวก็ยอมไม่ว่างด้วย
ความรักฉันนั้น จึงจะพี่เกล.

เกศณี พ่อขจร! นี่แกไปจำเอาภาษิตมายอ
อะไรมาชักกล้อ ขอให้ฉันยังนะ
ว่าภาษิตเหล่านั้น ผู้ชายเป็นผู้แต่งขึ้น
หาใช่ผู้หญิงไม่.

ขจร เธอ ข้างที่จะวิ่งของพี่เกล แต่น้อง
สงสัยว่า พี่เกล จะรัก อยู่ กับใคร คน

แม่ดัดตา

ทุต

หนึ่งเย็นแน่นในเมืองนี้.

แม่เกศมาช่วยจัดการเคียวหน้าแหลร.

เกศณี ใคร?

เจ้าคุณ (เรียกในโรง) เกศ! เกศ! คุณหรือยัง?

ขจร ขุนกำรวิเสฐานการจริงไหม?

เกศณี โคมลอยแล้วพ่อจระ พ่ไม่เคยนกเลย.

เกศณี ค่ะ, อยู่น.

ขจร พ่ออย่าขี้เกียจ นอนเห็นเขาก้อล่อก้อตักใส่ฟ้เกศเสมอ.

ขจร จัดการอะไรกัน (ทำหน้าต๋น)
(เจ้าคุณ กับ คุณหญิง ออก ทางห้อง
ด้านขวา เจ้าคุณถือกระดาษโทรเลข
เดินคอตก)

เกศณี จริง! แท้ถึยทำให้พ้ข้นมากกว่ารัก
นักรจะบอก คุณพ่อ เสียบ หลายหน แล้ว
แต่ยังสงสารหน้า จ้งปล่อยให้แกย้า
ไปตามกุกขี้ของแก.

เกศณี คุณพ่อมีขระอะไรหรือคะ?
เจ้าคุณ (ยื่นโทรเลขให้จระ) เอ้า! เจ้าจระ

ขจร ก็แล้วพ้เกศ นื่องไม่ อยาให้เป็น
เช่นนั้นเลย นื่องอยากให้พ้เกศ
รักผู้ชายที่จะเป็น คู่ แข่งขัน กับ ท่าน
ชายของพ้โสภโถ่ คุณพ่อคุณแม่
จะไต่ ไต่พ้เกศบ้าง.

ขจร อานให้พ้สาวเจ้าเข้าพ้.
(วิคัลอ่านถึง ๆ) ในกรม ท่านชาย
กิดิน มารดาคำวนนี้ รัยรองเป็นส่วน
ตัว โสภโถ่ (วางโทรเลขบนโต๊ะ)
ผ่าเถอะครึยคุณพ่อ นีมัก้องฉุกฉะหล
กันใหญ่วัน?

เกศณี อย่าพูดเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย ว่าแต่
วันน พ้กลุ้มใจ นก จะ ทำอย่างไร กิ
เรื่องวันเกศของพ้?

คุณหญิง กันนั้นะจ้ะ จะทำอย่างไรกัน?
เจ้าคุณ เกศ! วันนเจ้าต้องเป็น แม่งานหน้อย

ขจร นื่องก็ให้พ้ยายมนักช่วยคุณพ่มาสอง
วันแล้ว คงจะเย็นลตสำเร็จ ไต่บ้าง

เถอะ...
เกศณี มีนาที่อย่างไรบ้างคะ?

เจ้าคุณ (พูดในโรง) เกศแล ขจร ชงัก พ้ง)
แยจริง แม่ผากพ้ นัรจะเตรียมตัว
ทันวัน?

เจ้าคุณ จิตต้องบรรทม เสตึจในกรม กับห้อง
ท่าน ชาย บัญชาการ ครวี่ ตลอดจน
จนจักไต่.

คุณหญิง เห็นจะทันช้คะ ยังเข้าอยู่นั เวีก

เกศณี เชิญใครนั้ไต่บ้างคะ กัคน?

พ.ศ. ๒๔

ละคอนพุทธรังมย์

เจ้าคุณ เราจะเชิญใครบ้างชะหล่อน (ถาม
คุณหญิง)

คุณหญิง เห็น จะ ไม่ ต้อง เอิกเกริก นึกก็ กระมัง
เพราะ โสภายออกมาว่า ให้รับรองเป็น
ส่วนตัว ขึ้นทำใหญ่โดยางที่เสด็จ
ในกรมจะไม่ไปรอกก็ไม่ได้ ขอแค่
เพียง จัก จวน ไว้ รียเสด็จให้ หู หว
หน่อยเท่านั้นก็พอแล้ว.

เจ้าคุณ (หันไปถามเกศณี) งั้น?

เกศณี (ขิง) แล้ว แต่ คุณพ่อ เอะ ค่ะ
ก็ฉันเป็นคนทำงานตามบัญชาเท่านั้น

เจ้าคุณ ถ้าเช่นนั้นก็ไม่ เชิญใครให้มาก

(และ ปลัดจิ้งหวิดคน ๑ คลังจิ้งหวิด

คน ๑ เลขาการคน ๑ พอแล้ว.

เกศณี กัท่ะคะ?

เจ้าคุณ (นับนิ้วมือ) ๑ เสด็จในกรม, ๒ ท่าน

ชาย, ๓ แม่โสภาย, ๔ พ่อ, ๕ แม่ผาง,

๖ ปลัดจิ้งหวิด, ๗ คลังจิ้งหวิด,

๘ เลขาการพอแล้ว.

คุณหญิง เอ๊ะ! ก็แม่เกศ กับ พ่อจว เจ้าคุณ

ไม่ให้ร่วมโต๊ะด้วยหรืคะ?

เจ้าคุณ เอ — เอ — ขอโทษ พ่อล้มไป รวม

เป็น ๑๐ คนพอซิ.

เกศณี ไม่เป็นไรหรอกเจ้าค่ะ ก็ฉันไม่สำคัญ

อะไร.

ขจร ไม่ได้ ชีฟเกศ ไม่สำคัญอย่างไรได้

ฉันก็ขี้ปากเป็นลูกคุณพ่อ.

เจ้าคุณ วึ่ง — ไม่ได้ ๆ แม่เกศต้องนั่งด้วย.

ขจร และวันนั้นก็เป็นวันเกศของพ่อเกศด้วย.

เจ้าคุณ ก็แล้ว เหมาะที่เกศ พ่อจะเลยทล

เสด็จในกรมด้วยคืนวันนั้น ว่าเพอวัน

เกิดของแม่เกศ.

เกศณี (ข้ม) เห็น ะ เป็น เหวระหัด ของ

ที่ดินที่พลอยยังเชิญด้วย แต่ คุณพ่อ

จะไม่อนุญาตให้ที่ดิน เชิญเพื่อน ฝูง

มายังหรือคะ?

เจ้าคุณ ได้ ให้เขามาช่วยทำอะไร ๆ ย่างก็

เหมือนกัน.

เกศณี มิได้ เชิญรียประทานข้าวด้วย.

เจ้าคุณ มัน ะ ยุ่ม ย่ามเกินไป กระ มังเกศ?

พ่อเห็นว่า มีเสด็จในกรม ประทับโต๊ะ

ด้วย ก็คือออกจะเพียงพอกับ เกียรติยศ

ของลูกแล้ว.

เกศณี (หันไปพยักหน้ากับขจร)

คุณหญิง วึ่ง ๆ แหละ อย่างวนวายไปนกละ

หนูเกศ ว่าแต่รียไปกระการจิดทำ

อาหารเออะ.

เกศณี ไทยหรือฝรั่งคะ?

แม่สีดา.

ทุก

เจ้าคุณ ไทยฝรั่งนั่น ทั้งทำเต็มฝีมือ ขจร เอาเถื่อนมา แกล้งทำขึ้นแหละ.
 ลูกเคยเรียนมา เกศณี เหว — เหวของเกศ.
 คุณหญิง คงจะได้ รับความชมเชยมากในคืน ขจร แต่ มันเป็นอย่างนี้ของจรรยา วินัน
 วนัน.
 เกศณี (ยิ้ม) ขนมน่ะคะ? เกศณี นั้นทำไม่จริงกลายเป็นเด็กตระกูลมเช่น
 เจ้าคุณ ขนมนฝรั่งนี่ อย่างที่ ลูกเคยทำ นนะ?
 อร่อยๆ มาแล้วนั้นแหละ เอ๊ะ ไม่ไ้ ขจร ใช่! พี่เกศ ร้อยวันพินัย คุณ พ่อ
 การ เคยจะสาย ยังมีอะไรอีกมาก ท่านก็ไม่กินหมื่นเย็ดไล่สักที นอก
 ต้องให้ ขุนคำวิทักย์ เสมียน มา ช่วย จากตรส้านเท่านั้น.
 ตกแต่งจนเสียเที่ยว. (ขุนคำวิทักย์เข้ามาทางซ้าย)
 เกศณี เอ๊ยคะ ไ้ระจกตกไม้สักด้วยไหม? ขุน สบายหรือครี๋ย คุณเกศ.
 เจ้าคุณ จักได้กัก ตามใจ แม่เกศเถอะ พ่อ เกศณี สบายดี.
 ยกให้เป็นวันเกิดของ แม่เกศ ทั้งหมด ขุน คิดถึงจริง (เกศณีหัวเราะ)
 แหละ (ออกไปทางขวา) ขจร ผมก็คิดถึงคุณจริง.
 เกศณี เป็นพระคุณจริงจริง (หัวเราะ) ขุน เจ้าคุณท่านสั่งให้ผมทำน้าโยธาตก
 อ้อ! คุณแม่ก็ะ ไปรดสั่งให้ยาวๆ แก่งสถานที.
 ไปหาออกไม้มาด้วยเถอะคะ. เกศณี กักแล้ว.
 คุณหญิง ได้ซ้ลูก (ออกไปทางซ้าย) ขุน ครี๋ย แต่ตอนค่ำเลยเป็นแซกรับเชิญ
 เกศณี (ถอนหายใจยาว) เห็นไหมพ่อขจร นั้งไ้ระจก. เกศณี ก็แล้ว.
 การรับรองไฟไล่ถ่านนั้น มันเลยกลายเป็นเพื่อนเกิดของพี่ด้วย. ขุน คุณคงยินดีไม่ใช้หรือครี๋ย (เข้าเลื่อง
 ขจร ก็แล้วพี่เกศ เลยถือโอกาสทำให้ คายม)
 หรือเทียนนะ. เกศณี ก็ฉันไม่เคยเสียใจอะไร.
 เกศณี ไม่ใช่ใช้งานของพี่เลยน้า. ขจร ขอคุณจงเตรียมท้องไว้ กินให้ อมเด็ก

พ.ศ. ๒๔

ตะคอนพุตเริงรมย์

เกศณี ขอโทษ คุณต้องการอะไรในห้องนี้
หรือคะ?

ขุน เจ้าคุณมีธุระให้มาปลุกแลตักแต่ง.

เกศณี (ลุกขึ้น) เชิญเถอะค่ะ.

ขุน ครั้น เที่ยงผมให้เสียนเอาพรหมเข้า
มาก่อน (ส่งโหงหน้าออกไปทาง

ซ้าย) นายแหม่ ๆ ๆ (เจีย
ไม่ขาน) เอ๊ะ! ไปไหนเสียเล่า

นายสาย ๆ ๆ (เจีย) หายไปอีก
ไม่ได้การเสียน พวกนี้โผล่เสียแล้ว

(ออกทางซ้าย)

จรว พะเทศ ผมไม่ขอยเลย ขุนคำรพคณ

ระพุกะจากออกจะเกาะเกาะพิเสมอ.

เกศณี ช่างเถอะน้อง ถือสาอะไรก็ยก คอย
ยั่วเล่นดีกว่า.

จรว ยั่วเพื่อสนุกก็หัวรอก อย่าให้เลย

ไปรักเขาจริง ๆ เข้าก็แล้วกัน.

เกศณี พ่อจระ นี่ช่างขี้กตัญญูจริง ๆ นะ.

จรว เปล่าพี่พะเทศ ผมพูดล้อเล่นหัวรอก

อย่าโกรธเลย (ขุนคำรพคณ

เสียนอก เหลือแต่ขันใน แยกพรหม

เกินตัวง้อข้ามา แล้วทั้ง พรหม ลง
ทั้งนี้)

จรว อะพิไท! นี่กว่าเสียนที่ไหน ที่

แท้ที่ท่านขุนเองนะแหละ.

ขุน เจ้าคุณท่านเรียกไปใช้เสียทั้งสองคน
จรว ก็ข้าเสียเวลา เลยยอมเป็น

กุดเสียเอง.

เกศณี น่าชม.

ขุน สมร?

เกศณี ค่ะ

ขุน หายเหนื่อย.

เกศณี ไปแยกมาอีกจะตายน.

ขุน ผัน เที่ยง พอแล้ว เอ้า! ขอโทษ

คุณจระ ช่วยเหยียง ๆ โตะเก๊าไปข้าง

ฝาก่อนไต่ ไหม? จะไต่ปู่พรม.

จรว คุณช่วยก๊วยซี (ช่วยกันยกโตะเก๊า

แถมข้างฝา)

เกศณี พี่ไปละ, เรว! ไปทำน้าแม่ครัว.

จรว ไปเถอะพี่ ระวังจะให้ถูกต้องอย่า

ให้ขาดไต่ ผมกิน รุ่ย (เกศณี

หัวเราะออกทางขวา)

ปีติมานฆ่าเวลา

แม่ลัดดา

ทุล

(เขี่ยผ่านฉลากเดิมเป็นเวลาค่า ตก
แต่งอย่างหรูหรา (ที่โต๊ะ กลางตั้ง
แจกันเงินใบใหญ่ ขั้วดอกไม้สดเต็ม
เจ้าคุณ กับ คุณหญิง เดินเข้ามาทาง
ซ้าย ขุนคำรพิตำออกมาด้วย)

เจ้าคุณ หุหุหุหุมาก ท่านชนเข้าใจตกแต่ง
คุณหญิง ค่ะ เรียบตาไม่เกะกะ.

เจ้าคุณ (เดินไปหยิบแจกันขั้วดอกไม้) น
เห็นจะแม่เกศ ละซี.

ขุน ขอรับผม คุณเกศนี่ เป็น ผู้ จักหา มา
ประดัย.

คุณหญิง นำรักลูกสาวฉัน นี่เห็นจะง่วนอยู่กับ
การจักโต๊ะกระมัง.

ขุน เชอเป็นเด็กน่าเอ็นดูมากครัย ขยัน
ขันแข็งก็.

เจ้าคุณ ท่านชนยังไม่รู้จักลูกสาวคนใหญ่ของ
ฉัน โสภาทิจะไต่เป็นหม่อมท่านชาย
นี่นะ นำเอ็นดูกว่าแม่เกศเสียอีก
กิริยา มารยาท รูปร่าง วิชาความรู้
หาตัวจับยาก อังฤณ, ฝรั่งเศษ
เปรี้ยะหมก.

ขุน ขวรัยผม เป็นบุตรของไต่เท้า.

คุณหญิง นั่นนะซี! ถ้าหล่อนไม่ควรไต่เป็น
ถึงหม่อมท้าว แล้วจะเป็นอะไรอีก.

(เกศณีเข้ามา ทาง ประตู ขวา
แต่งกายหรูหรา)

คุณหญิง สววยจริง ลูกสาวฉัน.

เจ้าคุณ เสียแต่ผมเป็นกะลาขอไปหน่อย.

คุณหญิง อ้อ! เจ้าคุณก็ เอ๊ยวนเขานิยมกัน
ยิ่งทั้งนั้นในกรุง ดูเหมือนโสภ
าก็ดีกว่านี้แล้วเหมือนกัน เขา
เรียกว่า ผม “อัครีครีฟ”

เจ้าคุณ งั้น? ฉันมันโง่ในเรื่องแฟชั่นของ
หญิง แม่เกศมันทันสมัยจริงนะ
ดูเหมือนจะเป็นคนแรกใน อัยยงคบุรี.

ขุน ขอรับผม, อัยยงคบุรี (เกศณี หันไป
กลังตา ขนเลยหน้าเว้ย ๆ.)

เจ้าคุณ อีกครั้งนาฬิกา รถ ก้อน ก็ จะ มาถึง
นี่ ปลั๊ก จักรหวัด ก็ ปลั๊ก ยังไม่มาถึง
อีกวี่?

ขุน เห็นจะกำลังมาถึงแล้ว ขวรัยผม.

คุณหญิง โต๊ะจักเรียบร้อยแล้ว เกศ?

เกศณี เชิญดูซิคะ (เดินไป เขี่ยยังตา
ประตูห้องด้านขวา เห็นข้างในสว่าง
มีโต๊ะอาหาร ประดับ ประดาถ้วยแพ
แวงแลงดอกไม้สด ต่างคนมองเข้า
ไปดู)

เจ้าคุณ หุหุหุหุมาก แม่ผาค ฉันไม่คิดเลย

พ.ศ. ๒๔

ละคอนพุทเริงมัย

ว่า แม่เกศจะรักได้ร้อยร้อยเช่นนี้ใน
เวลาอุกสะทก (ซ้โงกหน้าเข้าไป)
อ้อ! นั่นที่ประทัยเสด็จในกรม (บึก
ยังทาบอย่างเกิม แล้วกลั้มมานั่ง ขจร
สวมถุงน่องรองเท้าถุงม่วงแดง เสือ
แพรวัว เข้ามาจากทาง ประตูซ้าย)
ขจร ฝ่ามือออกจะอุกสะทกไปไหนอ้อยกระมัง?

เกศณี สบายดี.

ขจร ที่ผมแต่งอุกสะทก ก็เพราะให้เกียรติ
ยศ สำหรับวันเกิดพี่เกศ.

เจ้าคุณ เจ้าร! ออกจะยากตามาก เสด็จ
ในกรมท่านจะทรงข้อนอาณา.

ขจร เสด็จในกรมท่านไม่ถือสาอะไรกับผม
หรือทศวิชัย อ้อ! ลืมกราบเรียนไป
ปลัดทมิฬทล กับ คลัง มานั่งอยู่ที่
ระเบียบหน้า.

เจ้าคุณ งั้น? ต้องรีบจักแรงแต่งตัวเสีย
หน่อย แม่สาวก ไปแต่งตัวซีหัดฉน
(จะ ออก ทาง ซ้าย เบ็ก จวง ถือ
โทรเลข เกินส่วนเข้ามา)

เจ้าคุณ เอ๊ะ! นี่อะไรกัน?

จวง โทรเลข.

คุณหญิง โทรเลขอะไรอีก?

จวง มาเกี่ยวเอง.

เจ้าคุณ (รับมาลืกอ่าน) ท่านชาย-ประชวร
ขัดขยขึ้น มาไม่ได้ ของท โสกา
(ขจว้างโทรเลข) อ้อ! แล้วกัน
ฉันทักลิมหายนะซีขยั้ง (กระแทกกัน
ลงกยักเก๊า) ฉลิมหายโดยไม่มีมูล.
คุณหญิง ก็จะทำอย่างไรได้ล่ะคะ การจำเอน
นั้นนา.

ขจร (หิวเวา) ไม่เป็นไร หรือทศวิชัย
นี้กว่า สำหรับวันเกิดของพี่เกศ.

ขุน กระผมเห็นว่าจะเหมาะแล้ว.

เจ้าคุณ แม่ละ! ไม่มีอะไรจะเหมาะ ยิ่งกว่านี้
มีฉันทนของเหลือ ข้าเก๊าชายหน้า
เขาคัว.

ขจร ก็แล้ว ก็เลยเชิญปลัดจิงหวัก, คลัง
จิงหวัก รัยประทานอาหารในงานของ
พี่เกศก็แล้วกัน ที่ชาคอีก ๓ ที่ ก็
ขอให้ คุณพ่อ อนุญาตให้พี่ เกศเชิญ
เพื่อนฝูงเสียเถละทศวิชัย.

เจ้าคุณ ตามใจ ทำอะไรก็ได้ แล้วแต่
แม่เกศ โสกา นี่มันทำพิมม์ริง
(ลุกขึ้น) ต้องออกไปพูดแก้หน้า
ปลัดจิงหวักเสีย หน่อย ไป ขุนคำวิท
(ลุก อีกซัก หิวเสีย ออกไป ทาง ซ้าย
ขุนคำวิท ตามออกไป)

แม่ดัดดา

ทุก

คุณหญิง ถัดมาใจจริง ๆ เทียว จะเชิญใคร
ก็เชิญซิเกศ วันเกิดของเจ้า (ลูก
เดินตามออกไปทางซ้าย)

ขาว (หัวเราะงอ) คราวงานของเรา
เต็มทีแล้ว พี่เกศ อย่างไรคุณพ่อก็
ไม่กล้าเล่ากับแขกที่มาว่า เตรียม
รับ ท่านชายเกศ พี่จะเชิญใครบ้าง
ในหมู่เพื่อนฝูงของพี่?

เกศณี สามคนพอแล้ว แม่ชื่อนี้ แม่กระจำ
แม่ชื่อนี้.

ขาว อ้อ! พวก ขวัญนี้ ฝมนชอบทุกคน
เราคงไปรับหรือรับ (เกศณี พยัก
หน้า) แค้นแน่ พี่เกศ ฝมนจะ
เล่าความจริงให้ฟัง เรื่องพี่โสภา
นี่ ไม่จริงหรือ.

เกศณี อะไรนี่?
ขาว พี่โสภาไม่ได้ ไทรเลขมาหอรอก เรือง
มันเป็นอย่างนี้ คือ ฝมนส่งสาวพี่เกศมาก
ในเรื่องที่จะไม่ให้ ทำวันเกิด เห็น
พี่เกศย่นอก จึงคิดอุบายให้อย่างหนึ่ง
เพื่อนเขาส่ง ไปกรุงเทพ ฯ ฝมน จึง
เขียน ไทรเลข ให้เขา ๒ ฉบับ ไทรเลข

มาตอนเช้าวันนั้นด้วย ๓ เป็นอีกฉบับ ๓
เป็นที่ว่า พี่โสภาเขียนมาจริง ๆ ทั้งนี้
ก็เพราะ ฝมนจะช่วยให้ พี่หายเศร้าใจ
แถมก็จะ ได้ กินอาหารที่ ๆ ร่วมโต๊ะ
กับ แม่สาว ๆ เพื่อน ของ พี่ ดีไหม?
อะ ๆ ๆ! คุณพ่อ คุณแม่ ตก หลุม
เราอย่างนี้ กว่าจะได้ เขียนรับ ผิด ผิด
ได้ ก็ ออก นาน.

เกศณี ดีจริงนี่แล้ว ช่วย พี่ ได้ สำเร็จ
ถึง พี่ (กอด) ไปเถอะ ไปรับ
เพื่อนพี่เถวณแหละ.

ขาว แล้วพี่จะให้ อะไร เป็นกำนันน้องละ?
เกศณี อะไรก็ได้ทั้งนี้ (ขาวหัวเราะ
เดินจะออกไปประตูซ้าย)

เกศณี (เดินตามไปจับข้อมือ) เทียวพ่อจ
(จ ร หันมาดูพี่สาว) ชื่นใจของพี่
(บ๊อบบ๊อบ)

ขาว ฝมนปลื้มใจมาก ที่ได้ รับของพี่เกศ
แต่อยาก ให้เป็นแม่สาวคนอื่น ๆ นอก
จากพี่ มากกว่า (ลูกมือพี่สาว
ออกไป ก็พอ —)

ปีติมาน

ได้จากละครคนพูด ของ ท่านศรีอยุธยา

อบ ไชยวสุ

รวบรวม

จากเรื่อง “หาเมียให้ผัว” ละครคนพูดฉบับนี้ ๓ องก์

จอห์น: “———ถ้าเมื่อใดผู้ชายหมดความ
สุขล่ะ ก็มัก จะ เป็น เพราะ มีผู้หญิง
เกี้ยวข้อง อยู่ ด้วย — หรือเพราะขาด
ผู้หญิงไป.”

[— องก์ที่ ๑, หน้า ๓๓.]

จอห์น: “ไม่มีผู้หญิงใดในโลกชั่วร้ายเกินไป
ที่จะรักผู้ชาย หรือมีผู้ชายรัก.”

[— องก์ที่ ๑, หน้า ๓๖.]

มลิ: “———ถ้าเมื่อใดผู้หญิงได้ทำ
ใจเสียแล้วว่าจะไม่แต่งงานล่ะก็——”

จอห์น: “มัก จะปล่อยตัวให้ไป ตามบุญ
ตามกรรม ———”

[— องก์ที่ ๑, หน้า ๕๘.]

จอห์น: “———เมื่อใดผู้หญิงไม่มีสิ่งไร

กวนใจอยู่ข้างล่ะก็, ระวังงกก็เถอะ.

ถ้าหล่อนไม่มีอะไรกวนใจ, หล่อนก็

มักจะหาเหตุขึ้นเอง, แล้วก็เหตูกวน

ใจอย่างนั้นมักจะร้ายแรงที่สุด. ถ้า

อยากให้ผู้หญิงเป็น สุขจริง ๆ ละก็

ต้องให้มันสิ่งกวนใจไว้เสมอๆ.——”

[— องก์ที่ ๒, หน้า ๗๐.]

มลิ: “———คิดฉัน ——เข้าใจเสียว่า

คุณหลวง ก็ คงจะ ไป โดเล อย่างเกี่ยว

กับผู้ชายอื่น ๆ.”

[— องก์ที่ ๒, หน้า ๓๐๒.]

อบ ไชยวงศ์

ทุก

จน: “———ความรักเปรียบเหมือน มลิ: “กุหลาบที่ตากแดดไม่แห้ง คนที่อำมหิต
ดอกไม้อ่อน ที่อาจะร่วงโรยไปได้
โดยทันที ถ้าจับต้องให้รุนแรงเกิน
ไป.”

“กุหลาบที่ตากแดดไม่แห้ง คนที่อำมหิต
อะไรเลย. แต่ก็เป็นพยานว่ากุหลาบ
รู้นิสัยใจคอไม่ได้เลย.”

[—องค์ที่ ๒, หน้า ๑๓๕.]

[—องค์ที่ ๒, หน้า ๑๓๕.]

มลิ: “ผู้ชายที่โกรธไม่เป็นอะไร สติทางค จอน: “———ไม่มีผู้ชายใครรู้จักใจ
เกี้ยวฉันทไม่ซื่อ!”

“———ไม่มีผู้ชายใครรู้จักใจ
ผู้หญิงจริง ๆ เลย.”

[—องค์ที่ ๒, หน้า ๑๓๖.]

[—องค์ที่ ๓, หน้า ๑๓๗.]

ทอมมัส ฮาร์ดี — ความรักที่ไม่ได้ ใช้ความใคร่ครองใจใคร่ครองนั้น ไม่ใช่ความรักที่
แท้จริง.

โดย อ. ส. สุริโยทรา

แถลงการณ์พิเศษ

เรื่อง

“ก้นหรือแก้ว”

ของ

กรมสาธารณสุข

ควรพยายามในเรื่องของกันโรคภัยไข้เจ็บเสียก่อนที่โรคจะเกิดขึ้นหรือพยายามแก้เมื่อโรคเกิดขึ้นแล้วก็ได้? ทั้งที่พวกกันมาจนขึ้นปากว่า “ก้นดีกว่าแก้ว” นั้น คงเป็นความจริงอยู่หรือไม่? เมื่อเจ้าพนักงานผู้มีความรับผิดชอบในเรื่องโรคภัยไข้เจ็บของราษฎร จะพยายามทำการป้องกันโรคที่อาจป้องกันได้นั้น จะควรหิยความข้อใจกันมาอ้างให้ราษฎรเกิดความเลื่อมใสได้บ้าง?

ปัญหาเหล่านี้ล้วนแต่เป็นข้อที่พึงพิจารณาโดยละเอียด และในการบรรยายเพื่อตอบข้อปัญหานี้ จะได้แนวทางตอนแห่งปัญหา ซึ่งข้อนี้กรมสาธารณสุขขอคัดก่อนทรงสแดงในที่ประชุมสาธารณสุขชนบท พ.ศ. ๒๔๖๗ มาลงไว้ดังต่อไปนี้:

“ความรู้สึกเกิดขึ้นในโรคภัยเบียดเบียนย่อมมีอยู่ในสันดานมนุษย์เป็นธรรมดา ในชั้นแรกเมื่อมีโรคเกิดขึ้น คน

เราก็ต้องหาทางแก้ คือหาสิ่งที่จะถือว่าเป็นยาแก้โรค นั้นได้ มาให้คนไข้กิน เมื่อได้ผลตามความมุ่งหมายแล้ว ก็ทิ้งจำไว้ และรวบรวมขึ้นเป็นตำรา มีผู้ศึกษาและทำการบำบัดตามตำราเหล่านั้นเป็นอาชีพ นอกจากทางยา ก็มีการบำบัดโรคในทางใช้เครื่องมือ และในทางคิดเปลี่ยนแปลงชีวิตของคนไข้ ในชั้นนี้มีการต่อสู้ โรคแค่นั้นในทางแก้เท่านั้น เมื่อมีใครช่วยเป็นโรคอะไร ก็พยายามแก้ให้ผู้อื่นปลอดภัยโรคคนนั้นเป็นราย ๆ ไป แต่จะว่าในชั้นนี้ มีแต่การแก้เท่านั้น ก็ไม่ผิด ที่จริงมีการป้องกันเหมือนกัน เช่นว่า เมื่อมีโรคภัยมาทำลายพลเมืองไปเสียมาก เช่น กาฬโรค เป็นต้น ซึ่งเรียกกันกว้าง ๆ ว่า “ท่า” เมื่อท่าได้กินพลเมืองไปเสียมากแล้ว พลเมืองก็พากันอพยพครอบครัวกันหนีไปอยู่ทีอื่น เมื่อท่าไม่มีอะไรจะกินแล้วก็ส่งไปเอง พลเมืองที่อาจตาย ก็ได้รอดพ้นไปได้ด้วยการหนีเช่นนั้น

สาธารณสุข

ทุก

ถ้ายัง^๕ชนอย^๕ใน^๕กัน^๕ต่อไป นอกจาก^๕พลเมือง^๕ จะ^๕ทำให้^๕สำ^๕เร^๕ได้^๕ตาม^๕ความ^๕ประ^๕สงค์^๕กัน^๕ กับ^๕ใน^๕กัน^๕ จะ^๕ตาย^๕ไป^๕เสีย^๕อีก^๕มาก^๕แล้ว^๕ พลเมือง^๕ อย^๕อย่าง^๕เคย^๕ว^๕ที่^๕จะ^๕ต้อง^๕ตรวจ^๕ร^๕กัน^๕หา^๕สา^๕เหตุ^๕ของ^๕เหล่าน^๕เ^๕ง ^๕ยัง^๕ทำ^๕การ^๕ค้า^๕ขาย^๕ติด^๕ต่^๕กับ^๕โรค^๕ และ^๕รู้^๕จัก^๕อา^๕การ^๕ของ^๕โรค^๕ให้^๕ดี^๕ เมื่อ^๕เรา^๕พลเมือง^๕ท^๕อน ^๕โรค^๕อา^๕ร^๕แล^๕น^๕ไป^๕ถ^๕ง^๕ท^๕อน^๕แพ^๕ร^๕ รู้^๕จัก^๕เหตุ^๕และ^๕ทาง^๕เจ^๕ริ^๕ญ^๕ของ^๕โรค^๕น^๕ะ^๕ช^๕ัก^๕แล้ว^๕ ก็^๕ห^๕ก^๕ว^๕ี^๕ทำ^๕สา^๕เหตุ^๕ และ^๕ถ^๕ก^๕ทาง^๕เจ^๕ริ^๕ญ^๕ของ^๕โรค^๕ได้^๕ง^๕าย^๕ชน^๕ จ^๕ำน^๕วน^๕ โรค^๕ท^๕เร^๕ว^๕รู้^๕จัก^๕เหตุ^๕และ^๕รู้^๕จัก^๕ทาง^๕เจ^๕ริ^๕ญ^๕ของ^๕มัน^๕มี^๕มา^๕ก^๕ชน^๕ท^๕ก^๕ที่^๕ เรา^๕อา^๕บ^๕ย^๕กัน^๕โรค^๕เหล่าน^๕เ^๕ก^๕ซ^๕ึ้น^๕เป็น^๕ลำ^๕ด^๕ย^๕ แต่^๕ก็^๕ยัง^๕มี^๕โรค^๕อ^๕ก^๕หลาย^๕น^๕ิก^๕ ที่^๕เร^๕า^๕ยัง^๕ไม่^๕รู้^๕จัก^๕ต้น^๕เหตุ^๕ยัง^๕บ^๕ย^๕กัน^๕ไม่^๕ได้^๕อย่าง^๕แน่น^๕อน^๕ เป็น^๕แต่^๕รู้^๕จัก^๕อา^๕การ^๕ของ^๕โรค^๕ ก็^๕พ^๕ย^๕า^๕ย^๕ม^๕แ^๕ก^๕ไป^๕ตาม^๕อา^๕การ^๕เท่านั้น^๕ แต่^๕อย่าง^๕ไร^๕ๆ^๕ การ^๕ที่^๕จะ^๕ถ^๕ก^๕ต้น^๕เหตุ^๕ของ^๕โรค^๕ไม่^๕ให้^๕เกิด^๕ชน^๕ที่^๕เคย^๕ว^๕ และ^๕เมื่อ^๕เกิด^๕ชน^๕แล้ว^๕จะ^๕ด^๕ำ^๕น^๕า^๕น^๕ไม่^๕ให้^๕แพ^๕ร^๕ หลาย^๕และ^๕ไม่^๕ให้^๕เจ^๕ริ^๕ญ^๕ซ^๕ึ้น^๕น^๕ เรา^๕ทำ^๕ให้^๕ก^๕ซ^๕ึ้น^๕เป็น^๕ลำ^๕ด^๕ย^๕มา^๕ ก็^๕เมื่อ^๕เร^๕า^๕ได้^๕ด^๕ำ^๕เน^๕ร^๕มา^๕ถึง^๕ค^๕ัน^๕นี้^๕แล้ว^๕ ใคร^๕ๆ^๕ ก็^๕ต้อง^๕เห็น^๕ได้^๕ว^๕า^๕ เมื่อ^๕เร^๕า^๕มี^๕ทาง^๕ที่^๕จะ^๕ก^๕ัน^๕โรค^๕ไว้^๕ได้^๕เช่น^๕น^๕แล้ว^๕ จะ^๕มี^๕ว^๕ไป^๕ค^๕อย^๕แ^๕ก^๕ตาม^๕หลัง^๕อย^๕ทำ^๕ไม^๕กัน^๕เสีย^๕แต่^๕แรก^๕ก็^๕เคย^๕มี^๕ถ^๕ก^๕กว่า^๕หรือ^๕ ต่อ^๕เมื่อ^๕ก^๕ัน^๕ไว้^๕ไม่^๕ไหว^๕แล้ว^๕จึง^๕ต้อง^๕แ^๕ก^๕ การ^๕บ^๕ย^๕กัน^๕น^๕ ยัง^๕ก^๕ซ^๕ึ้น^๕เท่า^๕ไร^๕ การ^๕แ^๕ก^๕จะ^๕ยัง^๕มี^๕น^๕้อย^๕ลง^๕ท^๕ก^๕ที่^๕เพราะ^๕ค^๕ณ^๕นี้^๕ การ^๕สา^๕ธ^๕าร^๕ณ^๕ส^๕ก^๕เจ^๕ก^๕ย^๕ว^๕น^๕กับ^๕แต่^๕ก^๕่อน^๕จึง^๕ผ^๕ก^๕ก^๕ัน^๕มา^๕ก^๕ แต่^๕ก^๕่อน^๕น^๕ม^๕คว^๕าม^๕ม^๕ุ่ง^๕ห^๕มา^๕ย^๕ที่^๕จะ^๕ให้^๕การ^๕บ^๕ย^๕ก^๕ัน^๕โรค^๕ก็^๕แพ^๕ร^๕ หลาย^๕ท^๕ว^๕ไป^๕ เมื่อ

พ.ศ. ๒๔๗

แถลงการณ์พิเศษ

ประชาชน ถูกโรคเขียดเขี้ยพัสให้มิ ทาง ที่ จะ
รอดพ้น ไปได้ ด้วย การข้ายักโรคมากกว่าอัน
แต่เดิยวัน การสาธารณสุขทั่วโลก เป็นการข้อย
กันโรคมากขึ้นทุกที เพราะการข้อยกันเป็น
การสำคัญ และ ให้ผลดียิ่งขึ้นยิ่งกว่าการแก้
อย่างแน่นอน แต่เชื่อว่า จะทอดทิ้งการข้ายัก
โรคเสียทีเดียวทำให้ การข้ายักโรคยังคง
เป็นการสำคัญในการสาธารณสุขประเภทหนึ่ง
อยู่นั่นเอง การข้ายักโรคและการข้อยกันโรค
มีปัญหาลำหรับผู้ทำการในหน้าที่โดยตรงต่าง
กันดังนี้ คือ การข้ายักโรคเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับ
กัยบุคคลเฉพาะตัวเป็นคน ๆ ไป ส่วนการ
ข้อยกันโรคเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนทั้งหมู่ ๆ
แพทย์ผู้ข้ายักโรคมุ่งที่จะ ให้คนไข้ ที่ตนรักษา
อยู่นั้นหายเป็นปกติเป็นราย ๆ ไป ส่วนแพทย์
ผู้ข้อยกันโรคมิได้ นึกถึงแต่ความสุขของบุคคล
คนหนึ่งคนใดเท่านั้น นึกถึงความสุขของชน
ทั้งหมู่เสมอไป เป็นต้นว่า เมื่อมีผู้ใดเป็น
โรคระบาดชวนคนหนึ่ง ผู้ข้อยกันโรค ต้อง
นึกถึงคนทั้งหมดที่อยู่ในที่นั้น ซึ่งอาจติดโรค
นั้นมาได้ ต้องคิดป้องกันทั้งหมดนั้นมิให้เป็น
อันตรายทีเดียว ไม่มัวกังวลแต่ในการข้ายัก
โรคคนที่ป่วยแล้วเท่านั้น ถึงแม้ ผู้นั้นจะตาย
โดยไม่ได้รับการข้ายักเพียงพอ เพราะแพทย์

มิได้ทำการข้อยกันเสีย ก็ต้องยอมให้ตาย
อุทิศชีวิตคน ๆ เดียวดีกว่าที่จะยอมให้คนตาย
เป็น จำนวนมาก เพราะ เป็น ท่วง คน ๆ เดียว
เจ้าหน้าที่สองชนิดนี้ ต้อง เป็น คน มีนิสัย และ
ความสามารถต่างกัน มีความสนใจและใช้
ความคิดต่างกัน ในสมัยนี้จึงได้แยกหน้าที่
สองอย่างนี้ออกจากกันมากขึ้นทุกที ผู้ที่จะ
ทำการในหน้าที่อย่างไหน ก็ต้องอุทิศตัวให้แก่
อย่าง นั้น ต้อง มีความรู้ ความชำนาญใน
ทางนั้นจริง ๆ จึงจะได้ผลดี การสองประเภท
นี้ต่างกันดังนี้ สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้กระทำการ
โดยตรง แต่การทั้ง ๒ ประเภทนี้ คงอยู่ใน
การสาธารณสุข และ ไม่ใช้ แต่การข้อยกัน
โรคอย่างเดียว ที่เป็น ปัญหาสากลในทาง
สาธารณสุข การข้ายักโรคก็เป็นปัญหาสากล
เหมือนกัน ควรมี แพทย์หลายทั่วถึงกัน และ
เจริญเทียมทันกันทั้งประเทศ ประชาชนจึง
จะมีความสุข ถึง แม้ การ ข้อยกัน จะ สัก
เท่าใด โรคภัยก็คงจะยังมีเขียดเขี้ยพษระชา
ชนอยู่เสมอ การ ข้ายักโรคยัง คง เป็นการ
สำคัญอยู่เสมอไป”

“การข้ายักโรค มีมานานแล้ว ใคร ๆ
ย่อมเห็นความจำเป็นได้ง่าย ผู้ที่มีโรคเขี้ยพ
เขี้ยพย่อมต้องแสวงหาแพทย์มารักษา เมื่อ

สาขาวรรณคดี

กุต

แพทย์รักษาหายก็เห็นผลได้ทันที ผู้ที่จะเป็น
แพทย์ก็ทำได้ง่าย เพราะการบำบัดโรคเป็น
อาชีพของบุคคลอย่างก็และมีแต่พระคุณ ไม่
ต้องใช้พระเดช ไม่ทวนใจใคร การสร้าง
โรงพยาบาลก็มีคนเลื่อมใสศรัทธามาก เพราะ
เห็นคุณได้ง่าย การสั่งสอนราษฎรและการ
ใช้กฎหมายก็ยากไม่ต้งมีมาก เพราะผู้ที่มี
โรคต้องแสวงหาพึ่ง วังมาหาแพทย์เอง
และทำตามแพทย์ง่าย ส่วนการป้องกันโรค
นั้นยากลำบากกว่า การบำบัดโรคเป็นอันมาก
เพราะ การ ป้อง กัน เป็น การ ทำล่วงหน้าทั้งสิ้น
คนเราโดยมากอะไรไม่มา จ้องหน้าอยู่ก็ไม่
นึกถึง แม้เมื่อมีโรคเกิดขึ้นแล้ว ต่างคน
ก็ต่างนึกถึงแต่ตัว คิดเอาตัวรอดเท่านั้น ไม่
นึกถึงคนอื่น แม้จะมีประเทศบ้านเรือนมี
ลักษณะเลวทราม เป็นบ่อเกิดของโรค คน
ที่อยู่กันก็ไม่ทัก เพราะไม่มีความรู้ หรือ
แม้รู้แล้ว เมื่อโรคยังไม่เกิดขึ้น ก็ไม่
เกรงครัน การที่จะแก้ไขภูมิประเทศบ้าน
เรือนให้ดี จึงเป็นการยาก เพราะคนเหล่านั้น
ไม่เห็นความจำเป็น ถึงแม้จะทราบเหตุแล้ว
ก็ยังรู้สึกว่าเป็นการรบกวนให้ได้รับความ
เดือดร้อน การแก้ไข เพื่อให้ความสุขสบาย
เท่านั้น บ่อเกิดเป็นการทำลายความสุขชั่ว

คราวแพทย์จะเสมอไป ต้องอาศัยความรู้ของ
ประชาชนให้เห็นเหตุเสียก่อน จึงจะยอมทน
ลำบาก เพื่อได้รับผลดี การป้องกันโรค
ทั้งสิ้น เป็นการทวนใจคน แม้แต่การปลูกฝ
ซึ่งไม่น่าจะเดือดร้อนเลย ก็ทำให้คนรำคาญ
แล้ว การป้องกันโรค ต้องอาศัยความรู้และ
อุบาย ของเจ้าหน้าที่ ต้องอาศัยอำนาจทาง
กฎหมาย และอาศัยเงิน นอกจากนั้นการป้อง
กันโรค ยังเป็นการเกี่ยวข้องกับต่างประเทศด้วย
เพราะการคมนาคมยิ่งเจริญขึ้นเพียงใด การ
ชักนำโรค จากประเทศหนึ่งไปยังอีก ประเทศ
หนึ่งก็ยิ่งง่ายขึ้น ทุกที่ จึงต้องมีการป้องกัน
ด้วยวิธีกักโรคมิให้ออกจากประเทศหนึ่งไปเข้า
อีกประเทศหนึ่ง ที่ยังไม่มีโรคนั้น เมื่อเป็น
เช่นนั้นก็จะเห็นได้ว่า การป้องกันโรค นั้น
เอกชนไม่สามารถจะทำได้ โดยลำพัง อย่าง
เช่นการบำบัดโรค ต้องเป็นหน้าที่ของรัฐบาล
หรือผู้ปกครองท้องถิ่น โดยอาศัยอำนาจที่
รัฐบาลมอบหมายให้”

“การที่แพทย์ประจำตัวบุคคล จะประกอบ
การบำบัดโรคให้ถูกต้อง จักต้องรู้ประวัติ
และอาการของคนไข้เสียให้ถี่ถ้วนเสียก่อน เจ้า
หน้าที่ฝ่ายสาธารณสุขก็จักต้องรู้จักลักษณะ
ภูมิประเทศฐานของบ้านเมือง นิสสัยและ

พ.ศ. ๒๔

แถลงการณ์พิเศษ

อาชีพ ของ พลเมือง การเกิด การตาย
ความเจ็บไข้และอื่น ๆ คือ มีสถิติพยากรณ์
ชีพให้ที่เสียก่อน แล้วจึง จะทำการจัดการ
สาธารณสุขให้ถูกต้องนั้น แพทย์ประจำ
ตัวบุคคล จะพอใจ แต่ในการบำบัดโรคเท่านั้น
คือ เมื่อคนไข้ของตบยักรักษาให้ เมื่อ
หายแล้วไม่ระแวงต่อไปอีก แต่แพทย์เช่นนี้
ต้องนับว่าไม่ถี่ ผู้ที่รพณ์หาทุกความสุข
ทุกข์ของใครคนหนึ่ง ย่อมต้องเอาใจใส่ให้
ยิ่งขึ้น ต้องดูแลต่อไป คอยแนะนำตักเตือน
ให้ระมัดระวังตัวบ้างกำลัง เพื่อไม่ให้ล้ม
เจ็บง่าย ๆ หมั่นเยี่ยมกรายเนื่อง ๆ กัน จึง
จะ เป็นแพทย์ ที่ดีนัก เจ้าหน้า ที่ฝ่าย
สาธารณสุขก็ต้องไม่พอใจแต่ในการบำบัดโรค
เท่านั้น ต้องคิดถึงการป้องกันโรค คัด
แปลงท้องที่ ยารุงกำลังของประชาชนด้วย
ฉนั้น แพทย์ประจำตัวของบุคคลจะต้องรู้
จักนิสัยของผู้นั้นให้ถี่ และ ใช้ยาอย่าง
แยบคาย ที่ จะแนะนำให้ผู้ นั้น เชื่อ และทำตาม
และต้องแนะนำแต่สิ่ง ที่ผู้นั้น อาจทำได้ ตาม
กำลังกายและกำลังทรัพย์ ฉนั้นผู้นั้นจะเห็น
ว่า แนะนำสิ่ง ที่เขาไม่สามารถทำได้ จะ
เห็นเป็นแพทย์เหลวไหล เลยหมด ความเชื่อถือ
จนกลายเป็นไร้ยางอาย เจ้าหน้า ที่ฝ่าย

สาธารณสุขก็ต้องระวังให้ถี่ ฉนั้น

“ถ้าจะพิจารณาประวัติความเจริญ ของ
การสาธารณสุขเช่นใน ประเทศยุโรป เป็นต้น
แล้ว อาจแบ่งออกได้เป็น ๓ ขั้น หรือ ๓ ยุค คือ
ใน ขั้นที่ ๑ เห็นกันว่าความโสโครกที่อยู่
ในบริเวณบ้านช่อง รอบตัวคน เป็นสิ่งสำคัญ
ยิ่งกว่าอันหมก เป็นย่อเกิดของโรค จักการ
อย่าง ที่เราเรียก กันว่า การ สุขาภิบาล นั้น
ชานานใหญ่ ทำท่อโสโครก ทำระบายน้ำ
ทำประปา ทำความสะอาดตามบ้านเรือน และ
บริเวณ การที่ ทำเช่นนี้มาก ทำให้บ้าน
เมืองสะอาด จนการเช่นนี้เป็นการปกติ ไม่เป็น
ของประหลาด แต่ภายหลัง รู้ สึกกันว่าย่อเกิด
ของโรคนั้นไม่ใช่ แต่ ของโสโครก อย่างเดียว
ของโสโครกที่เป็นย่อเกิดของโรคก็มี ที่ไม่
เป็นก็มี การปรายของโสโครกอย่างชานาน
ใหญ่เช่นนั้น เมื่อคิดถึงผลที่ได้ ในทางตัดต้น
เหตุของโรคแล้ว ไม่คุ้มกับเงินที่ต้องเสียไป
ใน ขั้นที่ ๒ เห็นว่า การแยกโรคคิกก่อ
เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง คือแยกคนที่ เป็นโรคคิกก่อ
ไว้ให้ถี่ ไม่ให้ ไปติดคนอื่น ลงปลายโรค
คิกก่อก็จะหมดไปเอง การแยกโรคคิกก่อ
กันตลอดมา เห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญ แต่ลง
ปลายก็เห็นว่าไม่ได้ผลจริงจังเช่นคิก เป็นแต่

สาธารณสุข

ทุก

เพียงคึกทางของโรคเท่านั้น

ในคืนที่ ๓ จึงได้นก ถึง การ ตักตื้น เหตุ
ของโรคเสียทราบเจ้าที่เดียว คือ จัยที่ควม
นั้นเอง ทำให้คนทุกคนมีความปลุกสุข มี
กำลังแข็งแรง เพื่อต้านทานโรคได้ โดยใช่
วิธีสั่งสอนแนะนำอบรมทุกประการ ให้คน
รู้จักระวังรักษาตัว ขยันกันตัวเอง การที่คน
ทุกคนมีเครื่องของกันอยู่ในตัวเองเช่นนี้ ได้
ผลดีกว่าที่จะจัดการของกันภายนอกมาก ใน
สมัยนี้กำลังใช้วิชานี้กันโดยมาก ปัญหา
ได้ เลียน กัน อย่างใหญ่ใน เรื่อง กำหนดเวลา
เรียน เวลาทำการของกรรมกร และข่าง
การกีฬา และ อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เป็น
ปัญหาสาธารณสุขเช่นว่านทั้งนั้น

ส่วนสำหรับประเทศสยามนี้ เมื่อเรา
ทราบว่าเราได้ ทำ กัน มา อย่างไร เช่นนี้ แล้ว
เราทั้งสองจะเตรียมกันเอาได้ และเอาความคึก
ใหม่ ๆ ของเขามาใช้ แต่ที่จะเทียบกันเขา
จริง ๆ นั้นไม่ได้ด้วยเอง ผิดกันไกลนัก เรา
ทำทุกอย่าง แต่ยังไม่ได้ผลจริงจริง เพราะ
เราพึ่งเริ่มและยังไม่มีความพร้อม เรายังอยู่
ในขั้นเตรียม การเตรียมสำคัญก็คือการ
ศึกษา เราต้องหาความรู้เสียก่อนเพื่อทำวิ

ทำการต่อไป เราต้องสอนประชาชนของเรา
ต้องฝึกหัดคนสำหรับใช้ ในทางนี้ ต้องแนะ
นำเจ้าหน้าที่ คงแต่เช่นส่งถึงชนค้ำ เมื่อทำ
การเตรียมคนสำเร็จแล้ว นั้นและจึงจะทำการ
สาธารณสุข จริง ที่จะได้ผลตามที่เรามุ่ง
หมายไว้ คือ ความสุขของประชาชน

“ความเจริญของบ้านเมือง ต้องอาศัย สิ่ง
หนึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ สิ่งนั้นคือคน บ้านเมือง
เจริญได้ เพราะคนเท่านั้น การขยันกันขยัน
เมือง การเพาะปลูก การค้าขายและ อะไร
ทั้งนั้นต้องมีคนทำ บ้านเมืองจึงจะขยันและ
มั่งคั่ง ประเทศที่มีพลเมืองน้อยในอาณาเขต
กว้างขวาง จะสู้ประเทศที่มีพลเมืองมากใน
อาณาเขตที่แคบไม่ได้เป็นอันขาด กำลังของ
บ้านเมืองอยู่ที่พลเมือง แต่จะถือเอาแต่จำนวน
เป็นเกณฑ์เท่านั้นไม่ได้ ถึงแม้จะมีคนมาก
แต่คนไม่แข็งแรง มีโรคมาก ก็ใช้ไม่ได้
ต้องมีทั้งมากและแข็งแรงด้วย จึงเป็นกำลัง
ของบ้านเมืองจริง ก็การประเภทใดเล่าที่จะ
ทำให้พลเมืองมากขึ้นและแข็งแรง ก็คือการ
สาธารณสุข นั่นเอง เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึง
เห็นว่า การสาธารณสุข เป็นการสำคัญยิ่งกว่า
อื่น ควรบำรุงก่อนอื่น”

กองบรรณานุกรม กรมสาธารณสุข

เครื่องทำความร้อนจากแสงอาทิตย์

ของ

“อุดมเดช”

วิทยาศาสตร์ ได้ประดิษฐ์คิดทำเครื่องใช้
อย่างใหม่ อันควรพิศวงเป็นอันประการ เรียก
ว่า เตาพระอาทิตย์ เครื่องใช้นี้ให้ความ
ร้อนเกินกว่าที่เราจะคิดเห็นกันได้ เมื่อ

เครื่องนี้ ได้รับแสงอาทิตย์ ที่มารวมอยู่ด้วยกัน

เข้า ความร้อนก็เพิ่มขึ้นยิ่งกว่าที่มิในกอง
อาทิตย์เอง และมีฤทธิ์อำนาจร้ายแรงไม่แต่
จะเผาอิฐให้ละลายเป็นน้ำได้ โดยเร็ว ถ้าอิฐที่
ละลายนั้นคงอยู่ในเตาพระอาทิตย์ นต่อไปแล้ว
ก็จะกลายเป็นอากาศชาติในช่วงเวลาอันรวดเร็ว

เครื่องทำความร้อนที่วาม มาร์เชล อีโม
โร ชาวซานฟรานซิสโก อยู่พักกาลฟอร์เนีย
เป็นผู้ คิด ประดิษฐ์ ขึ้น เตาพระอาทิตย์
ของมาร์เชลไม่แต่จะ สามารถเผาผลาญอิฐทิ้ง
ที่วามานัน แต่อาจจะเผาด้วยสามกระเบื้อง
หรือด้วยแก้วให้ละลายกลายเป็นอากาศชาติไป

ได้ โดยง่าย ความร้อนที่เครื่องนี้ทำได้นั้นมี
มากกว่าเตาไฟฟ้าธรรมดาเสียอีก จนอาจจะ
เผาเพชร ให้กลายเป็นอากาศชาติไปได้เหมือน
กัน.

แท้จริงหลักแห่งความคิด ก่อนเตาของ
นายโมโรนั้น มีมาหลายสหัสวรรษแล้ว ใครๆก็
คงจะได้ ทราบแล้วว่าถ้าเอากะเจกขยายส่อง
เข้าที่แตก แลเลือนให้ ได้จุดเล็กที่สุดจนกระ
ดาดหรือไหม สิ่งนั้นก็จะเกิดเป็นไฟขึ้น โมโร
ก็ได้ใช้ หลักอันนี้ มาคิดทำให้ ได้ความ
ร้อนมากขึ้นอีกหลายร้อยหลายพันเท่า จนไม่
มีใครที่สามารถเห็นล่วงหน้าได้เลย เมื่อก่อนๆ
ผู้คนที่ได้มี คิดพยายามจะเจียเอาแสงอาทิตย์มา
ใช้ให้เป็นประโยชน์เหมือนกัน และก็มิใช่
ว่าจะไม่สำเร็จเสียเลยก็หามิได้ ถึงแม้
ว่าจะมีเครื่องที่ได้ประโยชน์ ท่นทรัพย์ ได้จริง

อุดมเดช

ตล

ก็เป็นเครื่องแรกที่สร้างจนเครื่องเดียวเท่านั้น
เครื่องนี้ใช้สำหรับทักน้ำในทะเลทรายบางตอน
แถบลุ่มลำน้ำในลุ่มวังโคย แพร่งคู้แมน
ชาวอเมริกา ใช้กระเจกหลาย ๆ แผ่นร้อยแสง
อาทิตย์ ทำให้น้ำเดือด และ กลายเป็น ไอน้ำ
หรับเดินเครื่องสูบน้ำ

ในเตาพระอาทิตย์ ของมารเซเดน มีกระ
เจกบุลล์เหลี่ยมผืนผ้า ได้กรอขอยุ้ยสี่สอง
แผ่น และวางเรียงให้ ไ้ จุกศูนย์กลางอัน
เดียวกัน พอที่จะส่งแสงกระที่อนจากแสง
พระอาทิตย์ ได้จากเนื้อที่ขงใหญ่พอ ต่อเนื่อง
กันไป หรืออีกนัยหนึ่งว่า ไ้ จักวางกระ
เจกให้ ไ้ ที่จน อาจรัย และ ส่ง จำนวนแสงอา
ทิตย์พอ เนื่องกับกระที่อนไปยังจุกศูนย์กลาง
ส่วนกรอขยักักกระ เจก นั้น ตั้ง อยู่ บน ที่ ขึงหิน
หมุ่น ไ้ เพื่อจะ ให้ ไ้ มุมฉาก กับ ดวง อาทิตย์
แสงที่กระที่อนจากกระเจกส่งตรงไปทางข้าง
บนกระเจกขยายหลายอันแล้วก็ รวม กัน เข้าส่ง
ไปยังจุก รวมแสง กระเจกขยายอันหนึ่งนั้นคิด
แน่นอนที่ตรงกลางกระเจกขยายออกสี่สองอัน
ล้อมรอบเป็นรูปมะนาวคอก ทั้งหมัดนี้จัดเป็นระ
เบียบอยู่ในกรอขยักหินหมุ่นอยู่บนฐาน กระ
เจกขยายอันหนึ่ง ๆ นั้นได้ไว้ในวงแหวน และ
ทั้งสี่สองอันนี้รวมแสงร่วมกัน ใหญ่ไว้

ศูนย์กลางได้ ถึงสิบนิ้วฟุต และ ทำ อย่าง ให้ ไ้
รัยแสงที่ตลก โดยวิธีอย่างนี้จำนวนแสง
อาทิตย์ก็ มา รวม อยู่ ที่ จุกรวม แสงเป็นอันมาก
สามารถให้ความร้อนอย่างสูงตลก

นอกจากนี้ยังมีกล้องดำมองเล็ก ๆ ติดค่อ
กับเครื่อง สำหรับที่ผู้ใช้จะ ไ้ จักกระเจกให้
ถูกมุมเพื่อให้ ไ้ รัยความร้อนมากที่สุด เมื่อ
ดวงอาทิตย์ เคลื่อนไปในท้องฟ้า เครื่องก็ค่อย
เลื่อนไป ๆ เป็นระยะ ให้ ไ้ ถูกกัน แต่ว่าอย่างที่อา
จะ ไม่ต้องการความร้อนที่ ไ้ รัยอย่างแรงที่สุด
ก็เป็นได้ จึงได้ทำสำหรับขึงกระเจกขยาย
อันหนึ่งหรือหลายอันตามความประสงค์ เพื่อ
ยังค้ำกัน แสงอาทิตย์ ที่ส่องตรงมายังจุกรวม
แสงมิให้ มีกำลังต่อไป โดยประการเดียว
กันกระเจกขยายบางอันอาจถอดออกได้ ทั้ง
นั้นจะต้องการความร้อนสักกักก็ไม่ได้ โดย
ลด หรือ ยัง จำนวน กระเจกขยายที่ไม่ต้องการ
เสีย

อันการที่เอากระเจกเงาแลกระเจกขยายมา
รวมกันใช้ ในความประสงค์ ทักลว้น ก็ได้
เคยมีผู้ทดลองมาหลายครั้งหลายคราว แต่ก็
ไม่สามารถจะทำให้เป็นคนประโยชน์อย่าง
ปรากฏขึ้นอย่างทุกวันนี้ได้
กระเจกสำหรับเผาอย่างใหญ่ ๆ ได้มีผู้คิด

พ.ศ. ๒๔

เครื่องทำความร้อน ฯ

ทำขึ้นหลายอัน เมื่อสักระยะที่สิบแปด ปี แยก
 ค่าย มีชื่อเสียง ก็คือ ทิวเขาส่งแสงสีส้ม แดง น
 แอร์สโตทำขึ้น แต่เป็นกระเจกขยาขสองอัน
 ประกอบกัน อันใหญ่ วัตถุประสงค์กลางใกล้
 เจ็ดฟุต รวมแสงส่องลงมายังอันเล็กซึ่งเล็ก
 ลงอีกครึ่งหนึ่ง แล้วกลายลงมาเป็นจุดรวม
 กระเจกนมนานักแลใหญ่โตมาก ถึงกับต้อง
 กระจกเงาบนแท่นที่มลอ กระจกทั้งสองใส่
 กรอบไม้ มีที่หมุนได้รอบๆ ซึ่งพอหมุนขอ
 เลือเขา อาจขึ้นลงให้ตรงกึ่งดวงอาทิตย์ ได้
 ฝ่ายกลลกล้อมทุ่งตของแท่น นั้น หมุนไปทาง
 ไหนก็ได้ โดยวิธีอย่างนี้ กระจกเงาที่ว่า
 นั้นอาจใช้ ได้ทุก ๆ วันทั้งแดด. กล่าวกัน
 ว่าเครื่องนี้อาจเผาทองแลโลหะอื่น ๆ ให้ละลาย
 ได้ โดยง่าย และถึง แม้ทองขาวก็ละลาย
 ทองขาวนั้นเป็นแร่ที่ขุดแสงได้มาก ในสถาน
 ที่ทดลองวิทยาศาสตร์ทุกวันนี้ เขาใช้ภาชนะ
 ที่ทำด้วย ทอง ขาว สำหรับ ทำการ ซึ่งต้องใช้
 ความ ร้อนอย่างมาก ๆ ไม่มีใครทราบว่า
 เครื่องนี้ไปอยู่ที่ไหน อาจจะแตกทำลายเสียแต่
 ครั้งเกิดการขบถใหญ่ก็ได้ แท้จริงก็หา
 มีประโยชน์ในการประหยัคทรัพย์อย่างไร นัก
 ไม่ ทำทดลองเล่นอย่างนั้นเอง
 ที่ว่าอาจะ เอา แสง แดง มาใช้ ใน เรือง

เครื่องจักรไอน้ำ เป็นความจริงพอที่จะแสดง
 ให้เห็นกันได้ เมื่อคราวงานแสดงพิพิธภัณฑ์
 ณ กรุง ปารีส ใน ค.ศ. ๑๘๘๖ นั้น เครื่องพิมพ์
 หนังสือ เครื่องหนึ่ง ใช้ เติมน้ำ ด้วย แรงความร้อน
 ของดวงอาทิตย์ ใช้กระเจกเงาอันใหญ่ แลมี
 กระบอกแก้วกลวงใหญ่ไว้คั่นอยู่กลางใกล้กับ
 สำหรับรวมแสงอาทิตย์ ให้ส่องตรงไปยังหม้อ
 น้ำที่กำลังไอน้ำ พอเห็น เครื่องพิมพ์ ที่ระพิมพ์
 หนังสือพิมพ์รายวันฉบับเล็ก ๆ ได้ก็

หม้อ ซี. เจ. แอบบอตต์ แห่งสวามิเยแล
 ความรู้ แห่งกรุง วอชิงตัน ได้ทดลองดูแล้วว่า
 ตลอดวัน ที่ แดง เบิรยวันยังดำในฤดูร้อนนั้น
 ดวงอาทิตย์ ได้ ส่งความ ร้อน ลงบน เนื้อ ที่สอง
 ไร่ครึ่ง มีกำลังเท่ากับ ๒,๕๐๐ แรงม้า. เป็น
 เวลานานมาแล้วที่นักวิทยาศาสตร์พยายามหา
 ทางที่จะเอากำลังความร้อนอันเสียไปอยู่ทุกวัน
 นั้นเข้ามาอยู่ในบังคับใช้ ได้ เมื่อถ่านศิลาแล
 น้ำมัน ไม่ หมดสิ้นลงแล้ว ความหวังของมนุษย
 ที่จะทรงชีพอยู่ได้ก็เห็นจะมีอยู่อย่างเดียว คือ
 เอาความร้อนของแสงอาทิตย์ มาเป็นประ โยชน์
 ต่อไป
 ที่จะสามารถทำได้นั้น จะต้องให้เป็น
 ประ โยชน์อย่างประ หยัคที่สุด เครื่องที่
 ชนที่เมืองยาสาตินา ใน มณฑล คาลิฟอร์ เนีย

กุล

อุดมเดช

เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๐ นั้น ได้มีผลเป็นที่พอใจ
มาก ในส่วนตัวเครื่องสำคัญๆ นั้น ก็ละม้าย
คล้ายคลึงกับเครื่องพิมพ์ ที่นานน. กระทั่ง
ที่ใช้ นั้นกลมใหญ่คล้ายกลลือ มีรูปเป็นกระ
ยอกนอนวิคตอเรียกลางกว้าง ๓๓ ฟุต ๖ นิ้ว
วางบนฐานหมอนให้รับกับดวงอาทิตย์ได้ และ
แสงก็มารวมอยู่ที่หมอน้ำ เครื่องนี้มากลางสี่
แรงมีสูญน้ำได้ ๑,๕๐๐ แกลลอนต่อหนึ่งนาช
ใช้สำหรับการทน้ำ. แลก็มีไคเสียค่าใช้
จ่ายในการเดินเครื่องอย่างใหญ่

ความ คิดต่อไปซึ่งอาจสำเร็จได้มีอยู่ว่า
จะใช้ ความร้อนที่ได้ จากดวงอาทิตย์ นั้นมาใช้
ทำให้ แอมโมเนียระเหยสำหรับ ทำน้ำแข็งได้
หรือไม่ ถ้าทำได้ก็จะเย็นชุลลาลอนใหญ่ยิ่ง
แก่ ประเทศร้อน ซึ่ง มีความร้อนมากแลความ
ต้องการน้ำแข็งก็มากด้วย

เมื่อกล่าวถึงกระชกขยายต่างๆ แล้ว ไม่
ควรละเลยเงินไม่กล่าวถึง อันใหญ่ที่สุด ที่เคย
สร้างมา ซึ่งมีศูนย์ กลางวัดไคถึง ๓๒ ฟุต
เป็นกระชกที่ทำ ขนโคขนายช่าง ทำแวนตาใน
ประเทศอังกฤษ แลรัฐบาลอังกฤษส่งไปให้
แก่พระเจ้าแผ่นดินประเทศจีนเป็น ขวธนาการ
ทางพระราชไมตรี ผู้ชำนาญพิเศษได้ควบคุม
ไปตลอดทาง และได้ ประกอบขึ้นไว้ในส่วน

หลวงที่กรุงปักกิ่ง ก็ยังแสดงให้เห็น
ดินทอพระเนตรเห็นว่ากระชกนั้น อาจทำให้สิ่ง
ที่เป็นข้อผิดพลาดขึ้นได้ ในทันที. พระเจ้าแผ่นดิน
จีนทรงประหลาดพระทัยมาก แลทรงเห็นว่า
เป็นการใช้ เวทมนตร์คาถา เลยทรงระแวง
ไปว่ารัฐบาลอังกฤษอาจส่งมา เพื่อประหารพระ
องค์ก็ได้ จึงมีรับสั่งให้ฝังเสียภายในสวน
นั้น จนลึก แล อาจ จะอยู่ตลอดมา จนเกษ
ณิกได้

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ก็มีข่าว มาว่าชาวฝรั่งเศสคน
หนึ่ง ชื่อยูลส์ กิลลอส ได้ สร้างเครื่องที่มี
กระชกเงาสี เหลือบกว้าง ยาวเก้าฟุตสามารถ
ที่จะเก็บความร้อนพอที่จะทำให้เกิดไฟฟ้าสำหรับ
จุและให้ ความร้อนในยานเขาได้ และ
แสงอาทิตย์ นั้นก็อาจเก็บไว้ในแบตเตอรี่ เพื่อ
สำหรับใช้ ในเวลากลางคืน หรือวันไม่มีแดด
ก็ได้ต่อไป

ถ้าเก็บความร้อนใหญ่ยิ่งที่สุดไปได้แล้ว
ก็ควรจะพยายามที่จะเปลี่ยนกำลังจากดวงอาทิตย์
นั้นให้เป็นกระแสไฟฟ้าได้ แลก็จะไคส่ง
ไปตามสายลวด แลความร้อนในทะเล
ทรายอาจสามารถให้ กำลังความร้อน แลทำ
แสงสว่างให้แก่ ประเทศในที่ ๆ มีอากาศอบอุ่น
ได้. แลว่าการที่จะทำให้เกิดความร้อนแล

พ.ศ. ๒๔

เครื่องทำความร้อน ฯ

ยังจำเป็นใช้ ได้นั้น เกินกว่าความคิดของ
มนุษย์จะสามารถทำนายล่วงหน้าได้ จึงเป็น
สิ่งที่เราจะต้องคอยดูกันต่อไป

ในคำอธิบาย ของ การ พยสังขัง ให้ ความ
ร้อนอย่างใหม่นี้ โมโรโกโต้กล่าวว่า: “เตา
พระอาทิตย์ เป็น ความ คิด อย่าง ใหม่ ใน วิชา
ฟิสิกส์ ที่ เกี่ยว มี ได้ มุ่งหมาย คิด ทำ ขน สำ
หรับ ใช้ ในการ อุตสาหกรรม แต่ เป็น เครื่อง
ใช้ ใน วิทยาการ โดย นำ แสงอาทิตย์ มา รวม กัน
เข้า ได้ ก็ เกิด กำลัง ความ ร้อน มาก ยิ่ง เสีย กว่า
ดวงอาทิตย์ อีก ”

ความร้อนตามเปลือกนอกของดวงอาทิตย์
นั้น นักฟิสิกส์ วิทยา ได้ ประมาณณ แล้ว ว่า มี ไม่
เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ องศาฟาเรนไฮต์ เตาพระอา
ทิตย์ นี้ ได้ ความ ร้อน ถึง ๑๕,๐๐๐ องศา
ย่อม ไม่ เป็น สิ่ง ซึ่ง ควร จะ สงสัย เลย เพราะ ได้ ทำ
การ ทดลอง มา หลาย ครั้ง แล้ว

เครื่อง ชนิด นี้ อาจ เสา ของ ขาว ให้ ละลาย
ได้ ใน เวลา ทำ วิชา ทดลอง เวลา ที่ เครื่อง ได้ รับ
แสงอาทิตย์ ไม่ว่า สิ่ง ใด อาจ เสา ให้ ละลาย
กลายเป็น อากาศ ชาติ ได้ ทั้ง สิ้น แม้ วัสดุ
ชาติ เช่น ถ่าน, ตะกั่ว, หินปูน, แมก
นีเซียม ซึ่ง ไม่ ละลาย เคาเร่ เหย หาย กลาย เป็น
อากาศ ชาติ ทุก

แสงอาทิตย์ ส่ง กระ ท้อน มา จาก กระ จก เสา
ตรงมายัง กระ จก ขยาย แล้ว มา รวม กัน บน จุด
รวมแสง ซึ่งมี ศูนย์ กลาง กว้าง เศษ หก ส่วน
นิ้ว ฟุต จุ รวม แสง อื่น เป็น ที่ ทำ งาน ของ
เตา ซึ่ง มีความ ร้อน เย็น อื่น มาก

ได้ กล่าว แล้ว ว่า เตา พระอาทิตย์ นี้ มีความ
ร้อน ๑๕,๐๐๐ องศา แต่ อาจ จะ ทำ ให้ มีความ
ร้อน มาก ขึ้น กว่า นี้ และ จุ รวม แสง ให้ ใหญ่
กว่า นี้ ได้ โดย ใช้ วิชา เพิ่ม จำนวน กระ จก แล
ขนาด ให้ ใหญ่ ขึ้น

วิชา ใช้ นั้น อธิบาย ย่อ ๆ ก็ พอ ทราบ ได้ คือ
เอา ของ ที่ จะ ต้องการ ทำ ให้ ละลาย วาง ลง บน
ถ่าน ที่ พวก ช่าง เพ็ชร ใช้ และ ถก แสง ที่ จุ
รวม การ รวม ของ แสง พระอาทิตย์ นั้น เย็น มาก
จน ถก แต่ ของ นั้น อย่าง เกี่ยว มี ได้ ถก ถ่าน
ที่ใช้ วาง นั้น เลย อย่าง ไร ก็ ความ ร้อน กัม
พอ ที่ จะ ให้ ถ่าน ที่ รอง ติด ไฟ ได้ โดย เร็ว แต่
ทว่า แสง ที่ มา รวม นั้น ไม่ มาก จน ของ ที่ ต้อง
การ ให้ ละลาย นั้น กลาย เป็น อากาศ ชาติ ก่อน ที่
ถ่าน จะ ติด ไฟ หมด สิ้น ไป ไม่ว่า ของ อะไร ถ้า
ลง ละลาย แล้ว ทำ ให้ กลาย เป็น อากาศ ชาติ
ได้ โดย เร็ว ที่ สุด เมื่อ วาง ไว้ ให้ ถก แสง นั้น
ต่อไป

ถ้า จะ ต้องการ ให้ สิ่ง อื่น ใด เหย หาย ใน ที่

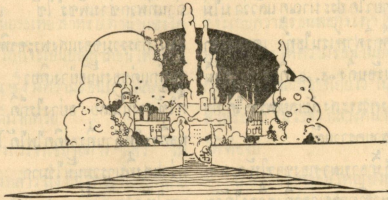

อุดมเดช

กุล

ว่าไม่มีอากาศ สำหรับใช้แยกธาตุในวิชา ให้ ความร้อนอย่างสูงจนช่วยในการแยก ธาตุ
ศาสตร์ทำให้ คือเอาของที่ต้องการวางลง ทาง ๆ ที่ไม่อาจจะละลายได้ เป็นต้นว่าที่สามารถ
บนถ่านซึ่งอยู่ตรงกลางหลอดแก้ว และขยับ ทำให้แร่สองอย่างหรือมากกว่านั้น ซึ่งจนยัก
ให้ถูกกับจุ่มร่วมแสง เมื่อละลายแล้วแยกดูได้ ไม่สามารถละลายได้ให้ละลาย คงจะเพิ่ม
ตามวิชาแยกธาตุธรรมดา โลหะ อย่างใหม่ เพื่อให้เครื่องจักร อันนี้ มี

ด้วยความช่วยเหลือของเทพธิดาทิพย์ นี้ กำลัง มันคงแข็งแรงถาวรต่อไปได้และอาจจะ
อาจเป็น ที่หวังว่า ผู้ที่เข้าใจ ใต้พิภพจะ คง
จะพบ สิ่ง อันใด ที่เป็นประโยชน์ ในทางวิทยา
ศาสตร์ เมื่อเห็นแล้วว่า เครื่องนี้ อาจ สามารถ
รักษาโรคต่อไปก็ได้

วอลแตร์ — ผู้ที่ไม่รู้จักว่า จะรักอย่างไร คือ ผู้ที่มีหัวใจอันไม่สุจริต.

โดย อ. ส. สุริโยทร

นักมวยสำคัญ

ของ

“แสงบุญตัน”

เรื่องจริงมีมาว่า ยังมีชาวไอริชผู้หนึ่ง
พี่แกเป็นชายหนุ่ม ที่แข็งแรงอ้วนพีล่ำสันพร้อม
ทุกประการ คราวหนึ่งพี่แกเดินทางไปยัง
อาร์แคนส์ตไน แอฟริกา เพื่อยังการอาชีพของ
พี่แก ในการเพาะปลูก ณ ที่นั้น แผลกอยู่ข้าง
ที่พี่แกนะ ไม่ยักรู้จักพวกนี้ โกรว่า รุปร่าง ท่า
ทางเหมือนยกใครบ้าง นอกจากรู้เรื่องเพียง
แฉ่ว ๆ ว่าพวกนี้ โกรนั้นเป็นชายรปร่างโตใหญ่
ตัวกำยำ และเป็นนักมวยปล้ำ ที่ทรหดอย่าง
หายาต.

ว่ากันทำไมไม่มี ชาวไอริชผู้นี้ แกรู้สึกหม
ใจหยิ่งรื่องทองอยู่ครัน ๆ ในการที่แก เป็น
นักมวยสำคัญผู้สามารถคนหนึ่ง เพราะว่า
จำเดิม ทั้ง แก พี่แก ญาติสนิทเอากำเนิดในพิภพ

มวชนั้น ยังไม่เคยมีนักมวยหน้าไหนที่มหมัก
แน่น ๆ สามารถ ทอยกระ โกง คาง พี่ แก ให้
หมอยได้สักคนเดียว มีแต่แกเป็นฝ่ายชนะ
ตะพึด จนแทบ ๆ จะพดได้เต็มปากว่าพี่แกเป็น
ตัว ‘แสงบุญตัน’ ในจำพวก ‘นักมวย’ ด้วยกัน
(แต่ทำไมพี่แกจึงหันไปคิดหักล้างางพแทน
ขึ้นไปเต็นเหยง ๆ จนเวทีกไม่ทราบ) กระนั้น
ก็ พี่แกยังคงคิดอยู่เสมอว่า ถึงแม้พวก
นี้ โกรที่เขาดีดกัน ว่า เก่ง ๆ นั้น ก็ ทำกลัวไม่
คง ช่ม คอ พี่ แก อย่างเหาะ ๆ ไม่ ได้ เป็น

อันชาติ.
เมื่อแกไปถึงแอฟริกาแล้วไปอยู่กับเจ้าของ
ที่แห่งหนึ่ง และตั้งหน้าทำงานถาวรอย่าง
นายจ้างไม่ต้องกลัวเปลืองข้าวสุก วันหนึ่ง

แสงบุหลัน

ฤๅ

ขณะ ที่ นายจ้าง กำลัง สาธยาย อยู่ในโรงม้า
ชาวไอริช ผู้ วัง หน้าตา คนต่ำ เล็ก ล็ก และ
รายงาน ต่อ นายจ้าง อย่าง หายใจ แทบ ไม่ทัน ว่า

“นายกรับ, ผม — ผม ขำ นักร เสียด คน
หนึ่ง แล้ว เมื่อ ตะกั้นเอง ข้าง ต้นไม้ โนน ”

“อะไร ?” นายจ้าง ร้อง ขึ้น “แก เนื่อ
ฆ่า พวก นักร คนงาน ของ คน เสียด คนหนึ่ง แก
มัน ขำ ยัก ขยับ ไทย ของ แก มัน ต้อง ถึง กับ ถัก
แขวน คอ แก ไม่ รู้ ร้อง หรือ ว่า พวก นักร
คนหนึ่ง มี ราคา ถึง ๑๐๐๐ เหรียญทอง” นายจ้าง
พูด ทำทาง โกรธ เกรี้ยว จิก ทำ ให้ แก ตก ตก
ตกใจ เหงื่อ ไหล ลง มา เข้ม โขก โขก เสียด ผ้า ที่
แต่ง กาย ช่าง ขาด ตัน หน้าตา เป็น รวย แล้ง
ว่า พัง ผละ จาก การ ต่อสู้ กับ มา ใหม่ ๆ

“กรับ, เมื่อ ได้ เค้า เจาะ แขนง คอ ผม ผม
ก็ ยอม ” พี่ แก พก ก็ ยอม เขา “แต่ ว่า เจ้า นักร
คน ที่ ผม ฆ่า มัน นั้น มัน เล่น มวย ปล้ำ อย่าง ไม่
ยุติธรรม และ ไม่ ถู ก ตาม กฎ ขัน ยัก ขยับ ขณะ
ที่ ผม เติ น มา จาก ที่ โนน ลัก คัก ยี่ มา ทาง นั้น ก็
พอ ก็ เจ้า นักร มัน ขำ สดว ๆ ออก มา จาก ข้าง
ทาง แล้ว ไม่ พัก อะไร หก ควณ เข้า มา จะ ตะ คัก คอ
ผม ที่ เคียว ‘ก็ คม อร ึ่ง’ ผม ตก ‘วัน นั้น
อากาศ ไป รุ่ง คื่น’ มัน ไม่ พัก อย่าง ไก่ ถัก
เต็น เหย่ง เข้า ใส่ ผม ใช้ แขน โยบ คอ ผม

หมาย จะ เอา ผม ให้ ย่อ หัก ใน กัน ไก่ นั้น ผม
ก็ ไม่ โน้ น ก็ รู้ ลึก ที่ น ที่ ว่า มัน ต้อง การ อะไร ”

“โอ โอ !” ผม แข่ง โฟ พก ก็ “เรา จะ
ต่อสู้ กัน อย่าง มวย ปล้ำ ไม่ ใช่ หรือ ? ก็ แล้ว
ข้า ไม่ หิน ละ แต่ ว่า เล่น กัน ให้ ค ๆ เป็น ะ เขียว
ห่น ย่อ ขี น้า เมื่อ ต้อง การ จริง ๆ แล้ว ยก ให้
รู้ ตัว ก่อน ชี โพน คึง แต่ ข้า เป็น มวย มา ยัง
ไม่ มี อัย หมา ตัว ไท น ที่ ชี ชลาค และ ลอย ก็ ก็
ล้วย หลัง เหม อน เอง เลย ผ่า ะ ”

“เจ้า นักร ขำ นั้น มัน ผงก หัว รัย คำ พก
แฉก การ ณ ของ ผม คึง นการ ต่อสู้ ระหว่าง ผม
ก็ มัน ก็ เริ่ม ยัง เกิด ขน อย่าง ทร หก มัน ทั้ง โต
ทั้ง แข็ง แรง แต่ ว่า มัน ไม่ มี เชาว หรือ ความ
ชำนาญ เสียด เลย ที่ แรก ผม พก มัน ลง นอน แล
คิน แค ก ๆ อยู่ อย่าง หวาน ๆ มัน ถัก ขน ได้ ปร
เข้า ใส่ ผม เป็น ครัง ที่ สอง แต่ ที่ น ผม เสียด ทำ
หลวม ไป ห่น ย่อ ปล่อย ให้ มัน ได้ ทำ เข้า โกล ได้
เกิน ไป มัน จึง รัค คอ ผม ได้ อย่าง สะ ทว
รัค เสียด แน่ น จน ผม หายใจ เกือบ ไม่ ออก ”

“เลิ ! เลิ !! ปล่อย เอะ ไร้ย” ผม
บอก มัน แล้ว หง “ข้อ คถ ลง กัน มี แต่ เพียง ว่า
เอา กัน พอ อยู่ เถา นั้น เอง ข้า ยอม แพ้ แล้ว
แต่ แทน ที่ มัน จะ ปล่อย มัน ถัก รัค คอ ผม แน่
เข้า ที่ ก ที่ ค้วย แขน อัน ค้า ใหญ่ ของ มัน อย่าง ไม่

พ.ศ. ๒๔

นักมวยสำคัญ

ปราณี."

"ปล่อย! ปล่อยซี!" ผมตรงล้น
"แกมันเล่นฝึกกติกา ข้ายอกแกก่อนแล้ว
ไม่ใช่ หรือว่า ที่เมืองข้าเขาไม่เล่นกันยาวๆ
พรอคน ปล่อย! ถ้าไม่อย่างนั้น ข้าจะซัก
มีกออกแทงคอแกให้ดู พระผ่า"

"มันไม่ปล่อย แต่กลัวยับแค้นแน่นข้า
จนผมล้นล่อปาก อย่างไรไม่รู้ มีหน้าข้า
กักหัวใจ ปล่อย ข้าอกรอยหนึ่ง แผล เหวอะหะ
ถนคใจ 'เล็ก' ผมขอกครั้งสักท้าย แต่
มันไม่เล็ก กังนั้น ผมจึงซักมีกออก แล้ว ยัก
จวกลงไป จนสูกแรงเกิด ทรงหัวใจ ของมัน
ทันมันสยัคหน้า มีอเคยยับแน่นก็คลายออก

แล้ววางอันล่าสันตำกหมี่ของมันก็ล้มฮวบลง
อย่างน่าทระศ คนอยู่ ประเดยว หนึ่ง ก็ตาย
ผมจึงวิ่งมาแจ้งให้โตเท้าทวาย ควรประการ
โตก็แล้ว แต่ จะไปรัก" พ่แก่เล่าพลาง หอย
พลาง เลือดที่หัวไหลยังไหลไม่หยุด.

นายจ้างได้ฟังก็รู้สึกอย่างไรซอมกล ชวน
พวกกลั่นเองไปคว่าเจ้าเง็กเระระที่ร้ายคนไหน
ที่คงตายไปเพราะฝีมือชาวโอริชผู้นี้ ครั้น
ไปถึงก็ — สาธุ! ลั่นเระระที่ไปก็ แทนที่
จะเป็นเง็กเระระที่พ่แก่เข้าใจ มันกลายเป็น
พ่แก่โตข้า หมี่ดำ ซึ่งมีน้ำหนักตึงตัวอย
ปอนต์ ไปนิบ!

จ ข

ออสการ์ วิล — เมื่อผู้ใดได้ตกอยู่ในย่องแห่งความรัก เหมือนตนได้เริ่มทำการล่อลวง
ตนเอง.

โดย อ. ส. สุวิโยท

เบ๊ตเทิล “จินตหรา”

เวลา ๘ ก.ท.วันจันทร์ข้าพเจ้าเริ่มไปทำงาน
กับบริษัทเคนครีเยโน หวังงานแพน
แจ้งความซึ่งข้าพเจ้าทำงานใหม่ขอพักครึ่ง
เขาเป็นคนผอมสูง ท่าทางเป็นคนเฮการ
เองงาน เมื่อข้าพเจ้าไปพบเขา ๆ ก็ว่า
“ยินดีที่พบท่าน หวังใจว่าคงชอยทน โต๊ะ
ของท่านอยู่นั้น โต๊ะนั้นของเบ๊ตเทิล โต๊ะ
โน้นของว๊อค ครวจุสุมกเล่มนั้นเสียก่อน
ท่านจะพอเข้าใจการทำงานไคยัง นอกจาก
นั้นเบ๊ตเทิลจะเป็นคนแนะนำไคอีก อีก ๓ วัน
ไปหาฉันใหม่”

แล้วข้าพเจ้าไว้ในห้องที่ฝาเป็นกระ
กรอบ ข้าพเจ้านั่งลงบนเก้าอี้ที่เขาให้
ยักตัวตรง ตั้งใจว่าจะรีบศึกษางานใหม่ให้
รู้เสีย แต่ทันทีนั้นประตูก็เปิดโดยเร็ว โดย

กริยาอย่างเดียวกัน ชายคนหนึ่งเข้ามาใน
ห้อง เขาเป็นคนหน้าผากกว้าง คางหลิม
ท่าทางบอกว่าเป็นคนฉลาดไม่แพ้ใคร และยัง
หนุ่มอยู่ เขาก็มาลงคำนับข้าพเจ้าจนครึ่งตัว
แล้วหัวเราะยิงฟัน “ฉันชื่อเบ๊ตเทิล” เขาเอ่ย
ขึ้น “เลสเตอร์ จี. เบ๊ตเทิล”

ข้าพเจ้ายกมือของ ข้าพเจ้า แก่เขาอย่าง
เราขมมือกันแล้วข้าพเจ้าว่า “ลองดู บัทร
ของฉันสักตัวเถอะ”

เขากระโดดขึ้นไปนั่งไขว่ห้างอยู่บนโต๊ะ
ของข้าพเจ้า แล้วหยิบซองบุหรี่ กระดก
ออกมาจากกระเป๋ เขาหยิบมัทของ ๆ เขาก็
ออกแล้วบุหรี่ กระโดดมาถึงมือข้าพเจ้าเอง
เขาใจไม่ขัดส่งให้ แล้วจึงดูข้าพเจ้าตลอด
เวลาที่เขากำลังนั้น

พ.ศ. ๒๔๗

เบ๊ทเทิลไครต์ไม่แตก

“ก็ ใช้ไหม”

“ก็จริง” ข้าพเจ้าสารภาพโดยตรงแล้ว
พิศดูบุตร เห็นมีอักษรไขว้ว่า ที. อาร์. เอ็ม.

เลสเตอร์ จึงเบ๊ทเทิลไครต์เราแล้วพูดว่า “ไม่
ต้องถามฉัน ๆ จะบอกเอง ฉันชื่อของเหล่าน
จาก แลมซัน แอนน์ เวกซวูด เพื่อน
ของฉันเป็นหัวหน้าขายอยู่ ที่นั่น บุตร อย่าง
ฉันแพงมาก เศรษฐีท่านสั่งให้ทำ แต่
บุตรเหล่านเศรษฐีหนุ่มคนหนึ่งสั่งไว้แล้วก็หาย
เจบยไป ฉันไปพบเจ้า เลสเตอร์ไครต์ราคา”
เขาก็มองพิศให้ค่อยลงว่า “ถ้าเธอต้องการ
เป็นพิเศษ จงไปทำที่นั่น ถามหาแมก บอก
เขาว่าเธอเป็นเพื่อนของฉัน เขาจะ เออเพอ
อย่างก็”

เขาพิศดูข้าพเจ้าขณะ เมื่อ ข้าพเจ้า กำลังพิศ
ขอบใจเขาค้าง ๆ อยู่ ว่า “บริษัทยินเป็นบริษัท
ที่กินาทำงานด้วย เจ้าของเป็นคนตรงนัก ฉัน
ทำงานอยู่ที่นั่นหลายปีแล้ว เมื่ออาทิตย์ก่อน
เปเรสเทินต์ของอเมริกาโลกาออกยอเรชั่น ชวนให้
ฉันไปทำงานกับเขา แต่ฉันสมัครอยู่ ที่
มิสเตอร์เคนดริกแก่แล้ว เขาจะไม่มีชีวิต
อยู่ไปได้ นานนัก ฉันยังหนุ่มอยู่ และมี
ความคิดที่จะทำการอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าสำเร็จ
จะเป็นประโยชน์แก่ตัวฉันมาก”

ทันเขารู้ว่าข้าพเจ้าทำตัวกาย แล้วสาย
ตาอันคมของเขาหยุ่คยู่ตรง รองเท้าข้อใหม่
ที่ข้าพเจ้าสวมอยู่ เขาถามว่า “ข้อ
เก๊อกันที่ไหน?”

ข้าพเจ้าตอบเขาว่า “ฮอทซ์ บราเคอส์”
เขาสิ้น หัวคล้ายเสียใจ แทน ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าถามว่าคงได้ทำอะไรผิดไป แล้ว แต่
เขาพูดว่า “ถ้าเธอจะไป ที่ เคเปอร์ แอนน์
จีนส์ เธอจะได้เก๊อก็คงว่านมาก ฉันชื่อ
ของฉันที่นั่นเสมอ ถ้าคราวหน้าเธอต้องการ
อีก จงไปหาเจก จีนส์ แล้วเออชื่อฉันเถิด”

ข้าพเจ้ารับคำเขา ๆ ถามว่า “แต่งงาน
แล้วหรือยัง?”

“แต่งแล้ว. ตัวท่านล่ะ?” ข้าพเจ้า
ตอบแล้วยินถามเขาว่า

เขายิ้มตอบว่า “เก๊อบจะแต่งมา ๖ ห
แล้ว การแต่งงานเป็น การง่าย แต่ เมื่อ
คิดออกก็เป็นการยากอยู่ ฉันเก๊อบจะแต่ง
เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็อีกคนหนึ่ง หล่อนเป็นละคอน
หล่อนคิดว่าฉันนั้นแหละเหมาะที่จะ แต่งงาน กับ
หล่อน ฉันก็คิดเช่น นั้นใน ชั้นแรก แต่
ครั้นไปหลง อยู่ได้ หนึ่งข้อ ก็เกิดเบื่อ หล่อน
พยายามชวนให้ต่าง ๆ และพยายาม กดไว้ได้
ฝ่าเท้า ฉันเกลียดคนที่ไปเสียเวลาขอม

เช่นนั้น นอกจากนั้นเรายังไม่มีนิสัยเหมือน
กันด้วย หล่อนเป็นคนมีสมองไวแต่ไม่ใคร่
คิด ฉันไม่อยากให้หล่อนเข้าใจ จึงเกลี้ย
ยอกเสียว่าฉันเลวไม่คู่ควรกับ หล่อน ๆ สงสาร
ฉันยอมยกโทษให้ แต่ฉันก็คงใจ แน่ว แน่
เสียแล้ว จึงไม่ยอมรับ หล่อนเลยไล่ให้
ฉันกลับ เกยวันหล่อนก็แต่งงานไปแล้ว ”

ข้าพเจ้ามองดูสมุกซึ่งพิศเคืองใจให้ข้าพเจ้า
ตรวญถ แต่เลสเตอร์ จีบเกิด หาทำความเข้าใจ
ลำบากที่จะขยับไปทำงานเสียสักทีไม่

เขาพูดอีกว่า “ฉันมักจะหนักใจแทน
เมื่อได้ยินชายบางคนว่า เขาไม่รู้รักใจ
ผู้หญิง และไม่เคยทำอะไรสำเร็จเลย ว๊อก
เป็นคนจำพวกนั้น ”

ข้าพเจ้ามองดู โตะ ทู ที่ สาม เข้ทเกิด
พูดต่อไปว่า “ถูกแล้วเธอจะพบว๊อกในไม่
ช้า เขาอยู่นอกเมือง ดังนั้นจึงมักจะมาสาย
นิทหนอยเสมอทุกวันจันทร์ ฉันบอกว่าเขา
โง่งไปอยู่ไกลเช่นนั้นเขาทำไมฟัง ฉันเอง
อยู่ถนัดที่ ”

ข้าพเจ้าออกฟังเรื่องว๊อก เข้ทเกิด บอก
ว่า “ว๊อกก็เป็นเด็กหนุ่มที่เรียบร้อย เธอ
จะชอบเขาๆเป็นคนซื่อ ฉัน ออก จะ สงสัย
ว่าเขาจะ ได้แต่งงานหรือ? นอกจาก ผู้หญิง

จะผูกห่วงรักเขา ”

“เพราะอะไรเธอจึงว่าดังนั้น? ”

“สำหรับว๊อกก็ เขาเกิดมาสำหรับเป็น
ฉวยก ู รูปร่างหน้าตาสรวนนิสสัยและขยัน
ด้วย เขาจะทำอะไรสำเร็จหมด เว้นงาน
สิ่งเดียวแต่เรื่องรัก ผู้หญิง เท่านั้น เขาเชื่อ
พิลึกเมื่อถึงผู้หญิง ”

ประค. เข้ทออกอีกคนหนึ่ง เข้ทเกิดกระ โดก
ลงจาก โตะ โดยพลัน คล้าย โตะ นั้นยังเกิด
ความรอนحنจนทนไม่ไหว

“ว๊อกคนเื่อง ! ” เขาพูด “นั่นนะ
ว๊อกก็ จีบมีอกกับสหายร่วมงานคนใหม่ของ
เราเสีย ”

ข้าพเจ้ายิ้มกับอาเชอร์ว๊อก เขาเป็น
คนสูง ใบหน้าสรวนเก้ และหน้าตาขมแย้ม
ข้าพเจ้าจำได้ว่าเคยเห็นเขามาก่อน จึงถาม
ว่า ท่านคือว๊อกคนที่เล่นเทนนิสใช่ใหม? ”

ว๊อกตอบว่า “เล่นนิทหนอยเหมือนกัน ”
“ฉันเห็น เธอ เล่น แข่งขันรอบ สัก ท้าย ที่
ฟอเรสต์ ฮิลล์ ” ข้าพเจ้าพูด “เธอเล่น
มากกว่านิทหนอยวันนั้น ฉันจะรักใจมากถ้า
ฉันได้แข่งแซนค โตะอย่างเธอ ”

ว๊อกไม่ได้พูดว่าอะไร แต่เลสเตอร์ จ
เข้ทเกิดพูดขึ้นว่า “ฉันเคยได้ ๑๐ ที่เมื่อหนึ่งสัปดาห์

พ.ศ. ๒๔

เบ๊เทิลไครต์ไม่แตก

ท้ายที่ดินเล่น แต่ก่อนดินเล่นเทนนิสเหมือน
กัน แต่เดี๋ยวนี้เล่นกอล์ฟเสียแล้ว ดินเล่น
เทนนิสมาก แต่ก็ต้องเลิกเพราะคนชอบมาผูก
ให้ ไปเล่นแข่งขันเพราะขัดกับการงานนัก ฉะนั้น
จะไม่มีการแข่งขันเทนนิสซึ่งดินเล่นเมื่อ ๖ ปี
ก่อนเล่นอื่นชาก ดินเล่นกับชาย คนหนึ่ง”
แล้วเขาก็ รมบ ซอผีมี ซอ ๓ เล่น เก่ง คน หนึ่ง
“เขาคยมาทัวร์ดิน ตอนไปเที่ยวแบ็คแซนคัทกัท
จนเขาคว่ามฤทธี ดินชนะเขา ๔-๖๖-๔ เขา
พทภายหลังว่า เขารู้สึกเวียนหัวในการคอย
วัลลูกของดิน เพราะดินคัทคัทด้วยทุกที แต่
ถึงกระนั้นดินก็เล่นคัทได้เก่งกว่าเดี๋ยวนี้อีก”

มิลิเตอร์ เบ๊เทิลไครต์ อธิบาย อย่าง เอาใจใส่
พลาง เดินไปมา “มันเป็นการยากที่จะสงสัย
ว่าไม่เป็นการทำให้คู่ปรีย์ของเขาเวียนหัว”

ข้าพเจ้าและว๊อคต่างก็ลงมือทำงาน แต่
ทันทัน โด ยิน เบ๊เทิลไครต์ถามขึ้นว่า

“ทำไมมือของเพื่อนจึงเจ็บ ว๊อคคิ?”

ข้าพเจ้าเพิ่งเห็นว่ามือ ของ ว๊อค พิน ผ่าไว้
เขาหัวเราะ “ดูไปสิลิก” เขาออกตัว
“สิลิก โดมันช่วยเขาเมื่อวาน” กันพาเด็ก
หลาน ๆ ไปดูเชือกคัส หนูแนนซันคว่าลูก
สิลิก โดก็อดลกแมว เขาพยายามจะเล่นกับ
มัน มันจึงข่วนเขา กันจึงมันออก แต่มัน

กลับข่วนเขาตัวกันเข้าเอง ก็เจ็บเหมือนกัน”

“เจ็บมากทีเดียว” เบ๊เทิลไครต์ “กันเคย
โดนเข้าคังหนึ่งเหมือนกัน เมื่อยังเด็กกัน
กันน้องชายไปเที่ยวที่สวนสัตว์ เราเคยอ่าน
หนังสือว่าคนสีกคทวงจิตได้ โดย จ้องตาข้าง
น้องชายเขาทำพินว่ากันทำไม่ได้ ดังนั้น
กันจึงกระ โดคเข้าไปในกรง มีสิลิก โดอยู่
๒ ตัว ไม่ใช่ลูกมันนะ ตัวโตเต็มที่แล้ว กัน
จึงมัน”

ว๊อคถามขึ้นว่า “พร้อมกันทั้ง ๒ ตัวหรือ?”

“ที่แรกจ้องตัวเดียวก่อน แล้วก็พร้อม
กันทั้ง ๒ ตัว” เบ๊เทิลไครต์อธิบายแล้วก็ออกท่า

ให้เราดู เขาหว่านสายหย่อนหนึ่งจ้องตัวว๊อค
ก่อน แล้วจึงจ้องข้าพเจ้าด้วยแววตาอันขมขื่น
ทั้งน่ากลัว เขาพทตอบว่า “สิลิก โดนั้น
หมอยืนอยู่คล้ายทำค้วยหิน กันจึงไปคั
สิลิกหน้อยก็รู้สึกปวดตา กันจึงเลิกจ้อง ทัน
หลังกลับ มันเป็นความผิด ในหน้าที่
ที่กันละจากการจ้อง มันก็ตรง เขาคัทเอา
กันเข้าที่เดียว”

“พร้อมกันทั้ง ๒ ตัวหรือ?” ว๊อคถาม

“พร้อมกันนะซิ” กันไปโรงเรียนไม่ได้คัง
เดือน น้องชายต้องไปอยู่กับต้นแดนเบสยอล
แทน เพื่อนไม่เคยสังเกตอย่างหรือว่ากันนั่ง

จินตหรา

เอียงไปข้างหนึ่ง”

ต่อมา๒เดือน เมื่อข้าพเจ้าเข้าใจ การงานได้เรียบร้อยแล้ว ก็เลยรู้จักเข้เกิดและ ว๊อกก็ ข้าพเจ้าเริ่มเห็นสิ่งอันผิดปกติใน ทวีว๊อก ตามธรรมชาติเขาทำงาน ได้อย่าง เรียบร้อย แต่เดี๋ยวนี้เขาออกจะเบอะงาน ส่วนเข้เกิดทำงานอยู่เรื่อย ถ้าว๊อกหรือ ข้าพเจ้าเอ่ยพูดอะไรขึ้น เขาก็มักจะแซกขึ้น เสมอ บางทีก็เล่าเรื่องวิเศษต่างๆที่เขาเป็น ตัวผู้วิเศษ เราทำงานกันเรื่อยมาจนเช้าวัน หนึ่งเสียงก๊อกลั่นของพิมพ์ คึก ท เข้เกิดก็ค อยู่ก็หุยกดง

“อะไรอยู่ในหุยกดง ว๊อก” เขาถาม

“หนู” ว๊อกตอบโดยไม่โต้ หุยกดง

ของเขา

“ถ้าบ้านมีหนูมากนักควรวางยาเบื่อเสีย บ้าง” เขาแนะนำ

ว๊อกพูดว่า “บ้านพี่สาวก็มีหนูมากเหลือ เกิน ตัวโตพิลึก”

“พูดถึงหนูตัวโตๆ” เลสเตอร์ จี้ เข้เกิดกล่าว “เพื่อนจะไม่เคยเห็นอย่างทักัน เคยมีในบ้านเช่าแห่งหนึ่งที่ว๊อกซิงตัน สแล้ว เลยโตเท่าลูกหมูตัวเล็กๆ เพื่อนรู้ไหมว่ามัน เป็นสัตว์ชนิดอะไร?”

ทุก

เราไม่รู้ ว่าชนิดอะไร แต่รู้ว่าสิ่ง ท เข้เกิดพูดต้องเป็นสิ่งสำคัญที่สุดเสมอ

เขาพูดต่อไปว่า “หนูเหล่านี้มัน วิ เป็นสัตว์ชนิดที่กินคนที่เกี่ยวข้องแหละ ถ้ากิน

กินเข้าไปในครัวเวลามีกๆ มันปนกระ โทก ออกมาก็คือเข้เกิด ดังนั้นมันจึงชอบปนลมแล้ว

นอนหงายลงบนเตียงแล้วจึงทำ กรน มัน คิด ว่ากินนอนหลับ มันหาทางจะขึ้นขึ้น มาบน

เตียง มันจึงยังมัน มันยิ่งมันมากก็เข้เกิด” ตลอดจนเรื่องเข้เกิดเล่านี้ ข้าพเจ้าเฝ้า

ดูว๊อก ก็รู้ว่าเข้เกิดคงหงอยๆและมองออก ไปไกลทางหน้าต่างด้วยตาบ่อยๆ เขาถอน

ใจใหญ่ครั้งหนึ่ง ก็รู้ว่าเหล่านี้หาพ้นสาย าศของเข้เกิดไปไม่

“ว๊อก” เขาพูด “เจ้าหล่อนนะ คือใคร?”

“อะไรนะ?”

“เจ้าหล่อนนั้นชื่อใคร?”

“เจ้าหล่อนอะไรกัน?”

“อย่าบอกกันเลยว่าผมมอง เช่นนั้น เป็น การคิดเรื่องหนู บอกเลสเตอร์เถิดว่า เจ้า หล่อนนั้นชื่อใคร?”

“มัน ต้อง ทำงานนี้ให้เสร็จก่อนเถียง”

ว๊อกพูดกับท แล้วเข้เกิดก็มั่งทำงานต่อไป

พ.ศ. ๒๔๗

เบ๊ทเทิลไครต์ไม่แตก

ว๊อคและข้าพเจ้ารับประทานอาหาร กลางวันด้วยกัน วันนั้นเบ๊ทเทิลพาใครคนหนึ่งไปรับประทานด้วย เขากล่าวว่าเป็นคนใหญ่คนโตในวอลสตรีท และกำลังชักชวนเขาให้ไปทำงานด้วยกัน

ว๊อคนั้นรับประทานอย่างเรียบร้อย แต่เมื่อเขาพูดขึ้น สายตาหาไคระ ไปจากงานอาหารไม่ “กันต้องการจะบอกใครสักคนหนึ่งกัน ต้องคอย กันไม่กล้าบอกเบ๊ทเทิล ก็อิกันเกิดมีความรักลูกสาวเคนดริก”

“กันนั้นหรือ” ข้าพเจ้าพูด “กันเคยได้ยินว่ามีคนใคร่กันเป็นคนเก๋ น่ารัก กันขอให้เพื่อนจะเป็นคนเคราะห์ดี เกิดสิ”

“กันต้องการเช่นนั้น” เขาพูดอ้อยๆ “ทำไมหนอผู้หญิงดังด้านในโลกัน ึ่งชอบชายซึ่งไม่อาจรู้จักนักให้เขาอีก แม่แต่จะมองกัวยกต้องสงสัยก็ไม่อาจเห็น”

“ทำไมเพื่อนจึงรู้ว่าเจ้า หล่อนไม่รู้จักเจ้าหล่อนว่ากันนั้นหรือ?”

“เปล่า” เขาพูด “เป็นเหตุกันนี้ เจ้าหล่อนก็ยกกันเหลือเกิน แต่นั่นเป็นนิสัยของพ่อแล้ว ก็ยกทุกๆ คน ถึงแม่แต่ยกกัน”

ข้าพเจ้าบอกเขาว่า “ว๊อคเอ๋ย เพื่อนสมควรจะได้รับความรักจากเจ้าหล่อน”

แทนที่เขาระวังคำว่าจะไร เขาเป็นแต่พบกัหน้าอย่างรู้ สักเป็นทุกซั

“และเพื่อนจะไม่สำเร็จเป็นอันขาด ถ้าไม่เป็นคนกล้า”

เขาตอบว่า “กันนึกว่าเจ้า หล่อนเป็นคนแปลกที่เคียว”

“ทำไม?”

“ทำไมหรือ? เจ้าหล่อนเป็นคนสรวยมาก ขบขัน เป็นเก๋ๆ และเป็นผู้หญิงจริง ๆ ด้วย”

“ผู้หญิงก็ต้องเป็นผู้หญิงทั้งนั้น”

ว๊อคตอบว่า “ที่กันว่านั้นหมายความว่า พ่อเล่าไม่ใช่เป็นคนกัว่าว๊อคแหมกแจก

แจ หล่อนเป็นคนใจเก๋กเคียวและชอขายกัวย”

“กันออก จะจำได้ว่าเมื่อ ถูก ร้อน ย ก่อนกันได้อานหนังสือพิมพ์ กล่าวว้าเจ้าหล่อน

ทำการสำคัญอย่างหนึ่ง คือ ช่วยเก็กจากการจมน้ำ นั้นเป็นการกระทำที่น่าชมเชย”

“ถูกแล้ว เป็นการกระทำที่กล้าหาญมาก”

“กันหวังใจว่าเพื่อนได้ยกหล่อนเช่นนั้นแล้ว”

“กันไม่ได้ยกหล่อน”

“เพื่อนต้องพูด เจ้าหล่อนคงจะพากษมิในใจเป็นแน่ ซึ่งกันเห็นของควรอยู่มาก”

เขาพูดต่อไปด้วยความเสียใจว่า “บางทีจะตก กันข้างเขนฮ้าย ไร่ชิตชัยเสียจริงๆ อย่างที่เพื่อนว่า กันอยากจะทำเป็นทาส แต่กันไม่รู้จะทำอย่างไร ถึงแม้ว่ากันจะรู้กันก็ไม่กล้าพอ”

ข้าพเจ้าพูดว่า “คิดให้ดีๆ ถ้าเขยเทิลเขาเป็นอย่างเพื่อน ง่าย เขาจะทำอย่างไร?”

“กันไม่ใช่เขยเทิล”

“แล้วเพื่อนนึกว่าเป็นการเคราะห์ร้ายหรือที่ไม่ใช่เขยเทิล?”

อาฮอ วอค พูดอย่างเคร่งๆ ว่า “ถูกแล้วเขาเป็นคนเขยตัวเอง”

“เพื่อนยอมแพ้เขาหรือ?”

เขาสารภาพว่า “ถกละกันยอมแพ้ และมันเป็นการจริงด้วย เพื่อนรู้ไหมว่าคนเกอียทั้งที่ทำงานเรี่ยกันเขาว่าอะไร?”

“ไม่รู้ เรี่ยกันว่าอะไร?”

“เขยเทิล ใครก็ไม่แตก”

“ถกต้องที่เกยว” ข้าพเจ้าพูด

“ถ้ากันจะพูดว่าหนักขานพสาว กันใหญ่เท่าลูกหมู เขยเทิลจะต้องเคยเห็นใหญ่กว่านั้นมาก”

“ถึงแม้ว่าจะเป็นไปไม่ได้”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเอา มา ถกวล ขอให้พิเศษกว่าเขนแล้วกัน เพื่อนไม่เอาเขาชนะคนเช่นนั้นได้”

ข้าพเจ้าพูดอย่างทำนายนว่า “เขาจะต้องพลาทอย่างน่ากลัวสักวันหนึ่ง จะมีคนซึ่งเก่งกว่าและเขยเทิลจะต้องยอมแพ้”

วอคพูดอย่างเอารังว่า “เพื่อนจะรับพนันไหมละ?”

“แน่นอน กันจะพนันเอาหมวกใบหนึ่ง”

“เพื่อนจะแพ้” ข้าพเจ้าตอบ

ตกลงกัน “เพื่อนไม่รู้จักเลสเตอว ไร่เขยเทิลเหมือนกันรู้จัก ถ้ากันจะมีนิสัยคล้ายเขยเทิลก็เคยรู้จัก”

“วอค กันเห็นเพื่อนเล่นเทนนิส อีกข้างหนึ่งนำไป ๕— แล้ว เพื่อนยังกลียชนะเขาได้ เมื่อเพื่อนเล่น เพื่อนเล่นได้ ที่ตลกจึงไปที่ พอลล่า เหมือนกันจะไปเล่นแข่งขันเทนนิสนั้นเด็ก”

เขาสิ้นหัวแล้วไม่พูดว่าอะไร คุงๆ ก็คล้ายจะไม่หวั่น เสียแล้ว และข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจแทนวอคเขนอัน มาก ข้าพเจ้ายังเสียใจเพิ่มจนอีกเมื่อกลียไปลงที่ทำงาน แล้วได้ ยินข่าวว่าเขยเทิลอยู่นั่นก่อนแล้ว เขายอข้าพเจ้าว่ามีสเตอว เคนตริกเขยเทิลให้ไปเที่ยว

พ.ศ. ๒๔

เบ๊เท็ดไครต์ไม่แตก

ที่ยานพักของเขาออก เมืองใน วันอาทิตย์ ที่ จะ
ถึงน เขาบอกให้ข้าพเจ้าขอยใจเขา เพราะ
เขาเป็นผู้ขอให้ มีสเตอร์เคนทรีก เชิญ ข้าพเจ้า
ด้วย

ข้าพเจ้าถามกาคาไว้ในใจว่า มีสเตอร์
แมททิวเคนทรีกเป็นคนใหญ่คนโตออกอย่างนั้น
คงจะเป็นคนพมวงท่าต่าง ๆ เมื่อพบตัวจริง
เข้า การกลัษตรกันข้าม เขาเป็นคนสันถ
สนานน่ารักมาก ไม่มีการไต่ถามไต่สวน
เกินไป ท่าทางแข็งแรงคล่องแคล่ว เขา
ไม่เคยคุยใคร ไม่เคยโกรธจนถึงทุยโธ่ ไม่
เป็นคนใจร้อนใจไฟ เขาคุยถึงการตกปลา
และการอื่น ๆ และพูดเล่นที่ก้าวก่ายกับคนทุก คน

วีกกล่าวว่าเขาได้รู้มีสเตอร์แล้วเหมือนกัน
เขาได้ ไปมาแล้วเมื่ออาทิตย์ก่อน หน้าของ
เบ๊เท็ดก็มั่งง แต่ก็เพียงวินาทีเดียว เขาพูด
ว่า “กันไปที่นั่นเสมอเมื่อ นำ ร้อน ยี่ กลาย
ครอบครัวของมีสเตอร์เคนทรีก ไปเที่ยวด้วยไร
กันแทบจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา มีสเตอร์เคนทรีก
ขอให้กันฝากหีบมาตัวหนึ่ง ซึ่งเปรียบจนไม่มี
ใครสามารถจะซื้อได้”

เขาหยุดคุยครู่หนึ่ง แล้วก็ถามวีกว่า
“วีกก็ ทำไมเพื่อนจึงมีโอกาสได้ ไปที่ มัค
ทรี ฟาม”

วีกพูดว่า “กันมีสเตอร์ได้ รู้จัก กับ
ครอบครัว ”

“ครอบครัวของมีสเตอร์เคนทรีก กับกัน
สาวอยู่คนเดียว เพื่อนรู้จักหรือ?”

“รู้จัก”

กันทำให้เบ๊เท็ดสั่นไป แต่ที่ชั่วขณะ
เดียว “กันเกือบจะรู้จักกับเพื่อนเมื่ออาทิตย์
ก่อนเอง กันมีขอรไปที่โรงงานที่สาม และ
เจ้าหล่อนอยู่ที่นั่นกับบิดา ของ หล่อน ผู้ ใจ
การโรงงานนั้นถามกันว่า “โธ่! เพื่อนอยาก
พบลูกสาว ท่านหัว หน้าที่ใหญ่ไหมล่ะ ? แต่
มีสเตอร์กันมีขอรยุ่งเหลือเกิน แต่กัน ก็ จะ รู้
จักกับเพื่อนวันอาทิตย์ นี้แล้ว”

แล้วเขาถามวีกว่า “วีก บอกกันหน่อย
เถิดว่าเหตุไรเพื่อน จึงรู้จักกับมีสเตอร์เคนทรีก ?”

“เจ้าหล่อนกันมีขอรสาวของกันอยู่ห้องเดียว
กันที่ โรงเรียนชื่อแอสซา ” วีกตอบ

“กันเข้า ใจละ ว่าเพื่อน ทำไม จึงรู้จัก
กันออกสงสัยว่ามีสเตอร์กันจะ รู้จัก ญาติ ของ
กันหรือไม่ เขาชื่อ ลี และ โธ่ล่า เพราะที่
เขาเป็นหัว หน้าที่ ชก พวก บ๊าสเคบอด ของ
แอสซา ในปี ๑๙๒๒”

“จะเป็นได้อย่างไร ?”

“มันอาจจะผิดธรรมดาอยู่สักหน่อย แต่

จินตหรา

กุล

เขาเป็นลูกแฝด” เข้เทิลแก “เขาเหมือน
กันเหลือเกิน จนไม่มีใครอาจบอกได้ว่าคน
ไหน ดี หรือ เลว ทั้ง ๒ คนเล่นเก่งและมี
ชื่อเสียงมาก เหตุอันนี้ก่อนๆจึงเลือกเขาเป็น
หัวหน้าชุด แว้สชาชนะบันัน กันจะต้อง
ถามพอลล่า หล่อนคงต้องรู้จักเขาทั้ง ๒ คน”

อาเซอร่วอคงเงยเป็นปลิดทิ้งที่เกี่ยวข้อง
ยักทรีฟามแป้นที่ ๒ นำสนุกสยานัก มีที่
ให้แซกค่างได้ ๓๐ คน มีสนามกอล์ฟ สนาม
เทนนิส สวนอย่างสวยงาม และอื่นๆอีกแทบทุก
อย่าง เรากำลังนั่งอยู่ที่เฉลียง มีสเคนครีว
กับข้าพเจ้า เมื่อเลสเตอร์ จี เข้เทิลมา
ถึง เขาหลงจากรถคันใหญ่มีราคาแพง ระวัง
กิริยาเป็นอย่างที่ แล้วพุกกับคนขับซึ่งสวม
เครื่องแบบอย่างเรียบร้อยว่า “กลับ มารับ
ข้าคืนในเวลา ๑๓ นาฬิกา เจ โรม” แล้วเขา
ก้าวขึ้นบรรโคงเดินมายังที่ ๆ เรา นั่ง เขาแต่ง
ตัวอย่างปราณีต เมื่อข้าพเจ้าแนะนำให้เขา
รู้จักกับมีสเคนครีวก็เลยแลเห็นรถ และ เข้
ใจตลอดไปตั้งแต่โรม

มีสเคนครีวถามว่า “ท่านขับรถมาจาก
ในเมืองหรือ?”

เขาตอบว่า “ถูกแล้ว ถ้าเขาจะเรียก
ว่าการขับรถ ๓ ไมล์เป็นการขับรถเล่น”

“ครึ่งหนึ่งคนขับรถของเราเคยขับเช่นนั้น
ใน ๔๘ นาที คุณพ่อเกือบไล่เขาออก”

เลสเตอร์ ยม “ฉัน ชอบ การ ขับ รถ
เร็ว ๆ นี้”

“ท่านหมายความว่า ท่านขับเร็วกว่า
นั้นเช่นนั้นหรือ มีสเคนครีวเข้เทิล?”

“๔๒ นาที กับ ๗ วินาที” มีสเคน
เข้เทิลพุก “แต่แน่ละ ฉันไม่รีบกว่าการ
ขับเช่นนั้นเป็นการเร็ว ฉันเคยเป็นคน ขับรถ
แข่งมาเอง หญิงคนหนึ่งขอให้ฉันเลิกทำ
เช่นนั้น แต่มันเป็นการยากที่จะเปลี่ยนนิสัยที่
ชอบ มีสเคนครีวก็เข้รู้ใหม่ ว่าฉัน จะ ไม่
สบายใจเลยถ้าทำไม่ได้ ๕๐ ไมล์”

เจ้าหล่อนออกอากาคล้ายตกใจว่า เขา
ช่างกล้าเสียเหลือเกิน

“แต่ถ้า เธอ คิดว่า การ ทำ เช่น นั้น เป็น
อันตราย ฉันจะไม่ขับเช่นนั้นอีก และจะ
สั่งเจ โรม ไม่ให้ขับเกินกว่า ๓๐ ไมล์”

เมื่อมีส เคนครีว ลาก ไป จาก เรา ครู่ หนึ่ง
ข้าพเจ้า หัน ไป ที่ เข้เทิล และ พุกว่า “อย่า
พยายามขับด้วยกันเลย กันรู้จักเจ โรมและรถ
ของเขา ๕ ชั่วโมงต่อ ๑ ชั่วโมง”

เขาตอบว่า “สำหรับกันเข้าได้ ๔ ชั่วโมง
ต่อ ๑ ชั่วโมงเท่านั้นเอง เจ้าของเข้เพื่อน

พ.ศ. ๒๔

กันกัน”

เขาหยิบ ^๑บุหรื มา ^๒สูบ คราว ^๓นี้ ^๔มี ^๕ตัว
หนึ่ง ^๖ชื่อว่า ^๗เก. เอส. อี. แล้ว ^๘พูดว่า “^๙กัน
คึก ^{๑๐}จะ ^{๑๑}ชื้อ ^{๑๒}รถยนต์ ^{๑๓}คัน ^{๑๔}อย่าง ^{๑๕}นั้น ^{๑๖} ถ้า ^{๑๗}กัน ^{๑๘}ชื้อ
แล้ว ^{๑๙}สิ่ง ^{๒๐}ที่ ^{๒๑}กัน ^{๒๒}คึก ^{๒๓}ไว้ ^{๒๔}สำ ^{๒๕}ร็จ”

อาเชอร์ ^๑ว้อ ^๒คมา ^๓ถึง ^๔พอกี ^๕ที่ ^๖ท่า ^๗พล ^๘ล่า ^๙คิ ^{๑๐}ใจ
ทพ ^{๑๑}เขา ^{๑๒}งั ^{๑๓}งลง ^{๑๔}แล้ว ^{๑๕}คำ ^{๑๖}หว่า ^{๑๗}มก ^{๑๘}เล่น ^{๑๙} อัก ^{๒๐}มื่อ ^{๒๑}หนึ่ง
แก ^{๒๒}ว่ง ^{๒๓}แวก ^{๒๔}เก็ ^{๒๕}ท ^{๒๖}เทน ^{๒๗}นิ ^{๒๘}ส ^{๒๙}เข้า ^{๓๐}ๆ ^{๓๑}เก็ ^{๓๒}ช ^{๓๓}ๆ ^{๓๔} เขา ^{๓๕}ถูก ^{๓๖}ชว ^{๓๗}น
ให้ ^{๓๘}เล่น ^{๓๙}เทน ^{๔๐}นิ ^{๔๑}ส ^{๔๒} คัง ^{๔๓}น ^{๔๔}น ^{๔๕}ง ^{๔๖}ค ^{๔๗}อ ^{๔๘}ง ^{๔๙}เล ^{๕๐}น ^{๕๑}อยู่ ^{๕๒}แท ^{๕๓}ย ^{๕๔}คล ^{๕๕}อ ^{๕๖}ค
เว ^{๕๗}ล ^{๕๘}าก ^{๕๙}ย ^{๖๐}แ ^{๖๑}ก ^{๖๒}อ ^{๖๓}น ^{๖๔}ๆ ^{๖๕} เขา ^{๖๖}เล่น ^{๖๗}เก ^{๖๘}่ง ^{๖๙}มา ^{๗๐}ก ^{๗๑}ว ^{๗๒}ง ^{๗๓} แต่
วัน ^{๗๔}นั้น ^{๗๕}เล่น ^{๗๖}เล ^{๗๗}ว ^{๗๘}ไป ^{๗๙}มา ^{๘๐} เพราะ ^{๘๑}ตา ^{๘๒}ของ ^{๘๓}เขา ^{๘๔}ไม่

ใคร ^๑ท ^๒ล ^๓ก ^๔ย ^๕อด ^๖ ใ ^๗ล ^๘ง ^๙ไป ^{๑๐}ก ^{๑๑}ม ^{๑๒}ิส ^{๑๓}เค ^{๑๔}น ^{๑๕}ค ^{๑๖}ร ^{๑๗}ก ^{๑๘}ย ^{๑๙}เ ^{๒๐}ย ^{๒๑}เท ^{๒๒}ล
ซ ^{๒๓}ึง ^{๒๔}น ^{๒๕}ง ^{๒๖}ย ^{๒๗}ใ ^{๒๘}ก ^{๒๙}ล ^{๓๐}ไป ^{๓๑}ก ^{๓๒}า ^{๓๓}ส ^{๓๔}นา ^{๓๕}ม ^{๓๖}ห ^{๓๗}น ^{๓๘}อย ^{๓๙} เ ^{๔๐}ย ^{๔๑}เท ^{๔๒}ล
พ ^{๔๓}ก ^{๔๔}ว ^{๔๕}เ ^{๔๖}ย ^{๔๗} พ ^{๔๘}ล ^{๔๙}ล่า ^{๕๐}เ ^{๕๑}น ^{๕๒}ผู้ ^{๕๓}ฟ ^{๕๔}ง ^{๕๕} เขา ^{๕๖}เข้า ^{๕๗}ใจ ^{๕๘}พ ^{๕๙}ก ^{๖๐}เพราะ
ช ^{๖๑}า ^{๖๒}นา ^{๖๓}ญ ^{๖๔}เ ^{๖๕}ย ^{๖๖}แล้ว ^{๖๗} ผู้ ^{๖๘}ห ^{๖๙}ญ ^{๗๐}ิง ^{๗๑}ทุ ^{๗๒}ก ^{๗๓}น ^{๗๔}ค ^{๗๕}อ ^{๗๖}ง ^{๗๗}ช ^{๗๘}อ ^{๗๙}ย ^{๘๐}ฟ ^{๘๑}ง
เขา ^{๘๒}พ ^{๘๓}ก ^{๘๔}เ ^{๘๕}น ^{๘๖}แ ^{๘๗}น

เมื่อ ^๑ถึง ^๒เว ^๓ล ^๔า ^๕ร ^๖บ ^๗ระ ^๘ท ^๙าน ^{๑๐}อา ^{๑๑}ห ^{๑๒}าร ^{๑๓} พ ^{๑๔}ล ^{๑๕}ล่า
เล ^{๑๖}อ ^{๑๗}ก ^{๑๘}น ^{๑๙}ง ^{๒๐}ระ ^{๒๑}ห ^{๒๒}ว ^{๒๓}าง ^{๒๔}เ ^{๒๕}ย ^{๒๖}เท ^{๒๗}ล ^{๒๘}แ ^{๒๙}ว ^{๓๐}ว ^{๓๑}อ ^{๓๒}ค ^{๓๓}แท ^{๓๔}ย ^{๓๕}ไม่
ใ ^{๓๖}้ ^{๓๗}ร ^{๓๘}บ ^{๓๙}ระ ^{๔๐}ท ^{๔๑}าน ^{๔๒}อะ ^{๔๓}ไร ^{๔๔}เ ^{๔๕}ย ^{๔๖} ความ ^{๔๗}ห ^{๔๘}ี ^{๔๙}ว ^{๕๐}ของ ^{๕๑}เขา ^{๕๒}ไป
ปร ^{๕๓}าก ^{๕๔}ฏ ^{๕๕}อยู่ ^{๕๖}ที่ ^{๕๗}ล ^{๕๘}ก ^{๕๙}า ^{๖๐}ซ ^{๖๑}ึง ^{๖๒}อ ^{๖๓}ง ^{๖๔}ก ^{๖๕}ุ ^{๖๖} พ ^{๖๗}ล ^{๖๘}ล่า ^{๖๙} เ ^{๗๐}ย ^{๗๑}ห ^{๗๒}ม ^{๗๓}ก
เขา ^{๗๔}พ ^{๗๕}ยา ^{๗๖}ย ^{๗๗}า ^{๗๘}ม ^{๗๙}ะ ^{๘๐}พ ^{๘๑}ก ^{๘๒}ย ^{๘๓}ห ^{๘๔}ล ^{๘๕}อ ^{๘๖}น ^{๘๗} เ ^{๘๘}้า ^{๘๙}ห ^{๙๐}ล ^{๙๑}อ ^{๙๒}น ^{๙๓}ก ^{๙๔}ย ^{๙๕}ม
ร ^{๙๖}บ ^{๙๗}เขา ^{๙๘} แต่ ^{๙๙}เขา ^{๑๐๐}ไม่ ^{๑๐๑}มี ^{๑๐๒}เ ^{๑๐๓}ื่อ ^{๑๐๔}ก ^{๑๐๕}า ^{๑๐๖}ส ^{๑๐๗} คน ^{๑๐๘}น ^{๑๐๙}อ ^{๑๑๐}ย ^{๑๑๑}ก ^{๑๑๒}น ^{๑๑๓}ที่ ^{๑๑๔}จะ
แ ^{๑๑๕}่ง ^{๑๑๖}เ ^{๑๑๗}ว ^{๑๑๘}ง ^{๑๑๙}พ ^{๑๒๐}ก ^{๑๒๑}ไป ^{๑๒๒}า ^{๑๒๓}ก ^{๑๒๔}เ ^{๑๒๕}ย ^{๑๒๖}เท ^{๑๒๗}ล ^{๑๒๘}ใ ^{๑๒๙}้ ^{๑๓๐} และ ^{๑๓๑} ว ^{๑๓๒}อ ^{๑๓๓}ค
ท ^{๑๓๔}ว ^{๑๓๕}จะ ^{๑๓๖}แ ^{๑๓๗}่ง ^{๑๓๘}สำ ^{๑๓๙}ร ^{๑๔๐}ว ^{๑๔๑}ร

เบ็ทเทิลไครทที่ไม่แตก

เมื่อ ^๑เส ^๒ร ^๓เ ^๔า ^๕ร ^๖บ ^๗ระ ^๘ท ^๙าน ^{๑๐}อา ^{๑๑}ห ^{๑๒}าร ^{๑๓}แล้ว ^{๑๔} เ ^{๑๕}า
ไป ^{๑๖}เ ^{๑๗}น ^{๑๘}ร ^{๑๙}ำ ^{๒๐}ก ^{๒๑}ัน ^{๒๒} ข ^{๒๓}ำ ^{๒๔}พ ^{๒๕}เ ^{๒๖}้า ^{๒๗}ม ^{๒๘}อง ^{๒๙}ห ^{๓๐}า ^{๓๑}ว ^{๓๒}อ ^{๓๓}ค ^{๓๔} เ ^{๓๕}น ^{๓๖}ไป
อ ^{๓๗}น ^{๓๘}เ ^{๓๙}ย ^{๔๐}ย ^{๔๑}ๆ ^{๔๒}อยู่ ^{๔๓}ที่ ^{๔๔}ม ^{๔๕}ุม ^{๔๖}ห ^{๔๗}อ ^{๔๘}ง ^{๔๙} ท ^{๕๐}ำ ^{๕๑}ท ^{๕๒}าง ^{๕๓}ไม่ ^{๕๔}ส ^{๕๕}ง ^{๕๖}ก ^{๕๗}เ ^{๕๘}ย
ข ^{๕๙}ำ ^{๖๐}พ ^{๖๑}เ ^{๖๒}้า ^{๖๓}พ ^{๖๔}ยา ^{๖๕}ย ^{๖๖}า ^{๖๗}ม ^{๖๘}ะ ^{๖๙}ช ^{๗๐}ว ^{๗๑}น ^{๗๒} เ ^{๗๓}า ^{๗๔}ให้ ^{๗๕}ห ^{๗๖}าย ^{๗๗}เ ^{๗๘}ง ^{๗๙}า ^{๘๐}ไ ^{๘๑}ย
ก ^{๘๒}ระ ^{๘๓}ช ^{๘๔}ย ^{๘๕}ว ^{๘๖}่า “^{๘๗}ไป ^{๘๘}ห ^{๘๙}า ^{๙๐}ห ^{๙๑}ล ^{๙๒}อ ^{๙๓}น ^{๙๔}ซ ^{๙๕}! ^{๙๖}พ ^{๙๗}า ^{๙๘}ห ^{๙๙}ล ^{๑๐๐}อ ^{๑๐๑}น ^{๑๐๒}ไป
เ ^{๑๐๓}น ^{๑๐๔}เ ^{๑๐๕}น ^{๑๐๖} และ ^{๑๐๗}จ ^{๑๐๘}อ ^{๑๐๙}ย ^{๑๑๐}ำ ^{๑๑๑}ก ^{๑๑๒}ล ^{๑๑๓}ย ^{๑๑๔} มา ^{๑๑๕}จ ^{๑๑๖}น ^{๑๑๗}ก ^{๑๑๘}ว ^{๑๑๙}า ^{๑๒๐}จะ ^{๑๒๑}ไ ^{๑๒๒}้
ย ^{๑๒๓}อ ^{๑๒๔}ก ^{๑๒๕}ห ^{๑๒๖}ล ^{๑๒๗}อ ^{๑๒๘}น ^{๑๒๙}แล้ว”

“^๑ซ ^๒ำ ^๓เ ^๔น ^๕ไป ^๖เ ^๗ย ^๘แล้ว” เ ^๙า ^{๑๐}ค ^{๑๑}ร ^{๑๒}ว ^{๑๓} “^{๑๔}ห ^{๑๕}ล ^{๑๖}อ ^{๑๗}น
ไป ^{๑๘}เ ^{๑๙}ย ^{๒๐}แล้ว”

ข ^๑ำ ^๒พ ^๓เ ^๔้า ^๕ม ^๖อง ^๗ห ^๘า ^๙เ ^{๑๐}ย ^{๑๑}เท ^{๑๒}ล ^{๑๓}เ ^{๑๔}ล ^{๑๕} เ ^{๑๖}า ^{๑๗}ห ^{๑๘}าย ^{๑๙}ไป
เ ^{๒๐}เ ^{๒๑}ม ^{๒๒}อ ^{๒๓}ก ^{๒๔}ัน

ร ^๑ุง ^๒ซ ^๓ัน ^๔ที่ ^๕ท ^๖ำ ^๗ง ^๘าน ^๙ เ ^{๑๐}ย ^{๑๑}เท ^{๑๒}ล ^{๑๓}เ ^{๑๔}ล ^{๑๕}ค ^{๑๖}ย ^{๑๗}ไ ^{๑๘}เ ^{๑๙} เ ^{๒๐}า
ระ ^{๒๑}ก ^{๒๒}ล ^{๒๓}ย ^{๒๔}เ ^{๒๕}น ^{๒๖}ไป ^{๒๗}ไ ^{๒๘}เ ^{๒๙} เ ^{๓๐}า ^{๓๑}ว ^{๓๒}า ^{๓๓}เ ^{๓๔}ก ^{๓๕}ม ^{๓๖}นี้ ^{๓๗}เ ^{๓๘}า ^{๓๙}เ ^{๔๐}ก ^{๔๑}เ ^{๔๒}ก ^{๔๓}มา
สำ ^{๔๔}ห ^{๔๕}ร ^{๔๖}บ ^{๔๗}เ ^{๔๘}น ^{๔๙}แ ^{๕๐}่ ^{๕๑}ๆ ^{๕๒} เ ^{๕๓}า ^{๕๔}จะ ^{๕๕}ค ^{๕๖}ัง ^{๕๗}ค ^{๕๘}ัน ^{๕๙}เ ^{๖๐}น ^{๖๑}เ ^{๖๒}ย ^{๖๓}เ ^{๖๔}น
อ ^{๖๕}ก ^{๖๖} เ ^{๖๗}า ^{๖๘}เค ^{๖๙}ย ^{๗๐}เ ^{๗๑}น ^{๗๒}ค ^{๗๓}น ^{๗๔}ก ^{๗๕}ง ^{๗๖}น ^{๗๗}ก ^{๗๘}เ ^{๗๙}ม ^{๘๐}เ ^{๘๑}อ ^{๘๒}ย ^{๘๓} ๗๘ เ ^{๘๔}า
ถ ^{๘๕}า ^{๘๖}ม ^{๘๗}ข ^{๘๘}ำ ^{๘๙}พ ^{๙๐}เ ^{๙๑}้า ^{๙๒}ว ^{๙๓}า ^{๙๔}จะ ^{๙๕}ค ^{๙๖}ิ ^{๙๗}ค ^{๙๘}ม ^{๙๙}ไ ^{๑๐๐}เ ^{๑๐๑}ค ^{๑๐๒}ิ ^{๑๐๓}ค ^{๑๐๔}ที่ ^{๑๐๕}ไ ^{๑๐๖}น ^{๑๐๗}? และ
ส ^{๑๐๘}ัญ ^{๑๐๙}ญ ^{๑๑๐}า ^{๑๑๑}ระ ^{๑๑๒}น ^{๑๑๓}เ ^{๑๑๔}า ^{๑๑๕}ให้ ^{๑๑๖}ร ^{๑๑๗}ู้ ^{๑๑๘}ก ^{๑๑๙}ซ ^{๑๒๐}ำ ^{๑๒๑}ค ^{๑๒๒}ิ ^{๑๒๓}ค ^{๑๒๔}เ ^{๑๒๕}อ ^{๑๒๖}ค ^{๑๒๗}ิ ^{๑๒๘}ของ ^{๑๒๙}เ ^{๑๓๐}า
เ ^{๑๓๑}า ^{๑๓๒}พ ^{๑๓๓}ก ^{๑๓๔}ว ^{๑๓๕}เ ^{๑๓๖}อ ^{๑๓๗}ย ^{๑๓๘} ค ^{๑๓๙}ล ^{๑๔๐}อ ^{๑๔๑}ค ^{๑๔๒}ว ^{๑๔๓}น ^{๑๔๔} ส่วน ^{๑๔๕} ว ^{๑๔๖}อ ^{๑๔๗}ค ^{๑๔๘}ด ^{๑๔๙}ร ^{๑๕๐}ง ^{๑๕๑} ก ^{๑๕๒}ัน ^{๑๕๓}ข ^{๑๕๔}ำ ^{๑๕๕}ม
เ ^{๑๕๖}ย ^{๑๕๗}เท ^{๑๕๘}ล ^{๑๕๙}เ ^{๑๖๐}ก ^{๑๖๑}ง ^{๑๖๒}าน ^{๑๖๓}เว ^{๑๖๔}ล ^{๑๖๕}า ^{๑๖๖}ย ^{๑๖๗}าย ^{๑๖๘} ๔ ^{๑๖๙} ล ^{๑๗๐}.ท. อ ^{๑๗๑}ชิ ^{๑๗๒}ยา ^{๑๗๓}ว ^{๑๗๔}่า
มี ^{๑๗๕}ว ^{๑๗๖}ระ ^{๑๗๗} ว ^{๑๗๘}อ ^{๑๗๙}ค ^{๑๘๐}เ ^{๑๘๑}ล ^{๑๘๒}ิ ^{๑๘๓}ย ^{๑๘๔}าย ^{๑๘๕} ๕ ^{๑๘๖} ล ^{๑๘๗}.ท.

ค ^๑่อ ^๒มา ^๓อ ^๔ีก ๒-๓ อ ^๕า ^๖ท ^๗ิ ^๘ค ^๙ย ^{๑๐}เ ^{๑๑}ย ^{๑๒}เท ^{๑๓}ล ^{๑๔}เ ^{๑๕}ล ^{๑๖}อ ^{๑๗}ว ^{๑๘}ร ^{๑๙}เ ^{๒๐}ว ^{๒๑}่า
เ ^{๒๒}า ^{๒๓}จะ ^{๒๔}แ ^{๒๕}่ง ^{๒๖}ง ^{๒๗}าน ^{๒๘} ก ^{๒๙}ย ^{๓๐}ม ^{๓๑}ิ ^{๓๒}ส ^{๓๓}เค ^{๓๔}น ^{๓๕}ค ^{๓๖}ร ^{๓๗}ิ ^{๓๘} ข ^{๓๙}ำ ^{๔๐}พ ^{๔๑}เ ^{๔๒}้า
ส ^{๔๓}ะ ^{๔๔}แ ^{๔๕}ง ^{๔๖}ความ ^{๔๗}ย ^{๔๘}ิน ^{๔๙}ก ^{๕๐}ิ ^{๕๑}แ ^{๕๒}ก ^{๕๓}เ ^{๕๔}า ^{๕๕} ย ^{๕๖}อ ^{๕๗}ก ^{๕๘}ว ^{๕๙}า ^{๖๐}เ ^{๖๑}า ^{๖๒}เ ^{๖๓}น ^{๖๔}ค ^{๖๕}น
ไ ^{๖๖}ซ ^{๖๗}ค ^{๖๘}ก ^{๖๙}ิ ^{๗๐}น ^{๗๑}ก ^{๗๒} และ ^{๗๓}เ ^{๗๔}น ^{๗๕}ค ^{๗๖}น ^{๗๗}ส ^{๗๘}ำ ^{๗๙}ม ^{๘๐}า ^{๘๑}ร ^{๘๒}น ^{๘๓}ม ^{๘๔}าก ^{๘๕}ที่ ^{๘๖}ท ^{๘๗}ำ ^{๘๘}ให้

จินตหรา

ทุก

ผู้หญิงรักได้ ในเร็ววัน คุณทำงานเขาชอบคำที่
ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้น เขาพูดว่า “ว๊อคค
จะเป็นเพื่อนเจ้าข้าว เพื่อนจะเป็นอะไรเล่า”

ว๊อคคิน้อยก็โตะของเขา ตามองออก
ไปนอกหน้าต่างตามเคย ข้าพเจ้าสังเกตเห็น
มือของเขาประสานกันแน่น เขาหันหน้ามา
ช้า ๆ แล้วพูดว่า

“เข้เทิล ก็น อาจ จะ ไม่ เป็น เพื่อน
เจ้าข้าว”

“ไม่เป็น ทำไมถึงไม่เป็น?”

“เพราะก็นอาจจะเป็นตัวเจ้าข้าวเสียเอง”

“เข้เทิลหัวเราะลั่นที่ทำงาน แล้วว๊อค
ไม่ได้หัวเราะด้วย เขาพูดว่า “ก็นหมายถึง
ความเช่นนั้นจริง ๆ ก็นเห็นว่าเป็นการควร
ที่สักทีจะต้องเคอนให้รู้”

ความคิดถึงนั้นทำให้เข้เทิลสนุก เขา
จะสะแงว่าเขาคิดคนใจ ก็นัก เขาพูดว่า
“ก็แล้วเราจะไ้แข่ง ชันกัน ต่อไป ยืนค้ ที่
จะเกิดมีการประกวดกันขึ้น”

ว๊อคไม่ได้พูดว่า กระไรอีก ข้าพเจ้าก็
ไม่ได้พูดกับเข้เทิลถึงเรื่องนั้น เห็นว่าเขาทักข
พอแล้ว ไม่ควรจะซ้ำให้เขาทักขยงขึ้น เขา
ตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง

การแต่งงาน ถ้า หนัก วัน ศุกร์ เวลาบ่าย

๕ ล.ท. ที่ขกทวิฟามเป็นการใหญ่ เราไปถึง
ทันตังแต่เช้า เพราะงานค้งค้งก่อนเวลา

วัยประทานอาหารกลางวัน เรานั่งกันอยู่ตาม
ระเบียง พวกหญิงเพื่อนเจ้าสาวหอบกลั้อยู่กัน
อย่างสนุก พวกผู้ชายพวกค้งเรื่องรถยนต์
กลุ่มที่เรานั่งอยู่ทางสุดเฉลียง มีมิสเตอร์
เคนคริก พอลล่า ว๊อค และข้าพเจ้า เราคุย
กันถึงเรื่องค้งไม้ ในสวน เราพูดกันแต่ ๓ คน
เท่านั้น ส่วนว๊อคคินั่งงีบ

ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจ ที่ว๊อค ทำลาย
ความน่ิงงีบของเขาขึ้น โดยพูดด้วยเสียง
ค้งแต่แหงแห้งว่า “มิสเตอร์เคนคริกก็ชอบ
ปลาเทราท์ที่ ท่าน จัยได้ ใน ทะเลสาบปลาเทรล
นั้นช่างใหญ่จนกระไร”

เรากำลังพูดกันถึงเรื่อง ค้งไม้ ซึ่งไกล กัน
กับปลาเทราท์มากทีเดียว ข้าพเจ้าเหมาเอา
ว่าว๊อคเมา ถึงแม้ข้าพเจ้าจะทราบดีว่าเขาไม่
ใช่คนวัยประทานเหล้าก็ตาม

มิสเตอร์เคนคริกก็ออกชอย ข้าพเจ้าและ
ว๊อคเคยฟังเขาเล่าอะไรต่อมิอะไรต่าง ๆ ย่อย ๆ
แต่เราก็กินอย่างเอร็ดอร่อยฟังเขาเล่าอย่างตั้งใจ
เขาพูดขึ้นว่า “วันหนึ่งฉันตกปลาอยู่ จนรู้
สึกขี้เกียจ แต่ประเคียจรู้ สึก อะไร กระทย
ข้าง ๆ เรือ ซึ่ง แรง จน ฉัน เกือบล้มคว่ำลง

พ.ศ. ๒๔

เบ๊เทิลใครดีไม่แตก

เบ๊ คนนำร่องร้องขึ้นว่า ‘กษัตริย์ ขอรบ’
กษัตริย์อะไร ฉันทาม เขาตอบว่า ‘ปลาตัว
ใหญ่ที่สุดในคานากาขอรบ’ เราพยายามจับ
มาทั้งวันแล้ว มันหิว ขอรบ มันมาสู่กกลัน
อาหารกลางวันของเรา ฉันทัวเราะ ออกไม่
ไคว่เชื่อ แต่กักมันลงข้าง ๆ เรือเพื่อหียก
เกยเยื่อ มือของฉันทักยกขึ้น ออกไปนอก
เรือหน่อยหนึ่ง ปลาตัวโต กระโดดขึ้นมา
เกือบ โคน มือฉันทัน เพราะหิว หิวมาก
เสียมัน”

เขา หยกรอ เพราะเราต่างก็ออกเสียง
ประหลาดไปตาม ๆ กัน แต่เลสเตอร์ ซึ่งมานั่ง
ที่หลังพอได้ยินเรื่องก็พึมพำว่า “มันจะทำ
ถึงนั้นทุกทีแหละขอรบ ถ้าท่านให้โอกาส
มัน มีสเตอร์เคนทรีก็คอยโดยออกฉุนนิก ๆ
“แต่ไม่เคยบังเกิดแก่ฉันทันมาก่อนเลย ฉันทัน
ตกปลา มา ๔๕ ปีแล้ว ฉันทันบอกกับเบ๊ว่าฉันทัน
จะต้องเชิญแขกมาชมปลานี้ แล้วฉันทันก่อน
ลงคิกทองเรือ เพื่อไม่ให้ปลาแลเห็น ฉันทัน
ใส่เหยื่อที่เบ๊ทักด้วยซึ่งโตเท่ากำปั้นเห็น จะ
ได้ แล้วปล่อยเบ๊กลงไปในน้ำ ปลากระโดด
ไล่ก้นที่ แต่กักเบ๊ทักด้วย ฉันทันปล่อย
ทิ้งชั่วโมงจึงได้นำมันขึ้นบกสำเร็จ หนัก
ถึง ๑๘ ปอนด์กับ ๕ ออนซ์”

วีรกรรมว่า “แม่เจ้าโวย! น่ากลัวจริง
ผมเคยตกได้ อย่างหนักก็เคย ๘ ปอนด์เท่านั้น
เบ๊เทิลล่ะ?”

เบ๊เทิลยิ้มแล้วพูดว่า “น้องชาย ของ
ผมกับผมไปเที่ยวตกปลากันในฤดูร้อน คราว
หนึ่งนานมาแล้วในคานากา เราพบทะเลสาบ
แห่งหนึ่ง เราคง ชื่อว่า ทะเลสาบเบ๊เทิล
เราจะไปที่นี่กันสักวันหนึ่ง พอล่ะ”

“ทั้งนั้นหรือ?” หล่อนพูดแล้วเบ๊เทิล
พูดต่อไปว่า เราตก ปลากัน ที่ ทะเลสาบ
เบ๊เทิลตลอดวัน ไม่ใคร่ได้ผลสักที เรา
ตกได้แต่ปลาเล็ก ๆ ขนาด ๔ ปอนด์บ้าง ๘ ปอนด์
บ้าง แต่เราปล่อยไปเสีย เราสังเกต เห็น
สิ่งแปลกที่นั่น ตามริมฝั่งมีกระดูกสัตว์เล็ก ๆ
เต็มไปเช่นกระดูก่ายเป็น ต้น คำลงเราทาง
กระโหมขึ้นใกล้ ๆ ฝั่งน้ำแล้วก็พึมพำ ตอน
เที่ยงคืนผมได้ยินเสียงอึกตักที่ริมฝั่ง เสียง
น้ำสาบและตัวอะไรพากไปมา ผมจึงลงไป
ทำนาคคิดว่าผมเห็นอะไร?”

ไม่มีใครตอบคำถามของเขา ๆ เลยพูดต่อ
ไปว่า “ผมเห็นเสือปลาตัวใหญ่กำลัง ซัก
กระเย่กับปลาตัวใหญ่ มันมา กินน้ำริม ฝั่ง
แล้วถูกปลาจับมุก มันพื้กมันไปมา เสือ
ปลาร้องอย่างเจ็บปวดและ กลัว ผม ช่วย ค้าง

เสียปลาออกแล้วกระเจ้าเข้าไป ปลากลับลง ไม่ใช่หรือ ?”

ไปในน้ำ ตัวมันโตพึ่ก ผสมทะ โคนไปยัง

“เชอกรู้แล้ว ว่าฉันชอบ ว๊อค”

น้องชายของผมนั้น มันเป็นปลาชนิดกิน คน

“เชอเคยช่วยชีวิตคนก็ครั้งหนึ่ง ไซ้ใหม่

ได้ กะเทียว ผมนะจับมันให้ ได้ ผมนะอีกอัน

พอลล่า ?”

เนื้อโตเท่า ๒ กำมือทำเหยื่อเหยื่อขี้เบ็ด แล้ว

“ไซ้ แต่เรื่อนนั้นนานมาแล้ว”

ก็ทิ้งลงไปในน้ำ ก่อนเนอยังไม่ทันถึง น้ำก็

“เราอยากฟังจากปากเชอเล่าเอง พอลล่า”

เลย ปลากรากเข้าได้ ผมนั่งกับมันอยู่ตลอด

ว๊อคพุท คนอื่นก็พากันประสมว่าอยากฟังบ้าง

คน คอรุ่งเช้าจึงจับมันได้ มันต่อสู้แข็งแรง

พอลล่า เสียฮอนวอนไม่ได้ จึงว่า “ไม่มี

เหลือเกิน ท่านรู้ไหมว่ามันหนักเท่าไร ?”

อะไรมากดอก เก็ก ๆ ๔ คน พายเรือ ไปที่

“คันหนึ่ง มีสเคอร์เคนกรักเขาะ”

ช่องแคบในทะเล โคนพายพิศจับเรือล่่ม ฉิน

“๒๓ ปอนต์กับ ๑๔ เฮาซ์” แต่ผมไม่มี

ว่ายน้ำออกไปช่วยไว้ ได้หมด”

หลักถ่านให้ดูเหมือนท่าน เพราะ ยังไม่ทัน

เข้เทพิศพูดว่า เป็น การ กระทำที่ กล้า

จะไ้ทำอะไร เสียปลาตัวมีขระ โคกออก

หาญน่าชมมาก พอลล่า หล่อนและฉินควร

มากก็เสียเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปหมด ผมนึก

จะร่วมมือกันทำการช่วยชีวิตคนได้”

ว่ามันคงแก่แก่แทนตัวเมื่อคืน ผมนะเสียใจ

“ทำไม ?”

จริง ๆ เพราะน้องและผมต่าง ก็ทิ้งปลา ไว้ ใน

“ครั้งหนึ่งเมื่อเรายังเด็ก ๆ น้องชาย

กระ โยม ตัวพากัน ไปยิงนกเสีย”

และฉินถูกยิงสาหัสไปเรียนเขียนในที่แอสเชอร์ซาก

มีสเคอร์เคนกรักพูดว่า “ฉินจะไปละ”

แต่เราชอบเล่นอยู่นอกบ้านมากกว่า วันหนึ่ง

เราต่างก็นั่งอยู่เงียบ ๆ ข้าพเจ้าต้องประหลาด

เรือหาปลาบรรทุก คน ๑๑ คน ล่ม ลง ใน ทะเล

ใจอีกคนหนึ่งก็ไ้ยินว๊อคพุทว่า “เข้เทพิศ

น้องกับฉิน ๒ คนช่วยกันว่ายน้ำ ออกไป ช่วยไว้

เพื่อนชอบว่ายน้ำไหม ?”

รอคหมก แล้วเราก็รีบกลับพิศพิศ กลัวขอ

“กันนะหรือ ? เล่นไปโลในน้ำสำหรับ

จะ ไปอยู่ในหนังสือพิมพ์ คุณพ่อจะรู้ว่าเรา

โรงเรียนด้วยซ้ำ”

ละ ทั้งการเรียนเขียนในเสีย หล่อนคิดว่าเรา

ว๊อคพุทว่า “พอลล่า เธอ ก็ ชอบ

เป็นเก็กที่น่าชมเชยไหม ?”

พ.ศ. ๒๔

เบ็ทเทิลไครต์ไม่แตก

“น่าชมอยู่” พอลล่าพูดแล้วกล่าวต่อไปว่า “ฉันจะไปเก็บกอกกหลาย เลสเตอร์ ต้องอยู่บนคอยรับของ แอ็ก อาเธอร์ จะ ช่วยฉัน ไปเอะ อ้าก ฉันพร้อมแล้ว”

เราทั้งหลายพากันไปประชุมที่ห้องใหญ่ในบ้านซึ่งจึกคอกไม้ไว้อย่างสวยงาม

เบ็ทเทิลพูดว่า “ฉันเคยไปในการแต่งงานหลายหน เข้าใจอะไร ๆ ทุกอย่าง”

“ก็แล้ว เลสเตอร์” พอลล่าพูด “ฉันได้ความึกใจใหม่ ต่างว่าเธอเข้าไปในหิ้งคนตรี และเล่นเพลงกินเวลาแต่งงานไปพลาง ฉัน จะวานคนอื่น เค้นไป กับฉัน ก่อน บางทีเธอจะไม่รังเกียจ กระมัง อาเธอร์”

ข้าพเจ้าเห็นว่าเบ็ทเทิลมองคิ้วยหน้าอันอวกคิและมุ่งร้าย เขาพูดว่า “ไปซี ว๊อคคินและโอกาสของเพื่อนละ อย่าลืมนะ เพื่อนคุยไว้ว่ากระไร” แล้วก็เดินออกไปจากหิ้ง

ข้าพเจ้ามองคิ ว๊อค รั้วคิ ว่า หัวใจ เขา กำลังเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าพูดได้ว่าเขาคำเนินวิธีของเขาอย่างไหนก็เลงน่าชมแท้ เขาเป็นแค่มนิก ๆ เมื่อเขาและพอลล่าไปยืนอยู่หน้าแท่นบูชาซึ่งทำขึ้นชั่วคราว ขณะเมื่อเลสเตอร์คิกเบย์โนอยู่อีกห้องหนึ่ง

ลุงของพอลล่า ท่านสมภาร กระแหม่นคิ หน้อย แล้วก็เริ่มอ่านคำแต่งงาน ข้าพเจ้ากระซิบบอกมิสเทอรัเคนครีก ว่า “นี่เป็นการประหลาดมาก” เขากระซิบตอบว่า

“พอลล่าเป็นคนอย่างนั้นเอง”

เมื่อคำว่า “ข้าพเจ้ารับของเช่นนั้น”

จบลง เลสเตอร์ จี เบ็ทเทิล ก็โผล่เข้ามาในหิ้งอย่างรีบร้อนเขาร้องว่า “ฉันไม่รู้ว่าจะรับทำพิธี ทำไมกัน?”

พอลล่าพูดว่า “พิธีแต่งงานเสร็จแล้ว เลสเตอร์ฉันเสียใจ—เสียใจเหลือเกิน โปรคอย่าคิเคียนอ้ากเลย ฉันขอให้เขาทำเช่นนั้น”

“แต่มันเป็นการผิด เขาไม่มีใบอนุญาต”

เขาเถียง

ท่านสมภารพูดว่า “เขามี ถูก ค็อง เวียร์รอยคิ”

กวงตา ของ คน ทั้ง หมัด จ้อง ู เบ็ท เทิล ข้าพเจ้านึกว่าเขาคงสันฤทคิแล้ว มิสเทอรัเคนครีกก็เหือออกเต็มคิ้ว รู้สึกหน้าทว่าเขาจะต้องพูดว่ากระไรบ้าง เขาว่า “เลสเตอร์ นเป็นการสำคัญ และเป็นการแปลกที่สุคคิฉันเคยได้ยินถึง — — — — —”

เบ็ทเทิลตอบคันทิว่า “ถูกละขอรับ

เป็นการสำคัญจริง แต่ผมไม่สู้ประหลาดใจ

จินตหรา

ทุก

แท้ ผมคิดถูกกว่าอีกมีความ คิดอะไรขึ้น
ถึงนั้นผมจึงออกไปที่ห้องนั้น เพื่อให้โอกาส
แก่เขา เขาได้รับความสำเร็จแล้ว การ
สำคัญยิ่งกว่านี้เกิดขึ้นแก่พี่ น้อง แผล ของ ผม
ลี้ และ ไอล่า เขาแต่งงานวันเดียวกันเวลา
เดียวกันกับชายซึ่งแผลเหมือนกัน ท่านคิด
ว่าประหลาดอย่างไร?”

คิด เขาพูดต่อไปว่า “สิ่งที่ยุ่งเหยิงเกิน
เกิดขึ้น เขาแต่งงานมาได้ ๒ วัน แล้วจึง
เกิดรู้ขึ้นว่าแต่งผิดตัว ลี้ มันกับ เคน แต่
โดยความเข้าใจผิดเขากลับไปแต่งกับสัววก
เขาจะเปลี่ยนแปลงอีกไม่ได้ ต้องปล่อยให้
เลยตามเลย ”

เราทุกคนต่างประหลาดใจเกินไปที่จะ มี

อาเธอร์ วีกทิส สวีกกี้ เมื่อเขาสรวม
หมวกที่เข้าพเจ้าซอให้เขา

บโรม เค. บโรม — ความรักเปรียบเหมือนไขหัด ทุกคนจะผ่านให้พ้นไปไม่ได้.

โดย อ. ส. สุวโยกร

เรื่องสั้นๆ

ของ

พินธุ่งาม

เรื่องที่ ๑

ทิดชวาน เป็นคนที่ชอบกินแต่ก๊วยเตี๋ยว อาหารทุก ๆ มือของแกไม่เคยปรากฏว่ามีข้าวสูกและก๊วยเช่นเป็เค็ม หรือแกงต้มโคล้ง หรืออื่น ๆ ที่กินไปกว่านั้น นอกจากก๊วยเตี๋ยวอย่างก๊วย ทิดชวานรู้สึกว่าการกินอาหารที่แกเลือกเอามาประทังชีวิตเช่นนี้เป็นอาหารที่กินแล้ว เพราะประการที่ ๑ ถูกสตาจ และ ๒ เป็นวิธีที่สะดวกและสบายที่สุดไม่ต้องมานั่งหุงข้าว และ ทำ ก๊วย ข้าวให้เสียเวลาเลย

แต่ยังมีอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่ง ทิดชวาน ยังรู้สึกไม่พอใจอย่างเอก คือว่าก๊วยเต๋วยที่แกใช้กินแทนข้าวทุกมือนั้น อย่าง มาก ที่สิดทิดชวานกินได้แค่เพียง ๕ ชามก็รู้สึกอิ่มแปล้ขึ้นมาทันที ข้อที่ว่าแกไม่พอใจนั้น ก็เพราะแกชอบก๊วยเต๋วยถึงกล่าวมาข้างบนนั้น ยิ่งกว่าสิ่ง

อื่น อันรสชาติของก๊วยเต๋วยนั้น ใคร ๆ ก็ยอมรับกันว่าอร่อย อร่อยเพียงไร หากไม่เป็นเช่นนั้น ที่ไหนเงินผู้ขายจะขายได้ก๊วย ได้กี่ วันหนึ่ง ๆ หหมดเกลี้ยงหาย ? ก๊วยประการเช่นนี้แหละ ทิดชวานจึงรู้สึกเสียทัยที่กินได้แค่เพียงสี่ชามเท่านั้น เป็นนักหนา แท้จริงแกอยากจะกินหลาย ๆ ชาม — กินจนล้นไม่ขึ้น — กินจนไม่ย่อย จะกิน อีก เฉพาะ ใน มื้อนั้น นั้นแหละ จึงจะเป็นที่พอใจของแก

ถ้าว่าทิดชวานเป็นคนโง่ก็ไม่เห็นคิดซัดที่ตรงไหน เพราะ ในชีวิต ทิดชวานไม่เคยจับหนังสือมหาชาติ หรือไปพึ่งเทศน์ ตามวัดวาอาราม ในเทศกาลออกพรรษากลับเดือน ๑๑ เดือน ๑๒ หรือถ้าจะว่าทิดชวานเคยจับหนังสือมหาชาติ ทิดชวานก็ได้แต่จับซึ่งจะอ่านให้รู้ความนั้น ทิดชวานเคยแก้ตัวว่า

พันธุ้งาม

ตุล

เขื่อน่ายเหลือเกิน เหตุว่าได้อ่านมาหลาย
ครั้งแล้ว เออ, ถ้าทิดขวานได้พึ่งเทศน์
ตอนกัณฑ์มหาพรตในเทศกาลกลางเดือน ๑๑
หรือได้อ่านมหาชาติในกัณฑ์นั้น ทิดขวาน
คงจะรู้สึกตัว ไม่อยากจะกินกล้วยเตียวให้อัม
รณลูกไม่ขึ้น เหมือน ทิดเขมาชชกเป็นแน่

อยู่มา กาลวันหนึ่ง ทิดขวาน มกัจะจะต้อง
เข้าไปตีศพในป่า ขณะที่เดินไปตามทาง
นั้น ยังเผลอ ทิดขวาน เหลือไปพบงูเหลือม
ขนาดใหญ่มากตั้งเลื้อยมาอย่างเชื่องช้า ทิด
ขวาน หยทขงัก เหมือนใคร เอาตะปูมาตึ้งเท้า
พอได้สติ แกร่งต้องขย้มเอาเท้าสู้นขมาสรวม
ชั่วคราว วังโกลยอ้าวไม่เหลือยหลัง เมื่อ
โกลยออกมาแล้ว ทิดขวาน จึงหยด ในใจให้
รู้สึกอยากกินเหลือมตัวนั้น จึงขึ้นไปนั่งบน
คำคยคนไม้ต้นหนึ่งเพื่อยคอยงูจะเลื้อยผ่านมา

งูเหลือมตัวนั้น น่าจะกินมนุษย์ หรือวัวควาย
อย่างใดอย่างหนึ่ง มาเป็นแน่ เพราะปรากฏ
ว่า อาการ เลื้อย ของมัน ช่าง อุ่ม อ้ายไม่ ว่องไว
ประเปรียวเหมือนขรรคมก่า ที่ล่าตัวส่วนท้อง
ของมัน พองโตออกไปกว่า เติมเลื้อย ช้าง ละ

๓ คือ

ทิดขวาน นี่ตัวสั้นรววกบัลลกน ก จึงคง
แทยตาไม่กระพริบ แกเห็นเจ้าสัตว์ร้ายนั้น

เลื้อยมาหอยค้อยที่ต้นไม้ อีกคนหนึ่ง ไกล ๆ
กยที่ ๆ แกร่งแอ้อย งูเหลือมตัวนั้น ใช้ปาก
ของมัน โขกเขลิอกไม้จนร่วงลงมา และแล้ว
ก็กลืนกินเข้าไป มันนอนนิ่งอยู่ทันรวอก
สัก ๕ นาที ครั้นแล้วก็ขมดะอาการของมัน
ก็สีกแปลกขน คือท้องที่ใหญ่ โคนันกลัยเล็ก
ลงจนเท่าเข็ม ในครู่เดียวกันก็เลื้อยต่อไปได้
คล่องแคล่วว่องไว

ทิดขวาน รู้สึกทั้งใน อาการ ของมัน เป็น
อันมาก พกึกคิดว่าเขลิอกต้นไม้ นั้นคงเป็น
ยาสำหรับย่อยอาหารได้ก็ และพอกิดอย่างนั้น
ได้ แก ก็เลยไปคิด ถึง เรื่อง ที่ แก อยากจะกิน
สัก ๑๐ ซามให้ จู โข มา ทันที พ ขวาน
หัวเราะก๊าก ออกมา เหมือนเห็น ของตลก ที่ น่า
หัวเราะ แกต่ายกลัยลงมาจากต้นไม้ ต้นที่ แก
แอ้อย แล้วก็เดินตรงรี่เข้าไปดากเขลิอกไม้
ทั้งกินเข้าไป เพื่อย่อยอาหารใส่ลงใน ยาม จน
เต็มปรี เคนกระหุ้มขมย่อง กลัยไปบ้าน
ในใจของทิดขวานนั้นให้ รู้สึกอัมเอียและยินดี
ยากที่จะหาความดีใจอย่างอื่นมาเทียบให้ล้ามาย
คล้ายคลึงได้ แกร่นพึมพำ ๆ ว่าถึงนี้

“อูป้อละ, พ่อจะฝากเสียให้เกลี้ยงหาย
ที่เดียว ะเล่า!”

พกึกยมแล่ คล้าย ๆ คนที่คล้าย ๆ ย้าไป

พ.ศ. ๒๔๗

เรื่องสั้น ๆ

ตลอดทาง แก่ถึงบ้านอยู่ในราวห้า ๒ โมง
เห็นจะได้ ประจวบเหมาะแก่เวลานั่งเวลา
วัยประทานอาหารกลางวันแล้ว และก็ยังเชิญ
เจ๊กต่งเจ้าก๊วยเคียวประจําบ้านของทิกชวานมา
ร้องไว้อีก ๆ พอถึงกันเสียด้วย

ทิกชวาน กระ โทกโกลตเคน ออกไปเรียก
เจ๊กต่งถึงหัวบันไดบ้าน พักพักดื่มน้ำเย็น
ที่ตากเอามาขึ้นคิมาด้วย และวางไว้อีก ๆ ตัว
อย่างของทิกชวาน ร้องเรียกให้เจ๊กต่ง
วัยทำก๊วยเคียวแห้ง จนแทบ หายใจ หายคอไม่
ออก เจ๊กต่งมอไม่สน ก ๆ เงิน ๆ เหมือน

กับ คำแรง ของ ทิกชวาน มีอำนาจ ยั้งนั่นแหละ
แต่ก็ทักเหมือนกัน โกล ๆ เข้าไปเสียด้วย เพราะ
ถ้าวันใดเจ๊กต่ง ทำ ก๊วยเคียวไม่ทันใจ พัก
ถ้าพักทิก ๕ ซาม ก็มักให้ สติทางค์ แต่เพียง
๕ ซามเท่านั้น คือหักออกเสียซามหนึ่งเป็น
การลงโทษที่เจ้าต่งอีกอาคันก

ซามทหนึ่งหมกเกลี้ยง — ซามทสองหมก
เกลี้ยง แต่ซามทสามเหลือเศษเส้นก๊วยเคียว
เส้นหนึ่งกับด้ายใบหอม ๒-๓ ชิ้น ซาม
ทสี่เหลือมากจนอดทนก็ แต่พอหมกซามท ๕
พักทิก รุสก็อมแปด

“อ้ายต่ง ถ้าข้าสามารถกินก๊วยเคียว
ของเจ้าหมกหายได้ เจ้าจะให้ อะไร ข้า ?”

ทิกชวานคุยโต พลาดคำที่ฟังเล่นสนุก ๆ
เจ๊กต่งมองอย่างค่อนข้างพิศวง และพูด
ตอบว่า

“โหนยนเน่, ข้าขวางลือจากิงหมกเกี้ยว
ผ่าวะ ! ถ้าลือถึงล่ายหมก อ้าว จา ม่าย คิก
สติทางค์ ลือถึงห้าซามเลยว”

ทิกชวานยิ้ม “จริง ๆ นะ อ้ายต่ง ทำ
มาให้อ้าวอีก ๒ ซาม”

ขณะนั้น ทิกชวาน ออกรุสก็แน่นท้องเต็มที
แล้ว แกกคิดว่าถ้าจะกินเข้าไปอีกก็คงไม่ไหว
จึงหยิบเขาแปดอันนั้น ใส่ปากเคี้ยวกลืนลงไป
ในท้อง

ราวสัก ๕ นาที เห็นจะได้ เจ๊กต่งก็ทำ
ก๊วยเคียวแล้วเสร็จ ๒ ซาม แต่พอหันหน้า
มาส่งให้ ทิกชวาน ก็ต้องตรลึง ซามก๊วยเคียว
หล่นไปจากมือแตกกระเจาย

เพราะ — เวลานั้น ร่างกายของทิกชวาน
ส่วนบน คือ ตั้งแต่ท้องขึ้นไป จนถึงศีรษะ ได้
หายไปไหนเสีย ก็เหลือแค่ คงเหลือแต่ขาทั้ง
สองข้าง ข้างขาทั้งสองนั้น ก็ค่อย ๆ ละลาย
หลุดหายไปเสียอีก อึดใจเดียวตัวนายชวานก็
หายไปหมดสิ้น แม้แต่ผมก็ไม่เหลืออยู่สักเส้น
และที่ ๆ ทิกชวานนั่งนั้น มีก๊วยเคียวเคี้ยว
เกลี้ยง ๆ คือกองกองอยู่

พินิจงาม

“อาชาวง” เจ็กตั้งตระโกน “ลื้อตาย
หลือเล่งกงนี่?”

แปลกไหม ท่านผู้อ่าน? ทุ ๆ ก็คล้าย
กับ ทิกขวาน เล่น กล ทั้ง ที่ เจ็กตั้ง ว่า แต่
ความจริงทิกขวานไม่ได้เล่นกล — หรือตลก
ทิกขวานตายจริง ๆ แลละ ท่านเข้าใจไหม?
ถ้าไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าขออธิบายว่าดังนี้

ที่จริงแปลกไม่ ที่ทิกขวานเก็บมานั้น เป็น
ยาจริง แต่ ว่าเป็นยาสำหรับย่อยละลาย
ร่าง ของ คน หรือ สัตว์ ไม่ใช่เป็นยา
สำหรับย่อย อาหาร จำพวกแข็ง เช่น เส้น ถ้วย
เตี่ยว จึงหลือมั่วที่ ทิกขวาน แลเห็นนั้น กิน
คนมา เมื่อมากินแปลกไม่นั้น จึงย่อยละลาย
ไปได้ เมื่อทิกขวานทะลอะทะลามาจะกิน
ถ้วยเตี่ยวให้อิ่ม ๆ ไม่ทันจะคึกให้รอบคอบ

ดังนั้น เมื่อ ทิกขวาน กิน แปลก ไม่ นั้น เข้าไป
อย่างนี้ แทนที่มันจะย่อยถ้วยเตี่ยวที่ทิกขวาน
กินให้ละลายอย่างนี้ มันกลับย่อยละลายร่าง
กายของทิกขวานเอง จึงหลือแต่ถ้วยเตี่ยว
ที่กินเข้าไปกองอยู่

สัททวิภักกัพิตะฉันท

๕ เป็นคนควรยลผลภรรยากัจะสนธิ
ก่อนทำก็ควรคึก ะก็ ๗
๑ ก็ครอบคอบและกระทำจะนำผลทวี
สิ่งนั้นยกาลิ ะใจ ๗
๑ เห็นแก่ความสุขใหญ่ทำไถทยไถล
ไม่ทำวิหิตวิไป ยัควร ๗
๑ เลกทิกขวานสินะพ่อนะคิทะทะละก็ภว
ความขลาดวินาศมวด ถัดถึง ๗

เรื่องที่ ๒๒

ในย่านร้านขายสุรา ของ ถนน วรจักร
นับตั้งแต่กลางสี่ก้าไปจนถึงเชิงสะพานบ้านเขมร
ถ้าจะว่าถึงร้านที่มึนชุมชุมอยู่มาก ๆ ก็ควร
จะจัดว่าร้าน เจ็กตั้ง เป็นที่หนึ่ง แต่ถ้าวาดถึง
ร้านที่ไม่ค่อยมีคนไปมาหาสู่กันละก็ควรจะเป็น
ร้าน ของเจ็กตั้ง ซึ่ง คงอยู่เคียง ๆ กับร้านของ
เจ็กตั้งนั่นเอง

ความจริงเหตุที่ร้านของเจ็กตั้งไม่ค่อย จะ
มีใคร มาซื้อสุรา หรือ ชุม ชุม กัน อย่าง ร้าน
เจ็กตั้งนั้น จะเป็นโดยเหตุผลกลใดก็หลือเถา
จะว่าเจ็กตั้งเป็นคนไม่รู้จัก วิชชาขาย หมุน
เงินให้พอแก่การใช้ก็ผิดที่ไปนัก เพราะ
เจ็กตั้งเคยทำเงินปลอมนักเคย — เคยทำเหล้า
เถื่อน ก็เคย ถึง ปรากฏแก่ พหุามรงค์ขุ่น

พ.ศ. ๒๔

เรื่องสั้น ๆ

กระช่าง ๆ แล้ว แต่ถ้าจะว่าเพราะ เจ้าชะ
เต็มหน้าทำใส่ลงไปให้สุราเพื่อทำไว้นั้นอีก
ก็คงผิดอย่างเกิมนั้นแหละ แต่ก็ไม่ใช้ผิด
ไปเสียทีเดียว — คือเฉียบไป

เหตุที่เจ้าชะ ชายสุราผู้เจ้คงไม่ได้นั้น
กระทำให้เจ้าชะ คิดคุมแค้นจะเล่นงานเจ้าคง
ให้แพ แก่ตนไปโดยทางสุราวิค และ ทูริค ทั้ง
สองประการอยู่ทุกวัน วันหนึ่งเวลาค่ำเจ้าชะ
กำลัง นอนสยยาแคง อยู่บนเก้าอี้ผ้าใบในร้าน
ทิดช่างซึ่งนับว่าเป็นนักเลงโตอยู่ในย่านวรจักร
ก็เห็นอาคเข้ามาซื้อเหล้า

ลาคับนั้นเจ้าชะกำลังคิดหาอบายอยู่อย่าง
สุขุม แต่ก็นึกไม่ออกว่าควรจะท้ออย่างไร
พอเห็นหน้าทิดช่าง ก็นึกเห็นหนทางอย่างตลอด
ปรอดไปวัง เจ้าชะยิ้มอย่างที่คนโกง ๆ จะ
ควมเดินมาถามทิดช่างว่า

“อาช่างโอ๊ย! ล้อจะเล่งเหล้าลื้อ?
ก็เข้ก?”

ทิดช่างก็ยิ้มตอบ อย่างที่นักเลงโตควม
เหมือนกัน “แก้วเตี้ยวแหละวะ ๓๐ สตางค์”
เจ้าชะตักเหล้าใส่แก้วส่งให้ พลงนึ่งลง
ข้าง ๆ ทิดช่าง ๆ รัยเอาไปดื่มกรวยเตี้ยวก็
หมดแก้ว

“อาช่าง” เจ้าชะเรียก “เออ, ออ

อยากจวางลื้อทั้งอาลัยลื้ออย่าง ลื้อจาทั้งล่าย
ใหม่? ออถึงลึงมึงทุกขลื้อง”

ทิดช่างทำท่าให้ส่มกัยเป็นนักเลงโต
“ทำอะไร ที่หัวคนหรือ? อะคำใคร
เล่าวะ อ้ายชะ?”

ทำให้เจ้าชะ อุ่นใจขึ้นเป็นกอง
“ลื้อจาลักทั้งให้อ้วลื้ออาช่าง — ขอบ
จาย คือว่าอ้วเกยกเหล้าอ้ายตึงนัก อบาย
จะฟากซอกมึงให้ อ้อยหมัก สักที ฟาง เริง
อ้วไม่เคยกัวโคเลย ผ่าวะ ว่างให้ลื้ออ้วกิง
เหล้าเลยว ว่างนึ่ง แม่ จามะ พะอิง พะพง มา
อ้วก็มายลื้อ แต่ยาก อาช่างโอ๊ย — คัง
อ้วจากิงเหล้าเลยวไปฟากหัวอ้ายตึง ก็กัวซาก
ทง และจิก ทามให้ อ้วเสียยังญาฟาง คิก
เข้า ๆ ลื้อ ซอกเหล้ามาก ม่าย ช่าย ลื้อ
อาช่าง?”

ทิดช่างมองหน้าเจ้าชะคล้าย ๆ กับเจ้าชะ
เป็นหม

“ข้าชอมมากที่เตี้ยวแหละ ตามธรรมเนียม
ถ้าข้าไม่กินเหล้าวันไหน วันนั้นเป็นตอง
คุกค้อยกัยบ้าน ไม่อยากจะเล่นข่มเหงใคร ๆ
แต่ถ้าวันไหนข้ากินเหล้ามามาก ๆ แล้ว เป็น
ได้ฟากหน้ากันกะ ไม่เลือกว่าพระอินทร

พระพรหมอย่างเองเหมือนกันแหละวะ นี่เอง

พันธุงาม

ทุก

จะให้ข้าไปค้ำห้วยคังหรือ เมื่อไรเล่า ?”

“ยายกั้งหลียังล่าอาข้าง ?” เจ็กชะ

“ลื้อลึงทึงให้อ้วแล่หลือ อาข้าง ?”

เราอย่างก็ไร “ลื้อใจ ก้าเลี้ยว แอบไป

เจ็กชะบ้ายเพื่อให้มันใจ “ลื้อจัน ๆ ลื้อทึง

ค้ำห้วยคัง — — ที่เลี้ยวให้สลิยเทียวนา

ลื้อเลียวล่ายไหม ?”

อาข้าง ”

“ไคชะวะ” ทิกข้างซบยไหล่ “เฮ

“เฮอ — เฮอน่า!” ทิกข้างพุททึง ๆ ที่

หรือยังเล่า ?”

กัมหน้อยยู่เช่นนั้น

“ปายซี — — อาข้าง อ้วจา ช่วยลื้อ

“ปายหลือยัง ?” เจ็กชะชวน

ล้วย”

“ไป — ไปไหน ?”

“แต่ข้ายังกินเหล้าไม่เมาคินไว้ย ตัก

“ปายค้ำห้วยคัง ยังไงเล่า”

มาให้ข้าอีกเถะ”

ทิกข้างส่ายหน้า “ปาย — ซี ลื้อ

เจ็กชะนั่งตรองลึงคัว “ลื้อกิงให้เมา ๆ

ช่วย — ช่วยทามอ้วไป — ไปค้วยซี อ้ายชะ!”

— ลื้อจัน ๆ อ้วให้ลื้อบ้าย ๆ อาข้าง”

“อ้ายลื้อ” เจ็กชะพึงรู้ลึงว่าเลี้ยกลทิกข้าง

พลางเจ็กชะ ก็ยกไหสุรามาตั้งตรงหน้า

“ใส่หัวไป — ที่หลังอย่ามาอีกนะมึง”

ทิกข้างทึงไห “ลื้อกิงให้ ๆ ๆ หล่อยนะ

ต่อจากนั้นมา อุบายของเจ็กชะจะกำเนิรไป

ลื้อจาล่ายมีใจกำมาก ๆ”

อย่างใดอีก เจ็กชะก็ไม่ยกปราดนจะสแนง

ทิกข้างควยด้วยแก้วคักเขา ๆ อย่างไม่จริง

ให้ใคร ทรวบ กัง ที่กำเนิร อุบายอย่าง ที่

ราว ๆ ลัก ๘ — ๑๐ แก้ว ทิกข้างก็วางด้วย

ท่ามาคร้งแรกนั้นเป็นอันเช็ก

แก้ว และชชน้ำลงกับโต๊ะ

อินทรวีเชียรฉันท

“พอหลือยังอาข้าง” เจ็กชะถาม “ลื้อ

อื้อ เลี้ยกลทุนเฉา มนะเรวยคิตตรง

ใจกำมากลื้อล้วยหรือ ?”

คนโงะโหล่ลง เสาะแสวงวิชากิน ๗

“เฮอ — กล้ามาก ไป — ไปเถี้ยเถะ

๑ แพ้รู้ บั๊ญ โง่ วนันไคก็้อจิม

วะ” ทิกข้าง พุกอ้อแอ้

เราย่อมจะ โง่ภิลล์ หินชาทิ บั๊ญ เรา ๗

❖ จ ป ❖

(เจ้าแห่งความลึกซึ้ง)

แปลแปลเรียบเรียง

ป. หวานนท^๕

—๑—

เช้าวันหนึ่งในฤดูร้อน ข้าพเจ้าได้ไปหา
มองซิเออร์ราอูลเบค ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจ
แห่งพระนครปารีส ข้าพเจ้าเห็นเขากำลังนั่ง
สนทนากับ โรเจอร์ รองผู้บัญชาการตำรวจ
ด้วยเรื่องคดีสำคัญเรื่องหนึ่ง และมาการ
กระซิบกระซาบกันอย่างไวซอซกอล ถึงประหนึ่ง
ว่าไม่อยากจะให้ ใครทราบเรื่องราวอัน

“อา, เพื่อนรัก!” เขาร้องทักข้าพเจ้า
พลางลุกขึ้นจากเก้าอี้ตรงมาคืนรับ “เธอ
มาก็คงเคย — เพราะว่าเรากำลังขบขญหากัน
ถึงคดีกลีบเรื่องหนึ่ง — เป็นคดีซึ่งเชื่อว่า คง
ทำให้เธอทั้ง และเอาใจใส่ เพื่อนำไปเขียน เป็น
เรื่องราวได้ อย่างดี คือ คดีกลีบแห่งย่าน
วิลลาออฟเคอเลินแดส์”

“มาในระหว่างทางผมคิดว่าท่านจับผู้ร้าย
รายนี้ได้แล้ว” ข้าพเจ้ากล่าว “ผมได้อ่าน
หนังสือพิมพ์มารดนมื่อวานซึ่งเห็นว่า ราอูลเบค
กำลังได้ส่วนคดีกลีบอยู่ และผู้สืบข่าวได้
รับรองอย่างแน่นแฟ้นด้วย”

“อา! เพื่อนรัก, เธออย่าเพิ่งไป
เหนื่อยเลยนะ ผู้สืบข่าวหนังสือพิมพ์เคยเชอ
เกรกิติน ความรู้ ใหม่ ๆ ของกันเสมอแหละ
กันกลีบ ขอยใจที่เขา ทำเช่นนั้นเสีย อีก นานา

แต่บางทีก็อาจเป็นที่รวบรวมนเข้าข้าง เพราะ ไม่
กันก็ โรเจอร์นั้นแหละ ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกันกับ
คดีกลีบอยู่แล้ว”

“เมื่อคดีเกิดขึ้นผมอยุ่ที่ลอนดอน” ข้า
พเจ้าพัก “ผมได้ ทราบเรื่องราว แต่ เพียง
เล็กน้อยจากหนังสือราชการฉบับหนึ่ง ความ
จริงนั้นผมเพียงได้ขอรบ ?”

“เอ้า, ขอยกร์เรื่อง — ถ้าเธอไม่ ขี้เกียจ
ก็ลองอ่านมันดูซิ” เขากล่าวแล้วยกหนังสือ
กระดากซึ่งพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ ไทย โรเจอร์
มีอักษร ปรากฏว่า คอสแซยรท์ บ. ๓๗, ๓๗ & ๓๘
มาให้ ข้าพเจ้า แล้วเขาจึงหันไปสนทนากับ
โรเจอร์ต่อไป ข้าพเจ้าจึงลงมืออ่านข้อความ
ในกระดากม้วนนั้นซึ่งมีความว่าดังนี้—

เมื่อเดือนกรกฎาคมที่ล่วงมานี้ มีเศรษฐ
จีนผู้หนึ่ง ชื่อ มากามียูล เมกิลลิก — ตัว ของ
หล่อนเคยออกตั้งแต่ ควรวรกับ เยอร์มัน ที่นอก
จังหวัดแวกซ์ในมหาสงครามครั้งนั้น มากาม
ียูลเมกิลลิกได้พักอาศัย อยู่ ที่ไฮเกิลนอร์มันท์
โควิลส์ ส่วนนายร้อยเอกปอลเมกิลลิกสามี
ของหล่อน ซึ่งได้ วิวาท์ กัน ก่อน หน้า ที่ เขา จะ
ตายออกไป ๕ เดือนนั้น แก่ ได้ทำพินัยกรรม
ยกทรัพย์สินสมบัติเป็นอันมากที่ค่ามรดกไว้แก่
เลส์ — แบนส์ ซึ่ง อยู่ ไม่ ห่าง ไกล จาก จังหวัด

พ.ศ. ๒๔

ความลับของถุงมือซ้าย

เขาค้น^๕กัน^๕ รวมทั้งบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่ข้างบน^๕บ้านนอกอื่นมีนามว่า ซาโค เกอ ฟรอนคียอง อันเป็นบ้านที่พิกฤต^๕หรืออย่างหุ^๕หราสวองาม ทั้งอยู่ในหมู่บ้านวิลลาเคอสส์ ลีแลค — เลยอิงเซียงเลส์แบนส์ออกไปหน่อย และห่างจากกรุงปารีส ๒-๓ ไมล์ ให้เป็นมรดกแก่มาคามด้วย

ยอลเมทีลล์กับสามีของหล่อนนั้น ในขณะที่ช่วยไล่ทั้งซาโค เกอ ฟรอนคียองไปเสีย นาน และได้มาพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลจังหวัดแวร์ไซล์ ส่วนภรรยาของเขานั้น ขณะที่อยู่กับสามีหล่อน ได้แสดงตนเป็นคนโอ้อำโก้^๕พุ่มพวย^๕ ฝ่ายสามีก็โง่เขลาพวง่าย ๆ ก็คือหลงหล่อนนั่นเอง หล่อนจะไปไหนมาไหนโดยมาก มักจะไป กับมารดาเสมอ ขณะที่หล่อนแต่งงานนั้น หล่อนมีอายุ ๒๓ ปีเท่านั้น และก่อนที่หล่อนจะแต่งงาน หล่อนเคยมีชื่อว่าป็นสตรีที่ ประเปรียวและ ยอชิว^๕ล่า ที่สุดในสมาคมต่าง ๆ แห่งกรุงปารีส

สามีของหล่อน, ซึ่งมีอายุ แก่กว่าภรรยา ๘ ปีนั้น เป็นคนเจ้าทักขเจ้าโครกอยู่เสมอ คำที่แกมักจะพูดเขาฟ้องร้องต้องคดีไม่หยุดหย่อน นัยว่าแกเป็นคนช่วยเอาการคนหนึ่ง คดีเหล่านี้โดยมากเกิดจาก บูลี่แม่ภรรยาสาวรูปสวยของแกนั่นเองเป็นต้นเหตุ แต่แกก็หาได้ว่ากล่าว

ให้หล่อนเจ็บช้ำ ระวังอย่างหนึ่ง อย่างใดไม่มากาม บูลี่ ได้ พัก อาศัย อยู่ ที่ ซาโค นั้น ราว ๖ เดือนเศษแล้ว แต่ประพฤติกการเหลวไหล นำความ ยุ่งยากมาสู่ สามีเสมอ ก่อน ที่จะเกิดเหตุจนหล่อนต้องอยู่ กับสามี ไม่ได้นั้น มีดังนี้คือ

วันหนึ่งยอลเมทีลล์ได้กล่าวโทษ หล่อนว่าความเยินอยู่ ของหล่อน กับเขา เวลาน คุเปลี่ยนแปลงไปมาก ทำให้เขาไม่รู้สึกพอใจ ในหล่อนเลย หล่อนจึงโกรธ ในที่สุดก็หันเขาไปอยู่ กับมารดา

การนี้ปรากฏว่าต่อมา หล่อนได้ไปคบหาสมาคมกับชายหนุ่มผู้หนึ่ง รูปร่างของเขาแข็งแรง นัยคำแสดงว่าเป็นเจ้าผู้คุมเลียบ ว้างกายแข็งแรง นิสัยเป็นคน สนุกวันเวียง เสมอรวมความก็ว่า เขาเป็นเจ้าแห่ง ความเสแสร้งคนหนึ่ง ทั้งมีผู้ ไปพบมาคามบูลี่กับชายคนนั้นกำลังนั่งคุย กันอยู่ ได้เห็น ปาล์มใน โยเตลล์ แห่งหนึ่ง

เขาสื่อนั้นมีนามว่า อังริลาโมริต, เป็นผู้ มี หุ่นส่วนอยู่ใน ธนาคารม ซอสเลี้ยงแห่งหนึ่งใน พระนครปารีส เขาได้แนะนำให้หล่อนรู้จัก กับเพื่อน ๆ อีกหลายคน ต่อมาหญิงชายคนนี้ก็ไปพบกัน อย่างสนิทสนม ล่วงมาอีก

ป. หวานหน้

ตุล

๒ วัน มาตามชีเลย์ร์, มารดาของยลัมชระวอน
ที่จะต้องกลืน กรวงปารัส แกร่ง ต้องทงบุตรสาว
ให้ย้อย แต่ลำพัง ที่ไควด์ล ทั้งนั เป็น เวลา
ที่ลาโมรลได้แยกกับหล่อนไปไม่นานนัก

ต่อมาหล่อนได้บอกกับลาโมรลว่า สาม
ของหล่อนยังมีชีวิตอยู่แต่เขาตายออก และถ้า
เขาดัง แกร่งกรรมเมื่อใด หล่อน ก็ จะ ได้รับ กอง
มรดกทั้งหมด

วันหนึ่ง เขาทั้งสองได้เอน คลอไหล่กัน ไป
ณตำบล ตรวิสต์ และ ต่าง สนทนากันด้วยเรื่อง
ต่าง ๆ

“ถ้าหากว่า” ลาโมรลกล่าว “สาม
ผู้พิการ ของหล่อนถึง แกร่งกรรม หล่อนก็ไม่เสีย
ใจมิใช่หรือ ? เพราะว่าเขาคงต้องทรมานชีวิต
อยู่อย่างนี้แก่เป็นการลำบากมิใช่เล่น และหล่อน
ก็คงจะลำบากใจด้วยนะ ?”

ริมฝปากอันงามของหล่อนขยับจะเฉยชน
พูด แต่หล่อนกลับนิ่งเสีย ส่วนหัวใจของหล่อน
ใน เวลานั้น เต็มเปี่ยมไป ด้วย ความ ยึด เป็น
สันพันธ์ หล่อนเคยนึก เสมอว่า อังวัน ที่มาก
และถ้า หล่อนได้ แต่งงาน กับเขาแล้วก็คงจะมี
ความสุข ไม่ใช่น้อย

“ฉันเชื่อว่า หล่อนคงต้องการ ความอิสระ
ยิ่งขึ้น มิใช่ หรือ บูดี้ ?” สหาย ที่รัก

ของหล่อนกล่าวสลับไป “การที่จะเล่นคน
ตามอกให้ ย่อมมี นั เป็นของ น่า กลัวอัน ตราย
มาก”

หล่อนก็มีไค้ตอบว่ากระไร
คืนวันนั้นเมื่อบุคคลทั้งสองที่พากันออกจาก
โฮเตล แล้ว ก็พากัน ไป เต้น เล่น รีมชายทะเล
ราตรีวันนั้นสว่างไสวไป ด้วยดวง รัชนีกรอันได้
ฉายแสงลงมาต้องพื้นยดพิ แต่ความตระการตา
ยิ่งนัก เขาได้เอน ไชวี่แนพาล่อนไป และ
ในที่สุกเขาได้จูมพิต หล่อน ซึ่งนับว่าครั้งเป็น
ครั้งแรก ทั้ง แต่ บุคคล ทั้ง สอง ได้ รู้ จัก กัน มา
การที่อริลาโมรลได้จูมพิตมาตามยูล์เมกิลลิก
นั้น ก็หาปรากฏว่าหล่อนได้ชักชวนประการ
ไค้ไม่ แล้ว หล่อน จึง ชยพิศตร์ อยู่ กับ ย่า
ของเขา

ลาโมรลได้ จูมพิต รีม ฝปาก แล้ว จูมพิต
คั่นคอ, จูมพิตหูและผมของหล่อน ทำให้
หล่อนรู้สึกเสียวกาย ถอนหายใจยาวด้วยความ
พิศวาท อันเป็นความ รู้สึก ของ นารี เวทย์
ทุกคนขณะที่ได้ ลิ้มรสเช่นนั้น !

นับตั้งแต่วันนั้นมา มิตรภาพระหว่างบุคคล
ทั้งสองก็ยิ่งเพิ่มพลขึ้นเป็นลำดับ ลาโมรล
ได้พา หล่อน ไปเที่ยว ตาม สโมสร ต่าง ๆ มี
สโมสรแข่งม้า, สโมสรแคสสิน, โรงละครคอน,

พ.ศ. ๒๔๗

และที่อื่น ๆ อีก

ในไม่ช้า ชาวควรว การ คึกคัก ระหว่างบุคคลทั้งสองก็กระจ่ายไปทั่วจังหวัดมณฑลเวลานี้เป็นเวลาอยู่ใน ระหว่างเดือนกรกฎาคม แต่ใน ระหว่างที่บุคคลทั้งสองกำลัง ซอสมพอกัน สนิทสนมกันก็จะมีเหตุต้องจากกันไปเสีย

ยุคเมื่อกาลนั้น กลับไปยังบ้าน มารดาของ หล่อนป๋าวีล ส่วน อังวิลา โมริล ก็กลับไป กรุงมรืลเชล แต่ก่อนที่เขาวะจากหล่อนไปนั้นเขาได้สัญญาจะมาเยี่ยม หล่อนไว้ว่า เขาจะกลับมาพบบอกหล่อนอีกใน ๓ อาทิตย์ข้างหน้านั้น

จำเนียรกาลต่อมา วันและเวลาได้ล่วงไปอย่างรวกเร็วทุกมัย ยุคมีความกระหายอยากที่จะพบบอก อังวิลา โมริล และ ต้องการจะญักขยักกัน ตั้งแต่เขาจากไปหล่อนมิได้ รับข่าวคราวอะไรจากเขาเลย เหตุฉนั้นจึงทำให้ หล่อนเป็นทุกข์หนัก

จนกระทั่งหล่อนได้ รับจดหมายซึ่ง ส่งมาจาก ลอนดอน เป็น จดหมายซึ่งเขียนที่ไฮเตลล์ชาวอวย—ภายใน จดหมายนั้นลาโมริลได้บอก แก่หล่อนว่าให้หล่อนเร่งระวังตัวให้ที เพราะปรากฏว่าความลับของเขาทั้งสองนั้น มีผู้รู้เรื่อง เสียแล้ว และ เขากลัวว่าท่าน นายร้อยเอก ค่ายอก สามของ ยุคจะรู้เรื่อง และหาคนที่สุก

ความลับของถูกมือซ้าย

ด้วยความ รีบร้อน. หล่อน จึงได้เขียน

จดหมายตอบอังวิโดยเร็ว. แต่ปรากฏว่าหล่อนมิได้ รับจดหมายตอบจากเขากลับเลย ดังนั้น หล่อนจึงรีบ ข้ามไปกรุงลอนดอน โดย นึกว่าจะพบบอกเขาที่นั่น แต่การณ กลับตรง กันข้าม เพราะปรากฏว่าลาโมริลไม่ได้อยู่ที่ ไฮเตลล์ชาวอวยเลย และถามคนทีนั้นเขาก็บอกกล่าวลาโมริล ไม่เคยมาที่ไฮเตลล์ชาวอวยเลย ฉนั้นหล่อนจึงโทรเลขไปที่มรืลเชลอีก แต่ก็ไม่ได้ รับตอบ เช่นเคยกัน

ในระหว่างที่ยลยง ขวนขอยนอยู่ทีลอนดอนนั้น เวลาล่วง มาอีก ๒ วัน หล่อน ก็ ได้ รับโทรเลขฉยบหนึ่งจากอังวิลา โมริล บอกให้ หล่อนไปพบบอกเขาให้ ได้ ที่นครกลาโนไฮคปาร์คคอร์เนอร ในเย็นวันนั้น เมื่อหล่อนได้ทราบ หล่อนก็รีบเร่งไปโดยรีบร้อน ครั้นไปถึง แทนที่หล่อนจะ ได้พบบอกอังวิถึงคาค หล่อนกลับพบบอก ชายคนหนึ่ง รูปร่าง ค่ำเคยเป็นชาติ อิตาลีแต่กายไม่สู้จะ น่าคนัก เขาได้เชิญมายให้หล่อนฟังว่ามองซิเออร่าลาโมริลไม่กล้าที่จะมาพบบอกหล่อนได้ แต่ลาโมริลได้สั่งให้เขาเป็นผู้นำหล่อนไปหา หล่อนก็ยอมไปกับชายผู้นั้น โดยที่ ครั้นแล้วเขาจึงได้เรียกรถม้าเข้าคันหนึ่งให้ขับไปส่งที่นอกตึกถึงล, เมื่อไปถึงแล้วชาย

ป. หวานนที

ทุก

อิตาลีนั้นได้แนะนำให้หล่อนรู้จักกับชาวอิตาลีคนอื่นซึ่งหนุ่มกว่าเขา ผลที่สุดหล่อนจึงรู้สึกตัวว่าได้ถูกคนหลอกเอามาต้มเสียแล้ว ครั้นแล้วชาวอิตาลีทั้งสองจึงได้บอกว่าเขามิได้เป็นเพื่อนกับลาโมรัล ทั้งหล่อนเข้าใจตอก แต่เขารู้เรื่องของหล่อนก็ ถ้าหล่อนอยากจะมีเรื่อง การ เกือบ ข้าง ระหว่างหล่อน กับลาโมรัล มิให้นายร้อยเอก เมกิลด์ทราขายแล้ว หล่อน จะต้องให้เงิน แก่เขาเป็นค่าขีดยา ๒๕,๐๐๐ แฟรงก์

หญิงสาวจึงรู้สึกตัวว่า ถูกหลอก เข้าแล้วอย่างจริง ทั้งลาโมรัลคร่ำครวญก็ไปพบทวย ยิงกว่านั้น หล่อนยังต้อง ตกอยู่ในเงื้อมมือของคนพาลอีก และมันได้ เชื่อว่าเธอค่าขีดยาจาก หล่อน แล้วเราผู้ร้ายทั้งสองได้หยิบจากหมายที่หล่อนเขียน ถึงอิตาลีโมรัล ออกให้ดู และมันได้บอกจากหมายเองเป็นหนทางทำให้มันรู้เรื่องและความจริงทั้งหมด ส่วนการที่มันได้ จากหมาย มาอย่างไรนั้น มันไม่บอก

วันรุ่งขึ้น หล่อนก็ยังคงเจ้าเล่ห์ร้ายทั้งสองก็กลัวไว้ หล่อนรู้สึกกลัวมาก — กลัวว่าสามี ของหล่อน จะทราย เธอเข้า ในที่สุดหล่อนจึงต้อง ยอมจ่ายเช็คสี่ ให้แก่ผู้ร้ายตามที่

มันต้องการ แต่เรื่องราวก็หายสิ้นสุดลงไม่ ค่อยเมื่อ บูล หลด มาจากมือผู้ร้ายแล้ว หล่อนจึงได้ ข้ามกลับมายังกรุงยริสเชลอีก และเที่ยวสืบทหาการของลาโมรัล ในที่สุดหล่อนจึงได้ ไปพบห้าง ๆ หนึ่งมีชื่อว่า ลาโมรัล เอต์มิวชเรต์ แทนที่ ห้างนั้น จะเป็นธนาคาร ดังที่ลาโมรัลได้บอกแก่หล่อน มันคล้ายกลายเป็นสมาคม การบริขร สมาคมหนึ่ง อันมีสำนักงานเล็ก ๆ ตั้งอยู่ที่ถนนนุรยัล หล่อนได้ สืบถามคนที่นั่นบอกว่า มองซิเออร์ลาโมรัลอยู่ที่ลอนดอน ถ้าหล่อนไปหาที่จะพบ

ในเก็นกันยายนต่อมา เจ้าผู้ร้ายได้ทำการแปลคเมล ส่งคำขู่มายังบูลอีก ว่าต้องการเงินอีกพันปอนด์ มีฉะนั้นมันจะโยกไปของหล่อน บูลมีความ กัดจึงต้องจ่ายเงินให้มัน.

ต่อมาอีก ๒-๓ สัปดาห์ สามีค้าขายของหล่อนได้ย้ายเคหสถานจากพรองติเยอมาอยู่ยังค่ายลิลด์สทิงเซียง เพราะที่นั่นใกล้กับหมอที่ปารีส และบูลก็มาด้วยกัน ถึงเวลาจะล่วงเลยมานานแล้วเช่นนั้นก็ หล่อนยังคงระลึกถึงคร่ำครึอันประหลาดของหล่อนอยู่เสมอ วันหนึ่งเวลาบ่ายบูลได้ ไปดูละครคอน (แสดงเวลาบ่ายเรียกว่า *Matinée*) กับมารกา คง

พ.ศ. ๒๔๗

ความลับของถุงมือซ้าย

ทั้งให้สัมภาษณ์ของหล่อนอยู่บ้านแต่คนเดียว
ส่วนคนที่ชื่อ อี ก ๓ คนนั้น ท่าน นาย ร้อยเอก ได้
ให้ อนุญาตลาไปเที่ยว การ ร่นเร่ง ที่ สโมสร
แคสสินี โอฬองเชียง เสี่ยง หมก ยูล กับ
มารดา ได้กลับมาถึงบ้านเวลากลางคืนประมาณ
๑๐ ล. ท. เมื่อ กลับมา ถึงหล่อน ได้เดินเข้า
ไปยังห้อง รับประทานอาหาร ขณะนั้นเอง
หล่อนก็ร้อง หัวก ชน ร่น สกเสียด และเข้าไปพิง
กับประตู เพราะภาพ ปรากฏแก่ จักษุ ของ
หล่อน ใน เวลานั้น คือ ท่าน นายร้อยเอก
ปอลเมกิลลิก ได้นอนพักอาศัยอยู่กับโต๊ะอาหาร !
ที่โต๊ะอาหารนั้น ทางทางใต้สวนปรากฏ
ว่าผู้มานั่งรับประทานอาหารด้วยกัน ๒ คน และ
เนื้อวคมซึ่งวางอยู่ในจานนั้นสันนิษฐานได้ว่า
มีคนรับประทานอาหาร ๒ คนด้วยกัน ตรงกันข้ามกับที่
ตาย มีจานผลไม้ จานหนึ่ง วางอยู่ และ ช่าง ๆ
งานนั้น มี **ถุงมือ** ผู้หญิง ข้างหนึ่ง ทั้งไว้
ซึ่งเขาใจว่าเจ้าของ คง จะวาง ลืม เอาไว้เป็น
แน่แท้

มองซิเออร์ราอูลเบก, รองผู้บังคับการตำรวจ
แห่งซูเรเตอร์กรุงปารีสเพื่อนของข้าพเจ้า ได้ถูก
เชิญให้ ไป ใต้สวนยัง ที่ เกิดเหตุ ตาม หน้าที่,
และวัน ค่ำมานายแพทย์ ผู้ ไป ชี้นิสัย ศพ ได้
มารายงาน ว่า เขาได้ พยเชื่อยาเยอศตริคิน

อยู่ในด้วยเหล้าซึ่งเขาใจว่าคงจะมีผู้นำมาเยอ
ผู้ตายโดยร้ายจริงตัวไม่ได้

คดีฆาตกรรมลึกลับ รายนี้ ได้เกิดขึ้น ๗ วัน
ที่ล่วงมาแล้ว ซึ่งทำให้ราอูลเบกกับไวโรเคอร์
ถึงกับมีกแยกบ้านจนบัญญัติเคย

“เพื่อนรัก, เธอจะเห็น เป็นอย่างไร ย้ำ
เล่า ? ” ท่าน รองผู้ บังคับการ ตำรวจ แห่ง
ซูเรเตอร์กรุงปารีสซึ่งมีนัยตา เป็นสีดำเข้มตาม
ซีกพเจ้า

ข้าพเจ้าเองที่จริง ก็มีกแยกบ้านเหมือนกัน

“ตามความเข้าใจของผมนั้น เชื้อว่า
เจ้าผู้ร้ายที่มาจากเมสโตมาตามยลัน คงไม่
เกี่ยวของกับคดีเรื่องนี้ด้วยเลย เพราะว่าเมื่อ
ท่านนายร้อยเอกยังมีชีวิตอยู่นั้น มันก็อาจจะ
ช้เอาเงินได้จากหล่อน และเมื่อท่านนายร้อยเอก
ได้ตาย ไปเสียเช่นนั้น ผลประ โยชนที่ เจ้าผู้ ร้าย
เคยได้ นั้นก็พลอย สูญไป ด้วย” ข้าพเจ้าตอบ

ราอูลเบก คงนั่งฟังควินยุหรือคูปังข้าพเจ้า
พูดเรื่อยไป

“และ อังริตาโมรัก หายไปไหนล่ะ ? ”

เขาถามขึ้น “ฉันได้ลองได้ถาม มาตาม ยูล
แล้วทันที เมื่อชั่วโมงหนึ่งก่อนที่ล่วงมาแล้ว หล่อน
ได้บอก ว่าหล่อนไม่ได้พบกัยเขาเลย ตั้งแต่ได้
จากกันมา ที่ไควลด์ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม”

ป. หุจันนที

ทุก

“หรือบางทีเขาจะมี ความ เบื่อหน่าย ใน
 หลัคน ละกรรมัง ?” ไวเคอร์ ผู้มี อาชีพ
 กิริยาเคร่งขรึม, ไม่ครึกครื้น, คีร์ยะลัน,
 และชอบ ความสะอาด ทั้งเคยได้ ชยคคิ ลักลย
 ต่าง ๆ มาแล้วมากมาย พอสอดขึ้น “ผู้
 ชายซึ่งได้ มี โอกาสพบปะกับผู้หญิงบ่อย ๆ ใน
 ฤดูร้อนนั้นมักจะ มีภัย และ ที่หญิง ผู้มีสามี
 แล้วด้วย”

“ถ้าเช่นนั้น ท่านคิดว่าเขาจะ ละลายไป
 ไหนเล่า ?” ข้าพเจ้าถาม “น่ากลัวว่า
 จะ — จะยังอยู่ —”

“ถูกแล้ว, ถ้าเขามีความรักใคร่หล่อน
 จริง เรื่องท่าน นายร้อยเอกดัง แก่กรรมควรวน
 เขาก็ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย” เขากล่าว
 พลังเอนกายลงพิงพนักเก้าอี้ “แต่ถ้าคดีเรื่อง
 นักรบรักชอยแล้ว ก็ควรไปเยี่ยมบ้านวิลลา
 เกลสแลคส์ด้วยกัน เผื่อจะพบร่องรอยแปลก
 ประหลาดอะไรบ้าง”

ข้าพเจ้าจึงขอมริยว่าจะไปตามคำขอเชิญ
 ของเขา

◎ ◎ ◎

—๒—

ต่อมา ๔๕ นาที ให้หลังพวกเราทั้งหมก
 พากันขึ้นรถยนต์ของตำรวจขับไปยังอิงเซียง

บ้านวิลลา เกลสแลคส์ ซึ่ง เกิด คคิ ลักลย
 เรืองนขึ้นนั้น ตั้งอยู่ริม ชาย ทะเลสาบตรง
 ข้ามกับ โฮเตล แกลสโน บ้านใหญ่โต
 ะโหลฐานสวยงามมาก เป็นรูปทรงสี่เหลี่ยม
 จตุรัส รอย ๆ บ้านมีสนามหญ้าและถนนซอย
 เล็ก ๆ แล่นขนานกันไป ถัดจากตัวตึกออก
 ไปก็ถึงสวน ซึ่งมีพรรณไม้นานาชนิดหลายหลาก
 มากชนิดปลูกไว้สลับ พร้อม แลก ละครกา
 ยังนัก ที่ด้านหลังสวนทอด มี น้จกทะเลสาบ
 ตัวตึกนั้นสวยงามมาก ใครที่ได้เห็นแล้วจะอก
 เวนที่ระชมมิได้เลย แต่เวลานบ้านวิลลา เกลส
 แกลคส์ ได้ ปิด อยู่ ใน ความพิทักษ์รักษาของ
 ตำรวจ ขณะที่เราไปถึง, ก็มีตำรวจผู้หนึ่ง
 ออกมาเฝ้าประตู

เมื่อเราได้เข้าไปภายในบ้านแล้ว ข้าพ
 เจ้าจึงสำรวจภายในห้อง พักนั้น ทาง
 ขวามือ มีห้อง รับประทานอาหาร ซึ่งเป็นห้องที่
 เกิดคดีฆาตกรรมขึ้น ตั้งแต่เกิดเรื่องมาแล้ว
 จนถึงวันนี้ ยังไม่มี ใครได้เข้าไป และ ต้อง ยุ่ม
 ย่ามในห้องนั้นเลย คงปิดตายทั้งไว้อย่างเต็ม
 นั้นเอง ครั้นแล้วพวกเราจึงพากันเดินเข้าไป
 ข้าพเจ้าได้มองดูบนโต๊ะอาหารซึ่งผู้ตาย ได้ สิ้น
 ชีวิต นั้น ข้าพเจ้า เห็นเขาเอาผ้าคลุม ไว้
 ข้าง ๆ เคาผมมีเก้าอี้ตัวหนึ่งตั้งอยู่ คอเก้าอี้

พ.ศ. ๒๔๗

ความลับของถุงมือซ้าย

ตัวที่ ท่าน นายร้อยเอก คายอศผู้ตาย นั้นนั่นเอง
 ครึ่งกันข้าม ยี่มี เกาอี้ คงอยู่ อีก ตัวหนึ่ง คาย
 ส่วนบนโต๊ะ, งานผลไม้มักยั้ง คงวาง อยู่อย่าง
 เติม ข้าง ๆ งานผลไม้มักยั้งมีผู้หญิงทั้งไว้

ข้าพเจ้าจึงหยิบถุงมือ นั้นขึ้นพิจารณา
 เห็นเป็นถุงมืออย่างนี้ มีตราชื่อห้างผู้ทำว่า
 อยู่ถนนรวิศเลาเยลค์ประทัยไว้ ถัดนั้นเป็นถุงมือ
 ข้างซ้าย ขนาดหน้าเขมือ ๖ ปรากฏว่าได้เคย
 ใช้มาแล้วถึงกับควาก แต่จะเป็นถุงมือของ
 ผู้ใดนั้น เรายังทราบไม่ได้

บนโต๊ะ ด้าน ตรงข้าม กับผู้ตาย นั้นมีถ้วย
 เหล้าคงอยู่ใบหนึ่งภายในนั้นยังมีเหล้าคลาเรต
 อยู่อีกครึ่งถ้วย ส่วนถ้วยเหล้า ของผู้ตาย
 นั้นได้ถูก เจ้าพนักงาน เอาไป แยกจากโต๊ะแล้ว

ขณะที่เรากำลัง ทำการไต่สวน ทหารร้อย
 ต่าง ๆ ภายในห้องนั้น เราได้มองตรวจ
 รอย ๆ ห้อง แลเห็นว่าห้องนั้นได้ตกแต่งประคิ
 ประคิไว้ ด้วยเครื่อง ประคิห้อง ต่าง ๆ อย่าง
 หรรษาสวยงามมาก เวลานั้นพวกตำรวจซึ่ง
 มาพิทักษ์รักษายานนั้นได้เฝ้าตามกเราตรวจควา
 ด้วย ส่วนเขคนั้น เขาเดิน กลับไป กลับมา
 อย่างช้า ๆ ไรเคอร์เล่า ก็กำลังสะแกงท่าครึก
 ครองอย่างเต็มที่ แล้วเขาจึงได้มาหยุดอยู่

ที่หน้าต่าง ซึ่งอยู่ทางด้านตรงกับทะเลสาป.

ข้าพเจ้าถามองผู้ทำนั้นก็สงสัยผู้มีนามอยู่ไหน
 ทั้งสอง แห่งนี้ ไรปะทำการตรวจหาเค้าเงื่อนด้วย
 ความเอาใจใส่ ที่จริงก็อาจจะประหลาดอยู่มาก,
 ถัดมือนักหญิงนั้นผู้ร้าย จะวาง ไว้ ด้วย คำว่า
 ละครมึง ? ขอนนี้อาจจะเป็นจริงได้, เพราะ
 ว่าชายหนุ่ม ซึ่งหวั่งจะเคลมมากาม ยูลินนั้นเป็น
 เศรษฐีเจ้าของธนาคารในเบลเยียม เขาอาจจะ
 เป็นผู้กระทำการฆาตกรรมรวมเพื่อหวังจะรวม
 กอง มรกด ของเขา กับ ของ มากามยูลีให้เป็น
 ก้อนเดียวกันก็ได้

“ตามทางไต่สวนนี้, ไม่ต้องสงสัยเลย
 ว่าผู้ ที่มาหาท่านนายร้อยเอก ต้องเป็นผู้หญิง”
 เขากล่าวขึ้น, อันถ้อยคำที่เขาถ่าวนตรงกัน
 ความคิดของข้าพเจ้าอย่างไม่ผิดเลย

“เราไต่ร่องรอย ทางลายมืออย่างใหม่ ?”

ข้าพเจ้าถาม
 “ไม่มีเลย, ได้ตรวจดูในห้องนั้น จนทั่ว
 แล้วก็ไม่มีร่องรอย คงพบแต่ลายมือของผู้
 ทายปรากฏอยู่เท่านั้น อันเป็นทางให้สันนิษฐาน
 ได้ว่า เจ้าผู้ร้ายรายนั้นต้องสวมถุงมือเป็นแน่
 นั้นซึ่งจะเป็นยัญหาที่เราจะไม่แตก”

“เชื่อว่าผู้ตายคงจำผู้ร้ายได้ทั้งคำพูด”
 ข้าพเจ้ากล่าว

ป. หวานนท

ตุล

“แต่เขาไม่ทราบได้ ว่าเจ้าผู้ร้ายสวมถุงมือหรือไม่”

“ถ้าเช่นนั้นคงมือน ต้อง เป็นถุงมือ ที่ ๓ เพราะ ถ้าผู้ร้ายสวม ถุงมือแล้ว ถุงที่ ๑ ที่ ๒ ก็คงติดอยู่กับมือเขา เพราะคนดังที่ ๓ นั้นจึงคงวางทิ้งอยู่” ข้าพเจ้า ออกความเห็น, พลงชมอไปยังถุงมือผู้หญิงที่วางอยู่นั้น

“แน่นอนทีเดียว” เขกกล่าว “ผู้ร้ายได้ทิ้งร่องรอยเอาไว้ เพื่อ หลอกลวงเรานั้นเอง”

“จริง, แต่ยังมี เหตุผล อย่างอื่นอีก” โรเจอร์พูด “จงขึ้นไปข้างบน ด้วย กันซี แล้วฉันจะให้เธอของคိုးไร่อย่างหนึ่ง” พวกเขาจึงพากันขึ้นไปยังตึกชั้นบน คือ ห้องนอนของผู้ตาย

“คนซี” เขากล่าวพลงชมอไปยังหีบที่มีผลหลายกระ ของผู้หญิงมีทองที่ชายทำด้วยกระทองเก่า “หีบกระเล่มนี้ได้พบบนในห้องนอนของผู้ตาย และตามทางใต้สวนก็ปรากฏว่าไม่ใช่เป็นหีบของผู้ใดซึ่งอยู่ในบ้านนี้ด้วย”

“คนตายของหน้ ในบ้านนี้มีอีกไหม?” ข้าพเจ้าถาม, พลงเห็นมาทางโรเจอร์

“ฉันได้สวนแล้ว” ท่านนักสืบผู้ มานามอุไรษคอบ

“คนที่เข้ามาพิจารณา เป็นการ กระทำอย่างทารุณและสลับสวญยากที่สุด” ข้าพเจ้าพูด

“คนที่ซึ่งจะเข้ามาพิจารณาแน่นอนคงมีความประสงค์อยู่ ๓ ประการ คือ ๑ เข้าโดยเกลี้ยกล ๒ เข้าเพราะ อิจฉา ๓ หรือมี ฉันทน์ ที่เข้าเพื่อหวังประโยชน์”

“ถูกแน่นอนทีเดียว, แต่ถ้าเจ้าคิดเปลี่ยน ๒ คนนั้นจะเป็นผู้ร้ายรายน มันก็ไปไม่มาก เพราะว่ามีมัน จะต้องขาดผลประโยชน์อันงามของมันไป” ข้าพเจ้าออกความเห็นต่อไป “นอกจากมันจะเกลี้ยกล ! แต่เรายังก็คิดสืบคดีขาดลงไปไม่ได้”

เขกกับโรเจอร์รู้สึก ทั้ง ในความเห็น ของข้าพเจ้ายังนัก.

แม่หญิงหม้ายภรรยาของท่านนายร้อยเอกตายตอนนั้น เวลาใด ไปอยู่ กับมารดาของ หล่อนที่ตกเข้าสมัยใหม่ เลชาติ ๓ ถนนบลูวาร์ค เมลลอสที่ซึ่ง อยู่ตรง กับบัสต์ เกอเยลอง และ คำรวรเพอน ของเรา ๒ คนได้ บอกว่า หล่อนมีความเศร้าโศกมาก หล่อนได้สวดอธิษฐานขอให้ จมผู้ร้ายรายนได้โดยทถัน

ถ้าหวั่นเรื่องความเกียของระหว่างหล่อนกับลาโมรลันนั้น หล่อนมิได้ ให้ความรู้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อะไรแก่คำรวรเลย ก็เหมือน

พ.ศ. ๒๔

ความลับของมือนักขี

ถึงหล่อนจะมีใจช่วยเหลือเขาคนนี้ สำหรับ
ราอูลเขคนั้นหล่อนนับถือเขายิ่งกับบิดา แต่ถึง
กระนั้นก็ เมื่อเขาชักถามเรื่องราวที่เคย
ข้องกับลาโมรติแล้ว หล่อนได้พยายามปกปิด
ไว้ไม่ให้บอกให้เขาทราบเลยแม้แต่น้อย

เวลานั้นพวกเรามาทำนองผู้บังคับการตำรวจ
ซูเรตแห่งกรุงปารีสเป็นอาทิ คงยืนชมปัญหา
เรื่องนี้อยู่ในห้องนอนของผู้คายนั่นเอง

ครั้นแล้วเราจึงพากันเดินตรวจดูห้องอื่น ๆ
อีกต่อไป พวกคนใช้, ซึ่งได้พากันยกคำ
ถามทุกข้อหมกนั้นได้บอกว่า เมื่อก่อนหน้า
ทนายของเขาจะถูกฆ่าตายนั้น ท่านได้อนุญาต
ให้พวกเขากันไปเที่ยวหมก และเขายังได้
กล่าวต่อไปอีกว่า ลงท้ายมาตามขลุ่ยก็ไปเหมือน
กัน ฉะนั้นภายในบ้านนี้จึงคงเหลือแต่ท่าน
นายร้อยเอกอยู่แต่คนเดียว

ผู้เป็นนายเป็นคณอนุญาติให้เข้าไป ด้วย
เหตุไรหนอ ? หรือว่าเขาต้องการ ทรัพย์สิน
โดยกะเฉพาะมิให้ ใครทราบ เขาจึงได้ไล่
คนใช้ไปเสียหมดเช่นนั้น !

ดังนั้นแขกผู้มาหาเขาจะเป็นหญิงหรือเป็น
ชายเล่า ? ความจริงมีอยู่ว่า บอดเมกิลลัก
ไว้ได้คนใช้ของเขาให้ไปเที่ยวสืบ กระฉับ
ฉับเป็นเหตุผลสำคัญอย่างหนึ่ง ฉะนั้นแขก

ผู้มาหาเขาคงเป็น เพศอื่นแะ และสภาพก็ยาก
อาจะเป็นได้, หรือออกอย่างหนึ่งผู้ร้ายเป็น
ผู้ขายแต่มาที่หลังสตร และเมื่อมันเห็นหัวกระ
กับถึงมือวางทิ้งอยู่ มันอาจจะเสียเปลี่ยนที่
เสียเพื่อหลอกลวงตำรวจผู้มาทำการสืบสวนใน
ภายหลังก็อาจะเป็นได้เหมือนกัน

คณอนุญาติจึงมีว่า บุคคลผู้เป็นเจ้าของ
สิ่งมือนั้นจะเป็นผู้วางยาพิษกับด้วยหรือเปล่า ?

ปัญหาเหล่านี้ เองได้วนเวียน อยู่ในสมอง
ของข้าพเจ้าเป็นเวลาช้านาน แต่ข้าพเจ้าก็ขย
หาแต่ไม่ได้.

เมื่อเรา พากัน กลับมายัง ที่ทำการ ตำรวจ
ซูเรตอันเป็นเวลาภายหลัง ที่เราทำการสืบสวน
กรณีต่าง ๆ ทั้งยืนย้าน และ ในส่วน มาเสร็จ
แล้ว เบศสหาวรค์ของข้าพเจ้าได้หยิบรูปถ่าย
ของมาตามบลู หลิงหม้าย รูปงามขึ้น มาจาก
ลิ้นชักโต๊ะส่งให้ ข้าพเจ้าจึงได้พิจารณา
ครุ่นอย่างละเอียดตลอด และ พินิจพิเคราะห์
มาก ในที่ซึ่งข้าพเจ้าถึงความเห็นที่เกี่ยวกับ
ว่าหล่อนเป็นสตรีที่สวยงามมาก

ต่อมา เบศกับ ข้าพเจ้าได้ พากัน ไปยัง
กองกักพาฬเพื่อรับประทานอาหารว่าง ใน
ระหว่างที่นั่ง คอย อาหาร อยู่ นั้น เราได้ปรึก
หาถ้อยความกัน เกี่ยวกับพิพาทอกมาตุภูมิพันควิน

ป. หวานนท์

ทุก

เล่นดูย ส่วนสายตาของเราที่เพ่งมองก็คัน
ซึ่งเดินสับสนกันไปมาบนถนนลูกรัง

๐ ๐ ๐

— ๓ —

วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้รีบคำสั่งให้ไปยังกรุง
บูคาเรสต์ พระนครหลวง ของ ประเทศรมาเนีย
ด้วยเรื่องสัญญาข้อตกลงของรัฐบาล ข้าพเจ้า
ลงไปพักอยู่ที่โฮเต็ล บัลวารด์ในพระนครหลวง
ของประเทศรมาเนียเป็นเวลาหลายสัปดาห์ ใน
ระหว่างนั้นข้าพเจ้าต้องไปต่อกับกระทรวง
สัญญาทั้งหลายหัวเมืองด้วยกัน คือ ไปยังกรุง
คอนสแตนซา ข้าพเจ้าได้ไปห้องแคบๆ ยี่สิบ
ฟุตถึงครึ่งครึ่ง คอนสแตนติโนเป็ล ระหว่างนี้
ข้าพเจ้ายอมสวามิภักดิ์เกี่ยวกับเรื่องนาฏ
กรรมลึกลับซึ่งเกิดขึ้นนั้น ข้าพเจ้าล้มเสียสลับ
กาลดั่งเคยมาจนกระทั่งถึงเดือน เมษายน
ข้าพเจ้าได้กลับมาพักอยู่ที่จังหวัดซิลวีย อัน
เป็นเมืองโบราณที่สวยงาม อยู่ใกล้กับวอลาเคีย
อุดมไปด้วยสิ่งตระการตาต่างๆ เช่น พระ
มณฑลชาติ อันหอมหวาน อดกลืนพระทัยเป็นอาทิ
ซึ่งความสวยงามนั้นก็ไม่แพ้ กรุงปารีส เท่าใด
นัก และข้าพเจ้าจำได้ว่า ข้าพเจ้าได้เคย
เขียนนิยายเรื่องหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องของชาว
สเปนที่จังหวัด

ข้าพเจ้ามีความเพลิดเพลินมากในระหว่าง
ที่พักอยู่ที่จังหวัดนั้น จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๘
เดือน เมษายน ที่ จังหวัดซิลวีย ได้มีงาน
บุปผชาติ (Confetti) เรียกว่า “เฟียรา”
งานนี้เป็นงานที่สนุกสนานมาก มีชนทุกชน
มาประชุมเพื่อเป็นการรื่นเริงและเป็นงานประจำ
ปีด้วย การละเล่นรื่นเริงในงาน คราวนี้มี
ต่าง ๆ กัน คือ แข่งม้า, แข่งรถ, กีฬา, การ
ต่อสู้กับวัวกระทิง, มีการเลี้ยงและประชุม
เต้นรำ ซึ่งเริ่มตั้งแต่เช้าจนจน รุ่งสว่าง
จึงเลิกทุก ๆ วัน

วันนั้นแค่เช้า ข้าพเจ้าก็รีบไปทำงานทันที
เห็นเขากำลังเริ่มการแข่งขันม้ากันอยู่ ต่อจาก
นั้นก็ถึงศึกต่อสู้กับวัวกระทิง ข้าพเจ้า
นั่งดูอยู่ด้วยเครื่องแบบทหารม้า คาวาเลียร์
เมื่อเสร็จจากการแข่งขันแล้ว ข้าพเจ้าก็
เลียบประพาศอาหารที่โฮเต็ลนั้น แล้วข้าพ
เจ้าจึงเลยไปที่โรงเต้นรำใหญ่ อันมีนามว่า
เฮียโคเรชานเฟอรานโก เป็นสถานที่
เต้นรำอันใหญ่โตมโหฬารมาก ผู้เต้นรำ
ทุกคนสวมหน้ากากด้วย

ข้าพเจ้าได้นั่งดูเขาเต้นรำกันอยู่ประมาณ
๑ ชั่วโมงเต็ม ๆ ณที่ เวที เต้นรำนั้น มีฉาก
เป็น ภาพ ถนน คอเวียร์ลาติน ใน กรุง ปารีส

พ.ศ. ๒๔๗

ความลับของกุ่มมื่อทัย

ประคับค้วย นอก จากนี้ โรง เต้นรำยังได้
ประคับประคองไปด้วยไฟฟ้าและแชนซ็อกกอกไม้
ส็อกกอกไม้แห่งต่าง ๆ อีก ซึ่ง แล กงคกงาม
ตระการตาอย่างนัก กับ มี กระดาษลวดปลาดู
ชื่อ “เซอรเป็นคินส์” แชน โยงไวระเระ
ระกะ กับมีพวงกอกไม้สักสำหรับคว้างใน
งานยมนาชาตินคกไวกับกระดาษลวดปลาดู ซึ่ง
โยงชิงไว้ นอนก

ผู้ที่มาเที่ยวในงานนี้ ต่างก็แต่งกายต่าง ๆ
แปลก ๆ กัน เช่น ชาวแอลคาลเซียเป็นคิน เซา
แต่งกายประคับประคองด้วยเครื่องเพชรๆพลอยๆ
และ สวมเสื้อสี แล กงสวยงาม ผูกคาด มีใช้ เล่น
ส่วนวงดนตรีใหญ่ (ออเคสตรา) กับบรรเลง
เพลงเต้นรำต่าง ๆ ทำให้เข้าโรงหระกัยผู้เต้นรำ
อย่างน่าทึ่งนัก และ พวก จำอวด ก็เล่นซึก
โรงหระ ไปกัยเข้าก้วยคลอกเลา

ภายหลังที่คนครได้หยุดทำเพลงนั้น ทุก ๆ
คนก็เต้นรำอยู่ต่างก็ พากัน ย้อย ออกไป ยัง เวส
โตรอติ ขณะนั้นเองข้าพเจ้ามองเห็นภาพ
แห่งวงหน้าของบุคคลผู้หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าจำได้
คล้ายคลึงคล้ายคลึงว่า เคยเห็นมาจากที่ไหน
แห่งหนึ่งก่อนเมื่อได้ พิจารณา ดูเป็นอันดี ซึกครั้ง
หนึ่งแล้วข้าพเจ้าก็นึกออก โอ, ภาพนั้นคือ
มาจากมยุลเมกิลลันนั่นเอง!

ความทรงจำของข้าพเจ้าก็หวนไล่ระลึกถึง
เรื่องฆาฏกรรมที่วัดลาเกสส์ แลคส์ทันท์

เวลานั้นมาจากเมกิลลัน หล่อน กำลัง
อยู่ในเครื่องแต่งกายนักเรียนฝรั่งเศส บน
ศีรษะของ หล่อน สวม ร่วงแห ถัก สีน้าเงิน ปก
คลุมอยู่ และหล่อน สวมเสื้อ กำมะหยี่ลาย
เสือสลับ ซึ่งมลายอยู่ตอนหน้าอกกับตอนขอย
ริมกระ โปรงด้านล่าง สวมรองเท้าหุ้มข้อหนัง
นุ่มอย่างดี แลดูหล่อนเป็นสง่าสวยงามยิ่งนัก
ผู้ที่ มาด้วย กัน กับ หล่อน เป็น ชายหนุ่มอยู่ใน
เครื่องแต่งกายพระยาหลวงคาปูชิน รูปร่าง
สูงต่ำพอสมทรง หน้าผากกว้าง สวมวิกครอย
ศีรษะทำให้แลเห็นศีรษะของเขา ด้าน เกลียงมี
ผมหยอมแซมมคองเลยหน้าผาก ขึ้นไป หน้อย
หนึ่ง

พระยาหลวงกัยหญิงนักเรียนนี้ ได้เต้นรำ
อยู่ด้วยกันเป็น เวลานั้น จน เพลง เต้นรำ จบไป
หลายเพลง จนฝ่ายหญิงรู้สึกเหนื่อย เขาก็
ส่งจึงหยุดการเต้นว่า และพระยาหลวงจึง
พาหล่อนจะ เกล็นไปนั่ง ยัง โต๊ะ อาหารโต๊ะหนึ่ง
ซึ่งที่ตรงนั้นมอากาศ ไประงะบาย

ข้าพเจ้า เชื่อ ว่า หล่อนคงจำข้าพเจ้าไม่ได้
เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจึงหาโอกาส แอบ เกล็นไป
ไปในหมู่คนและบ่งสักรอย ตามไป ข้างหลัง

ป. หวานนที

กุล

บุคคลทั้งสอง

“ถ้าเขาคามเรามาที่นี่” ข้าพเจ้าได้
ยินหล่อนกล่าว “ก็เป็นการยากที่เราจะจำ
เขาได้”

“อย่ากลัวไปน้อยเลยนะ, เขาไม่คาม
เรามาหรอก” พระบาทหลวงสหายของหล่อน
ตอบ “บอกไม่เชื่อ” ครั้นแล้วเขาก็นำ
ไปนั่งลงยังโต๊ะอาหารด้วยกัน

ทันใดนั้นความรู้สึกของข้าพเจ้าก็เศร้าใจ
ให้หวั่นระลึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ แต่หนหลัง
พลางระลึกได้โดยคิดว่า ให้ข้าพเจ้าเล่าสู่เล็ดผู้
นี้เถิด — เล็ดผู้ ซึ่ง สาม ตายอก ของ หล่อนได้
ถูกฆ่าตายโดยความทารุณร้ายกาจของเจ้าผู้
ร้าย ซึ่งมันคงไม่มีใจเยี่ยงมนุษย์ธรรมดา
สภาพของมามากเมตลลัค ซึ่งปรากฏแก่คลอง
จักขุของข้าพเจ้าในเวลานั้น หล่อนมิได้
แสดงความรักใคร่ใคร่เสียใจอะไรเลย ใน
การที่สามิตรภพของหล่อนได้หายไปเมื่อ ๖ เดือน
ที่ล่วงมาแล้ว ข้าพเจ้าจึงเล่าที่หล่อนค่อย
เห็นหล่อนค่อยอยู่กับสหายของหล่อน ง่วนที่เกีย
ส่วนสหายของหล่อนนั้นเล่า ตามความสังเกต
ของข้าพเจ้าเห็นว่า เขาคงเป็นคนฝรั่งเศสแน่
และไม่ใช่ว่าสเปญ ถึงกระนั้นร่างกายที่เขา
สวมอยู่นั้นเลย ในที่สุดมากตามเมตลลัคได้

จับสุรา “ฮือชาคา” พลางหัวเราะ
ร่วนอยู่กับเขากับความรื่นเริง

การค้นคว้าเริ่มต่อไปอีก แต่ข้าพเจ้า
หาเอาใจใส่ไม่ เพราะเวลานั้นข้าพเจ้ามีพระ
อภัยแก่แม่เลศรูปร่าง ซึ่งชีวิตของหล่อน
เต็มไปด้วยความลึกลับมหัศจรรย์ และข่าว
การฆาฏกรรมรายนี้ก็ลึกลับแพร่หลายไปใน
กรุงปารีสโดยทั่วแล้ว ผลแห่งการสืบ
ของตำรวจก็ยังไม่ได้ผลอะไรเลย เวลา
นั้นจึงทำให้หัวใจของข้าพเจ้าหวั่นระลึกถึงพวก
แบล็คเมลล์มาตามทีกรุงลอนดอน การสูญ
หายของอังรีลาโมรัล ครัภักของหล่อนกับพยาน
วัตถุต่าง ๆ ซึ่งค้นได้ ในบ้านของผู้ตายมี
มือซ้ายเป็นคั่น สิ่งเหล่านี้ได้มาประมวญ
ในเจตสิกของข้าพเจ้าเป็นเวลาช้านาน

ข้าพเจ้าคงพยายามจึงค้นบุคคลทั้งสอง
ต่อไป โดยมีอิมให้พันสายตาไปไว้ ข้าพ
เจ้าต้องจาก และ ซาค การติดต่อกับเขและ
โรเคอร์มาเสียเป็นเวลานาน เวลานั้นข้าพเจ้า
อยากพบกับเขาอย่างที่สุด แต่ฉันใจ! เขา
อยู่ถึงกรุงปารีส ซึ่งห่างไกลจากที่นี่มากนัก
ข้าพเจ้าจะพบกับเขาได้อย่างไรเล่า? เหตุ
ฉะนั้นการที่จะหวังความช่วยเหลือจากเขาจึง
ไร้ผล ข้าพเจ้าจึงคงต้องใช้ปัญญาเพื่อทำ

พ.ศ. ๒๔๗

ความลับของถุงมือซ้าย

การผจญภัยครั้งกลดขึ้นต่อไปแต่คนเดียว

ถ้ากระนั้น, เวลาอีก ๒๔ ชั่วโมง ซึ่งยังมีงานอยู่ ข้าพเจ้าคงพบบรรยากาศกลดขึ้นได้ อีกหลายอย่างเป็นแน่

เวลาได้ล่วงเลยมา จนถึง ๓ ก. ท. คืนวันนั้น พระบาทหลวงคาปูชินกับสตรีสหายของเขาลุกขึ้นมาจับใจกันว่ากันอีก รู้สึกว่าเขาทั้งสองมีความรื่นเริงบรรเทิงใจมาก แล้วเขาทั้งสองได้พากันเดินไปที่ระเบียงตึก และดูไปยังโถงใต้ถุนตึกอีกที ซึ่งตั้งอยู่คนละฟาก กับสถานที่นั้นว่า ปลาซาเทอซานเฟอร์แนนโด แล้วเขาได้ตระกองรถจักรยานให้ล่อนไว้ภายใน วง แขนเสมือนดังว่า ล่อนนี้มีความต้องการกลดอะไรอีกแล้วนั้น

กลด! อ่า, ล่อนนี้จะต้องการกลดอะไรหนอ? ข้าพเจ้าประหลาดใจมาก และนึกทบทวนสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมานั้น อยู่ในสมองด้วยความยุ่งใจ ขณะนั้นผู้ที่มีร่างกายดำส้นและกำลังอยู่ในเครื่องปลอมแปลงเป็น พระบาทหลวง นั้นได้ค่อย ๆ ยกมือขึ้นงามของล่อน ขึ้นมาแตะกับริมฝีปากของเขา ครั้นแล้วบุคคลทั้งสองจึงหันกลับ และพากันออกจาก “เพียวรา” มุ่งเดินไปตามถนน ปลาซาเทอซานเฟอร์แนนโด แล้วจึงพากันเข้าไปยังโถงใต้ถุน เกอปราริส

ข้าพเจ้าจึงกลดมายังห้องที่พัก และ นึกว่าพวกรุ่น ข้าพเจ้า จะไปยัง อินกลาเตอร่า และ ทำความรู้จักกับมาตามให้จริงได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็คงจะได้รู้ เรื่อง อะไร ๆ อีก หลายอย่าง เมื่อคิดถึง นั้น แล้ว ข้าพเจ้าก็ตั้งใจมาก

ในคืนวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้า ก็เริ่มดำเนินอุบายตามที่ได้คิดไว้ทันที พอข้าพเจ้าไปถึง อินกลาเตอร่า ก็ซุกกายลงนั่งยังโต๊ะอาหารโต๊ะหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างไกล จาก โต๊ะ ของ มาตามนัก เวลานั้นมาตาม กำลังนั่ง รับประทานอาหารอยู่ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นอาหารบนโต๊ะ ของ ล่อนหมดเกลี้ยงไป เล็กน้อย สำหรับ คืน วันนั้น

ข้าพเจ้าไม่เห็นพระบาทหลวงสหายหนุ่มของล่อนมาด้วย และ โดย การ สืบสวน ของข้าพเจ้าจาก เจ้าพนักงาน ประจำโถงใต้ถุนตึกอินกลาเตอร่า คงได้ ความว่า ล่อนใช้นามใหม่ว่า มาตามเจอร์เวส ล่อนคงพักอยู่ที่ โถงใต้ถุนนี้แต่ลำพัง และหาได้มีสาวใช้ คอยคอยตามมาไม่

ข้าพเจ้า มีความประหลาดใจมากว่า ทำไม ล่อนจึงต้องเปลี่ยนนามใหม่ดังนี้ ด้วยความอุตริของล่อนนั่นเอง จึงทำให้ข้าพเจ้ายังเกิดความสงสัยที่ ยิ่งนัก ถ้ากระนั้นชายซึ่งอยู่ในเครื่องแต่งกายเป็นพระบาทหลวง และจับ

ป. หวานนท์

ตุล

คุณว่าก๊วยหล่อนเมื่อก่อนนี้ ก็คือ อังริลาโมริล
ใช้ไหมเล่า?

ข้าพเจ้าได้ ไป ทำ การ สืบสวน ที่ โซเคิล
เกอปรัส ซึ่งข้าพเจ้าเห็นเขอลายเข้าไปใน
นั้น เมื่อก่อนนี้ โดย ความ ช่วย เหลือ ของ
“ไวยินนา” อันเป็นภาษาสเปน แปลว่า
“ให้รางวัล” แก่คนทีนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
จึงสืบสวนได้ความว่า ชายหน้าผากกว้าง,
ศีรษะ ด้าน คน นั้น ได้ ออก จาก โซเคิล ไป ยัง
วาเลนเซียเสียโดย ขบวนการไฟเขียวเขียววัน ๆ
นั่นเอง และเขาได้ ลง นาม ไว้ ที่ โซเคิล
เกอปรัส ว่า ซ้อมองซิเออร์เมกิลลิค— ซึ่ง
เป็นนามเดียวกันกับนามของผู้ตายนั่นเอง!

เมื่อกลับมา ยัง อินกลาเตอร่า อีกวาระหนึ่ง
ข้าพเจ้าก็ยิ่งเกิดความรวนเรไม่ตก ลง ใจ ลง ไป
ว่า จะเข้าไปทำความรู้จัก กับ มาคาเมกิลลิคหรือไม่
หรือว่าจะคอยสกลกรอยค้อมมองดูหล่อนก็? แต่
พลคึกขมนมาอีกทีหนึ่งว่า ถ้าข้าพเจ้ารู้จักกับ
หล่อนแล้ว ยางที่จะได้เคางเอนอะไวอันจะ
เป็นทางช่วยเหลือให้คึกเรอนนี้ ชาวกระจำง
ขึ้นอย่างละกระมัง
เมื่อคึกเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่รอช้ารีบ
ยื่นสัหน้าให้ ยัมแย้มแจ่มใสและ เตรียม คำพูด
ไว้อย่างก็เสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ปลุกใจให้กล้า

ค่อย ๆ เดินเข้าไปนั่งลงข้าง ๆ หล่อน แล้ว
ข้าพเจ้าจึงเรียกถามพม่าด้วยท่วงพริ้วใจเล่นเก้
ช่วย ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็เริ่มทำความรู้จัก
กับหล่อนจนชั่วรอยคุ้ยกันสนิทที่สุดหล่อน
ได้เล่านิยายคล้าย ๆ กับ เรื่องนิทานของหล่อน
ให้ข้าพเจ้าฟัง อันเป็น ชรรคมคา ของ สตรี
โดยมากในขณะที่หล่อนพยกกับ คน แปลก หน้า
หล่อนจะต้องเตรียมคำพูดอย่าง ฉลาดไว้อเสมอ
หล่อนได้เล่าให้ ข้าพเจ้าฟังว่า สามี่ ของ
หล่อน เป็นพ่อค้าทำการเดินเรือ อยู่ ที่ จังหวัด
มาร์เซล์ เวลานั้นเขาไม่อยู่และเขานึกให้
หล่อนมาคอยพยกกับเขาที่จังหวัดซัวลลิ น ส่วน
หล่อน เองนั้น เวลานั้น ไม่ มีความสุข สะบายเลย
เหตุฉะนั้นเขาจึง แนะนำให้ หล่อน มาพัก ที่ท่า
อากาศเย็นที่นั่น
สำหรับ การ เดิน ไร่ และ งาน ไร่ ไร่ ที่
“เพียรา” หล่อนมิได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟัง
ตั้งแต่สหายพระบาทหลวงของ หล่อน หาย
หน้าไปแล้ว ข้าพเจ้าสังเกตหล่อนไม่ค่อย
จะขุ่นขื่นนัก ในวันรุ่งขึ้นหล่อนได้อนุญาต
ให้ข้าพเจ้าเดินไปเที่ยว กับ หล่อนที่ ไร่ ไร่ โอเคอ
ลาล์ กิลชีอาล ซึ่ง เป็น ค่ายลมหกภูมิภาพสวย
งามและอากาศบริสุทธิ์ที่ที่สุดในจังหวัดซัวลลิ
ครั้นแล้วเราจึงได้พากันไปยังป่าเขาโอเวียอัน

พ.ศ. ๒๔

ความลับของถุงมือซ้าย

เดอะ ซึ่งสภาพสตรีชอบไปนั่งเล่นเพื่อก
ผ่อนอิริยาบถและคัมภีร์ชากันในเวลาบ่าย ๆ

“หล่อนเห็นจะเที่ยวมาหลาย หัวเมืองแล้ว
นะจ๊ะ?” ข้าพเจ้าถาม สหายใหม่ผู้น่ารัก
ของข้าพเจ้าในขณะที่เรานั่งรับประทานอาหาร น้ำชา
ร่วมโต๊ะเดียวกัน

“ไม่เชิงคอกค่ะ” หล่อนตอบอย่างช้า ๆ
“ปาร์ตีคิฉันยังไม่เคยไปเลย เพราะที่นั่น
ออกจะพิมพ์เพี้ยนมาก”

ข้าพเจ้าต้องถอนหายใจต่อนันทน์ อนิจ
จา! นหล่อนคงใจ จะ มา ปก ข้าพเจ้า ด้วย
เหตุอะไรหนอ?

“ถ้าเช่นนั้นหล่อน เห็นจะชอบ เที่ยว ภาค
ไต นมากละครมั่ง?” ข้าพเจ้าถาม

“เสมอแหละค่ะ เพราะสามีของคิฉัน
เขาไม่เคยไปกำขาบทางปาร์ตีเลย และค่อ
ไปนั้นเขาคงใจว่า จะ ไปมอณิกการ ไท หรือกรง
โรมในคันถูกหนาว — เพราะ ระหว่าง นั้น การ
งาน ของเราไม่สู้จะมีชกกัน”

ข้าพเจ้าอยากจะถาม หล่อน ถึง เรื่อง ชาย
ซึ่งได้เฝ้ากับหล่อนเมื่อคืนวันนั้น — ชาย ซึ่ง
มีนามตรง กับ นาม ของ นายร้อยเอก ผู้ตาย อัน
ข้าพเจ้าสืบรู้มาจากโฮเต็ล แต่ข้าพเจ้าไม่
กล้าถามหล่อน เพราะข้าพเจ้าต้องการจะ

ขีตมิให้หล่อนทราบว่า ข้าพเจ้าคือใครและแอบ
รู้เรื่องราวของหล่อนมา ถ้ากระนั้นข้าพเจ้า
ควรโทรเลขไปยังเบกให้เขาส่งโรเคอร์มา ก็
ละครมั่ง? หรือว่า ควรจะรอสืบสวนต่อไปก่อน
ความจริงมีอยู่ว่า ชายหน้ามากกว่าผู้ซึ่ง
แสดงว่า เขาชอบเมลิคตินัน ได้ ทำให้ ข้าพเจ้า
ยังเกิดความฉงนสนเท่ห์อย่างที่สุด นอกจากนั้น
บุลยังหลอกหลวงข้าพเจ้าให้หลง เชื่อ หล่อน ใน
ทางผิด ๆ อีกด้วย

ปัญหาก็ข้อหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้ายังไม่
แตกนั้น ก็คือบุลมีความ หวาดกลัวใครหนอ?
หล่อนจึงได้แสดงกิริยาเช่นนั้น ต่อ เขา เมื่อวัน
เฝ้าว่า

ในระหว่าง ๓ วันนั้น เราคงได้พบปะ
สนทนาและเที่ยวเตร่ ด้วย กัน เสมอ ๆ และ
งานที่เพียรทำยังไม่เลิก ตาม ถนน ทาง
ต่าง ๆ เติมน้ำด้วยดอกไม้สดทั้งยังเกลื่อนกลาด
เรา ได้พา กัน ไป เที่ยว พระราชวัง โบราณ ช่อ
แอลคาซาร์ ซึ่งเป็นพระราชวังเก่าแก่ของ
กษัตริย์ชาคีมัวร์ครั้ง โบราณ พระราชวังนั้น
แปลกประหลาดและสวยงามมาก แล้วเราเลย
พากันไป เที่ยว ที่ พระราชอุทยาน เพื่อ ชม
อนุสาวรีย์ กาศาลอนยา และ กาศาเคเลอัน —
คามิเยนโตก็ด้วย กับเวลาบ่าย วันหนึ่ง เราได้

ป. หุานนท์

ทุก

เขารอจนครบพักกันไปเที่ยว ค่ายลคาร์ โมนอัน
เป็นค่ายลทมิฬพระคัมภีร์ มอกลงไปเห็นแม่น้ำ
ซึ่งเล่นขนานไปกับถนน ที่ค่ายลทมิฬมอกลงไป
ด้วยสวนส้มและหมั่นตันป่าส้มเป็นอันมาก

ตอนหัวค่ำแห่ง วันที่ ๓ ขณะที่เรานั่ง
รับประทานอาหารเย็น และ กาแฟ อยู่ด้วย กันที่
โฮเต็ล นั้น หล่อนได้บอก แก่ ข้าพเจ้า ว่า
หล่อนได้รับโทรเลขด่วนจาก สามี ของ หล่อน
บอกให้หล่อนกลับไปยังจังหวัด มาร์เซิลส์ โดย
เร็ว เพื่อจะ ได้ลงเรือพากัน ไปยังจังหวัด
อเล็กซานเดรียด้วยวิธีอย่างหนึ่งต่อไป และ
เมื่อเสร็จจากธุระที่นั่นแล้วจะ ได้ ไปยัง จังหวัด
โกโรและพักอยู่ที่นั่นสักสัปดาห์หนึ่ง

ข้าพเจ้าฟังหล่อนเล่าด้วยความเอาใจใส่,
และข้าพเจ้าขอสารภาพที่เกี่ยวว่า ข้าพเจ้า
รู้สึกมาก อา, แม่เล็ดว่าน้อยผมกำลัง
ได้หล่อนลงและยังมีอีกความ รู้เรื่อง กรุง ปาร์ส
แก่ข้าพเจ้าด้วยเหตุผลใดกัน?

วันรุ่งขึ้น หล่อน ก็ เริ่ม ออก เดินทาง จาก
จังหวัดซิวลไป ข้าพเจ้าจึงแกล้งลงท่า
ให้หล่อนเข้าใจผิดไปว่า ข้าพเจ้าจะกลับไป
กรุงลอนดอนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นทางที่
ที่สุดจึงควรจะขึ้นรถไฟไปยังจังหวัด มาร์เซิลส์
ซึ่งนับว่า เป็นหนทางที่สั้นมาก

อ้อ, ข้าพเจ้าลืมบอกแก่ท่านไปว่า ภาย
หลังที่มาความยุติโดยบอกแก่ข้าพเจ้าว่า หล่อน
จะต้องรีบไปโดยด่วนนั้น ข้าพเจ้าจึงรีบ
โทรเลขไปยังรอสเบคทันทีว่า ถ้าหากเขา
จะติดตามหล่อนมาไม่ทัน ก็ให้เขา ส่ง ตำรวจ
ทาง จังหวัด มาร์เซิลส์ คอย สกต รอย ภู หล่อน
ขณะที่ลงจากรถไฟให้จงได้

— ๔ —

ข้าพเจ้า คงร่วม ทาง เดินมากับมาคามยูลี
เพื่อกลับกรุงแมดริดคอกกลาง และ ออกจาก
จังหวัดแมดริดก็รีบไปยังจังหวัดมาร์เซิลส์
แล้วจึงกลับจังหวัดมาร์เซิลส์ ในระหว่าง
ทางเราได้ผ่านสถานีเคบี — สถานี อัน เป็นถิ่น
ถานภูมิลำเนาของหล่อน — คือซาโตเคอพรอง —
คียอง ข้าพเจ้า สังเกต เห็น หล่อน มอง
คฤหาสน์อันมหัศจรรย์ด้วยความละเอียด

และ เมื่อมาถึง แก้วเซนต์ชาลส์ ที่ มาร์-
เซิลส์ พอรถไฟหยุดเรียบร้อยแล้ว เรา
จึงก้าวลง จาก รถ และ นำ ร่างมาสู่สถาน
ณที่นั้นข้าพเจ้าได้บอกแก่หล่อนว่า ข้าพเจ้าจะ
พักอยู่ที่โฮเต็ลเดอรัมนี้, ซึ่งตั้งอยู่ติดกับ
สถานี และวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าจึงจะเดินทาง
ไปกรุงลอนดอน ครั้น แล้ว หล่อน จึง ได้ ลา
ข้าพเจ้าและว่า เขารอให้ ไป ส่ง ยัง ที่ พักของ

พ.ศ. ๒๔

ความลับของถุงมือซ้าย

หล่อนซึ่งอยู่ที่ค่ายลตธนบุรีเคยแอบขโมยเสื้อและ

ในขณะที่เราจะเดินออกจาก ประตู สถานีรถไฟและสั่งตัวให้แก่คนเก็บตัวนั้น ข้าพเจ้าเห็นชายผู้หนึ่งศีรษะล้าน, สีนํ้าขุ่นคลั่งอยู่เสมอ กำลังยืนคุยอยู่กับชายอีกผู้หนึ่ง อา, เขาคือนักโรเคอร์นั่นเอง เมื่อข้าพเจ้ามองไปยังเขา สายตาของเราทั้งสองก็ประสานกัน ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็เดินไป กับ แม่สหาย รุ่งงาม ของข้าพเจ้าต่อไป จนพ้นชายสถานี เมื่อพ้นออกมาแล้ว ข้าพเจ้าได้แยกหมวกแสดงการรำลึาหล่อนและกล่าวว่า “โอเรอว์” ครั้นแล้วหล่อนก็แยกทางไป ส่วนข้าพเจ้าก็หันกลับเดินมายังสถานีรถไฟอีก

สักครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าได้เหลียวกลับไปทูลหล่อน เห็นพวกกลิ้งของกำลัง หวกระเข้าเกินทาง ของ หล่อน ขึ้นไปวางไว้บน รถม้าเข้าส่วนโรเคอร์นั้นเขาแสดงตนว่า เป็นผู้โดยสานรถไฟมากับคนหนึ่ง พอมาคามยุบลก็ก้าวขึ้นรถและสารพัดได้เริ่มขับรถออก โรเคอร์ก็รีบติดตามไปทันที

ข้าพเจ้ากลับระลึก ถึง ชายหน้าผากกว้างสองชายซึ่งอ้างตนว่า เป็นมองซิเออร์เมคิลลิก และ ได้สวมเครื่องแต่งกาย เป็น พระบาทหลวงคาปูชิน อา, ยักเขาไปอยู่ที่ไหนหนอ?

เมื่อข้าพเจ้ามองกลับหลังทั้งสองขยับรถแล้วลับตาไปแล้วจึงทูลกลับถึงที่พักของข้าพเจ้าวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็ยัง คงพัก อยู่ที่ โฮเต็ลเตอร์ มินส์โกลด์ สถานี จังหวัด มัวร์เซดส์นั้นอีก แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ ทราบ ข่าวคราว ของโรเคอร์เลย และในวันนั้นเองข้าพเจ้าได้ ไปยังค่ายเอ็กซิง — ไปรเวินซ์ ซึ่งเคยเป็นจังหวัดกันอยู่แต่โบราณมาก่อน มีอากาศสดชื่นมากในฤดูสปริงก์ และข้าพเจ้าเคยจำได้ว่า หลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าได้ถูกรับเชิญให้เข้าแข่งขันรถยนต์ที่ โฮเต็ลเทอร์ลามู — นัวร์

ชนบท เอ็กซิง — ไปรเวินซ์ เคยเป็น เมืองเก่าแก่มีอายุนานและเกิดก่อน ดัง คริสต์ศาสนาหลายร้อยปี นิยมกันว่าเป็น ชนบท ที่มีอากาศดีชนบทหนึ่งในประเทศฝรั่งเศส แต่ขาดความนิยมเสียเท่านั้น ความจริง, ที่นั้นในฤดูสปริงกันั้นสดชื่นน่าเที่ยวชมมาก แต่พินสมัยเสียแล้ว โดยเหตุนี้ หนังสือพิมพ์จึงไม่ค่อยจะกล่าวขวัญถึง เหมือนกัน ค่ายลตธนบุรีและนักเที่ยวก็ไม่ค่อยจะมาเที่ยวกันนักด้วย

ข้าพเจ้าได้ ไปยังที่ว่าการตำรวจที่โฮลท์ — มูล — นัวร์ อันเป็นค่ายลตลตธนบุรี แม่ครัวทำกับข้าวอร่อยนัก ข้าพเจ้าได้ บอก ข่าวการมาถึงของข้าพเจ้าแก่นายตำรวจท่านนั้น และ

ป. หุวนนท์

กุล

บอกด้วยว่า ข้าพเจ้า เห็น โรเจอร์ ที่ ซาน สตามัน
รตไฟจังหวัดมิสซิสซิปปี และเวลานั้นเขากำลัง
ทำการศึกษาค้นคว้าความลับอยู่

๓๐ วันล่วงเลยไปแล้ว, รุ่งขึ้นเช้าแห่ง
วันที่ ๓๑ ข้าพเจ้าได้ รับ โทรศัพท์จากวอลเบค
ที่ปารีส เขาพูดเสียงสั้น ๆ ถามข้าพเจ้าว่า
ข้าพเจ้า และเขาบอกว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่มีอะไรจะ
แล้ว ให้ไปพบเขาที่ปารีสสักหน่อย

ข้าพเจ้าตอบเขาไปว่า ยินดี แล้วข้าพเจ้า
จึงรีบเดินทางมายังกรุงปารีส

“อา! เพื่อนรัก!” เขาร้องทัก, และ
ทรงเข้ามาต้อนรับข้าพเจ้า “เธอช่วยทำ
อะไรให้แก่มาก ในการที่เธอส่ง
ข่าวเรื่อง มาตามบลูกับ สหาย ของ หล่อน จาก
ชีวิตลพโรเจอร์เรื่องกริบไปมาร์เซิลทันที
และบันทึกเธอจะบันทึกและสงสัยอีกไหมว่า คดี
ลึกลับรายนานเราได้ตัวผู้ร้ายแล้ว!”

“ได้ตัวผู้ร้ายแล้ว!” ข้าพเจ้าร้องทัก
“โปรดเล่าให้ผม ฟัง สักหน่อยซิ ว่าความ
จริงมีเพียงใด?”

“มันออกจะยุ่งยากสักหน่อย” เขากล่าว
“เรื่องราวที่มากตามเมทิลลิคได้เล่าให้เราฟังถึง
เรื่องถูกผู้ร้ายแย่งชิงเงินเป็นความจริง แต่
การที่หล่อนไปตอนก่อนนั้น หล่อนได้ ลอย

พยกับอริลาโมรติ เป็น ความ ลับ — หล่อนได้
พยกับเขาที่ไฮเตลริช — ไม่ใช่ไฮเตลชาวอียิปต์
และเขาก็ไม่ใช่เป็นเจ้าของธนาคาร ที่ มาร์เซิล
ตามหล่อนออกเลย แต่เขาเป็นนายหน้าเรือ
สินค้าซึ่งมีสำนักงานอยู่ที่แอนต์เวิร์ป และ
เขาเป็น คน ๆ เดียว กับ ชาย ที่ แต่งตัวเป็น
พระบาทหลวงคาปูชิน ซึ่งเธอพบที่โรงเค้นรำ
จังหวัดชวาลันเอง”

“แต่ทำไมเขาบอกว่า เขาชื่อ เมทิลลิค
เล่า?” ข้าพเจ้าถาม

“ถูกแล้ว, โรเจอร์และผู้ช่วยของเขาได้
ไขความลับเหล่านี้โดยแจ่มแจ้งแล้ว คือว่า
มากามบลูได้หลอกลวงเราให้หลงเข้าใจผิดนั้น
เอง, เพราะว่า หล่อน มีความ สงสัยเธอ”
เขากล่าวสั้นๆ ไป “คำที่หล่อนรักคือลาโมรติ
อยู่อย่างถูกต้องมากเป็นเวลานานแล้ว และ
หล่อนได้เคยลอบพยกับเขาที่โควิล์ และ ตาม
สมาคมต่างๆ ในประเทศอังกฤษ, สเปนและ
อิตาลีเสมอๆ”

“ก็เรื่อง ท่าน นายร้อยเอก คายอก นั้น เล่า
ครั้นเป็นอย่างไร?” ข้าพเจ้าถาม “ใคร
เป็นผู้รับผิดชอบในคดีเรื่องนี้?”

“ไม่ลาโมรติก็ยลันน่าซิ” ท่านรองผู้
บังคับการตำรวจตอบ “แต่ผมเองเราได้ รับ

พ.ศ. ๒๔๗

ความลับของถุงมือซ้าย

คำสารภาพ จากชาลส์เมกิลล์คิน้อง ชาย ของผู้
ตายเสีย คคิเอนังเงีสรังจันไป มิฉะนั้นคน
ทั้ง สอง ก็ต้อง รัย เคะระห์ โยบ ไม่ต้อง สง สัย
เพราะรูปคคิมันเญอย่างนั้น คำสารภาพน
เขาได้เขียนเมื่ออาทิตย์ก่อนนเอง และส่งไป
ยังที่ทำการตำรวจจังหวัดคาเลส์ ในขณะ
เขาจะเริ่มออก เดินทางไป ทาง เรือ ยัง จังหวัด
โคเวอรู รุคหมายฉยขึ้นเขาทั้งทศู ไปรษณีย
คำยลแถมมารวิคิม ”

“และต่อมาประมาณหกโมง ชั่วโมง เขา
ก็ได้นำ อคิวินิ ยาค กรรมโยบ กระ โจน น้ำตาย
ในขณะที่ยอย่นเรือ โยบสำนที่จะไป ยัง จังหวัด
โคเวอรู ”

“คำสารภาพ ซึ่งตำรวจที่ คาเลส์ ได้ รัย
ไว้และส่งมาให้เรานี้ มีใจความว่าดังนี้ ”

“เขา — ชาลส์เมกิลล์คิน้อง เป็น น้อง ชาย
ของท่านนายร้อยเอกเมกิลล์ค ในวันที่ท่าน
นายร้อยเอกจะถึงแก่กรรมนั้น เขาได้ลอบไป
หาท่านที่ห้องเขียน โดยยักยั้ง และเขาได้
รัยประทานอาหารร่วมกิน เพื่อ แสดงความยินดี
ในการที่ท่าน ๗ พันองค์จะได้พบปะกันสักที ใน
ขณะที่กำลังรัยประทานอาหารกินอยู่นั้น เขา
ได้ลอบเอายาพิษใส่ลงไปใน ถ้วยเหล้า ของพ
ชาย ท่านนายร้อยเอกจึงได้รัยประทาน

และเขาเอา ถุงมือ ซ้าย ของ ผู้หญิง กัยหัวกระ
กระตองเค่าลายทั้งไว้ เพื่อตำรวจรอยให้ตำรวจ
หลงเข้าใจผิดก้วย ทั้งนี้เพราะเขาทราวยเรื่อง
มาตามยูลกัยลาโมรลพิศ คำชาวเบลเยี่ยมคิต
พินกันอยู่เป็นอย่างนี้ และการที่เขาคคิฆ่า
พิชายของเขาทั้งนี้ ก็โดยที่ทแรกปอดเมกิล
ลคพิชาย ของ เขาได้บอก ว่า จะยกทรัพย์
มรดกทั้งมรดกให้แก่เขา ครั้นต่อมาปอดได้
ทำพินัยกรรม ใหม่โดยยกทรัพย์สมบัติ ทั้งมรดก
ให้แก่มาตามยูลเสีย เขายังมีความพยายาม
เลศคิตการฆาฏกรรมรายนขึ้น ”

“ส่วนอังริลาโมรลคินั้น ตามทางสืบสวน
ของเราไม่ปรากฏว่า เขาได้เกี่ยวข้องอะไรกัย
คคิลลคิรายนเลย แต่การที่มาจากตามยูลพยายาม
หลอกลวงตำรวจก็เพราะว่า หล่อนเกรงว่า
ตำรวจจะ สงสัย อังริลาโมรล ครัก ของ หล่อน
แต่ส่วนหล่อนเองนั้น มีความ สงสัย น้อย ผิดมา
นานแล้วว่า คงจะเป็นผู้กระทำการฆาฏกรรม
รายนเป็นแน่นอน ”

ต่อมาเมื่อคคิลล์คิน้องลงแล้ว บุคคลทั้งสอง
ก็ได้นำ กระ ทำ การ วิวาท กันโดย ถูก ต้อง ตาม
กฎหมาย เพราะฉะนั้นคคิลล์คิรายน “ถุงมือ
ซ้าย ” จึง ถึง ช่งอสูรอันตกลงแต่เพียงท่าน

จบ

[๕๖๑]

นิทานที่ข้าพเจ้าชอบ

(ภาพย่อโคลง)

ขุนจิงจัดนิลล้วย

ประพันธ์

กระต่ายเห็นเต่าเตี้ย

ทะนงจิตดักดีประเมิน

จึงเผย พจเชิง

ผลที่สุดเต่ากล้า

วันหนึ่งอากาศเย็น

ห้วงเพลิดและเพลินอา-

ขมหมูกอดมานก

ร่าร้อนอยู่เรียงราย

เสนาะเสียงสกุณก้อง

ยิ่งฟังก็ยิ่งเป็น

ขณะนั้นกระต่ายน้อย

จึงแหงนระแวงใน

เราเล็กก็เล็กจริง

แล้วแหละไม่ยอมจน

ทวีลาภทางวังไป

ดูราเจ้าเต่าเอ๋ย

ตะเกียกเดิน

เต่าช้า

ชวนแข่ง กันฮา

กลับได้ชัยเฉลิม ฯ

เต่าเดินเล่นในทุ่งนา

รมณวัน ฤดีสะบาย

ซึ่งโผผกและกรัศกราย

ในอากาศเมื่อยามเย็น

ระเรื่อร้องอยู่เพียบเพ็ญ

ความผาสุกสนุกใจ

เห็นเต่าค่อยคล้อยคลานไป

มนนิกะหะนงตน

แต่ในสิ่งจะเดินหน

สัณนิคิดเดียวเจี้ยวเพื่อนเอย

จนเกือบใกล้ จังภิปราย

จะควมเต็มไปถึงไหน

น้อยหรือเจ้าชายสัน
 เื่อช่างไม่เห็นน้อยใจ
 เค้าฟังกระต่ายหัก
 พลังเอ๋ยซึ่งวาจา
 เพื่อนเอ๋ยก็กล้าเน็ด
 ตามเหล่าของเค้าควรร
 ชนขอว่ารูปธรรม
 เถ้ธรรมยังยำเียง
 ฉา ๆ ช่างแก่นัก
 อังไปถึงเวรกรรม
 อย่าพักพูดขี้เือง
 ถอดมัวงเล่น
 หากเหมาะเจ้าเคราะห์ดี
 ข้าเหมาะข้าก็ได้
 หุ่นนี้แหละเหมาะนัก
 มาเกิดอย่างนั้น
 เค้าตรับสะดับถ้อย
 นิ่งอยู่หาธุ
 สู้เขาเราคงแพ้
 หากว่าจักหนีไป
 อย่าเลยจักขึ้นสู้
 ตรีแล้วจึงกล่าวสาร
 อำท่านผู้เขี้ยวชาญ
 ถัดเลาะละเมาะตาม

จะขึ้นต้นทรงไป
 ของเจ้าบ้างหรือไรนา
 หยุตชะงักแล้วเหลียวมา
 ตอบคำถามไม่ลามลวน
 เราเกิดมาหาผิดผวน
 จักขาสันกระนั้นเอง
 ใครจักทำให้ผิดเพรง
 ห่อนขี้เืองเปลืองจากกรรม
 อดสำหรับชกนิยายจำ
 ซึ่งใคร ๆ เขาไม่เห็น
 รังเป็นเครื่องนอกประเด็น
 พะนันแข่งกันเป็นไร
 เจ้าก็มิทำไรไป
 สมกับทำข้าผลุนผลัน
 สำหรับจักได้แข่งกัน
 อยู่ไรเล่าเจ้าตัวดี
 กระต่ายน้อยซึ่งพาที่
 จักตอบมันได้ฉันใด
 เป็นแน่แท้ไม่สงสัย
 ก็กรับอประมาณ
 ให้มันรู้ตระหนักการณ
 เสนอตอบกระต่ายงาม
 และชำนาญเชิงสนาม
 วิถีแล้วและใครเสมอ

แต่เมื่อมาทำเรา
 ทะยานแข่งกับตัวเธอ
 ฝืนแพ้แพ้ไป
 ว่าเราจกสู้
 ตกหลังตัวทั้งสอง
 หุงนาคเป็นย่านกลาง
 เริ่มแข่งกระต่ายไป
 จิตตวิกร ระวังมัน
 หนักว่าอีกครึ่งทาง
 ฉะนั้นควรระวังภัย
 สงสารเจ้าเต่าเตี้ย
 ด้วยทางก็ยังไม่ไกล
 ไม่ควรจะขันสู้
 ฝืนทนเร็วกว่า
 บ้านนี้มีมัวคลาน
 เพราะรีบจะให้ไว
 เออหนออะไรหนา
 อันหมายจะได้ชื่อ
 ตรีแล้วกระต่ายนอน
 ภายหลังหมดทั้ง
 หมดเขยริบเพยเฉื่อย
 กระต่ายน้อยก็กลับที่
 ฝ้ายเต่าถึงขาสน
 นุภาพใดไฉนพา

ซึ่งเป็นเท่าให้ทะเล
 เราก็อ่องจะลองดู
 เพราะใคร ๆ ย่อมรู้
 กับท่านผู้ชำนาญทาง
 ต่างมุ่งปองไม่ละวาง
 ระยะแข่งพะนันกัน
 บรรลุได้กลางคัน
 ทะนงหมิ่นประมาทหมาย
 ก็ถึงอย่างสะดวกคาย
 เสียสั๊กหน้อยจึงค่อยไป
 จะบัวเบยอยู่แห่งไร
 มิเห็นอยนักรบมิ่งหนา
 เพราะเจ้ารู้ว่าตัวข้า
 ฝืนเท่าเจ้าเป็นไหน ๆ
 ละถนลานลำบากใจ
 ชะนะเข้าละนั้นฤ
 ช่างอวดกล่ามิลดมือ
 ชะนะนั้นอย่าพึ่งหวัง
 ลงพักผ่อนเพื่อประทั
 วละสิ่งจะชิงดี
 ระวังเรอวรินทร์ชัย
 ณย่านกลางหว่างมรรคา
 แต่จิตตมันมิเกรงอา
 ให้เกิดพรั่นประหวัดกลัว

อันเขาประมาทเรา
 ฉะนั้นเราสมควร
 ทางไกลสักเท่าไกล
 ใจใส่ที่ในเรา
 ขาสั่นก็ข้างขา
 เพียรไปจนถึงซึ่ง
 อันใดที่เราทำ
 อันนั้นและกุศล
 อันใดที่เราเพียร
 ข้างปองสนองหนุน
 อันใดที่เราหวัง
 ต้องเพียรประกอบภาร
 อันใดที่มุ่งมาตร์
 อันนั้นจักพลันชม
 ฉะนั้นนั้นและแต่จึง
 สำเร็จสะดวกตั้ง
 ฝ่ายเจ้ากระต่ายผู้
 รับวิ่งกระวนกระวาย
 เหตุเห็นว่าเต้านอน
 ฉะนั้นกระต่ายไซ้
 นิเทศมันเห็น
 เพราะความประมาทพา
 ประมาทขัดถนัดเห็น
 ประสพสิ่งซึ่งหมองมัว

ก็เพราะเขาทะนงตัว
 สะดับคำประมาทเขา
 ถึงหากไกลก็ควรเอา
 จะเดินให้บรรลู่ถึง
 แต่ใจข้ามิพริ่นพริ้ง
 ระยะเวลาจะมีผล
 ประกอบกรรมเจริญตน
 จะให้เกิดประเสริฐคุณ
 ก็ผลเพียรประกอบจน
 ภิญโยเปรมเกษมสานต์
 สำเร็จยังกุโณพาร
 และจึงเสร็จประสงฆ์สม
 มิประมาทมาถนมนต์
 ประโยชน์ได้เมื่อภายหลัง
 บรรลุถึงณที่หวัง
 มโนมั่นกระต่ายหมาย
 สำนึกกรู้กตัญญู
 พอถึงที่ก็เสียใจ
 เพราะถึงก่อนที่ตัวไป
 จึงแพ้แต่ดังเล่ามา
 นิทสน์เด่นประจักษ์ตา
 กระทำให้ทะนงตัว
 ประดุจเช่นกระต่ายชั่ว
 ก็แพ้แต่ผู้เพียร

ขุนนางจิณีสลั

๗๖๖ ๓๓๓

เหตุนี้ประชุมชน
เร่งรู้เจริญเรียน
จำเพื่อบำรุงจิตต์
แล้วแห่ละจักสาร
ผู้ใดยังไผ่เกอ
ผู้้นเกมสนามต์

ซึ่งหวังตนสติบ่เสถียร
ประหนึ่งทีคตีสอน
เสมอพิทยาภรณ์
ภิญโญยิ่งเจริญนาน
ประโยชน์เอื้ออำรุงการณ
ประสพโสติดิผลแล ฯ

สันคปาปา — ไม่มีหญิงคนใดที่เกลียดชายที่มาหลงรักหล่อน แต่หญิงโคยมากเกลียด
ชายที่มาชอบหล่อนเพียงฐานเพื่อน.

โดย อ. ส. สุวิโยกร

โลหิตหยาดสุดท้าย

โดย “แม่ครู”

แสงเพลิงอันรุ่งโรจน์โชตินาการแห่งพวก
ชนในท่ามกลางความมืดมิดของเข็ญ
วันหนึ่งในฤดูร้อนที่มันกำลังแผดเผา

ชาวโตเคอเลสแซคให้ถึงซึ่งความพินาศ
อยู่รำไร ยามนั้นดวงจันทร์กำลังทอแสง

นวล ๆ อยู่เหนือคฤหาสน์อันยังให้เห็นภาพ
มนต์ผู้ย่ำคลั่งแลเกิดกมลกำลังเร่งโลกเดิน
ร่ำอยู่โดยรอบราวกับฝูงภูตผีปีศาจ

เมอร์ซีเออร์ เลอคอมต์ พร้อมกับ ภรรยา
แลบุตรได้ทำลายชีพไปในกองเพลิง

ต่างก็โกลาหลแล้วเป็นทางตาย เลอคอมต์
ต่อสู้ป้องกันเคหาสน์แห่งตนจนถึงที่สุด ก็กว่า

ที่จะยอมตนตกเป็นเหยื่อแห่งมังกรอันน่าสยด
สยอง ในเงื้อมมือสัตว์ผู้โหดเหี้ยม

พวกเคอเลสแซคเป็นพวกที่ร้ายกาจ

นำเกลียดพวกหนึ่ง ชาวนาไม่อาจกล้าเกี่ยว
ข้าวของตนได้ จนกว่าท่านขุนนางจะกลับ

จะให้เสรีการยิงนกกระทา กว่ากีฬาของ
ท่านจะเสร็จ ชาวในนาของชาวนาทั้งหลาย

เสียเกือบ ๆ หมดแล้ว ยิ่งกว่านั้น ชาวนา
ยังอาจจะถูกเกณฑ์ให้ละการงานอันต้องทำ

อยู่บนพื้นนาอันน้อย ๆ ไม่ค่อยมีผลของตนไปทำ
งานในทุ่งนาอันกว้างใหญ่ ดึกกับสวนของ

ชาวโตในเมื่อนั้นเมื่อใดก็เป็นได้ ยังมีเหตุ
อันอื่นร้ายแรงยิ่งกว่านั้นมากมายนัก ซึ่งบรรดา

ชาวนาต้องเดือดร้อนโดยปราศจากความ
การณของท่านขุนนางผู้มีอำนาจ

สำหรับลูกชาย ๒ คนของท่านที่ถูกเกลียดถูกกลัวยัง
ทั่วทั้งตำบล ยิ่งมาตามคอมเตสผู้ทรงตัว

ไว้มืดด้วยแล้ว ก็ไม่เห็นได้ทำอะไรให้เป็น

แม่ครู

ทุดใจใคร่ใคร่ของทวยราษฎร์ ผู้ซึ่งได้เช่น
เขี้ยว คำราม มากหมาย กระจกล เคอ เลสแซค
มาช้านานแล้วนั้นเสียเลย

แต่... อีนิจา! กระจกลอนร้ายต้องรับผล
แห่งความพยายามเข้าแล้ว ชีพแห่ง คอมมิตี
แลเมาท์คอมมิ พร้อมด้วยบุตรชาย ต่างก็ได ถึง
ซึ่งความพิณาคไปหมกแล้ว แต่ ยังอีกคน ๆ
เกี่ยวเท่านั้น ที่ยังทรงชีพ เคอ เลสแซค อยู่

◎ ◎ ◎

ในเย็นวันเดียวกัน วันที่เกิดเหตุอันน่า
สลดใจขึ้น วาเลรี เคอ เลสแซค กำลังขับรถ
กลับจาก ชาร์ โด แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านของ
ตระกูล ลาเซอสต์นายสหลังจากการเยี่ยมเยียน
ซึ่งได้พักอยู่ราวเกือบกว่า ๆ ข้าง ๆ รั้วมี
โอแบคท์หนุ่มน้อยแห่งตระกูลลาเซอสต์นายส ชัย
มาเคียงคู่ มุ่งสู่บ้านเคอ เลสแซคไปด้วย

ไม่มีใครได้สังเกตเห็นอันตรายหรือใด คิดถึง
พวกขบถ ซึ่งได้มีเรื่องเล่าลือกันอย่างน่า
กลัวจะได้ ทำลายเขาไป ถึง บ้าน ลิสแซค เลย
สำหรับพวก ลาเซอสต์นายสแล้ว แม้แต่ได้
บินเสียงก้องกังวาลแห่งการขบถได้เกิดขึ้นแล้ว
ในฝรั่งเศส ก็ยังคงยกมือไม่อพยพหนี คำที่
บรรดาชาวนาวิกเข้าพันดินอยู่ ยังชอบพอบ่อย
มาก ฝ่าย เคอ เลสแซค ผู้ถือตัวไว้อย่างนี้แล้ว

ก็ยังมิใช่ ไม่ยอมหนีเหมือนกัน
รทเทียม ม้าหกได้ ถึง ยศเขาเล็ก ๆ แห่ง
หนึ่ง ซึ่งเมื่อโอแบคท์ได้เห็นแสงไฟพุ่งจับ
ท้องฟ้าอยู่นั้น หากเป็นเวลากลางวันแล้วจะ
มองเห็น ชาร์ โด ได้อย่างชัด

ในยามค่ำเช่นนั้น จะมองเห็น ไร คูเป็นดวง
ร้ายแลแปลกไป เขาคงยังเหียนม้าหอยค่อม
คู่บ้านลิสแซคอยู่สักครู่ ๑ รวดซึ่ง ได้เคียงคู่
มากด้วยนกได้หอยค่อมด้วย เพื่อบินได้ พัก

ผ่นข้าง วาเลรีชะ โงกหน่ออันงามออกจาก
หน้าต่างรถ ร้องถาม องค์ภริยาหนุ่ม ของ หล่อน
ด้วยน้ำเสียงอันไพเราะ

“มิดเก็นไปที่จะเห็น ชาร์ โด หรือคะ?”

หล่อนร้องขึ้น

“จะ” เขาตอบ อย่าง เรวโดยรู้ สึก มี

ความกลัว แลตัวสั่นปรวากฏแก่คนในชั่ว
ครู่ นั้น เขาต้องเงยขึ้นพุดไม่ออกแลไม่รู้
จะทำอะไร นอกจากรู้สึกละอายใจสรวก

ในการที่ การเดินทางของเขาต้องชักช้าไปเสีย
ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งเขาต้องหยุดอยู่ชั่ว
ครู่เนื่องจากการที่เกอมาคัวหนึ่งหลด

“ก็ฉันยังไม่เคยเดินทางคำมิดเช่นนี้เลย”

หล่อนกล่าว “แต่จะมีอะไร ไร? ก็ฉันยังมีขอ
เป็นทหารม้าผู้สามารถอยู่ด้วย โอแบคท์ เธอ

พ.ศ. ๒๔

โลหิตหยาตสุททัย

จำไม่ได้หรือคะ? เมื่อเรายังเป็นเด็ก ๆ เธอ
ได้เคยสัญญาด้วยกันว่ามีวันใดวันหนึ่ง เธอ
จะเป็นผู้เยี่ยมที่สุดของที่ดิน และจะช่วยที่ดิน
จากภัยอันตรายอันน่าหวาดเสียวทุกชนิด คณิน
ยังไม่รู้ ก็ฉันรู้ดีกว่ามีลางร้าย—ลางแห่ง
อันตรายอยู่อย่างไรชอบกล”

วาเลรี เป็นสตรีผู้มีกิริยาอันน่ารักประกอบ
กับคำพูดอันหวานหูเช่นนั้นเสมอ โอแบ็ค
ลาเซอส นายส ได้พยายามบอกความรัก ต่อ
หล่อนมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ครั้ง และหล่อนก็
กลับหัวเราะเยาะเข้ามาไม่น้อยกว่า ๓ ครั้งแล้ว
เหมือนกัน แต่เขายังหวังแน่ อยู่เสมอว่า
ในที่สุด เขาจะต้องชนะหล่อน

เจ้าหล่อนเป็นสตรีที่แปลก มีนิสัยไม่
เหมือนผู้ชาย ไม่ถือตัวไว้อย่าง ไม่คร่ำครวญ มี
ใจอ่อนโยนด้วยความกรุณา

เมื่อคณะพวกชาวนาได้ส่งข่าวลือไปยัง
พวกซบด ที่กำลังท่องเที่ยวอยู่จากชาร์ โต
หนึ่ง ไปยังอีกชาร์ โต หนึ่ง ใน มณฑล วัลโด
เคียง ผู้ซึ่งได้ยอมมาช่วยทำลายนาน
เคอ เลสแซก เขาทิ้งหลายหลายอันยังเลือก
เวลาที่เชื่อว่า มากมีवल วาเลรี ผู้ซึ่งเป็น
ที่รักใคร่แลนับถือของเข ทิ้งหลายนั้น ปลอดภัย
จากภัยอันตรายทั้งมวล ไม่มีใครคิดเลยว่า

คณิน แห่ง ความ พยายามของเขา จะเป็น คณิน ที่
หล่อนกลืน แต่การณ์ กลับเป็นไป เช่น นั้น
จริง ๆ

โอแบ็ค ได้พยายามแคววได้เกิดเหตุอะไร
ขึ้น เขายังจำคำพยากรณ์ได้เคยกล่าวไว้มาก
กว่าครั้งหนึ่งว่า กฎหล่อน ลิสแซกจะต้อง
ถึงซึ่งความพินาศ ถ้าหากว่าภัยแห่งการ
ซบดได้พัดผ่านทางนั้น นี่ทำให้เขารู้ได้ ที่
เกี่ยวกับ ชาร์ โต ลิสแซกกำลังอยู่ใน กอง
เพลิง

เขาลงจากหลังม้า พลางสั่งให้คนใช้
ผู้นั่งอยู่ข้างคนขับรถให้ลงมารับม้าไว้แล้ว ก็
ตรงไปทั่ววาลรี

“ฉัน อยาก ให้ หล่อน ออก มา กับฉัน สัก
หน่อย” เขาพูด

แม้แต่น้ำเสียงของเขาระทำให้ หล่อน ตก
ใจอยู่บ้าง หล่อนก็ออกจากรถไปโดยไม่
ปรึกษาถาม โอแบ็คพาหล่อนไปยังที่ ๆ หล่อน
อาจจะเห็นกองเพลิงอันเป็นที่หมายแห่งชาร์ โต
ซึ่งกำลังเป็นเชื้อไฟ

“วาเลรี” เขากล่าวขึ้นอย่างสุภาพ
สัก “เมื่อครั้นหล่อนได้ คิดว่า คุณเหมือน มี
ลางร้าย—ลางร้ายและภัยอันตราย ของหล่อน
ถูก เมื่อหล่อนถามฉันว่ามีคนมาก ที่ จะ มอง

แม่ครู

กุล

เห็นชาร์ โทนันั้นละ ดันยก เพราะว่าเวลานั้น
ฉันไม่รู้จะพูดว่าอย่างไร แล้วฉันมาคิดได้ว่า
บอกความจริงกับเธอย่อมเป็น การดี ที่สุด เสมอ
ฉันจำได้ว่าเธอได้เคยบอกฉัน นาน มา แล้ว ว่า
ถ้าเป็นคราวเคราะห์ของเธอที่จะต้องเผชิญกับ
อันตราย ก็คงได้ รับความเศร้าสลดเธอจะขอทราบ
ความร้ายที่สุดเสียแต่เวลานั้นที่เกี่ยว นั้นแหละ
ทำไมฉันจึงขอร้องให้เธอมองไปยังบ้านลิตแซค
ในเวลานั้น

เขายึดมือของหล่อนไว้ แล้ววาง หน้า อัน
แฉล้มของหล่อนไต่ขึ้นไป จาก เข่า ชั่ว ครู่ หนึ่ง
ซึ่งเขาทราบได้ ที่ที่เกี่ยวกับว่าหล่อนกำลัง มอง ไป
ยังชาร์ โท เขาอาจ จะ ได้ยิน เสียง สอน
น้อย ๆ ของหล่อน

“ก็ฉันเข้าใจ” หล่อน กล่าว ขึ้น ใน ที่
สุด “พวกชาวนาได้เลิกการเวียนแล้ว เขา
คงซบซึ้งพ่อ, คุณแม่, ซิลเวน แล โรแลนด์
ของก็ฉันไป หมก แล้ว ท่าน คง หนี ไปหา
ความปลอดภัยที่เซอส์นายส์ ไม่ได้ ไม่ได้
นั้น ไม่ยุติธรรมเลย เพราะเขาจะทำให้เธอ
และที่ยานของเธอ พอลย ต้อง อันตรายไป ด้วย
เราไปกันเถะ—ไปที่ลิตแซค บางทีเราจะ
พบคนของเราที่นั่น บางทีเราอาจจะช่วยให้ท่าน
หนีได้บ้าง เพราะก็ฉันจะต้องไปรวมกับเขา

เธอเห็นไหมคะ ? มันเป็นหน้าที่ของก็ฉัน ”

แต่ก่อนที่โอแบค ลาเซอส์นายส์ จะ ได้
ตอบ ได้ มีผู้หนึ่งจากบ้านลิตแซคสามคน
ขึ้นมา เขาทั้งสามเป็น คนใช้ อยู่ ใน
ชาร์ โท ที่ ได้ มี โอกาสได้ถือของออกมาได้ก่อน
ฤดูหาลันถูกไฟเผา เขาเหล่านั้นต่างแฉกกัน
เสียแทบไม่มีชีวิตคนบ้า คนหนึ่งคงปล่อยเสียง
ร้อง “สวรรค์! สวรรค์!” อยู่ด้วยสำเนียง
สิ้นสิ้น แต่ในชั่วครู่ นั้น วาเลรี่ ได้ รับวิ่ง ไป
ที่ เขา ทรงเข้าจับมือของพลางร้องว่า

“บูลส์! บูลส์! คาคิลแลค! เกิกะไร
ขึ้น ? ”

ชายผู้นั้นชูแขนขึ้นสิ้นระรัวทั้งสอง ขึ้น ด้วย
ความกลัว แลหมกหัว

“ตาย—ตายหมดแล้วครับ” เขาคอยเป็น
ก่อน ๆ ท่าน ไปกับกองไฟหมดแล้ว เมอส์เออร์
เลอคอมต์, มาตามลาคอมเตสและคนอื่น ๆ
ถ้าท่านขึ้นออกมาข้างนอกก็ต้องเป็น เหยื่อควาย
ของอ้ายพวกหมวกแครงหมก ดังนั้นพวกเรา
ต่างก็ได้อยู่ในชาร์ โทถึงที่ต่อสู้ผู้ร้าย พวก วาย
ร้าย แล้วมันใช้ ฟันและ น้ำมันเป็นเชื้อเพลิง
ไม่ช้าไฟก็ติดที่บ้าน สวรรค์! ผม จะ ไม่ลืม
หน้าพวกมัน ที่ หน้า คาง เลย—ไม่ลืม—ไม่ลืม
ลืมไม่ได้ ”

พ.ศ. ๒๔๗

โลกทิทหายาศสุดท้าย

“อ้าว!” ลาเซอสันยาสพูด “แก
จำมากมัวเซสไม่ได้บอกหรือ?”

“เปล่า! เขาทำถูกแล้วทำไมคิดมันตาม
จริง” หล่อนพูดเสียงสั้น “แกแน่ใจ
ละหรือว่าตายหมดแล้ว บูลส์? ไม่มีหวัง
ยังเที่ยวหรือ?”

“ไม่มีที่เดียว มากมัวเซส” คาทิลแลค
ตอบ “อย่าขึ้นไปอีกต่อไปเลย กลับไป
เซอสันยาสเด็ก ที่นั่นแหละเป็นที่เรากำลัง
ประสงค์ เมอซีเออร์ เลอ วิคอมต์คงให้
เราพัก แลให้อาหารเราบ้างบอก”

“แน่ละ, ท่านต้องให้” โอแบต์
กล่าว “มาเถอะ, วาเลรี เรากลับกันเด็ก”

“ไม่มีหวังละหรือ?” หล่อนถามขึ้นอีก

“บางคนพบว่า มาตามลาคอมเตสได้
หายไป ก่อน คนอื่น” เพื่อนผู้หนึ่งของ บูลส์
คาทิลแลค ตอบ ผมได้ยินอ้ายพวกหมวก
แดง คนหนึ่ง พูดว่า พวก คนใช้ ของ ท่าน ได้
ให้ท่านไปเสียจาก พวก คนใช้ คือ ว่าได้เตือน
ท่านให้หนีไปเสีย แต่ผมไม่ทราบว่าจะจาก
นั้นจะเกิดอย่างไรขึ้น เพราะ ผม ก็ต้อง หนี
เหมือนกัน แล้ว บูลส์ ก็ ยี่แอเร่ จึงได้มา
ตามผมกัน”

ความเงยยได้เข้าครอบงำอยู่ชั่วครู่หนึ่ง

จึงปรากฏเสียงของ โอแบต์ ทำลายขึ้น ใน
ที่สุดว่า

“ไปเถอะ, วาเลรี, เรากลับกันเด็กว่า”
เขากล่าวขึ้นอีก แต่หล่อนหันมาทำหน้าทำมึง
ทั้งต่อเขาอีก

“กลับหรือ? คิดน่ะไม่กลับ!” หล่อน
ร้องขึ้น “คุณแม่คิดน่ะยังคงอยู่! ท่าน
อาจจะอยู่ในเจอมืออ้ายพวกวอย ร้าย กระหาย
เลือดที่ได้เข้าคุณพ่อ ซิลเวน, แลโรแลนด์
ของที่ดิน ก็ได้! ที่ดิน จะไม่ยอมกลับไป
เซอสันยาส ถ้าพวกมันเอาท่าน ไปฆ่า
ที่ดิน จะยอมเดิน ไป ข้าง ๆ รถ ที่บรรทุกท่าน
แลที่ดินจะยอมนอน คอย อยู่กับกลไกดิน พร้อม
กับท่าน”

“แต่ถ้าหาก ท่าน ตาย เสียละ มากมัว
เซส?” บูลส์พูด “แล้วการไปที่นั่น
ลิสแซค ก็เท่ากับคุณทำอันตรายเป็นต่อชีวิตของคุณ
คุณโดยไม่มีประโยชน์ท่านนั้น”

“ถึงอย่างนั้น ดินก็ต้องไป!” หล่อน
สวนขึ้น

— ๒๐ —

“คัทสินใจอย่างกล้าหาญมาก ซิโดแบน”
เสียงอื่นแปลกเสียงหนึ่งกล่าวขึ้น พร้อมกัน
ว่าอันสูงสว่างหนึ่งได้ไหลออก มา จากเงามืด

แม่ครู

ทุก

“ถ้าคุณจะอนุญาตให้ผมเป็นองครักษ์ของคุณ ผมจะพาคุณไปยังบ้าน ลิสแซคโดยปราศจากภัย เพราะผมก็คนหนึ่งที่ยังเชื่อว่า คุณแม่ของคุณมีชีวิตอยู่ แต่ไม่สงสัยเลยว่า ระหว่าง ทาง ที่ท่านจะไปยังคณะสภากลาการ ท่านจะมีความสุข ถ้า คุณ ได้ อยู่ กับ ท่าน ถ้า หาก ชิตีเซนเชอส์นายส์ ผู้นี้ จะ กรุณาให้เราขอขมระทดของท่าน เราจะไปถึงลิสแซคภายในเวลา ๓ ชั่วโมง”

แต่ไอแมค ไท โทกเข้าไประยุมอยู่ใน ห่วง ผู้แปลกหน้ากับมากมัวเซล ชักกายออกชูงปล่อยให้เหล็ก เป็น ประกาย คล้าย ๆ เงินอยู่ในท่ามกลางแสงจันทร์

“ถ้า หาก มากมัวเซล ผู้นี้ ไป ที่ ลิสแซค หล่อนจะต้องไปในความคุ้มครองของข้าพเจ้า” เขาร้องขึ้นอย่างแข็งขัน

“อา! แต่ความคุ้มครอง ของ ท่าน มัน จะไม่มีค่านะซี ชิตีเซน” ชายแปลกหน้าตอบ “แต่ส่วนฉันจะขอรับประกันความปลอดภัยของชิตีไอแมคผู้นี้ให้จงได้” ฉันจะบอกให้ท่านฟังว่าเพราะอะไร บรรดาผู้รักชาติทั้งหลายที่ได้อุปถัมภ์พวก ชาวนา แห่งลิสแซค ทำลายคฤหาสน์นั้นอยู่ใน ความ มังคัย บัญชา ของฉัน ฉันคือชิตีเซน โรแมรี จากปารีส

ซึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ฉันได้รับตำแหน่งเป็นผู้ตรวจการทั่วไป แห่งเหล่าต่าง ๆ ที่ได้ส่งออกไปทำลายบรรดาข้าราชการทั้งหลายที่เป็นสื่อนิสศครูของประชาธิปไตย แล่นำพวกชนนางไปยังสภากลาการหน้า ที่ ของฉัน ก็มี ที่ จะ ส่ง รายงานถึง การอย่างละเอียด ซึ่งบรรดาพวกรักชาติทั้งหลายได้ทำไปแล้วไปยัง ปารีส และ ประกัน ของฉันให้อ่านาฉันที่จะปล่อยผู้ถูกจับ ซึ่งฉันมีความเห็นว่าไม่มีความผิดในคดี อันจะกักกันความเรียบร้อยแห่งประชาธิปไตย เท่านี้คุณก็พอจะเห็นได้ว่า ผมเป็นมิตรที่แน่นอนหรือสตรูธินักกลัว คุณจะเลิกล้มเส้นทางไหน?”

คำถามนี้ประสงคาคำตอบจากวาเลรี แต่ ไอแมค เกอ เชอส์นายส์ ซึ่งตอบเสียก่อน

“สตรู!” เขาร้องขึ้น

“ถ้าเช่นนั้น ฉันจะจำท่านไว้ว่าท่านเป็นสตรู ของฉัน เพื่อฉัน จะ ได้ ไปเยี่ยมเชอส์นายส์” ชิตีเซน โรแมรี กล่าวขึ้น

“จริง ๆ นะ ชิตีเซน ท่านเขลาที่ สก พวก ชน นาง มาก ค่อ มาก นึก แล้ว ที่ ต้องกินโล่กันก็เพราะใช้คำพูดอย่างคุณแล้วยังไม่ระวัง แลไปรบกวนกายของท่านเสียอีก แน่นนอน

โลกิตยาคสุดท้าย

พ.ศ. ๒๔

ที่เกี่ยว ที่ท่านจะฆ่าฉันเสียก็ได้ถ้าท่าน
ประสงค์ เพราะฉันคนเกี้ยว แลท่านมีชาย
เหล่านั้นอยู่รอบๆ ซึ่งเป็นพวกของท่าน แต่
ความตายของฉันจะช่วยให้ ชีโตแย่น ผู้
พอกับคุณแม่ของเขาคือหรือ? ฉันคิดว่าคง
ไม่เช่นนั้น กระนั้นแหละฉันจึงต้องขอรับรอง
ก่อนให้เลือก”

โรแบร์ โค้งตัวลงคำนับ มากมีว.ชล

“ชีโตแย่น” เขากล่าว “คุณจะไป
ที่ลิสแซคกับผมไหม? คุณจะไว้ใจผมไหม?
ผมขอรับรองกันว่าถ้าหากคุณแม่ของคุณยังอยู่ แล
ผมก็มีเหตุผลที่จะเชื่อ ว่าท่านไม่เป็นอันตราย
คุณจะได้พบท่านได้ หลังจากนั้น แม่ผมจะไม่
ได้ให้สัญญา ผมก็อาจที่จะรักปล่อย ท่าน
ได้ หากว่าท่านตายเสียแล้ว ผมก็จะส่ง
คุณไปที่เชอส์นายส์ ที่ เกี่ยวว จะ ให้ผมพบ
อีกไหม?”

โอแบ็คเกือบจะอ้าปากพูดอยู่แล้ว แต่
วาเลรี่ผู้ทาลเกิดด้วยความเสียใจ แลให้
ตกลงอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วว่า จะ ไปยัง ลิสแซค
ไค ยืนมือเข้าไป ล้ำลิ้นมือของชีโตแย่น โรแบร์
เสียก่อน เพื่อพิสูจน์ว่าคุณแม่ของหล่อน ยัง
อยู่จริงหรือไม่

“คิดฉันเลือกแล้ว” หล่อนพึมพำเบาๆ

“คิดฉันจะไว้ใจท่าน”

ชีโตแย่นผู้ถูกเลือกไคหันไปทาง ลาเชอส์
นายส์ พลงว่า “ท่านคงให้ฉันยืนรถของ
ท่านไม่ใช่หรือ? บางทีท่านจะอยาก คอย
อยู่ที่นั่นจนกว่าชีโตแย่นผู้นี้จะกลับกระมัง? คง
เป็นสองชั่วโมง หรือราวๆ นั้นแหละ ฉัน
ขอเตือนว่าท่านอย่าตามเราไปที่ลิสแซคเป็นอัน
ขาด นอกจากว่าท่านจะ ยอมพลีชีวิตของ
ท่าน”

โอแบ็ค ลาเชอส์นายส์ไม่ตอบ เขา
คงยืน นั่ง อยู่ คล้าย รูปหิน สลัก ขณะ เมื่อ
ชีโตแย่น โรแบร์ ไค ส่ง คน ขี่รถ ให้เคียวม
พร้อมที่จะขับไปยังลิสแซค คิวโรแบร์เอง
คงไปยังมาที่โบสถ์ไว้ ในหว่างนั้นไม ลา
เชอส์นายส์ ยืนตัวสั่นไม่สะแกกิริยา อย่างไร
หมก แลในทันใดนั้นรถม้า คัน ใหญ่ ไค ไค
เคลื่อนที่ลงเขาไป พร้อมกับคิวโรแบร์ซึ่งขับ
ม้าไปตามหลัง

ขณะ นั้น บูลส์ เป็น ผู้ ถู ยังเห็น ม้า ของ
โอแบ็คอยู่ แต่ ลาเชอส์นายส์ ไค เออชม
มือไปหยิบยืมยังเห็นคันม้าเสียจากเขา

“แกไปไค” เขาตั้ง “แกทั้งสาม คน
นะแหละ รีบไปที่เชอส์นายส์ เร็วคนพอ
ฉันว่าอันตรายกำลังจะไปถึง แลให้ท่าน

พ.ศ. ๒๔

โลหิตหยาตสุททัย

ไปได้ โดยสกว

“คุณแม่ของกิลินยียู่ที่อะไร?” หล่อน
กล่าวขึ้นค่อยๆ

“จ๊ะ! จ๊ะ! แต่แข็งใจไว้ก่อน” เขา
ตอบ “คุณต้องหาที่อื่นปลอดภัยให้หล่อนเสีย
ก่อน นั่นแหละเป็นหน้าที่อันแรกของฉัน”

เขาวิ่งมาเคียงข้าง มาดามเวล ไปตาม
ทางซึ่งดูเหมือนว่าเจนน้องเขา ควรไปยังหมู่บ้าน
น้อยๆ ซึ่งใกล้อยู่ในหมู่บ้านขนาดใหญ่
เป็นหมู่บ้านว่างร้าง ซึ่งผู้อาศัย
ทุกๆ คนได้ไปชมความพิสดารแห่งชาว โทกัน
หมก

โรแบร์ ได้มาหยุดลงที่โรงม้าในบริเวณ
นั้น เมื่อได้ปลุกอาณานิคมเข้าโรงแล้ว จึง
ย่างเท้าเข้าไปในโรงเคี่ยมพร้อมกับ ออกเสียง
เชิญวาล์ให้ตามเข้าไป

ความมืดเป็นเจ้าของที่อยู่ก่อน หล่อน
ต้องใช้ไฟเทียนทางฉายอยู่ ตลอดเวลา จนกว่า
ชีวิตเขาจะได้พบเทียนไข เขาได้จุดเทียนขึ้น
และนำไปไว้ในห้องรับแขก ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับ
ห้องส่วนตัว

ทันทีเป็นห้องเล็กๆ เครื่องตกแต่งคือโต๊ะ
กลมตัวหนึ่งกับเก้าอี้ตัว นอกจากนั้นสภาพแล
เครื่องแต่งห้องอย่างถูกๆ ประดับไว้ และยังมี

ซ้ายซีกอก เครื่องสังคัลโยราดอย่างหนึ่ง
ซึ่งเมื่อครั้งสงครามที่แล้วมานี้ ได้ทิ้งอยู่ในห้อง
รับแขกแห่งชาว โท ลิสแซค แลเมื่อได้
ชำระทบทวนโทรมไปบ้าง จึงได้ขายหรือให้
เป็นรางวัลแก่เจ้าของโรงเคี่ยมคนก่อน

โรแบร์ควรไปยังที่วาล์ พลังค่อยๆ
ซ่อนมือของหล่อนกับเขมัย ร่ม ฝักทั้งสอง
แล้วขึ้นนั่งจึงจู่ตาหล่อน

“เธอถามเป็นเสน่ห์มาก” “ชิ โทแน”
เขาพิมพ์อยู่ในลำคอ หล่อนจะต้องช่วยหล่อน
หากว่าฉันจะช่วยได้ จากกิลโดคิน—โลหิต
สุททัย แห่งตระกูลของหล่อน”

มาดามเวลเห็น ขวัญมายัง สายตา อันเป็น
ประกายของเขาด้วยความโกรธ แต่เสียง
ยังสกลใสรีบๆ

“ถ้าเช่นนั้นกิลินมาที่ลิสแซคนี้โดยเปล่า
ประโยชน์” หล่อนกล่าว “คุณแม่กิลินได้
หายไปไหนของเพลิงแล้วหรือคะ?”

“ถูกแล้ว” เขาตอบ “ท่านไม่ทั้งสาม
และบุตร ทิ้งไว้ได้”

วาล์พูดด้วยถ้อยคำ เขา จมมือของเขาไว้
พลากร้องถามด้วยน้ำเสียงอันน่าสลด “ทำไม
ไม่ท่านจึงพากิลินมาที่นั่นล่ะ? ทำไมท่าน
จึงไม่บอกกิลินตามความจริง เมื่อเรามาถึง

แม่ครู

กุล

ทรากรพินาศของซาร์ โท?”

“เพราะฉันต้องการเธอเพื่อฉันเอง ฉันอยากบอกเธอว่า ซือซอฉันไม่ใช่โรแบร์ ทอก เมื่อสามปีมาแล้ว” เขาทอบ

ความเงยงันใต้เขาคอของสาวสวยให้ฉันเห็น รวากับถูกเขย่งโดยโรคโย

ฝ่ายเขา—เขาผู้ชายก็ตรงเข้าไปซ้อนมืออันปราศจากการต้านทานของหล่อนจนแตะริมฝีปาก แล้วผละจากหล่อนถอยหลังไปยั้งเลือกลมตัว หนัก ออก จากไหล่ พร้อมกับเหยียดหมวกใบใหญ่ขึ้นคากฎสามสิ่งยังพิน

วาลัวร์ เคอ ลิสแซค ขึ้นเรื่องที่เขาทวยทวงหน้าอันซัดสัดกับทวยตาทั้งคู่แกงเป็นประกายปรกฏอยู่ภายในอาการขมจากฝีปากอันยาวของหล่อน เพราะหล่อนจำได้แลได้เคยเกลียดเขามาแล้ว

“เมอซีเออร์แปร์ เรอโกว์” หล่อนร้องยุรยั่นในใจท้วง คำนี้ทวยอาการขมแย้ม บิดตัวทรงขนอย่างผ่านเลย

“ถูก แล้ว, เมอ ซี เออร์ แปร์ เรอโกว์” เขาทอบ

“เธอยังจำเอนวันทีฉันออกจากลิสแซคได้กระมัง? เมื่อเธอกำลังยืนอยู่บนเนิน เธอเห็นปีกาของเขอ เจ้าตัวร้ายซึ่งเคยวนกลาย

เย็นถ่านเต้าไปแล้ว ทวทหน้าฉันด้วยมือคือเธอคงจะได้เห็นน้องชายทั้งสองของเธอเขย่นคฉัน ได้ฉันออกจากบริเวณบ้าน เธอคงจะได้เห็นฉันล้มลงก่อนไปถึงประตู และเธอคงจะได้เห็นพ่อพวกนั้น รุม ทำร้ายฉัน จนฉันต้องพยายามทรงตัวไปให้พ้น พินจากลิสแซคอย่างไม่เหลียวกลับ อ้อ! แต่ไม่ใช่ไม่กลับ

เพราะฉันยังได้กลับมาชมผลแห่งความพยายามที่ทะลุกลันน้ำคัสของ หล่อน ต้อง รัย เวร อีกอา! ฉัน—เลขาณการผู้นำสงสาร ซึ่งม่คคักคักอยู่ก็เพราะฉันรักเธอ ถึงกับขยาพอกค้องขอกความรักแก่เธอ แลก็ไซ่ร้ายพอกค้องถึก ซิลเวน น้องชายของหล่อนสกดรอยจับได้ แคบคินคินคือผู้มีอำนาจยิ่งกว่าพวกขุนนางทั้งหลายที่คงอยู่ในประเทศฝรั่งเศส!”

ทวงตาของ สาวสวยลึกลับโพลงจ้องไปยังเขาควยความพิศวง อา! หล่อนยังจำภาพนั้นได้ คักเคย ภาพซึ่งได้เกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน—ภาพที่แปร์เรอโกว์ถูกไล่ออกจากบ้านลิสแซค หล่อนยังคงระลึกได้ว่า หล่อนได้ยืนสั่นเทาด้วยความกลัวอยู่บนเนิน พังเสียงร้อง อ่อนวอนแล ขอความ กรุณา ของเขายังจำได้ว่าหล่อนอ่อนวอนให้น้องชายทั้งสองกรุณาต่อเขาให้ปล่อยเขาไปโดยที่ บังทว่า

พ.ศ. ๒๔๗

โลหิตหยาดสุดท้าย

นัยน์จ่าน่าเสียดยหิวระเหยของคุณแม่ คราว
เมื่อหล่อนไปร่อนวนขอโทษ อันปราศจาก
ผละนใดก็ แต่แต่กับคนเจ้าหล่อน—หล่อน
แต่ผู้เดียว ตกมาอยู่ในเงอมือของชายผู้
ซึ่งได้รับการทารุณอย่างหนัก เพราะความ

เขลาที่ หล่อนไปก่อรัก กับ บุตรี สาว แห่ง ท่าน
เมอร์ ซีเอ เลคอมต์ ผู้เป็นนาย
บันทึกแปรรือโถว ไม่มีการเกี่ยวของกับ
ตำแหน่งเลขานุการ อีกต่อไปแล้ว เขา คือ
โรแบร์—ราษฎรผู้หนึ่งแห่งประชาธิปไตย สหาย
คนหนึ่งของคณะผู้มีอำนาจในปารีส และ
หล่อนยังอยู่ได้ก็เพราะความเมตตาของเขา

จะอย่างไรก็ดี วาเลรี เคยรู้สึกกลัว
แลเกลียดชังชายผู้นี้เสมอมา หล่อนยังจำได้
ที่ว่า เขาชอบบิดคามาอยู่ในบริเวณบ้านลิสแซค
เสมอ เหมือนเขาจะ ได้พยายามหาโอกาส
มาปรากฏต่อหล่อนแทบทุกครั้ง ขณะเมื่อ
หล่อนอยู่แต่ลำพัง หล่อนไม่เคยเข้าใจเลย
ว่า เขาต้องมา คลั่ง หลง โหล หล่อน เพราะ
ความรัก จนกว่าได้เกิดเรื่องพิสดาร นอง
ชายของหล่อนเข้าขึ้น

“ซีโดแวน” เขากล่าว “ฉันได้ขี้ม้าม
ไปยังลิสแซค พร้อมกับพวกรักชาติ ที่ไป
ร่วมมือกับชาวนาเฟอทำลายชาว โธของหล่อน

เมื่อได้วางแผนการตามรูปแล้ว ฉันจึงได้ทราบว่
หล่อนไม่อยู่ ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ข้าง ๆ นั้น
บอกว่หล่อนไปพักอยู่ที่เชอส์น่ายส์ อีกคน
หนึ่งบอกว่า ได้ยินว่หล่อนกำลังกลับใน
เย็นวันนั้น

“ดังนั้นฉันจึงขี้ม้าม ครบไป ที่เชอส์น่ายส์
แลได้หุยม้าอยู่บนนอกเขาลูกแรก เพื่อชม
ความพินาศแห่งชาว โธ แล้วฉันจึงได้ขึ้น
เลียงรถ จึงรีบซ้อนตัว เล็บในหว่างคันไม้
ต่อมา จึง ได้ยินการ สนทนา ของ เธอ กับ ลา
เชอส์น่ายส์ ฉันอยากที่จะลองกีฬาอย่างกล้า
หาญก็ยิ่ง นั้นแหละฉันจึงสามารถลงหล่อน
มาทันใด”

“ถ้าเช่นนั้น คุณแม่ของคิฉันก็ตายเสีย
แล้วนะซีคะ? คุณก็รัยก่อนเมื่อพาคิฉันมา
ที่ลิสแซค” หล่อนกล่าวขึ้นหลัง จาก การ
ฮันองอยู่เป็นนาน

“ฉันคาดว่เป็นเช่นนั้น ก่อนเมื่อฉัน
จะจากพวกรักชาติของคิฉันมา ฉันได้สั่งให้
ทำลายให้หมดพันธุ์ และถาวรนั้นก็ทำไปเสร็จ
แล้ว ยังอยู่แต่เธอ—เธอคนเดียวเท่านั้นที่คง
ชีวิตอยู่ แลเธอก็อยู่ในกำมือของคิฉัน”

ทันใดนั้นโลหิตเก่าแห่งเกลลิสแซค—โลหิต
อันไม่อาจจะเทียบค่า—โลหิตแห่งความองอาจ

แม่ครู

กุล

ปราศจาก ความ ย่อ ท้อ—ได้ แล่น ชั่ว ออก ทวี
สรรพางค์กายแห่งมากมัวเซด แม้ กำลัง
คลมความเศร้าสลด แล ความ หมก หวัง
ทั้งปวงนั้น หล่อนไม่ใช้ศรัทธาความอาย
แลหว่ากถลัว เช่นสัตว์สัวอายุสิบเจ็ดอย่าง
ที่แปรเรือ โกว ไคเกยชนะ มา แล้ว เมื่อ สาม ปี
ก่อน ยักจนถึงคราวแล้วที่หล่อนจะต้องเสแวง
มารยาทอันก็ที่สุดแห่งกระภูงให้ โลกเห็นอย่าง
งาม

“ชีวิติเชนโรแบร์” หล่อนกล่าวขึ้นด้วยน้ำ
เสียงอันหนักแน่น “ท่านไคเวรความพยายาม
ให้เกล็ดสแนชแล้ว กระกลซึ่งท่านเกลี้ยก
แต่เป็นทริคของฉิน ฉิน—ฉินคนเกลี้ยยัง
เหลืออยู่ อะไรละ ที่จะเป็นมัจฉาของ
ฉิน? กิดโลคินวี? เชิญซิ! ฉินเตรียมพร้อม
แล้ว”

โรแบร์ยิ้ม แต่การยิ้มกลับเศร้าโศก
ในใจของมากมัวเซดให้เพิ่มซนอีก
“อ้ายผู้ร้าย!” หล่อนร้องขึ้นโดย ออกไว้
ไม่อยู่ “อ้ายโกหก! เชิญซิ! เชิญ
ทำตามความซอใจของเธอ”

“ตามใจรี?” เขาตอบ “นี่ฉินก็ทำ
ตามใจฉินอยู่แล้วไงล่ะ ฉินนะหรือ ไม่ผิดกับ
ท่าน่ากามีชา ผู้ซึ่งไคถูกถามว่า ‘แก

รู้สึกเศร้าสลดในความชั่วร้ายที่แฉกระทำบ้าง
หรือเปล่า?’ คำตอบของแกว่า วิญญาณ
ของแกนั้นเหมือนกับ ส่วนอันเต็มไปด้วย ร่มไม้
แล่นน้ำพุ”

“ชีวิติเชน ฉิน รับ รอง ไค ที่เกี่ยวข้องกับ
วิญญาณของฉินก็เช่นเกี่ยวกับ ส่วน อัน เต็ม ไป
ด้วยร่มไม้แล่นน้ำพุ เพราะ ใครที่ฉินเกลี้ยกฉิน
ก็ทำลายเสีย และเขอ ผู้ที่ฉินรัก ตกอยู่ใน
บ้านร้างนี้ แต่ลำพังตัวต่อตัวเท่านั้น—แลภายใต้
ความการุณของฉิน”

“หัวใจแห่งความ พยายาม ของ ฉินไค
ผ่านไปแล้ว ยัง แต่ หัวใจ แห่ง ความ รัก
การุมพิศ ซึ่งเมื่อสามปีก่อนเป็นกรรม
อันร้ายแรงที่คอยชักชวนฉิน แต่เขยวนฉิน
ถืออำนาจแห่งความมีชัยไว้แล้ว เพราะ
เขอเป็นนักโทษของฉิน—นักโทษแห่งความรัก
วาลรี,—ไคยินไหม? นักโทษแห่งความรัก!”

เขาหยุดพูดกลางทางแขนทั้งสองออก เกิน
ทรงไป วาดกับจะซ้อนร่างของหล่อนไว้ ใน
วงแขน แต่มีสิ่งหนึ่งจากสายตาของหล่อน
ที่บรรเทาให้เขาต้องชะงัก

“ข้ายังแปลกใจนักว่า ในมวลหมู่ข้าเหล่า
ร้ายสามานย์ ซึ่งมีชื่อเต็มไปทั่วโลกนี้ของ
ผู้ไม่มีคามผิดเหล่านั้นจะมี ใคร บ้าง ที่ร้ายกาจ

พ.ศ. ๒๔

โศกพิทนียาตสุดท้าย

“ยังไปกว่าเจ้า” หล่อนกล่าวด้วยเสียงแผ่วๆ แต่ซึกเจเนและคนสั่นไปด้วยเพราะความเกลียดถึงกับแปรเรอโกว หรืออภินิหารหนึ่งโมเอเร เลอิกขึ้นหน้าแทบอยาก จะ ฆ่า แม่สาวเลอิก ชุนนาง ซึ่งเขาหลงคลุ้มคลั่งรักเป็น หนัก หนา นั้น เสียให้ได้

“เสร็จหรือยัง ซิโตเบน?” เขาคำราม

“ยัง! ข้ายังผูกกับเจ้าไม่ทันได้ครึ่งที่มอยู่ในใจ!” หล่อนตอบ “เจ้าเอง, เจ้าคนเกี้ยวเท่านั้นแหละ ที่เป็นคนคิดทำลายตระกูลสืบแซก เจ้าเองที่เป็นคนรวมพวกชาวนักเกลียดข้า กับพวกขบถที่เจ้ายังค้ำอยู่นั้นเข้าด้วยกัน เพราะเจ้าที่เกี้ยว ข้าจึงต้องเสียคุณพ่อคุณแม่และสิ่งทั้งหลายหมดอย่างนั้นเจ้ายังเลือกเข้ามาพดลขอความรักจากข้าในชั่วโมง อันขมขื่นเช่นนี้ ฮะ! ยิ่งกล้ามาพดลได้ว่า วิญญาณของเจ้านั้นเหมือนสวนอันเต็มไปด้วยร่มไม้แต่น้ำพุ โอ! พระผู้เป็นเจ้านั้นสรวงสวรรค์! พระองค์คงจะทรงพระเมตตาให้เจ้าทรงชีพอยู่ ต่อ ไปเพื่อ รมิผลร้ายออก!”

“เสร็จแล้วหรือ ซิโตเบน?” เขากลามขึ้นอีก “เพราะ—เพราะ ฉันอยากขออันวอนหล่อน ซึ่งฉันหมายว่าจะยอมคุกเข่าลง

เบื้องหน้า ถ้าเธอจะประสงค์ เพื่อขอ—ขอให้ฉันได้เป็นผู้คุ้มครองเธอ ตลอดเวลาแห่งอันตราบในชั่วยุคแห่งความสยดสยองนี้ ซึ่งฉันหมายความว่านำหล่อน ไปยัง ท่าน เจ้าเมือง ที่ใกล้ที่สุด ที่เธออาจจะไว้วางใจด้วยฉันได้ โดยถูกต้องตามกฎหมายแห่งประชาธิปไตย แต่บัดนี้ฉันตกลงใจเสียแล้วว่าเจ้า เธอจะไปปารีส ไปให้เธอได้รับความทราบ และชิมความขมขื่นทั้งหลายแห่งชีวิตในโลกนี้ ว่าสตรัควรรทนไถ่เพียงไร แต่ยังไม่ให้ตาย อย่าคิดเลยว่าจะหนีฉันไปหาสามีรักได้!”

เขากล่าวด้วยเสียงสั่น ปล่อยความเคียดด้วยโทษอันร้ายแรงให้ค่อยๆ มลายไป ในหัวแห่งความรัก แต่เมื่อได้เห็นภาพแห่งหล่อนยืนอยู่อย่างปราศจากความสทก สท้าน เป็นสง่าผ่าเผยด้วยใจอันเย็นเย็นเช่นน้ำแข็ง ความโกรธแห่งบุรุษหนุ่มผู้นั้น กลับทวนเคียด ขึ้น อีก คุง สายน้ำเขียว พลางกระ โดกเข้าไปจับหล่อนเข้าไว้ในวงแขน

— ๔ —

“แนะ, ฟัง!” มาคมีวเชลร้องขึ้น

ไวเบรียยังไม่วยอมปล่อย คางนังฟิงอยู่ด้วยสายตาทั้งคู่วิ่งอยู่ที่ประตู ซึ่งเขาจำได้ว่าไม่ได้ซึกคิตลหรือลงกลอนไว้”

แม่ครู

กุล

ประตูนั้น ค่อย ๆ เผลอออก อย่าง ชั่ว ๆ คว้า
เสียงเบา ๆ แสงสลัว ๆ แสงเทียนไข ใกล้เคียง
ให้เห็นภาพ แห่ง โอแบร์ ลาเซอสส์ นายส ยืน
นั่งอยู่ ทวงค่า ทั้ง ๆ จากวงหน้าอันทมิฬทั้ง
ของเขาลูกแดงเป็นประกาย พร้อมกับทวย
ที่ไต่ซีกเคียวม ไว้ในกำมือ

เมื่อชั่วครู่ก่อนนั้น ชิคเซ็น โรแบร์ กำลัง
ครองความมั่งคั่ง เมื่อชั่วครู่หนึ่งเองริมฝีปาก
ของเขาเกือบจะ ไ้จระกักริมฝีปาก ของมากมัว
เซล แต่กับกับความมั่งคั่งอันนั้น ได้หลุดลอยไป
เสียแล้ว

เมื่อมองดูหน้าลาเซอสส์นายส แต่ เพียง ครั้ง
เดียวก็พอจะบอกเขาให้ รู้ ได้ว่า เขาถูกกับ
ของสตรีผู้เหิม โทกเข้าแล้ว สตรีผู้ซึ่งเชอ
ว่าริมฝีปากแห่งสตรีที่เขารัก แล ยอม อนุญาต
ถูกทำร้ายประยศโดยเจ้าตัวแก่แห่งพวกขบถ

โอแบร์พุ่งตัวปราศเข้าไป ในห้อง พร้อมกับ
ทวยทวยวันเป็นประกายคล้ายฟ้าแลบ ชั่วครู่หนึ่ง
เขาทำให้ โรแบร์รู้สึกขวัญหนี แขนอันกำลัง
รุกร่างตัวน้อยอยู่นั้นก็ต้องหลุดออก หล่น
หล่นไปข้าง ๆ ปล่อยให้เขาทั้งสองละเลื้อย หน้า
กันอยู่ตัวคอดัว

โรแบร์สำรวมใจชักกายปราศออกก่อนรับ

สองเลื้อยกันอยู่สักครู่หนึ่ง ขณะเมื่อ
มากมัวเซลไปยืนคลั่งอยู่ข้างซ้ายซีกอก

ฉาก! ฉาก! เสียงกายลาเซอสส์นายส
ที่ไต่พุ่งตรงไปยังทรวงอกประกับของ คน อย่าง
รวดเร็ว ถูก ยึด ออก ด้วย ความ สามารถ

ชิโคเบน โรแบร์ก็โหวตยาบท พยายามทำการ
ป้องกันคอกยหาช่องที่จะ นำ กาย ยึด ออก ขึ้นนาง
ประกับของเขาอยู่ทุก โอกาส พอลาเซอสส์-
นายสเอื้อมมือ โรแบร์ก็โถมเข้าฟันอย่างสุดแรง
หากไม่ฉีกที่หมายแล้ว ลำตัวและส่วนหัวแห่ง
ปฏิกิริยา จะต้องถูกแยกออกจากกัน ด้วยคม

กายอันคมเลียบของ ทะแกลัว ทหารหาญ แห่ง
ประชาธิปไตยเสีย ณะมีคนนั้นแล้ว แต่ อา! ลึก
ลึกถนัด แทนที่จะเป็นคอมมูนิสต์อันเป็นที่หมาย
กลั้มกลายเป็นถูกอากาศ ซึ่ง ว้าง เปล่า โดย
ความไวของลาเซอสส์นายส ที่ ไต่ เอี้ยว ตัว หลบ

เสียก่อน ชั่วพริบตาเพียงนั้นเอง ลาเซอสส์-
นายส ไต่พุ่งกายปราศออกกับ อาวุธของสตรีจน
หลุดมือ หมุน เคี้ยว ข้าม ไป ตก อยู่ แทน เท้า
มากมัวเซล อย่าง ไม่ เป็น ท่า มีที่ที่

ลาเซอสส์นายสพุ่งกายสู่ทวยเข้าเสียชก คู่
อวิ ก็พอโรแบร์พุ่งตัวลง คุกเข่าซุ่มมือขึ้นร้อง
ขอชีวิตอยู่ ครงหน้า อยู่เท่า ๆ

พ.ศ. ๒๔๗

โลหิตหยาดสุดท้าย

วาลีน้องมายลงหยิบคานของเจ้าตัวร้าย
ที่ตกอยู่เบื้องหน้า ชนแลเหยง ออกไปทางหน้า
ทางลง ไปถล่มอยู่ที่ถนนเล็กข้างนอก

เท้าชะเลยของเขาเข้าไว้ ถึงกับเข้าตัวชนก
ต้องร่ำร้องขอความกรุณาอย่างยากลำบาก

“ไปเถอะ วาลีน” เขาพูดกลางเข้า

“ไป!” หล่อนร้องทว่า “หนีไป
เสีย! ฉันให้ชีวิตท่าน” พวกแล้วก็ไ้
เข้ายัดแซนควักของคนไว้ พลังฉือเสาะจน
อย่างแผ่วๆ

จึงมือสาวสวย คืบ เทียนแล้วถอยออกจากห้อง
ปล่อยให้สัตว์ของเขาถลกขังอยู่แต่ผู้เดียว”
ม้าของโอบีต ได้ผูกไว้กับเสาหนึ่งชาย
หมูน้อยๆ นั้น โดยทิ่มแสงไฟจากหน้า

“ให้ สวรรค์ คักสินแก่เขาเองเถิดค่ะ!
เขา ไม่ได้ ทำ อันตราย อย่างใด กับ คิฉิน ออก
แน่แต่เขาจะเป็นผู้ทำลาย ตระกูล ของ คิฉิน ทั้ง
เหล่าก็เถอะค่ะ คิฉินไม่หาญพอที่จะเห็นเธอ
เป็นพี่ชื่อนาคา ของเขาได้ ไ้ ไ้ ไ้
ค่ะ โอบีต ถอดคิฉินของคิฉิน คิฉิน
อยากให้เห็นเธอชนะเขาอยู่เสมอ อยากเห็น
เขายอมจำนน แล ไ้ ยินเขาร้องขอความ
กรุณาอยู่เช่นนี้ตลอดชีพ สวรรค์ ไ้สั่งเธอ
มาช่วยชีวิตคิฉินไว้ทันแล้ว ปล่อยให้สวรรค์
ลงอาญาแก่สัตว์ของเราเองเถิด”

ต่างโรงเต็ม จึงจำต้องลงเินเพื่อความสละสล
“เราต้องกลับไปทเชอส์นายส์” เขา
กล่าวขึ้นอย่างค่อยๆ “คงจะไปตามทาง
เก่าอ้อมไปทางแซนซีในคืนนี้ ขางที่พวกที่
บ้านยังคงไม่ทันอพยพ เชื่อว่าเป็นทางที่เราจะ
รอดจากอันตราย ซึ่งกำลังมุ่งมาทศคือเรานี้ได้
ทำไมจึงจะไ้มาออกสีกตัวหนึ่งนะ? แต่เจ้า
ตัวของฉินก็แข็งแรงอยู่ แลเธอก็เป็นวัตถุ
เบาๆ สิ่งหนึ่งเท่านั้น”

“ม้าของซีทิสเซน โรแบร์ อยู่ในโรงนั้น
แน่ค่ะ” หล่อนตอบ

โอบีต ลาเชอส์นายส์ค่อยๆ สอดคาน
เข้าฝัก พลังกัมลงกระซางผ้าคาดสามสี
ออกจากเอวโรแบร์ ฉีกออกเป็นชิ้นเล็กมื่อแล

คำตอบของวาลีน ทำให้เขา รู้ สึก ปลาย
ยัดมามาก สามนาทีก่อนให้หลัง หมูน้อยๆ
นั้นก็ตองถูกทิ้งร้างไว้ อีก นอกจากร่างของ

แม่ครู

ทุต

โรแบร์ ผู้ซึ่งกำลังนอนกลิ้งอยู่ในความมืด เขาแลที่เราได้ไว้ชีวิตใหม่หนอ?" โอแบร์
 แลเขากำลังพรวดไต่แข่ง เควระที่กรรมที่จำ
 พรากวางวลี อันตกอยู่ในมือของเขา แล้วให้
 เป้นอื่น ทั้งเขาให้ต้องระทมทุกข์ทรมานอยู่
 คับโรครัก ที่ต้องพราก—พรากอย่างหมก
 หวัง—หมกเยื่อใย จากหล่อนผู้ที่เขาแทบต้อง
 ขายชีวิตเป็นเครื่องแลกเปลี่ยน

“ไม่มันดึกกว่า,” หล่อนตอบ “เขา
 ไม่มีสติตก เพราะเขายกคิดเห็นว่าวิญญาณ
 ของเขาจะเหมือนกับส่วนอื่น เต็มไปด้วยร่มไม้
 แลน้ำพุ่นะ”

“คนนั้นเขาจะรู้สึกสลดใจในความร้ายของ

จบบริบูรณ์

เฮช. บี. เวลส์ — ความรักทำให้เป็นคนสติลย.

โดย อ. ส. สุริโยทรา

ชีวิตของอินเดียน บรรณานุกรม

พิธิ บุษบา อิศู สุภากร
ผู้แปล

[พิธินี้ ตกลงในวันสุดท้ายของเดือนพฤศจิกายนและ ธันวาคม รูปเคารพแทน
พระผู้เป็นเจ้า คือ หม้อดินเล็ก ๆ มีฝาปิด มีงานรอง เครื่องสักการะ ซึ่งระชากรไม่ได้เลย
คือ ใบหญ้า, ข้าวเปลือก, และ วัตถุ (ดอกไม้) ที่มีสีแดงเข้ม พิธิบุษบา
อิศู สุภากรนี้ เวลาทำก็เหมือนกับพิธีอื่น ๆ คือ ต้องปฏิบัติ ก่อนเวลาบริโภคอาหาร]

นิยาย
โดยทยาทิคุณ แห่ง
อิศู สุภากร ผู้แปล
(ต้นฉบับครั้งที่แปด)

พรหมณ์ผู้หนึ่ง หาเลี้ยงชีพด้วยการ เที่ยวขอร้องไปตามบ้านต่าง ๆ เห็นเขากิน
ขอร้อง มีภรรยาผู้หนึ่งและบุตร ๒ คน ใน ขนมนั้นอย่าง ร่ำรวย ก็รู้สึกน้ำลายไหล
ดูหน้าเขาเหมือนอินเดียน เป็นประเพณีที่มีการ พรหมณ์ธอนาผู้หนึ่งเป็นผู้กิน ถึงแม้ว่า
กิน ขนมนั้นทุกบ้าน ทุกเรือน พรหมณ์ธอนาจาก แกล้งอยู่ในจำพวกยากจนเข็ญใจก็จริง แต่

พรรณนาแพทย

ทุก

ความทะลึ่งของแหกหัวจันยา

วันหนึ่งเมื่อแกเที่ยวชอทานแล้วกลับถึงบ้าน
แกบอกภริยาให้ทำงานมกขึ้นบ้าง ภรรยาทำ

“ช่างไม่กระตาคอย่างเลย! แก่สมกับอะไร
จะกิน ชันแต่เลี้ยงหมาสักตัวหนึ่งแกก็ไม่มี
อะไรให้มันแล้ว” ความอึดก็ยอมทำ

ให้พวกภรรยาจากคำปราศรัยอันหวาน และ
จากความเป็นผู้มีใจดี พราหมณ์ได้ฟังคำพูด
ของภริยาไม่ว่าอะไร แต่อดกลั้นไปเที่ยว
ชอทานอีกดังแต่เก่าแก่

ได้ข้าวสาลี
น้ำตาลน้อย มะพร้าวบ้าง เนยบ้าง ถั่ว
มามอบให้ภรรยา ขณะนั้นเองเกิดพายเจ้า
กรรมพิชิตข้าวปลิวไปบ้าง ตกลงกินบ้าง
เหลือก็คอยแต่เพียงเล็กน้อย พราหมณ์มอม
ส่วนที่เหลือให้พลางสั่งว่า เมื่อบริการ
แก่ต้องจนมกทำจนไม่ได้เป็นอันขาด และ
ถ้าซึกขึ้นไม่เชื่อฟัง เป็นไม่ยอมให้อยู่ร่วม
กันอีกต่อไป

พราหมณ์คิดว่า ถ้าลูก ๆ ฐึ เห็นว่าทำ
จนมก ก็จะไม่เหมาะ จึงเลี้ยง ทำใน เวลา
กลางคืน เมื่อลูก ๆ นอนหลับแล้ว พราหมณ์
ลึกลับสำคัญไม่ให้คนอื่น ไม่ไว้ใจเมีย แอบนั่ง
อยู่ข้างประตูครัว คอยก้มอดยเชือกอยู่เส้นหนึ่ง
เมื่อได้ยินเสียง ที่เขาเขาใจว่า จนมกไป

อันหนึ่งละ เขาก็ขวดยมไว้เป็นเครื่องหมาย
จำนวนมกที่ชอกเชือกไว้เท่ากับจำนวน จนมก
ภรรยาทำส

ในเวลา ที่กำลังทำงานอยู่นั้น กลิ่น
โอชารัฐไปต้องฉานะประสาทสสาวผู้พิ ถึง
แก่คนชรา ร้องขอแม่กินอันหนึ่ง แม่ใจไม่

กระต้าง พอที่จะประคองเชือกได้ ก็ให้ไป
อึดสัก ครู่หนึ่ง น้องสาวคน บอกร แม่ว่า
หิวเต็มทน ขอจนมกขึ้นบ้าง แม่สงสารก็ให้
ไปอันหนึ่ง ก็พอก ทำจนมเสร็จ

รุ่งเช้า พอวาง อาหาร แล้ว เท้าน
พราหมณ์มิได้รอถวายพรพระผู้เป็นเจ้า เช่นเคย
ตรงเข้าจากเคียว มือหนึ่ง ถือเชือกเส้นที่
ขวดยมไว้ อีกมือหนึ่งนับจำนวนจนมกที่

วางอยู่ในจาน
พราหมณ์ — “ข้าไป ๒ อัน อยู่ไหนวะ?”

พราหมณ์ คอยว่า ลูก ๆ เป็นผู้เอาไปกิน
อันใจา ถึงเวรของลูก ๆ เสียแล้ว

ต่อมาสองสามวัน พราหมณ์เรียกลูกสาว
มาถามว่า “เจ้าอยากไปเยี่ยมลุงไหมล่ะ?
ใช่ ไป เกรียมตัวเล็ก จะไ้ไปกิน”

ลูกสาวคนเล็ก ผู้มีนามว่า รามา ได้ทราบ
จากแม่แล้วว่า พ่อ ของ คน มีความมุ่งหมาย
ร้ายกาจอย่างไร จึงเตือนพี่สาว ผู้ชื่อ ว่า

พ.ศ. ๒๔

นิทานบุญของอินเตีย

อินเตีย ให้อู๋ทวิ แต่ ๒ พันองมีอยู่ที่ทำอะไร
ได้ ต้องจำใจตามมีกามี หิวโง่ อดนัยไป
พราหมณ์ มีสังฆ, สม และลาลัสเลือก ตักตัว
ไปถวาย พอรอนค้าลึงเข้าสูงแห่งหนึ่ง เมื่อ
เดินต่อไปในป่าเปลี่ยวอกลักครุ สองสาว
อีกโรยเป็นกำลัง จึงบอกมีกา ก็ได้รับคำสั่ง
ให้หยุดพักนอน สองพี่น้องหลบสนิทไม่ทันไร
พราหมณ์อุบายทว ก็นั่งลงขี เลียละเอียกเป็นผง
แล้วเอาไปรยตามพันกิน ต่อไปก็เอาหมและ
ลาลัสเลือกโรยลงถวาย พราหมณ์เจ้าเล่ห์
ออกอุบายเช่นนั้น เพื่อปรารภนาให้ลูกทั้ง ๒
เข้าใจว่า มีสัตว์ ขี้ มาขบ กินยิวาวอควายไป
แล้ว

เมื่อ รามา และ อินเตีย คินแลไม่เห็นพ่อ ก็
เรียกร้องเสียงขรม เรียกเท่าไรก็ไม่ ได้ยินพ่อ
ตอบ พากันร้องไห้ น้ำตาไหลพราก
อาบแก้ม เวลาที่จวนค่ำ ผุ่งสัตว์จับยาค
ก็เพ่นพ่านออกเที่ยวหาภิกษาหาร เหล่าสัตว์
เลื่อยกลาน เช่น งูใหญ่ กิ้งก่า เสียง ขรมตามก
หญ้า ทั้ง ช้าง ทั้ง แรด ก็เคลตอนไหวไปมา
เสียงผัวะผะตามกไม่ เสียงเลื้อยโกลบยอก
ไปสะเทือนป่า เหล่าสิ่งห้คำรามน่าสยตสของ
ทั้งสองสาวพี่น้องหมกขัญญา ไม่รู้ว่า จะพึง
ทำประการใด เมื่อถึงคืนโพธิ์ (อุศุทถ)

ใหญ่กว่าพัน— “ข้าแต่ท่านผู้มหัศจรรย์ชาติ
เจ้าขา ขอจงเวทนาเอ็นดู ข้า ทั้งสอง จงช่วย
น้องมีกษัตริย์ทวกลดคน” พระโพธิ์ใหญ่
ผู้ใจดีได้สะกิดสังสาร ยึดกลทวงพระ โพธิ์
ก็ยานออกเป็นโพรงให้ พันองเข้าอาศัย เมื่อ
สองพี่น้องเข้าไปเฝ้าขบเรียบร้อยแล้วไม่เห็น
รอย ภยันทราจจากสัตว์ ใหญ่น้อยนับว่า
หมกขัญญา ทั้งนั้นก็เพราะความกรุณาของ
พระ โพธิ์เจ้ากัมกรอง พอสว่างแล้วนางทั้ง ๒
อ่อนนวยพระ โพธิ์ผู้อารี ขอให้เยือกทางออก
เมื่อพี่น้องอยู่ข้างนอก โพธิ์มีพินา ก็กระทำ
ภยันทนาการขบโพธิ์คุณ ครั้นแล้วก็ผ่น
ใจเดินไปตามบุญตามกรรม โดยไม่รู้ว่าจะไป
ทางทิศไหน แต่ก็คืบคั้น ไปจนถึงชนบท
แห่งหนึ่ง ซึ่งมีเหล่าสัตว์กำลังทำพิธีสักการะ
บูชา อินเตีย และ รามายืนอยู่แต่ไกล เมื่อ
หญิงหนึ่งในจำพวกชาวยานเห็นสองสาวผู้มัว
ซบซ่านาเวทนา จึงเอ่ย คำปราศรัยว่า จะ
ต้องการสิ่งไร สองพี่น้องเล่าเรื่องที่เป็นมา
แล้วให้ฟังโดยถ้วน นางนั้นจึงว่า “ทำไม
หล่อนจึงไม่ เคารพนมไหว้ อุต สุภากร เช่น พวก
เราเล่า? เมื่อทำพิธีบูชานโยถพระผู้เป็นเจ้า
แล้ว จะต้องการอะไรก็ได้สมปรารถนา
ทั้ง สัน อุต สุภากร จะ ประสิทธิ์ ประสาท

พรรณนาแพทย

ตุล

ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง”

พวกหญิงชาวบ้านกำลังหึ่งพึมพำ ต่างก็ช่วยหาเครื่องสักการะให้สองนาง มี หม้อดินแดง, ข้าวเปลือก, กล้วยาคา, ดอกไม้ แดง, เป้นัน ก่อนเริ่มพิธี จำเป็นที่ ๒ พันธจะต้องชำระล้างร่างกาย ให้ปราศจาก มนสิลรามา กับ อิศาน จึงตรงไปยังทะเลสาบ ตามที่พวกหญิงในกรุงฯ ชักให้ แต่พอไปถึงก็เห็นน้ำแห้งขอด ฝูงปลาถิ่นนั้นอยู่ในโคลนตม ฝูงนกส่งเสียงขรมรอนหาน้ำ เหล่ากอยักษ์ชอกช้ำเพราะขาดชล ฝูงคนที่จะอาบน้ำก็พลอยเก็บ ขาคันอาบ แม้แต่พวกฤษัฏฐิก็คิดว่า ในเวลานั้น จะสาธยายมนตร์ ตามเคยก็ติดขัด อะไรเป็นเหตุให้เกิดวิปริตวิยตเช่นเช่นนั้นหนอ? ในที่สุดก็ประจักษ์เหตุว่า สองสาวพี่น้องไม่เคยเป็นสาวก ของ อิตุ ยังไม่เคยเคารพนยไหว ให้เป็นที่พอพระทัย สุากรผู้เป็นเจ้าจึงยื่นศาลาให้เกิดการแห่งแสงขนทนที่รามา กับ อิศาน กลับมา แง่งเหตุให้ หม่อมหญิงผู้กระดากทราบ ในที่สุดก็รับขังของัญาคาศักดิ์สิทธิ์มาวางหนึ่ง พวกถึงฝั่งทะเลสาบก็โยนลงไปตามคำแนะนำ ขณะนั้นก็พลันเกิดน้ำเขมมคลั่ง ฝูงปลาใหญ่น้อยพากันชิงว่ายน้ำแหวกชลอย่างสนุกสนาน เหล่าวิหคก็เบิกบาน

ว่าจริงเรื่องทั่วทุกตัว ฝูงชนที่คอยอย่าน้ำก็ได้ชำระทั่วด้วยประสันนการ พวกสีทขาวารย์ก็เจริญ มนตร์ ได้ ตาม ปกรก เมื่อรามา กับ อิศาน อย่าน้ำชำระ ทั่ว แล้ว ก็ตรงมาที่พืชมุขา กระทำสักการะร่วมด้วยหญิงชนยทนนั้น บัณฑลปรากฏเสียง จากสวรรค์มากระทยโลด เสียงนั้นคือ เสียงของอิต ผู้ทรงเริ่มโปรกพันธทั้งสอง — “เจ้าแม่ไปยงจักไคอะไร?” ทั้งสองนางประนมกรกราบไหว้ แล้วก็กล่าวว่า “ขอได้ โปรดให้ ช้านยทั้งสอง ประสพ แต่ สิ่ง สำราญ ขอทวิพยคฤงการจงเกิดแก่บิดาทั้งข้าหมาย ตลอดจนลูกชายของบิดาแห่งช้าน ก็ขอให้เกิดมขึ้นด้วย”

อิต ทรงช่วยยื่นศาลาตามที่ยาวรณาสองสาวอยู่เป็นมาสักมาหลายในชนยทนนั้น ครั้นนานวัน นางระลึกลงใจมาคราก้อออกเดินทางไป ส่วนพ่อแม่ก็ไม่ยากไร ไรเช่นกาลก่อนแล้ว เพราะอิตโปรดกรุณา เมื่อเพอนบ้านวังไปแจ้งว่า “แน่! ลูกสาว รามาและอิสานกลับมาแล้ว” นางพราหมณ์ผู้มารทาไม่เชื่อกล่าวว่า “ไม่มีวันที่ฉัน จะได้เห็น หน้าลูก ๆ ละ พิโธเอัย หมกทวงไม่มีวันละ!”

เมื่อลูกสาวจริง ๆ ปรากฏต่อหน้า พ่อแม่

พ.ศ. ๒๔

นิทานบุญของอินเตีย

ผู้ ไม่หวังว่า จะได้พบกันอีกนั้น ไม่จำเป็น
ต้องเขียนว่า จะเกิดความสุขสบาย บัณฑิต
อิน เตีย หวังว่า ร้องไห้ น้ำตาไหล อย่างไร กัน
ผู้อ่านตาเห็นภาพเองได้ ส่วนพรหมณ์ พ่อ
เวลานั้นก็หมดความอาวรณ์แล้ว เพราะความ
ร่ำรวย มั่งคั่ง ทวีขึ้นทุกวัน แต่ตนเองหาทราย
ไม่มา การที่เกตุมุลพลเขานั่นนั้น เป็น
ด้วยอำนาจแห่งความเคารพนบถ ของลูกสาว
ตน ผู้ชายเลื่อมใสในองค์พระอริย ฐาการ
อย่างมั่นคงต่างหาก

ครอบครัว พรหมณ์ อยู่ รวม กัน เป็น สุข
ตลอดยี่สิบปี ถึงเวลาที่ผู้เป็นปรมุขในแคว้นนั้น
ที่ซึ่งร้องข่าวให้บรรดาพรหมณ์จารยเข้าเฝ้า
ประจักษ์วิสัยนาสรพาศศรั ใครสามารถมี
ความรู้เชี่ยวชาญที่สุด จะได้รางวัล กิ่งแผ่นดิน
พวก บัณฑิต ต่าง ก็ มุ่ง ตรง ไป ยัง วัง หลวง
พรหมณ์ ผู้ บิดา อิศานี หาไปด้วยไม่ รามา
จึงถาม “ทำไมพ่อจึงไม่รับเชิญพระราชสา?”

พรหมณ์ — “ข้าไม่มีความรู้อะไรใน
ศาสตร์ ในศิลป์ กงการอะไรของเจ้าเล่า? ข้า
จะไปหรือไม่ไป เจ้าไม่ต้องมายุ่ง”

รามาคอยโดยเคารพ — “ไม่ใช่เช่นนั้น
ดอกพ่อ ถ้าหากว่า พ่อไปยังพระราชวังแล้ว
บายที่ฉัน จะ ช่วย ให้ พ่อ ได้ รับ พระ ราช ทาน

รางวัลกับพระนครก็ได้”

“เจ้าจะทำอย่างไร?”

“ฉันทำได้ขึ้นะ พ่อ! ฉันจะทำอย่างไร
แล้วพ่อจะเห็นเอง”

เมื่อลูกสาวรับรองเช่นนั้น พรหมณ์ บัณฑิต
ก็ตกลงไป ในวันนั้นเอง รามา ทำพิธีสักการะ
ฐาการ ผู้เป็นเจ้า พระเป็นเจ้าทรงสละคำ
อ้อนวอนของนางที่โปรด รับรองว่า ในการ
ประจักษ์วิสัยนาสร พระราชวังนั้น จะไม่มีใคร
ทรงคุณความรู้เลิศ กว่าบิดา ของนาง และ
รางวัลกับแผ่นดินเป็นอันต้องได้แน่

พรหมณ์ ผู้ ทักกล่าวถึงนี้ ย่อม เป็นที่ทราบ
กันทั่วไปแล้ว ว่า แส่นจะ ไร แส่นจะ เซอะ
อุยาทว และ จอมตะกละ ด้วยเหตุเหล่านั้น
แหละ พ่อจะเข้านั่งตามที่เท่านั้น พวก
บัณฑิตก็ไม่สามารถระลอกซุบซิบกันได้ แต่
พอถึงเวลาเอากาเองงานเข้าสิ พรหมณ์
ท้องโศลก และ ประจักษ์วิสัยนา ได้ อย่าง คล่อง
แคล่ว บัณฑิตก็อดตกลงเห็นว่า พระเจ้าแม่
สรัสวดี ผู้เป็นใหญ่แห่งสรรพวิชา ต้อง
สถิตเห็นดินพรหมณ์อย่างแน่แท้ รามา
สัญญาไว้ กับบิดาอย่างไร ได้ผลจริงเช่นนั้น
พรหมณ์ บัณฑิต ได้ รับ พระ ราช ทาน รางวัล กับ
แผ่นดินตามกำหนด

พอ พรหมณ์ ผู้สามารถ ออกพ้นท้องพระ
โรง ความแค้นวุ่นคลั่งในสรรพาศาสตร์ ที่
ทรงไว้ เมื่อสักครู่นี้ ก็พลอยออกจากความ
จำ ของ พรหมณ์ด้วย บังเอินที่ทวารวังมี
บัณฑิตผู้หนึ่งตั้งปัญหาให้พรหมณ์ไข แต่
พรหมณ์ก็กลายเป็นจอมโง่ เช่นเกมเสียแล้ว
อีกอีกตอบไม่ได้ ถึงแก่เหล้าบัณฑิตเรียก
กันว่า พ่อโง่โง่โง่ แล้วเลยพากัน
หัวเราะ เบาะ เบียดต่าง ๆ กิริยา ปราบมาส เหล่านี้
ทำให้พรหมณ์แค้นใจ ทริพัสสมัยที่ได
รับเป็นรางวัลเนื่องของก็ไม่ได้ทำให้หายน้อยใจได้
เลยพาล พาโล โกรธลูกสาวผู้ให้ ไป ชุมชุม
เกิดความกตเวทิตะกำจัดรามและ อิศาน ทั้งคู่ ให้
พ้นพ้นศาอีก เมื่อเรียกลูก ๆ ก็ย แม่มา
พร้อมกันแล้ว พรหมณ์ อยู่ยทว ก็สาบส
ค่อพระพิทักษ์พระนารายณ์ผู้เป็นเจ้าว่า จะ
ยอมยก ลูกสาว ทั้งคู่ ให้ แก่ ชาย ที่ จะผ่านตา
พรหมณ์เป็นคนแรกในเวลารุ่งขึ้น เสร็จ
พิธีของเวร พรหมณ์อยู่ยทวเข้าอนด้วย
อาการงุ่นง่านเต็มประดา

ในเวลานั้นบังเอินมี เจ้าชายและบุตรธิดา
มหาเสนาบดีออกเที่ยวล่าสัตว์ หลงทาง มาบัง
ถิ่นของพรหมณ์ โดยไม่มี ใคร รู้ ใคร เห็น
พอมักก็เข้าอาศัยในโรงเล็ก ๆ พอสว่าง ค่ำ

แต่เห็นพรหมณ์ผู้เจ้าของที่พัก ก็ แสวง กิริยา
เคารพ ขอโทษ ในการที่ล่วงล้ำเข้าอาศัยพัก
นอนในโรงโดยไม่ได้อออนุญาตก่อน พรหมณ์
ถามเพื่อทราบ ว่า ทั้งสองหนุ่ม คือใคร และเข้า
ถามว่า เขา จะพอใจ มีภรรยา หรือไม่ ด้วย
คำถามประ โยคท้าย ทำให้มานพ ๒ ประ หลาก
ใจ เจ้าชายตรัสตอบ “เราเป็นเจ้า ส่วน
เพื่อนเป็นบุตรธิดา มหาเสนาบดี เมื่อคน
เราอาศัยนอน ในบริเวณของท่านโดยไม่ทันขอ
อนุญาต แต่.....”

“แต่ท่านจะแต่งงานไหมล่ะ ? ปัญหา
มีอยู่ท่านนี้แหละ ถ้าท่านจะยอมแต่งงาน
ข้าพเจ้ามีลูกสาว ๒ คน ซึ่งบางคนข้าพเจ้า
ว่าสวย ข้า เอง ในเวลาแตรยามที่จะยก
ลูกสาวให้ ไม่ว่า เป็นเจ้า หรือ เป็น คน เจน”
พรหมณ์พูดโดยไม่รอให้เจ้าชายตรัสความ

ในทันใดมานพทั้ง ๒ แลไปเห็น รามา และ
อิสานสองสาวสวยยืนที่หน้าต่าง สองพี่น้อง
ได้ยืนเสียงสนทนากัน ก็ต้องการทราบว่ามี
อะไรจะเป็นผู้ ที่พ่อสยดไว้ ว่าจะยกให้ สองหนุ่ม
เห็นประจักษ์ความงาม รับคอบตกลง ทันทีว่า
ยอมทุกประการ ถึงแม้ว่า พรหมณ์อยู่ยทว
มีสัญญาจะให้เป็นบุตรของตนก็องทกขี้ ได้ยาก
ก็ดี อิทู ฐาตุร ก็ไม่ ประสงค์จะให้ผู้

พ.ศ. ๒๔

นิทานบุญของอินเตีย

เควพณน้อยตนตกไปเช่นนั้น จึงยืนกาล
ให้ผู้หนึ่งเป็นชายาเจ้าชาย อีกผู้หนึ่งเป็น
สระโบสถ์ อัครมหาเสนาบดี ซึ่งเป็นตำแหน่งที่
ใคร ๆ ไม่ว่า ท่านผู้อ่าน หรือข้าพเจ้าอย่า
ประสงค์ให้ลูกกรักของเรา หรือน้องสาวของเรา
ได้รับกรรมเกี่ยวติดเช่นนั้น

วทกโกโลโก โลกข้อมหม่นเวียนดินโค
ความเป็นอยู่ของมนุษย์ก็ข้อมหม่นเวียนไป ด้วย
ดังนั้น คอยดูความเป็นไปของผู้ที่กล่าวถึง
ในเรื่องนี้เถิด

อินคาน ฐิติทิวสจ ของทองพองชนชั้นที่
ก่อนจะได้อุปการชาเจ้าชายนั่น แม้แต่เวลา
จับน้ำที่ระลึก สรรเสริญ อิต ฐาการ แต่บัดนี้
หมอนำมณครพร้อมทั้งผ้า ก็ทอดทิ้งไม่นำพา
นัยว่าขาด เควพณชา อิต ผู้เป็นเจ้าต่อไปแล้ว
ส่วนรวมมา เคยอย่างไร คง อย่าง นั้นไม่เปลี่ยนแปลง
แต่ดกกว่า อิต ฐาการ ยังคงทรงโปรดคน
หนึ่ง และกลายเป็นเกลียดชังของคนหนึ่ง

กลศกมรรคาที่อินคาน กับเจ้าชายทำเนียบไป
นั้น เติบโตไปด้วยความหายนะ ข้าทาสชาย
หญิงทาสไปตามกัน หม้ายัน คำยล จึงหวัด
ที่ผ่านไปได้เกิดพระเพลิงเผาผลาญวินาศ ถึง
กะชาวชนเหยียดว่า อินคาน เป็น แม่ มกนาง
กาลดิณีนัยว่าหายนะภาพมาสู่

ส่วนทางที่รามาไปกับบุตรอัครมหาเสนา
บดีนั้น เติบโตไปด้วยความชานา ทั้งนัก
เขี้ยวระอุ่ม ข้าวอกรวงสลอน ต้นไม้ออก
ช่อออกกลุเป็นทิวเววฒา ตามชนบททุกแห่ง
ตามจังหวัดทุกแห่งก็มี แต่การรื่นเริง การ
มงคล มัสมรสต่าง ๆ เป็น ที่ สำราญ อารมณ์
ณ แห่งหนึ่ง มีหญิงผู้หนึ่งให้อาลัยถึงลูกผู้
ปราศจากชีพ ทั้งแต่ร่างไว้ รามาหยุดลง
จากวอ ริน น้ำมณครออกจาก หมอ ผ้ามอหนึ่ง
แล้ว พรหมทั่วทราศคพ ฌยกันนร่างกายอัน
ไรศพก็คงคืนชนมเป็นปกติ และทั้งกลียอันพิ
ล้าสัน จำมสมรด้วย

เมื่อสองนางต่างถึงที่มุ่งหมาย แม้ผิว
ออกมารีย์ตามธรรมเนียม มี กระบัง ซึ่ง มี
โคม หญาภา ข้าวเยลือก และกลอกไม้
แครงเป็นเครื่องรวมอยู่ในพิชิตคือนริชด้วย พอ
แม้ผิวอินคานกระทำยัจุคคนนการ ยรชทา
สิ่งของในกระบังกลายเป็นเหล็กหมก ส่วน

ทางรามา นั้นกลายเป็นทองสีคราม ต่อมา
ไม่ช้าเท่าไร ก็มีผู้กล่าวขวัญ ถึง อินคานว่า
เป็นควเสนียก มาพลวงนัยพินเกิดล้มตาย
ข้างพลวงนัยร้อยกัลปหลายหมื่น ยานเมืองที่
เคยตั้งบรรณาการก็กลายเป็นของผู้อื่น กอง
ทัพทวยหาญ ก็ ถูก ข้าศึกถบ กระหน่ำยับเป็น

หมก รวมความได้ว่า เกิดกตัญญู ราชกุมารี
รับความเคียดแค้นลำเค็ญทั่วหน้า ใคร ๆ ก็ลง
เนื้อเห็น ว่า เพราะ นาง อิศานี ตัว กาล กตัญญู
กินพาธากาซึ่งบันดาลให้ เกิดมีสรรพ หายนะ
ในที่สกนธ์กึ่งจำต้อง เนรเทศไป พ้น ราชอาณาจักร
เขตต์ ก่อนต้องเนรเทศนางคลอกกุมารผู้หนึ่ง
พราหมณ์ผู้ซึ่งประจักษ์ว่าสวามิภักดิ์นามว่า
ทุกขกุมาร, โอธแห่งความโศกสลด

ส่วนนางรามา ใคร ๆ ก็รักและบูชาเปรียบ
ดัง พระลักษมี ผู้เป็น แม่เจ้า แห่ง โชค วัฒนา
ท่านอัครมหาเสนาบดีก็เกิดมตพณเฑาะระเคือง
ยศกระเคืองศักดิ์ ฝ่ายราชาก็เลยเสื่อมอำนาจ
จนในที่สุดอะไร ๆ ก็ลี้ภัยจากอยู่ในมือเสนายักษ์
รามา คลอกบุตรผู้หนึ่ง ซึ่ง เป็นที่ ชนชนมียินดี
ใน หมู่ ราชกุมาร กุมาร นั้น ทรง นามกร
ว่า สุขกุมาร โอธแห่งความสุขเกษมสันต์

ในเวลานั้น พราหมณ์ ผู้เป็น บิคา รามา
และ อิศานี เกรียม การ จะ ให้ บุตร ของ ตน ได้
ภริยา ในเวลาที่พาเจ้าชายไปจรจะถึงบ้าน
เจ้าสาวแล้ว เกิดกตัญญูคิดว่า ลมตะเกรียม
ของแข็ง ซึ่งเป็นวัตถุสำคัญยิ่ง อันจะขาด
ไม่ได้สำหรับพิธีวิวาห์มงคล พราหมณ์ จึง
ใช้ ให้ นายกลียภผู้ซึ่งนับว่า เป็นคนสำคัญต่อ
จากพราหมณ์ซึ่งชกิกกลียไปนำมา ช่าง

กลียกไปถึงบ้านพราหมณ์ ก็เห็นนางพราหมณ์
ผู้ภริยา กำลัง ทำ พิธี สักการะ บูชา อิต ฐากร
เช่นเดียวกับทูลเกล้าของนางเคยปฏิบัติ ขณะ
ที่กำลัง สวดมนต์ภาวนาอยู่นั้น จำเป็นที่
จะพุกา ปราศรัย หรือ ลุก ไป หยิบอะไรไม่ได้
เพราะถือว่าเป็นการเสียพิธี นายกลียก็เห็น
พราหมณ์ ไม่เหลียวแลเช่นนั้น ก็รีบกลียไป
กล่าวโทษให้พราหมณ์ฟัง พราหมณ์สละก็
ก็โกรธเป็นกำลัง รีบไปเอง พอ ถึง บ้าน ทรง
เข้าหยิบหมอนำมตรและเครื่องสักการะบูชา
ไต่ ก็โยนกระแทกลงแตกกระเจายิ่งพินเสีย
ดังแต่นั่นเป็นต้นไป โชคชาดาของพราหมณ์
เปลี่ยนรูปทันที อะไรที่เคยมีกลียเป็นสุขย สัน
ทวีป สิ้นเงินทองร่อยหลอไป น้ำ, ช้าง,
วัว, ควาย, หมู, และธัญญาหารต่าง
ตายบ้าง จนไม่มีเหลือ แม้แต่ตัวเองนัยตัว
ก็เต็มไปด้วยแผลพองเมื่อยเน่า ยังคงอยู่แต่
กระต๊อบหลังคาจาก ดังอยู่บนเสาโยเยเท่านั้น

พร้อมกันกับ การเปลี่ยนแปลงฐานะ ของ
พราหมณ์อยู่มาทั่ว ยังเกิดพายุหว่านกาฬ พัด
หอยพอกเจ้าว่ากระจัดกระเจาไป อิต ผู้
เป็นเจ้าสำแดงตนปรากฏดังทันด้วย มีพระ
เนตรแดงก่ำทรงคชาทินคาล (ไม่จำพวก
อินทผลา อังกฤษใช้ว่า Marshy date tree)

พ.ศ. ๒๔

นิทานบุญของอินเคีย

อินหม้า แม่เฒ่าเจ้ายาวพระองค์หา
ทรงละไม พระองค์พาหะไปโยนไว้น้ำ
บ้านเจ้าสาว ส่วนนิทานมารทาคอยเจ้ายาว
คอยแล้วคอยเล่าก็ไม่เห็นมา พากันวิตก เพราะ
เกรงถูกยี่จะผ่านพ้นไป และ ค่อยครวญ ก็จะได้
รับความละอาย เป็นที่เสียหายนะ ผูกคน

พวกเจ้าสาวออกตามหาพวกเจ้ายาวทุกทิศทุก
ทางแต่ไม่พบ เมื่อได้ยินเสียงคราง
พากันออกไปดู จึงเห็นเจ้ายาว คือ ตัวเจ้ายาว
ผู้มีอาการอ่อนแอ พอสักครู่เจ้ายาวจึง
เล่าว่า เกิดโรยล้มกลางทาง พระคพอกถูก
ฆ่าหมก รอดแค่ตัวเขาคนเดียวเท่านั้น อย่างไร
ก็เกิด เจ้ายาวได้รีบ การ ตอน รับ อย่าง ก็
อายน้ำชำระ ภาย สะอาดทั่ว แล้ว ก็เลยเข้าพิธี
แต่งงานจนได้ และ ในที่สุดก็อยู่กินกับภริยา
โดยบิดาของตนหาทราบไม่

ฝ่ายพราหมณ์ ผู้รับโชค ร้าย ไม่ สามารถ
จะทนเสวยทุกข์ ได้นาน ก็ยอมตามภริยาและ
นำคือ ออกเดินทางไปหาลูกสาวรามา เพื่อขอ
พียงดบยบารมี เมื่อถึงวันที่ สดิกขของนาง
พบสัตว์หลายคนทูนหมอน้ำ พราหมณ์ จึง
ถามว่า “แม่เหล่านั้ยนั้บริวารของใคร?”
และได้รับคำตอบ “แม่เจ้ารามาจะ”

พราหมณ์ — “ถ้าเช่นนั้นไปบอกแม่เจ้า

ด้วยว่า มี พราหมณ์แก่ ผู้หนึ่งคอยอยู่ที่
ประตู” กล่าวถึงนั้นแล้ว พราหมณ์เอา
เหล็ก หอยดลงไปใน หมอน้ำ ทุกหมอน ผูก
สาวใช้กลับไปยัง แม่เจ้า ความที่พราหมณ์สั่ง
พรวินน้ำออกจากหมอนั้นเห็นชั้นเหล็กกลับกลาย
เป็นทองคำ

รามา — “พราหมณ์ แก เป็น อย่างไร
เป็นคนใช้ ได้ยากมีหรือจะ?”

สาวใช้พรรณนาให้ฟัง แม่เจ้าก็ทราบ
ทันทีว่า พราหมณ์ อนาคต คือ อิศา จึงสั่ง
ให้รีบออกไปรับ แล้วจึงให้อยู่ในสำนัก
เลี้ยงดูรักษาเป็นที่สุขสำราญ

ต่อมาสองสามเดือน พราหมณ์ แสดง
ความประสงค์จะกลับคืนเดิม แม่เจ้าก็สั่ง
ให้จักคานหาม และมอยแก้ว แหวนเงิน ทอง
ผ้าผ่อนแพรพรรณให้อย่างบริบูรณ์ แล้วกำชับ
ให้พวก หาม พาไปส่ง ที่ กระต๊อบหลังคาจาก
เส้าโยเย อันเป็นที่ สดิก ขของ พราหมณ์ อิศา
พราหมณ์ ได้ฟัง คำสั่งของ แม่เจ้า นึก ละอาย
พอไปได้ครึ่งทางก็ชักพวกคนหามให้หยุดส่ง
ณ บ้าน ระ โทฐาน แห่งหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ที่ อาศัย
ของคน พวกหามไม่ยอม เพราะถือคำสั่งนาย
แม่เจ้า จึงห้ามต่อไป พราหมณ์ ไม่พอใจ
ทำกะพืด กระพืด จน คน หาม ไม่ สามารถ จะ

พรหมณะแพทย

ทุก

ยังคงให้คานหามนั่งอยู่เห็นอย่างไ้ ยอมหยก
แล้วก็ปล่อยพรหมณะอุยทว ไปแต่ลำพัง พอ
พรหมณะไปลยคาพวกหามไม่ทันเท่าไรก็มีพาล
ชนเหล่าร้ายในถันนั้นกรูออกมาแย่งชิงทรัพย์
สมบัติไปหมด พรหมณะจำใจโซเซไปถึง
กระท่อมของตนโดยไม่มีอะไรติดตัวเลย

กาล ต่อ มา พรหมณะ เสีย อ่อน วอน
พรหมณะผู้ไม่ได้ก็ยอมไปหารามาย่าง เพื่อ
ประสงค์ได้เงิน ทอง มาใช้ ร่าย ยธ เทาทุกข
นางเป็น หญิง ถ้าหากว่า มีใคร มาปล้น
นาง ก็ อาจ เม้ม ช้อน ทรัพย์ ไว้ กับ ตัวได้ ย่าง
พรหมณะอุยทว มีความเห็นเช่นนั้น นาง
เป็นผู้ ไม่เคารพนบ ไหว้ อุตหะมอณัน นั้นแต่
วันที่ พรหมณะ ผู้ทำลายเครื่องสักการะ บูชา
ความเป็นผู้มีนัสสย โยธธมธว กรณามตคา
ก็พลอยกลายเป็นความโทรมร้าย นางกลับ
เป็นหญิงผู้มีใจกระ้าง เย่อหยิ่ง อวดก๊ แต่
ยัคนนมา นางจำใจต้องเดินไปยังสำนัก
ลูกสาว เมื่อรามาทราบว่า มารดา ของตน
มาถึง ก็รีบวิ่งออกไปรับ และสั่งให้พาเข้า
ทางประตูหลัง นางพรหมณะผู้เย่อหยิ่ง ไม่
ยอม กลับสั่งให้พาเข้าทางประตูหน้า อิต
ประจักษ์เหตุการณ์ตลอดก๊ จึงแกล้งให้วอหัก
ขณะทจวนจะถึงที่ชุมนุม ช่ง มลลิกเชยเพื่อนผู้

พี่น้องประชมอยู่พร้อมหน้า นางตกลงยัง
พินแข็งเจ็ยปวครองเสียงชม ผู้ใดยืนได้
เห็นออกหัวเราะ ไม่ได้ก็ปล่อยก๊ากใหญ่ รามา
ลูกสาวไม่พอใจ ความเย่อหยิ่งของแม่ แต่
ในที่สูกักกโทษให้ วัลเลียงอยู่ในสำนัก
เป็นอย่างดี

ขณะทจวนจะถึงที่ชุมนุม ส่วนอิคาน
ต้องค้าง กระทั่งถึงนครเทจจากสามไปแยะ
อาศัยอยู่กับรามาโดยไม่มีใครทราบบ นอก
จากรามากับมารดาเท่านั้น อิคานก็มารทาก
เกาะอาศัยรามาอยู่ และคงไม่ระลึกถึงอิตเลย
อิต รำกร ทจวนไม่ทรงพอพระทัยผู้ ทชากความ
เคารพนบนยพระองค์ แค้นทากว่าทรงเห็น
แก่รามาผู้ชวาพระองค์ อย่างแน่วแน่ จึง
ปล่อยอิคานก็มารทาคแต่ลำพัง แต่ทจวนรามา
ได้พยายามให้แม่ กับ อิคานทวนกลับ บูชาพระ
ผู้เป็นเจ้า วันแล้ววันเล่าแต่ทาสมประสงค์ ไม่
วันหนึ่ง รามา ทกลงใจจะ นอก่วมกับแม่ และ
อิคาน นางเอาผ้าพันกายนางมูกติดกันไว้ทั้ง
สามคนตลอดก้านเส้นผมของสามแม่ลูกก็ผูกติด
กัน หมดกทั้ง น เพื่อ เวลา ตน จะ ใด วัลลิกกัน
จวนรุ่ง พระ ผู้เป็นเจ้า ยินทาลให้พรหมณะกับ
อิคานเห็นชนมนมเนยอันโอชะรส ก็พยายาม
ชะเง้อชะพยับ รามาวัลลิก สองแม่ลูกทระตก

พ.ศ. ๒๔

นิทานบุญของอินเตี้ย

เลยทำเป็นนอนต่อไปอีก พอถึงเวลาทำพิธี
บูชา ทั้งสามจึงชำระร่างกายสะอาดแล้ว เริ่ม
สวดมนต์ภาวนาร่วมกัน อิท ผู้เป็นเจ้าทรง
ยิ้มกับอิคานและทรงส่งสารทางทกอย ชคนัน
ทรงพยัสมยคติที่อินทรธานไปแล้ว ก็คงคืนเข้าสู่
คลังของภัสตานาง มาข้างกลีบคณคัม
โรงเช่นเดิม ทุกสิ่งทุกอย่างกลับคืนหมด
เจ้าชาย ผู้สวามีกลับทรงระลึก ถึง ชายาผู้ถูก
เนรเทศ พระองค์จึงสั่งให้ลูกเสนาบดีเขาเฝ้า
แล้วตรัสว่า “ถ้าเจ้าไม่มาเมียและลูกของ
ข้ามาให้ โลกก่อนค่านันแล้ว หัวเจ้าต้อง
ขาด”

ลูกเสนาบดีก็ตกใจเป็นกำลัง เพราะไม่
ทราบเรื่องราวของอิคานเลย และทั้งไม่เห็นว่า
มีทางที่จะไปเสาะแสวงหานามาดวงได้ ใน
ชั่วเวลาอันน้อยเช่นนั้น เขา มองดู แสง
พระอาทิตย์เป็นครั้งสุดท้าย คิดในใจว่า ไม่ช้า
ก็จะประสพพิโรธราช อาหารก็เคยกินก็กลืน
ไม่ลง orteที่เคยเล่นหัวก็ไม่มาใจจะเล่น
นั่งเฝ้าคอกคอกอยู่อย่างน่าเวทนา รามาล
เห็น จึงถามถึง เหตุ สาม ก็เล่าให้ฟัง
รามา — “ไม่ต้องตกอกตกใจตก อิคาน
อยู่กับอิคิน จะนำเขาและราชโอรสไปถวาย
เมื่อใดก็ได้เมื่อนั้น”

ฝ่ายเจ้าชายผู้สวามีใน ระหว่าง เวลานั้น
รีบสั่งให้แผ้วถางทำการสะอาดทั่วราชอาณาจักร
เตรียมรับชายาและโอรส ไม่ช้าเสียงระฆัง
แห่ อิคาน ก่อของชน เจ้าชายรีบเสด็จออก
ไปรับที่พระลาน พออิคาน ลงจากขอ ก็
ยังเอนมีหญ้าเส้นหนึ่งคำเท่าเข้า นางจึงว่า
“อนิจจา! ข้าฉันต้องเนรเทศไปป่าไกล
ครั้น บุญ ส่ง กลีบ คณ มา ยัง ถูก หญ้าคำให้
เจ็บอก” เจ้าชายรีบสั่งให้ ตักหัวผู้ มี หนาท
แผ้วถางกวาดบริเวณนั้นทันที รวมผู้ต้องรับ
มหันตราชทัณฑ์ ครั้นนี้เจ้าคนตัวกัน

ต่อ มา ไม่ ช้า มี การ สม โภช ใน วั

พราหมณ์ ยาจก นั้ พ้น ได้ รับ พระ ราชทาน
อาหารเสื่อผ้าทวน้ำ พอค่ำเมื่อแดกได้รับ
พระราชทานเลี้ยงแล้ว อิคานจึงเริ่มจะรับ
พระราชทานบ้าง แต่พอจะตักอาหารเข้าปาก
ก็ระลึกได้ว่า วันนั้นยังไม่ได้ ทำพิธีบูชา อิต
ฐากูร เลย ถ้าฉันกินก่อนบูชาอ้อมยาบัน
บาปหนาทก็เคยว ก่อนอะไรจะล่วงลงคำคอจำ
ต้องบูชา อิต เสมอ อิคานผู้ปลื้มงานอาหาร
ไปข้าง ๆ เกรงความพิโรธของพระผู้เป็นเจ้า
อย่างยิ่ง แล้วสั่งให้สาวใช้ รีบไปดูให้ทั่วว่า
ยังมีใคร ข้าง ที่ยังไม่ได้ แะต้อง อาหารเลย
ยังเอนวันนั้นหาผู้ ที่ ยังไม่ ได้ รับประทาน ยาก

พรรณนาแพทย์

ทุ

เสียด้วย เพราะที่ กิยยังมีผู้เดียว คือ
แม่ของพวกกวาดล้างเจ็ดคนที่ถูกตัดหัว สาว
ใช้ ได้นำตัวยายแม่นั้นมายัง อิศาน อิศาน
ชวนให้ร่วมพิธีสักการะบูชาด้วย ซึ่งยายแม่
เต็มใจทีเดียว แก่สวมนครภานุอาชื่อนวนอน
พระผู้เป็นเจ้าอย่างยกใหญ่ ถึงแก่ อิศก ทรง
โปรก มีปากติว่า “จงชดพลุกของเจ้า
ทั้งเจ็ดคนมาจากหลุม เอนามนครของข้าพรม
ให้ทั่ว แล้วลูก ๆ ของเจ้าจะพินขึ้นมาเอง”

ยายแม่ก็รีบกระทำตามเทวบัญชา ใน
ทันทีพวกกวาดล้างทั้งเจ็ดก็ถึงคณชีพ รุ่งเช้า
ก็พากันฉวยครากไม้กวาดทองพาคเข้า เข้า เฝ้า
เจ้าชายทำหน้าท้อไป แต่ ยัย นั้น มาไม่
ปรากฏว่า ต้องรับทุกข์ ไกลอย่างไรอีกเลย
คง ทำหน้าที่กวาดกวาด ด้วย ครากด้วยไม้กวาด
ทองคำแท่งเรื่อยมา

ส่วนพราหมณ์ และ พราหมณ์ นิกามารดา
ของ รามา และ อิศาน คง ค้น ได้ เสพสุข อีก
ในระหว่างเวลา นางพราหมณ์ อาศัย อยู่ กับ
รามานันถกลับมีนสลับก็ ด้วยเหตุที่เคารพบูชา
อิศ เป็นนอญนี้ เมื่ออิสานกลับคืนยังภัสตา
ได้ สักหนอย พราหมณ์ก็กลับคืนยังพราหมณ์
สามของตนด้วย ในทันทีกระตือรือหลังคา
ราก เสา โยเย่ กลับ กลายเป็นเคหะระโหฐาน

เช่นครึ่งเมื่อหมอนามนคร ยังไม่ ถูกพราหมณ์
ทำลาย สักวาพหะ ข้า ทาส หญิง ชาย
ตลอดจนทรัพย์ สิ้นเงินทองต่าง ๆ ก็พลันอยู่
ขึ้นพร้อม ๆ กัน ความสุขสำราญของผิว
เมื่อยันยังทะวอนอก เมื่อลูก ชาย กลับ มา
บ้านพร้อมทั้งสละ

รามากับอิสานอยู่เย็นเป็นสุข นานนมมีลูก
มี หลานแวคล้อม เป็นที่สำราญบานใจ เมื่อ
จน จะ ถึง วาระ สุกท้าย ก็ มี สุวรรณ เทพรด
ประคัมด้วยเพชรนิลจินดา ขงทิวสลดอนล้วนแล้ว
ด้วย แพร พรหม อัน มี คำ สะบักชายยลวิระยัย
ล่องลงมาจากฟากฟ้า รับ นางทั้งสองพร้อม
ทั้งภัสตาขานไปยังอินทรวิมาน ผิวเมื่อยที่ ๒ ค
ไม่จำต้องตายให้ประคัมประคัม ทั้งนั้เพราะ
ความกรุณาของอิศ สุากร นอกจากนั้น
พราหมณ์พ่อนั้นกับแม่พวกกวาดล้างเจ็ดคน
ก็ได้อนุเคราะห์ โดยสานไป ใน เทพโทยม ยาน
ด้วย ในระหว่างทางกลางนภาภาคผู้โดยสาน
ทั้งเจ็ดร้องประกาศให้ โลกทราวยว่า การที่
ได้ ชน สวรรค์ทั้งเป็นเช่นนั้น เพราะเทพาภินิ
หารของ อิศ สุากร แต่ยัยนั้นมาพิธีสักการะ
บูชาพระอิศ ผู้เป็นเจ้าก็กระ จายไปทั่วทิศานุทิศ
ผู้ที่ได้สะกัษยของยกถัน จงพร้อมกันเปล่ง

พ.ศ. ๒๔

นิทานบุญของอินเดีย

เสียง ถวาย พร แก่

อิตุ ฐักกูระ

ผู้แปลเจ้า เทอญ.

อุลู!

อุลู!

อุลู!

ลาหุ!

ลาหุ!

ลาหุ!

จบ

หมายเหตุ

๑. ขันสวรคทงเปน เรื่องนี้ เขียนจากเรื่อง By Itu's Favour

ในหนังสือ Sacred Tales of India โดย Dwijendra Nath Neogi B. A.

๒. ต้นโพธิมเหมา คือ อศุวัตถ (Acwattha-tree)

๓. อิตุ ฐากูร หรือ อิตุ ฐักกูระ (Itu Thákur)

ฐากูร สันสกฤตเปน ฐักกูระ ใช้เรียกรูปเคารพหรือเทพเจ้า ที่นบถือ เช่นใน
เรื่องน หรือใช้เสกท้ายชื่อคน มีชื่อเสียง เช่น โควินทฐากูร ผู้แต่งคัมภีร์ภาพยประทีป
ว่าด้วยภาพยกลอน.

๔. สรัสวดี (Saraswati)

๕. หินตาล (Hintal)

พรรณนะแพทย.

บันทึกนิยายพื้นบ้าน

อัสสัมเบญ โรคโรหิต

แปลและเรียบเรียงจากฉบับของ
เอช.โรเตอร์ [เอริการ์ต.]

(ต่อจากหน้า ๘๕๐ ฉบบุณย์ ๖๘)

บทที่ ๑๓

ความหลังของสาวสองพันปี

ข้าพเจ้า นำร่างเข้าไปยืนอยู่หน้า

ม่านปลาก นันด้วย ความรู้ สัก อัน ผิดไกลกว่า
ธรรมดา. มือทั้งสองสั่นอ้อย ๆ อย่างประหลาด
ราวกับว่า เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้ เหยียบย่าง
เข้าไปในที่นั้น. บิลาลิอัน ช่มสยงแสงยมกิริยา
ทลึง. พอข้าพเจ้าจะเอื้อมเค้นให้เขาเข้าไป

ก็พอกัน ม่านเริ่มไหว และ ไม่ช้าก็ เผย ออกจากกัน.

ผู้ที่ยืน ปรากฏอยู่ ฉะเพาะ หน้าเรา ทั้งสองนั้น เป็นหญิงผิวก่ำ, รูปร่าง สูง สะโอด สะอง
แต่งกายคล้ายหญิง คนที่ นำเราเข้าไป เมื่อ คน ก่อน. หล่อนยืน สงบใจ อยู่ เช่นนั้น ประมาด

พ.ศ. ๒๔

อิสมาเทวี

สักสามสิบวินาที จึงยกมือโยกให้บัลลังก์
ถลัน แล้วกวักให้ข้าพเจ้าตามหล่นเข้าไป
สู่ห้องแห่งความปลาบปลื้ม

ข้าพเจ้าตกใจ โดยเกิดเดี่ยว, รีบสาว
เท้าแหวกม่านอันหนาและหนกนั้นเข้าไป เมื่อ
เงยหน้าขึ้นก็แลเห็นพระนางอิสมาปะรียะห์อยู่บน
บัลลังก์ท่งที่ดูกระหายจะพบข้าพเจ้าอยู่มาก.

เธอ คุณม วรกาย อัน อ่อน แฉ่น ด้วย ผลอง
พระองค์ขาว, พระพักตร์ปกขี้กด้วยภูษาขาว ๆ
ทอดชายลงมาจากท่อนหงษ์. ความสง่างาม
ของเธอแผ่สำราญเข้าห่อหุ้ม หัวใจข้าพเจ้าเสีย
หมดสิ้น, กระทำให้ยังเกิดความพรั่นพรึงตื้น
กระหน่ำยิ่งกว่าเดิม. เธอประทัยนึ่งคล้าย
รูปหินสลัก, มีหญิงผิวดำยืนคอยรับใช้อยู่ทาง
เบื้องซ้ายและเบื้องขวา.

การ นั้น ของ เธอ เรา ให้ ข้าพเจ้า รู้สึก
ประหม่าพิกล. แต่พอจะเอาได้จากออกขี้กิริยา
ว่าเธอ แสวงการ เชื้อ เชิญ อยู่ใน ตัว แล้ว.
ข้าพเจ้าเดินเรื่อยเข้าไป จนถึง เก้าอี้ ไม้รูป
ลักษณะแปลก ตัวท่งซึ่ง ตั้งอยู่เชิง แท่นที่เธอ
ประทับ. ยืนนั้นเองมักล้นยุบจากฐานเข้ามุก,
รู้สึก หอมชื่นใจ เป็นที่ยง. ไม่ต้อง สงสัย
กลิ่นหอมนี้คงต้องระเหยมาจากวรกาย หรือไม่
ก็ จาก ผลอง พระองค์ ของ เธอ เป็น มันแน่,

เพราะตามที่สังเกตดู ข้าพเจ้าไม่เห็นมีเครื่อง
หอมอยู่ข้างใดเลย.

พระนางอิสมาทรงร้องดูข้าพเจ้าอย่างพิณิจ
พิเคราะห์ คล้าย กับ ว่า เธอ ใคร จะ ล้วง เอา
วิญญาณข้าพเจ้าออกมาให้ประจักษ์. บัดใจ
เธอก็โยกหัดทั้งสองผายออกไปทางซ้ายและ
ขวาเนิบ ๆ, และจากนั้นหญิงรับใช้ ทั้งสองก็
พากันถอยหลังออกจากห้องไป.

“แอลแลน, เชิญท่านนั่งซิ,” ทรง
รับสั่งเป็นคำแรก, “วันนี้เราจะพดกันแต่
แก่นของเรื่องที่เดียว. เป็นอย่างไร, เมื่อคน
นอนหลับสะบะยัค ? อาหารการกินเล่า ?
ฉันเกรงว่า จะไม่ถูก ปากท่าน กระมัง เธอ !
เขา จัดที่ อาบน้ำ สำหรับ ท่าน เรียบ ร้อย คอย
หรือ ?”

“ข้าแต่พระนาง, เรียบร้อยทุกสิ่ง,”
ข้าพเจ้าคอยคลุมเอาทั้งสามคำถาม, “ที่
สถานที่บริเวณอาบนั้นกว้างแถมมาก, ข้าพเจ้า
ได้ตรวจดูแล้ว.”

เธอส่งย่นักครุ่นแล้วตรัสว่า, “เมื่อ
ฉันได้เห็นเป็นคราวสุดท้ายนั้น. รูปสลักเหล่านี้นั้นยิ่งงามมาก, ไม่มีข้ารคยทพระองค์อย่างไร.
นายช่างจิตรกรรมผู้ทำรูปนั้น ๆ ผสมยวลาติด
น้ำซม เหลือ; เห็นอย่างไร แอลแลน ?—

แต่เขยงแล้ว, โอ ! มันถึง สอง พันปีมาแล้ว, ฉันเป็นแน่."

แล้วนะ, หรือจะกลัวเสียก็ไม่รู้, สถานะ "ข้าแต่พระนาง, จะให้ข้าพเจ้าตกลงใจ
อินทวงมนไถ่กร้างไปสิน, น้ำเสียคาย เชื่อได้ง่าย ๆ อย่างไรได้?" ข้าพเจ้าทลตอบ,
จริง ๆ, นะแอลแลน "

ได้ฟังดังนั้น, ข้าพเจ้าก็แสวงใจขึ้น "อย่างไรก็ตาม, มนุษย์ที่มีอายุยืนที่สุดก็
เขา ๆ เพื่อจะยกยศความไม่เชื่อถือ ซึ่งกำลัง รว ๆ ๓๐๐ ปีเท่านั้น, โฉนพระนางจึงตรัส
จะหลกพันริมฝีปากออกมา. ใครข้างเล่า ว่าได้ทรงเห็น ทายานาน มากกว่า สอง พันปีแล้ว
จะยอมปลงใจ เชื่อเอาว่าพระนาง ผู้มีรูปโฉม เล่า ? จงประทาน ถ้อยแก่ข้าพเจ้าด้วย,
จะยอมปลงใจ เชื่อเอาว่าพระนาง ผู้มีรูปโฉม ข้าพเจ้าจะเชื่อในสิ่งที่ ไร้ความจริงนั้นไม่ได้."

สคราวเหมือนสาวอายุ ๓๗ ปีนี้จะมีชีวิตมาถึง เมื่อพูดออกไปแล้ว นึกเสียวในใจว่า เธอ
สองพันกว่าจริง.

"แอลแลน," ในที่สุดเธอทำลายความ คง จะ ทรง พิโรธโกรธเกรี้ยว ข้าพเจ้าอย่าง
เจียมขึ้น, "ภาษาอาหรับ ที่ท่าน พกน ฟัง หนักในฐานที่กล่าวประมาทโดย มิได้ยำเกรง.
เข้าเฝ้าบาทุ่เดิมทน. ถ้อยคำของท่านที่กล่าว แต่ปลากัน, เธอหาจะมีริษยาผิดแปลกอย่าง
ออกมาไม่ตรงกับความจริง ๆ ของท่าน ใดไม่.

เลย "

"ข้าพเจ้ารู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน," ข้า พระนางทรงร้องมองข้าพเจ้าด้วยพระเนตร
พเจ้าสนองตอบ, "ที่เป็นอย่างนี้โดยที่ใด อื่นคมวาว, ตรัสว่า, "แอลแลน, ท่าน
เก็บตกหล่นมาจากพวกแอฟริกันชั้นต่ำ ๆ เป็น มนุษย์ กล้าหาญ มากที่เขยว, ที่ กล้า
เจ้าโค่วจะใช้ภาษาอังกฤษ, แต่เกรงพระนาง กล่าววาวจาสิทธิ์ต่อฉัน. จริง ! ฉันชอบความ
จะไม่เข้าใจ. กล้าหาญ. ! ทั้งนี้ก็โดยที่ฉันได้มัจจุรค์ซึ่งที่
นำ หวาทกลวิ — นำ หวาทให้ มามาน หนักหนา
แล้ว. ฉันได้ยินข่าวว่าเมื่อวานนี้ท่านต่อสู้อย่าง
กล้าหาญนำสรรเสริญ, นี่แสดงอย่างเหมือนกัน
ว่าท่านมีใจสมเปนนกผู้ชาญชาตินี้กรบ. แอล-
แลน, ขอให้เราเป็นสหาย กันเถิดนะ !
แต่ — พอดี, อย่าถามอะไรฉันอีกเลย."

เธอทรงพระสรวลคิก, "จริงซี, แอลแลน, แต่เข้าใจว่าท่านคง จะสอนให้ฉันรู้ ในไม่ช้า,
นั่นแน่, คุณท่านไม่ค่อยเอาใจใส่ในถ้อยคำของ
ฉันนัก, เป็นเช่นนั้นเข้าใจว่าท่านคงไม่เชื่อถือ

พ.ศ. ๒๔

อัสมาเทวี

“ข้าพเจ้าจะทูลถามอะไรอีกเล่า, พระนาง?” ข้าพเจ้าถามเรื่อย ๆ.

“เอาอีก, แอลเลน, ท่านเริ่มเสกแล้วอีกแล้ว,” เธอคริสทีน, แล้วเปลี่ยนเรื่องสนทนาซึ่งข้าพเจ้าฟังไม่ใคร่จะเข้าใจว่า:

“ท่านคงรู้ดีแล้วว่า ผู้ชายทุกคนซึ่งมีจิตใจเป็นผู้ชายแท้ ๆ ถ้ามีความรักหญิงที่มีรูปร่างจะไม่คิดให้หญิงผู้นั้น รักตอบ เขายังเจียวหรือ? — หมายความว่าหญิงนั้นเป็นสาวสักราว.”

ข้าพเจ้าแย้งออกไปทั้ง ๆ ไม่เข้าใจอย่างนั้นแหละว่า, “เป็นไปได้ไหม, ถ้าหญิงนั้นได้มี ชีวิต อยู่ตั้ง สองพันปี ซึ่งเป็นธรรมดาที่หญิงนั้นจะต้องคลุมหน้า!”

“อา!” เธอคริสทีน, “ฉันทายเป็นพิเศษว่าความสงสัยของท่านนี้ต้อง มา จากถ้อยคำ ของ มนุษย์ ผิดเพี้ยน ซึ่งมี สมญาว่า “ผู้—สว่าง—ใน—ความ—มืด” นั้น. ฉันรู้ดี, แอลเลน, ว่าเขานิยามกันว่ากระไรบ้าง. อย่าตกใจ. คนส่งข่าวของฉันมีมากกว่าที่ท่านคิด, นี่ก็แปลว่าหญิงที่มีชีวิตมาตั้งสองพันปีนั้น จะต้องมี ผิวหนัง อัน เทียบกัน,

ตาลกกลวง, หลังโค้ง เช่นนั้นหรือ? ความงามเหมือนดอกกุหลาบแย้มใบเอนางไปจากหล่อนสิ้นแล้วหรือ? แอลเลน! ท่านคงเขาคังนั้น, เพราะมันเป็นเรื่องที่จะต้องเป็นไปตามธรรมชาติกันจริง ๆ.”

“ก็แล้ว!” ท่านเป็นมนุษย์ผิวขาวคนแรก^๑ ที่กระตุ้นใจให้ฉันยอมกระทำการสิ่งที่ดีนั้น คิดว่าฉันจะไม่กระทำการกระทั้ง ————” เธอหยุดทั้งไว้เพียงนั้น แล้ว ก็เริ่ม ประโยคใหม่, “เวลานี้ท่านกำลังเกลียดชังไม่แพ้ความเปลวใจไว้มากหลายแล้ว.”

“เอาละ! ทุซึ, แอลเลน, ทุให้แน่! คุณคิดว่าดวงหน้าของฉันจะ ย่นยานเหมือนดังท่านนี้หรือไม่.”

คริสทีนแล้ว เธอ ทรง เผยผ้า คลุม พระพักตร์ ออก, ช่วงขณะเดียววิ้ง ๆ — ช่วงขณะเดียวแท้ ๆ — ที่เธอปล่อยพระพักตร์ ให้ ข้าพเจ้าเห็น. จากนั้นเธอก็ปล่อยผ้าคลุมลงตามเดิม.

ถ้าแม้ว่าเธอที่ข้าพเจ้านั้นนั้นชาพระนักฟังเสียแล้ว, ไม่ต้องวิมวาทถึงชาเลยข้าพเจ้าจะไม่หยางหลังพลัดถึงยังพันห้อง. ข้าพเจ้าได้เห็น พระพักตร์ ของเธอมี ลักษณะอย่าง ไม่รู้จัก

๑ หมายความว่าหญิงนั้นจะต้องมีรูปร่างหน้าตาใกล้เคียงตามลักษณะของตน.

๒ ก่อนเลี้ยววินศ, ลัทธิวิโรศ ซอลลี และ ฯลฯ ในเรื่องสาวสองพันปี.

โกศโหสิต

ทุก

จะบรรยายอย่างใด, จึงจะเหมือนความเป็นจริง. ความขี้ขลาด, ความทวน, ความขี้ขลาด — ความ — โอ !, เป็นมหาอำนาจอันปลุกเหลือพระพรณา.

ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะสมนาสิกและ โยนหรือปรางค์ ของเธอให้ ลูกถ้วน สมที่ แลกงามชวนตาให้้อย่างไร; สิ่งที่จะรบกวนจิตข้าพเจ้าให้หล่นงอยเป็น ครกคือ กวงเนตรอันสรววคำเป็นนิลของเธอ. ข้าพเจ้ารู้สึกที่ไม่ใช่ กวงคำที่มันนัยธรรมภา จะมีโอกาส มิได้เสียที่เกี่ยว. ยิ่งพินิจพิจารณาที่นั่นก็ยังบังเกิดความประหลาดคล้าย ๆ กับช่องเนตร ของเธอทั้งสองนั้นเป็นทวารแห่ง วิญญาณ และมี อำนาจลึกลับอันปลุกแล้ว.

ท่านสหาย, ขอให้ ข้าพเจ้าได้เยี่ยมสัคนึกเถระว่า ใจของข้าพเจ้าเวลานั้นมิได้ โอนเอนไปผิดลัทธิทาง เลย — หมายถึง ความว่า ข้าพเจ้าชนะต่อ ความงาม อย่าง ยั่วชวน ของ เธอ แล้ว. ซึ่งจะทำให้ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าพิศวงทวของ นันฉินัก. อันการที่พระนาง — ผู้ — ทรง — อำนาจ ทรงเผยความงามซึ่งเธอได้ส่งวนมาเป็นเวลานานให้ประจักษ์ แก่ตาข้าพเจ้าครั้งนั้น, ถ้าหาก เธอ นึกว่า ข้าพเจ้า จะ ตก หลุม พรางของเธอง่าย ๆ แล้ว, เธอก็เป็นฝ่ายผิดถนัด.

เป็นการตรงกันข้ามโดยแท้, ความงามอันว่าปลุกพิศวงของเธอกลับเป็นเหมือนยศราชซึ่งคอยล่อหลอกให้ ข้าพเจ้านึกหว่าทกล้วยอยู่เสมอมิขาดไ้; ทุก ๆ ลมหายใจ, นึกอยู่แต่ว่าข้าพเจ้ากำลังประเชิญ หน้ายอยู่กับ หลิงงามอันปราศจากธรรมศาแห่ง โลกเรา.

เมื่อเธอเห็นว่าข้าพเจ้าตะลึงอย่างปลุกใจอย่างนั้น, จึงทริสว่า: “แอนแดน, ท่านยอมเชื่อหรือยังแล้วว่า อายุของหลิง ไม่ทำให้ความสวยงามลุดดอยลงไปเลย !”

“ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว,” ข้าพเจ้าตอบแทบไม่รู้ สึกคิดว่าตอบอะไรออกไป, “ข้าพเจ้ารู้สึก เป็นความ กรุณา อันใหญ่หลวง ที่ได้ทรงอนุญาตให้ชมพระพิศมัย อันยั่วชวน เส้นที่ของพระนาง.”

“ก็ทำไมเล่า, แอลแดน ?” เธอถามอย่างสั้น ๆ และพียงยกทูล.

“ก็ด้วยเหตุว่าเป็นธรรมชาติ ของขมขื่นที่มิใช่ใคร จะ ได้ ชมความ งาม ของ กวงเคื่อน ในกลางทว ขณะเมื่อ เป็นคืนวันเพ็ญ เป็นเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นความกรุณาอันมหันต์”

“กวงเคื่อน !” เธอทรงย้าด้วยกระแสดเสียงอันถึงวาฬเหมือนกระดิ่งเงิน, “เหตุใดท่าน จึง เปรียบ เทียบ คณด้วย กวง เคื่อน ?

พ.ศ. ๒๔

อัสตินาเทวี

แอลแลน, ท่านรู้ หรือว่า คงเกือบ น้แหละ
เป็นพระแม่เจ้าแห่งชาวอียิปต์โบราณ, ซึ่ง
ทรงพระนามว่า ไอซิส และฉันเองก็ได้เคยเกือบ
ข้องกับพระองค์มาคราวหนึ่ง. แอลแลน,
ท่านเคยได้ยิน พระ นาม ของพระองค์ มาแล้ว
ไม่ใช่หรือ ? และ, แอลแลน, ความรัก
เป็นอำนาจเหนือมนุษย์, พระผู้เป็นเจ้าได้
ประทานไว้ให้ประคับโลก, ความรักนั้นเป็น
ประตูแห่ง สวรรค์และนรก, เป็น ของ นำ
แปลกปลาด. มนุษย์ ในโลกจะหลีกเลี่ยงความ
รักได้โดยยาก."

"ข้าแต่พระนาง, แม้ ว่าข้าพเจ้าจะมีความรัก,
ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าจะชอบปลากลาย
อยู่แต่ต่าง ๆ." ข้าพเจ้าทูลตอบ, "ส่วน
หนึ่งของความรักคือ โฟนรัก, และข้าพเจ้า
จะต้องถูกเผาไหม้ ด้วยความรัก เป็นแท้."

เธอทรงพระสรวล, ตรัสว่า :
"ท่านเป็นมนุษย์ฉลาดอยู่, แอลแลน,
สัญญาใจ แผลงเม่า แล้ว น้อยคว นักรจะ กลัวแม่
พระเพลิง, แต่ถึงกระนั้นนัก, แผลงเม่าก็
ยังคงเป็นแผลงเม่า อยู่ครายเท่า ทุก วัน. น
นั้น, ฉันมองเห็นบิชของท่านใหม่เกรียมด้วย
เปลวไฟ, และมองเห็นเปลวนั้นสามห้อม.
แอลแลนเอ๋ย, พระแม่ อัครี แห่ง ความรักได้

เคยมาเยี่ยมกรายท่านแล้ว; แต่ยักนี้ก็ได้กลาย
เป็น เจ้าถ่านไป สิ้นแล้ว ค้วย. พระเพลิง
สองห้อมได้เผาหัวใจ ท่านเมื่อ ครั้ง เป็นหนุ่ม
ศคราญ. มีสตรีผู้หนึ่ง ได้เสียชีพ โดยพยายาม
ช่วยเหลือท่าน. หล่อนเป็นวีรสตรี. จริง
ไหมล่ะ, แอลแลน ? อีกก็ห้อมที่สามเล่า,
อา ! เป็นอัครีแท้, มีเปลวสีทองแดงสุกใส,
มีความร้อนแรงแรงแทน ! หล่อนชื่ออะไร ?
ฉันออกจะลืมเสียแล้ว."

ข้าพเจ้าตอบซ้ำเลื่องมืองเธออย่างเกือกใจ.
พระนาง เธอ ทรง ทราญ เรื่อง หล่อน ได้ทางใด
หนอ ? เธอจะถามถึงมะ โลโปแกส หรือฮันส์
กระมัง ? เป็นไปไม่ได้แน่. เธอไม่เคยได้พ
มนุษย์ทั้งสอง นี้โดยปราศจาก ความรู้เห็นของ
ข้าพเจ้าเลย.

แล้วพระ นางฉวีขาวก็เริ่มตรัสต่อไป, "ก็
แล้วด้วยถ้อยคำของฉันท่านแล้ว, บางทีท่าน
จะยังไม่ปลงใจเชื่อ ! แอลแลน, ท่านเป็นคน
ใจแข็งเหมือนหิน, มีแก่นคล้ายแกนธูลา,
ห้อมจะ โอนเอน มาเชื่อความ จริงอันใหม่ ของ
โลกได้ยาก. จะให้ฉันแสดงหน้าหญิงทั้ง
สามของของท่านหรือไม่เล่า ?" เธอทรง
โยกหักไป ทาง อ่าง แก้ว ซึ่ง ตั้งอยู่บนเหล็ก
สามขาที่ขุ่นในเงามืดทวิ ๆ "ถ้าท่านยอม

โกศไวทิก

ทุก

เชื่อว่าฉันสามารถถ่ายเอาทวงหน้าหญิงเหล่านี้
นี้ออกจากดวงจิตของท่านได้แล้ว, มันจะเป็น
 ผลอย่างใดบ้าง? แน่นอน, แอลแลน, บางที
 เค้าหน้าหนึ่งจะทำให้ท่านต้องแปลกใจ.

“นี่เป็นกฎธรรมชาติของโลก. ท่านเคย
 นึกบ้างไหมว่ามนุษย์เราทั้งหลายนี้ไม่ใช่ว่าจะ
 มองเห็น เป็น รูปร่าง มี เนื้อหนัง มี สัตว์ ท่านนั้น,
 ย่อมมีส่วนอีกหลายส่วน ซึ่งแยกเป็นกิ่ง ออกไป
 อีก. อ้าว! แอลแลนจะไม่เข้าใจคำพูดของ
 ฉันเสียแล้ว — ฉันว่ามนุษย์เราคนหนึ่ง มี ส่วน
 ประกอบ มาก หลาย. เห็น แต่ เนื้อหนัง,
 นัยน์ตา, จมูก, หู, ๑๒๑ แล้วจะเรียกว่า
 ว่ามนุษย์นั้นไม่ได้. ความเป็นอยู่ ของ มนุษย์
 โลกนี้มีความหมุนเวียน เป็นวงกลม อยู่เป็นนิจ.
 ส่วนประกอบเหล่านั้นจะเคลื่อนออกไปจากเส้นรอบ
 วงไม่ได้เลย. เมื่อสิ้นชีพิตักษัย, ส่วนต่าง ๆ
 อันคล้ายอากาศธาตุก็วิญญูญาณเป็นต้นจะต้อง
 มารวบรวมกันอยู่เสมอไป.”

ข้าพเจ้าสันนิษฐานแสดงว่าไม่มีความรู้เห็น
 ในเรื่องนี้เลย.

เธอควรรัสสยไปว่า, “แอลแลน, สมอง

ท่านแม้ว่าจะได้เคยพบเคยเห็นต่อความเจริญ
 รุ่งเรืองต่าง ๆ นานา ๆ มากมาแล้วก็ตาม, ก็
 ยังเทียบต่อความรู้อันสำคัญ ซ่อนอยู่มาก. ขอ
 จึงขอเถระว่ากฎธรรมชาติอันเป็น ความจริง
 โดยแท้. อย่างไรก็ตาม, หญิงสามคนนั้นจะ
 ยิงรวบรวมธาตุที่กระจัดกระจายมิได้, คือว่า
 หล่อน ยัง เวียน ไม่ ครอบ ครอบ กลม ที่ ฉันว่า.
 แอลแลน, คนที่สี่! ระวังคนที่สี่! คนที่สี่—
 ซึ่งท่านเป็นผู้รู้จักดี—จะทำให้ท่านต้องแปลก
 ใจ!”

ข้าพเจ้าฟังคำค่อย ๆ, นึกในใจว่าเธอคง
 หมายถึงตัวเธอเองเป็นหญิงคนที่ ๔. ทันที
 นั้นก็เหมือนเธออ่าน ความคิด ข้าพเจ้า ได้ จึง
 ทรงพระสรวลทักด้วยสำเนียงแหลมแล้วตรัสว่า:

“อย่าเข้าใจว่าเป็นฉันนะ. แอลแลน! ระวังความรู้สึกของท่านหน่อย. ฉันมีอำนาจ
 พลังที่จะบังคับให้ท่านคุกเข่าลงต่อหน้าฉันได้.”

“จงประทานโทษอย่าคิดทำ เช่น นั้น
 ก่อน.” ข้าพเจ้าว่า, “ขอให้ข้าพเจ้า และ
 พระนางจงมีปรกภิภาพเถิด. ข้าพเจ้ามีกิจ
 ซึ่งยังมีได้ทุกให้ทราบเลย.”

“อ้อ, เช่นนั้นหรือ?” กระแสเสียง พระนาง นั่งต้งพระทัยสะกิดข้อยู่มา ของ
เขอดีเร็ว, “ท่านทำให้ฉันนึกได้แล้ว. ว่า ข้าพเจ้าอย่างสงขลามาณ. ข้าพเจ้าเห็นถึงนั้น
อย่างไร, มีข้ออะไรจะถามฉันหรือ, ผู้ ก็เร่งพยายาม รวบรวมความ นึกเห็น และระวัง
ระวัง — ตลอด — คืน? ึ่งกล่าวแต่ความจริง ความ ยะหม่า กระวน กระวาย, ในที่สุด,
อย่าถามฉันในข้อที่ท่านไม่ได้ใจจะถาม.” กล่าวว่:

เซอร์ เอ. เอ็ม. บาร์น — คำสรรเสริญเย็นยออันเกิดจากความรัก ไม่ได้ทำให้เราภาค
ภูมิใจเลย กลยต้องเจียมตัวมากขึ้นอก.

โดย อ. ส. สุวิโยกร

นักสืบคนที่ ๒

อินสือ.

คงแท้ไต่สัน นายทองอิน นักสืบผู้มีนาม
 อโชนะไปเสีย ชาวเราพากันรู้สึก ว่าเหว่ ว่า
 จักมีผู้สามารถในการสืบค้นคดีกลลอบและจับ
 ผู้ร้ายสำคัญ อันอาจจะเกิดขึ้นได้อย่างร้าย
 แรง เช่น ในยุคก่อน ๆ หรือ อาจจะร้ายแรงยิ่ง
 กว่าที่เป็นไต่สันต่อไปอีกแล้ว แต่ตามที่กล่าว
 กันว่ากรุงศรีอยุธยาจะไม่สิ้นคนดีนั้น เป็น
 ความจริง เพราะเวลานี้ได้มีนักสืบผู้ทรง
 คุณสมบัติที่เกี่ยวกับนายทองอินยังเกิดขึ้นแล้ว
 และ บุรุษผู้ซึ่ง พระเจ้าได้ ทรง ประทาน ให้ไว้

เป็น ทายาท แห่ง โลก ของนักสืบเป็นคนที่สอง
 มิใช่คนอื่นคนไกลที่ไหนเลย คือ หมอแถม
 ซึ่งมี อาชีพ ใน ทาง เปน อายurvedic และ คิลป์
 แพทย์ ทำนองเดียวกับ หมอพลายใน ครั้ง กระ
 โนน และคงที่ทำการอยู่ข้างวัดวังวางหมื่น
 ในพระนครนั่นเอง ที่หนารามมมอ, เท้า, หมก,
 ลูกคาง, ลูกตา, หู, และ ปากคน ที่หมอแถมได้
 ทำการผ่าตัด และ ใส่ขื่อทองคงไว้เป็นแถวเพื่อ
 ให้สาธุชนเห็นความสามารถในอาชีพของ
 หมอแถมยิ่งขึ้น หมอแถมมีอายุราวกลางคน

รูปร่างสันตึกและแข็งแรง เห็นเห็นท่าทาง
กระฉับ กระเด็น ใจคอกล้าหาญ และแว่นแว่น
คุ้ยสนุกและพูดจาขบขัน นิสัยเยือกเย็นสละสลวย
ช้อยคึกคักอยู่ตลอดเวลา เมื่อมีคดีฆาตกรรม
อย่างลึกลับใด ๆ เกิดขึ้น หมอแหม่ม ก็ออก
ความเห็น และช่วยเหลืออะไร ค่อมิอะไรไปตาม
นิสัยของ ผู้ที่พยายาม จะ บำบัดทุกข์คนให้เป็น
นักสืบ และหมอแหม่มก็อบรมในทางนักสืบ
มานานาน วิถีที่อบรมก็คือ หมอแหม่มชอบ
อ่านหนังสือและดูภาพยนตร์ เรื่องนักสืบ เรื่อง
พันดาบ, เรื่องทอสมวย ทั้งแสดงให้เห็นว่า
นอกจาก หมอแหม่ม จะชอบวิชานักสืบแล้ว ยัง
ชอบวิชานักรบด้วย ซึ่ง เป็นการสมควร
อย่างยิ่ง เพราะนักสืบจำเป็นต้องมีความรู้
ในทางนักรบไว้อย่าง เช่นการพันดาบและการ
ทอสมวย เป็นต้น เพื่อป้องกันตัวในเวลาคับขัน
ทุกชั้น ๆ ก็แปลว่าหมอแหม่มได้อบรมคนในทาง
นักสืบโดยบริบูรณ์แล้ว แต่ยิ่งหาได้ยากเลย
ให้ โลก เห็นไม่ จนกระทั่งเมื่อคราวเรื่อง
อ้ายเสือไท ซึ่งได้ แสดง ความ กำเริบ กระทำ
โจรกรรม และ ฆาตกรรม อย่าง น่า หวาดเสียว
แก่ ประชาชน จน เจ้า หน้า ที่ ต้อง กระทำ การ
ปราบปรามส่งไปแล้วนั้น ได้ ออกลาชน หมอ
แหม่ม จึงได้ แสดงวิชานักสืบ ของ หมอแหม่มใน

การ สืบจับ ผู้ร้ายออกจากรายทาง ด้วย อากา
อื่น จะกระทำความพิศวงให้แก่ท่านทั้งหลาย ที่
อ่านเรื่อง ของ หมอแหม่ม ใน ครั้งกระนั้น ไม่น้อย
กว่านายทองอินซึ่งได้กระทำความพิศวงให้แก่
บรรดา ท่าน ที่ ได้ อ่านเรื่องของนายทองอินแล้ว
ในครั้งกระ โนนั่นเลย แต่อ้ายเสือไท ที่ ได้
กล่าวข้างต้นนั้น หาใช่กั๊กชะยุรมาที่หมอแหม่ม
ได้ต่อสู้ด้วยไม่ เพราะเจ้าหน้า ที่ ได้ปราบ
ปรามจนเจ็บบายไปก่อนแล้ว ผู้ร้ายที่หมอ
แหม่ม ต้องผจญด้วยนั้น รายกาบยิ่งกว่าอ้ายเสือไท
หลายเท่า เรื่องของอ้ายเสือไท เป็นแต่เพียง
มูลที่กระทำให้ หมอแหม่มต้องแสดงอิทธิพลใน
วิชานักสืบของหมอแหม่ม ดังได้บรรยายมาแล้ว
เท่านั้น กล่าวคือ ในยุคที่ข่าวแห่งความ
กำเริบของอ้ายเสือไท และข่าวแห่งการปราบ
ปรามอ้ายเสือไท ของเจ้าหน้า ที่กำลังแพร่หลาย
ในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ นั้น หมอแหม่มได้อ่าน
ทุกวัน แล้วและออกความเห็นในการที่ควร
จะปราบปรามอ้ายเสือไท อย่างไร จึงจะรายคาย
ให้บรรดาผู้ที่มาหาหมอแหม่มทั้งคนไข้ที่มาขอชวยด้วย
นั้นฟังโดยพิศการและแยบคาย อย่างที่ผู้ที่มา
ขอความแนะนำในการรักษาโรค ของตน กลับ
ได้ รับความแนะนำในการจับอ้ายเสือไทไป ก็
อย่างไร ก็ดี ในการที่หมอแหม่มได้ฝึกฝน

ดินสอ

ตุล

ในทางวิชานักสืบโดยเคร่งครัดก็กล่าวแล้ว
นั้น ก็มีได้เสียหลาย เพราะในโอกาสหนึ่ง
หม่อมแจ่มได้ รับเกียรติยศ กระทำ หน้าที่ นักสืบ
จับผู้ร้ายสำคัญ ด้วยความกตัญญูและแหลม
และด้วยอาการอันกล้าหาญ และนำหาวกเสีย
โดยการเชื่อเชื่องและข้อร้องของเจ้าหน้าที่ สม
กับความประสงค์ของหม่อมแจ่ม ที่ได้ ชวนช่วย
ศึกษาในงานนี้ไว้ด้วยวิวิภาพและโดยจำเนียร
กาล เหตุ ที่ ประพฤติการของ หม่อมแจ่มใน
เรื่องนี้ จะ ได้ เผยแผ่ จนถึง ได้ นำ มาสู่ ความรู้
ของท่านทั้งปวงครั้งนี้ ก็โดยหม่อมแจ่มเล่าให้
ข้าพเจ้าฟัง ข้าพเจ้าเห็นเป็นเรื่องประหลาด
ที่ปะติดปะต่อกันได้ดังเพียงนี้ จึงขอให้หม่อ
แจ่มเขียนลง เป็นลายลักษณ์อักษรโดย พิศการ
ในทำนองคำให้การ มีดังนี้ข้าพเจ้าจะจำเรื่อง
ไม่ได้ละเอียด ทั้งนี้ ก็โดยข้าพเจ้าจะขอตอน
ลงเล่าในไทยเขมมอีกต่อหนึ่ง เพื่อให้ท่านที่
ไม่คุ้นเคยกับหม่อมแจ่ม และไม่ได้ฟังหม่อมแจ่ม
เล่าเรื่อง ประหลาดนี้ ได้มีโอกาส ฟัง ข้าพเจ้า
เล่าแทนอีกครั้ง แล้วและจะเห็นประหลาด
เช่นข้าพเจ้าเห็น หรือจะเห็นเป็นอย่างอื่น ๆ
ก็สุดแต่ความเห็นของท่านเหล่านั้น เมื่อได้
รับความยินยอมจากหม่อมแจ่มแล้ว ข้าพเจ้า
เลยขอ อนุญาต แก่ ไข ถ้อยคำสำนวนของหม่อ

แจ่มบ้างเล็กน้อย เพื่อให้เหมาะจะเขียนขึ้น
ส่วนเนื้อเรื่อง คงเป็นไปตามเรื่องของหม่อมแจ่ม
ทุกประการ ถึงข้าพเจ้าจะบรรยายต่อไป
กลาง วัน วัน หนึ่ง ใน ราว ปลาย เดือน
ธันวาคม ที่แล้วมา หม่อมแจ่มนอนอยู่บนเก้าอี้
หวายยาวในห้องหน้าบ้าน อ่านหนังสือพิมพ์
เรื่องอ้ายเสือโต ทำการอาละวาดอยู่ทางจังหวัด
นครนายก และเจ้าหน้าที่ประจำท้องที่สืบจับ
ไม่ได้ เพราะอ้ายเสือโต มี พรรคพวกมาก
เป็นการยาก ที่ จะสืบหาเกาะแส ว่า อ้ายผู้ร้าย
คนนี้จะพัก อาศัย อยู่ ณ ที่ไหน โดย มั่น ม
ลูกสมุนมาก ประกอบกับราษฎรทุกแห่งทุกหน
และคอยส่งข่าวอยู่เสมอ เมื่อทราบข่าวว่าเจ้า
หน้าก มา คอย สืบจับ หัวหน้า ของมัน ทาง
ราชการจึงร้องขอเข้ามาถึงกรุงเทพฯ ให้ส่ง
นักสืบชำนาญไปทำการสืบจับโดยวิธีลี้ลับ ลูก
สมุน ของมัน จะ ได้ ไม่มีโอกาสทราบค่าเงื่อน
ที่ จะบอก หัวหน้า ของมันได้ และหม่อมแจ่ม
ว่าฟังอยู่ในใจว่า งานอันมีสภาพเช่นเจ้าหน้าที่
ทางจังหวัดนครนายกร้องขอมานี้ ไม่เป็นสิ่งที่
เกินความสามารถของหม่อมแจ่มเลย หม่อมแจ่ม
นึกใคร่จะอาสาราชการ กระทำการสืบจับ อ้าย
เสือโต เพื่อปรกตีสู่ของประชาชน เพื่อ
ประโยชน์ แห่ง ประเทศ และเพื่อชื่อเสียงของ

พ.ศ. ๒๔๗

นักสืบคนที่ ๒

หมอแจ่มด้วย เพราะหมอแจ่มได้อบรมคน
ในทางนักสืบมานานแล้ว ในทันใดที่
หมอแจ่มกำลังรำพึงเรื่อง อ้ายเสือโทอยู่นั้น
หมอแจ่มเห็นนักการสวมเครื่องแบบคนหนึ่ง
เดินตรงเข้ามาทำวันทียกคิ้ว แล้วถามว่า
“ท่าน คือท่าน หมอแจ่ม ใช่ไหมครับ?”
หมอแจ่มเหลียวตาขึ้นคนนอกแฉ่งตาด้วยความ
ประหลาดใจ แล้วตอบว่า “ใช่, ขะระอะไร
หรือ?” แทนที่จะตอบคำถามของหมอแจ่ม
นักการคนนั้น คิ้วหนึ่งส้อมของใหญ่จากกระ
เขี้ยวหนึ่งออกส่งให้ แล้วทำวันทียกคิ้วอีก
ครั้งหนึ่ง และกลับหลังหันออกจากบ้านไป
ทันที มีพักให้หมอแจ่มตามข้อยุทธาใด ๆ อีก
หมอแจ่มพิจารณาพิเคราะห์ของจดหมายนั้น เห็นเป็น
จดหมายราชการ และเจ้าหน้าที่ของหมอแจ่ม
โดยเฉพาะ ด้วยความพิศวงถึงกับความ
กระวนกระวายอยากทราบเรื่อง หมอแจ่ม
รีบฉีกซองจดหมาย ออกอ่าน ด้วยมืออันสั่นเทา
ในจดหมายมีข้อความพิศดารถึงต่อไปนี้

ลานตากฟ้า

วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๗

แจ้งราชการมายัง หมอแจ่ม

ด้วยได้รับโยบอกจากผู้ว่าราชการจังหวัด
จันทร์นคร ว่า ได้เกิดมีโจรสลัดขึ้นทาง

จังหวัดนั้น พวกหนึ่ง หัวหน้านามตามที่
พวกมันเรียกกันว่า “อ้ายเสือสมิง” ซึ่ง
เป็นผู้มีความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ อย่างดี และ
มีลูกสมิงร่วมใจ ซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองนับด้วย
จำนวนสิบ ๆ ล้วนแต่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
และกลัวเกรงนับถืออยู่ในบังคับบัญชาหัวหน้า
ของมัน อย่างเฉียบขาด การโจรกรรม
ของมันก็มีได้ทำอย่างค่น ๆ ทุงพวกปล้น
ธรรมดา มันกระทำโดยคำนึงถึงโดยบาย
ด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง จึงระวังรอบไม่ไว้ แต่
หากถึงคราวจะต่อสู้ ก็ต่อสู้โดยทำนองรอบ อัน
ต้องคามยทวิวิ มันกระทำตามกฎหมายด้วย
อาการเลือกเป็น และนำพวกเสี่ยวร่วมใจ
ความว่า อ้ายเสือสมิงนั้นเป็นผู้ร้ายชั้นสูง เจ้า
หน้าที่ทางจังหวัดจันทร์นคร มีความเห็นว่า
ลึกลับ และค้นหาที่พำนักอาศัยของผู้ร้ายรายนั้น
อย่างจริงจังผู้ร้ายสามัญไม่เก็บ จึงต้องให้ผู้ที่
มีไหวพริบ และสามารถในทางสืบ ออกทำการ
จับกุมโดยวิธีลับจึงจะเป็นผลสำเร็จได้ ผู้ที่
มีคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว ทางจังหวัดจันทร์
นคร หามไม่ จึงมีโยบอกลงมาแจ้งกองสืบ
ลานตากฟ้าให้ช่วยเหลือ ในเวลานี้เจ้า
หน้าที่ผู้สามารถแห่งกองสืบลานตากฟ้า
เช่น ขุนปรายริบประลัย ก็ได้ไปทำการปราย

ปราชัยเสียที เสียทางจังหวัดนครนายกแล้ว
จะเรียก กลับก็ เห็น ว่า ราชการ ยัง ติดพัน อยู่
ครั้น จะ ให้ ผู้อื่น ไปทำการ ในเรื่อง อ้ายเสียตมึง
นี้ ก็ รู้สึก ว่า จะ ได้ ผล ก็ เท่า ท่าน หมอ ไม่ได้
เพราะ ได้ คำวิหุก โดย รอบ คอบ แล้ว ว่า ถ้า
ท่าน หมอ จะ ยิน คือ สา ราชการ ใน ครั้น แล้ว
การ จะ ได้ ผล ก็ โดย เหตุ ที่ ไป

๑. ในสมัยนี้ จักได้ว่าท่านหมอ เป็นอะไร
ที่กระตือรือร้น ในการสับ ถ้าความรู้ของกองสับ
ลานตากฟ้าตามที่ถูกถาม ไม่ผิด

๒. หาก ท่าน หมอ จะ มี คุณ สมบัติ ตาม
ความใน ข้อ ๑ แล้วโดยบริบูรณ์ ก็ยังหา
ใครรู้จัก ไม่ เพราะท่านหมอยังไม่ได้แสดง
คุณสมบัติ เช่นที่วานนี้ให้ โลกเห็น จึงเป็น
การสควกแก่ ท่านหมอ ที่กระทำการ เรืองน
ไถ่เจยยตมึง

๓. ความเป็นทั้งศิโยแพทยและอัยยแพทย
ของท่านหมอนั้น จะช่วยให้ท่านหมอเที่ยวไป
ในที่ต่างๆ ที่ต้องการไปในเรือนนี้ ไท่ โดยสควก
อาศัย เหตุ ๑ ประการนี้ ทาง ราชการ
แห่งกองสับลานตากฟ้า จึงขอให้ท่านหมอช่วย
ราชการในเรื่องนี้ เพื่อ เช่น เกียรติยศ แก่
ท่านหมอ และเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง
ที่จะได้ปรากฏในประวัติเป็นตัวอย่างอันดีงาม

แก่ผู้ที่จะได้พบเห็นต่อไปในภายภาคหน้า และ
จะได้ รับความดีความชอบในราชการด้วย

แม้ท่านหมอยินที่จะอาสาราชการในเรื่อง
นี้แล้ว ไม่ต้องไปหาข้าพเจ้าให้เป็นการเปลือง
เวลาอีก ให้ รีบออกเดินทางไปยังจังหวัดนคร
นคร โดยรถไฟ สายเหนือ ขบวนแรก เวลา ๘.๐๐

ก.ท. ครก ใน วัน พุธ นี้ แล้วลง ที่ สถานี
บึงแย่ง ซึ่งจะเป็นเวลาบ่ายคำพอก จันทน
จะมีผู้ มา คอยรับ เพื่อพาไป พย ผู้ว่าราชการ
จังหวัด ซึ่งจะเป็นผู้บรรยายเหตุการณ์ในเรื่อง
นี้ให้ฟังโดยละเอียด แล้วให้ท่านหมอรวยเริ่ม
ดำเนินการต่อไป ตามแต่ท่านหมอจะเห็นว่า
เป็นประโยชน์ ได้มอหนึ่งสื่อแสดงหน้าที่
ของท่านหมอ มาให้ ๑ สมัย เพื่อสควกใน
การเดินทอง และติดต่อกับเจ้าหน้าที่ ก็ออก
๑ สมัย ถึงผู้ว่าราชการจังหวัด จันทน นคร เพื่อ
แนะนำให้รู้จักกับท่านหมอ

ในที่สควกขอช้อกรังว่า แม้ท่านหมอ
เต็มใจ จะช่วย ราชการ ครั้น แล้ว ให้ วย
ปฏิบัติการตาม ที่ ได้ ชี้แจง มา แล้ว ทันท

ขอได้ รับ ความนับถือ

พระอำนาจการสืบรหัสคดี
ผู้บังคับการกองสับลานตากฟ้า
เมื่อ หมอแจ่ม ได้ วย จกหมวย ทวย ความ

ตลอดแล้ว หมอแหม่ แล่น จะยืนที่ จะได้อะไร
ประกอบกิจ ซึ่ง หมอแหม่ตั้งอยู่นานแล้วนั้น สม
ประสงค์ นับแต่เวลาที่ หมอแหม่ได้ รับจด
หมายนั้นมา หมอแหม่ไม่ได้อยู่สุขสบาย ต้อง
จักแจ้งข่าวของสำหรับเดินทาง แต่ข่าวของ
ที่ต้องจกนั้น ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่า กระเช้า
ใบเยื่อเรือใบหนึ่ง เอายาขนานนั้นบรรจุ เอา
ขนานนั้นออก แล้วกลับเอาขนานนั้นออก และ
เอาขนานนั้นบรรจุ และอะไรต่อมิอะไรจะ
อยู่ก็กระเช้ายานั้น จน คำ พอรับประทาน
อาหารคำแล้ว ก็เริ่มคิดแผนสงครามสำหรับจะ
ประจัญบานกับอัยยเสด็จมิ่ง จนเลยหทัยตลอดรุ่ง
พอหว่านเสี้ยนนาฬิกาตี ถ้าถึง จะสิ้น ถึงว่าพลัง
หมอแหม่ก็สั่นทุกใจในกระ โศกออกจากเตียง
โครมใหญ่ โดยเข้าใจว่าสาหัสแล้ว ครั้น
มองนาฬิกาเห็นว่าพอง ๘ ก. ท. ก็ค่อยเอาใ
วรับยานั้นรับประทานอาหาร แล้วก็แต่งตัวอย่าง
เรียบร้อย การแต่งตัวคราวนี้ หมอแหม่เห็นว่า
จะต้องแต่งให้สม ด้วยสภาพแห่ง หนาท และ
สะดวกในการเดินทาง ก็เหมาะแก่การกราก
กรำ ทางเพิกถอนหนาทด้วย จึงนั่งทางลง
ขีมาสู่กักระหลาตส์ไทด์ สวมรองเท้าบูตสีแดง
พันแข้ง ด้วยผ้า สักกะหลาตส์ กาก แกรมเขียว
เพื่อให้ ต้อง ด้วยแพ้นใน ทาง ส. สวมเสื้อ

สักกะหลาตส์ แะคอ ส. เกี่ยว กับทางลงเพื่อให้
รับกัน ส่วน ผ้าพัน คอ หมอแหม่ได้ ใช้ผ้า
ขาวมายึดแทนผ้าขนสัตว์ จะเพื่อให้อะไร
ไม่ทราบ ดึกแล้วแต่กระ จดสีน้ำเงินโต สัก
เท่าฝ่ากระบังบายหรี สเทคเอกสเปร์ส กรอบ
ทำด้วย กระ แต่ตามความเข้าใจของหมอแหม่
สวม หมวก กระ โล่ อย่าง หนา ทรง สูง ใหญ่ ยัก
กว้าง กุญแจจะคลุมตัวหมอแหม่มิกหลาย
เข้าไปในหมวกหมก มีข้อขาหัวกระเข้าเดิน
ทาง ซึ่งภายในบรรจุด้วยยาโรดต่าง ๆ
แทนเครื่องเดินทาง มีข้อ ขา ถัดไม่กระพ
ขัดข้องเสียเงิน แต่เห็นจะไม่เคยขัดทั้งที่
กุญแจดูดี ขนาดพอควรแก่การ ที่ จะใช้ ตี
หน้าแวง วิ้ว ตัวอ่อน ๆ ให้คนจำเข้าได้ และ
โต รัด แะ ยืน เสือคลุมกันหนาว ด้วยอกเสื้อ
หนึ่ง ปากคาบกลิ้งยี่ห้อ คินฮิลล์ อย่างดี
แต่ยาที่สับ ใช้ยา โกรกราก ซึ่งกระทำให้
มีความเป็นนักสืบเพิ่มขึ้น อีกหลาย เปอร์เซ็นต์
เมื่อเรียบร้อยแล้ว ก็เดินออกจากบ้านด้วยอาการ
อันจะชวน ผู้ที่ใดเห็นให้เลื่อมใส ว่า เป็นนักสืบ
ผู้ศักดิ์สิทธิ์ มาขึ้นรถยนต์ ที่เรียกมากับอยู่
พลางออกคำสั่งสั้น ๆ และเฉิบขาตามนักสืบ
ของ นักสืบ ว่า “สถาน วรไฟ สายเหนือ”
แล้วชัก นาฬิกาพก เรือนนกเกอล์ ตราร สมือ แท้

ดินสอ

๗๘ ฤๅ

เกินครึ่งเซ็นต์ ไซ้มา ๒๐ ปีแล้วไม่เคยแก้ไข ออก
มาก เห็นยังอีก ไม่เกินห้าปีจะ ๗ ก. ท. อัน
เป็นเวลาทำรถไฟขบวนแรกจะออก หมอแจ่ม
ตกใจกลัวจะพลาดรถไฟ จึงออกคำสั่งครั้ง
ที่ ๒ แก่ คนขับ รถยนต์ ด้วยเสียง ห้าว ๆ ว่า
“เร่งให้เร็วขึ้นอีก” รถยนต์ก็พาหมอแจ่ม
แล่นไปเรื่อย ๆ ไปประจวบทะเล ภายในเวลาไม่กี่
นาทีก็ถึงสถานรถไฟสายเหนือ จึงรีบลงจาก
รถยนต์ คว้าเงินใน กระเป๋าเสื้อส่งให้
คนขับรถถามมือหนึ่ง โดยมีคนขับ ด้วยอาการอัน
เร่งร้อน แต่ถามมือของหมอแจ่มคงจะยอม
มาก เพราะถึงแม้จะ ได้ ให้เงินค่ารถยนต์
แก่คนขับรถยนต์ก็ตามมือหนึ่งเต็ม ๆ ก็ยังได้ ยืน
เสียงคนขับรถยนต์ วิ่งตามมาร้องอุทธรณ์ด้วย
เสียงอันละห้อย ว่ายังไม่ครบ ซึ่งทำให้หมอ
แจ่มต้องหยุดคว้าเงินเติมให้ อีก ที่แรกที่
หมอแจ่มจะไปก็คือห้องชายตัว เมื่อหมอแจ่ม
ได้ ครอบครองเงินอย่างวังว้าง หอยหัวของคุ้ยคุตเย
ไปจนถึงแล้วก็เห็นห้องชายตัวยังมีอยู่ และ
ถามไถ่ความว้างไม่ขาด เพราะออกหัวโม
เศษ ๆ รถ จึงจะออก เหตุนี้ ทำให้หมอแจ่ม
ประหลาดใจว่า ทำไมนาฬิกาอันเคยวางใจ
ในเรื่องความเที่ยง จึงเหลวไหลไปเช่นนั้น จึง
คว้า ออกมาก อีกที ก็ ทราบได้ กระจ่างแน่นอน ว่า

เป็น ความผิด ของ หมอแจ่ม ที่ ศาล ศาลานา
นาฬิกาผิดไป หัวโมเศษ ๆ ทำให้ ความผิด
ของนาฬิกาไม่ ตกลงหมอแจ่มต้องนั่งคอยรถ
ด้วยท่าทาง อันแสดงว่า เป็นนักสยวิเศษอยู่นาน
ถ้าจะผลึกเศษนาฬิกาออกเสีย เพื่อมิให้ยุ่งยากแก่
การ คำนวณ ก็ จะนับได้ ทั้งหัวโม เศษวิเศษ
รถไฟจึงได้ ออก

หมอแจ่ม นั่งหลับคร้งนครนึ่ง อยู่ใน รถไฟ
ชั้นที่ ๓ ไปตลอดวัน และทุก ๆ คราวที่ได้ ยืน
รถไฟปล่อยหัวคิวเป็นอาตมิให้ทราบ ว่า ถึงสถาน
หนึ่ง ๆ และหยุดให้คนโดยสารขึ้นลงนั้น
หมอแจ่ม ต้อง ดิน จากการ นั่ง หลับนึก ชะ โงก
หน้าออกมาดูบ้าง ช้อสถานทุกคราว ว่าจะเป็น
สถานต้องแวะ ไซ้หรือไม่ เพราะหมอแจ่ม
ไม่เคย มา ถึงหัวคิว จันทนคร ไม่ ทราบว่า
สถานต้องแวะอยู่ที่ไหน และ ใกล้เคียงกับอะไร
สิ่งท่ทราบ ก็ มีแต่เพียงว่า จะถึงสถานใดในเวลา
ช้าค่า ตามที่ปรากฏในจดหมายของกองสย
ลานตากฟ้า แต่ ความรู้ ของ หมอแจ่ม ใน
เรื่องนี้ เท่าที่กล่าวแล้วนั้น หาอาจที่จะห้าม
ไม่ให้หมอแจ่ม โผล่หน้าออกไป คุ้ยช้อสถาน
ทุก ๆ สถาน ที่รถไฟหยุดได้ ไม่ อย่างไร ก็
พอถึงเวลาช้าค่า รถไฟก็ถึงสถานต้องแวะ
ตรงเข่ง หมอแจ่มรีบลงขึ้นหยิบกระเป๋าเดิน

พ.ศ. ๒๔

นักสืบคนที่ ๒

ทางไม้เท้าเสื่อหวาย หอมรุ่งรังจากรถไฟไป
 ยืนแกล้งเหลียวซ้ายแลขวา หากคนที่มารออยู่
 ที่สถานศาลาสถานข้างแย่ง อันเป็นสถานที่ใหญ่
 ที่สุดในจังหวัดกันทรนคร หอมแจ่มคิดว่า
 กระเลื่อกระล่า แต่ถึงยังไม่ถึงทำของนักสืบผู้
 สามารถอยู่ครึ่งหนึ่ง ก็มีคนแกล้งตัวแสดงซิก
 ว่าเป็นผู้ใหญ่นั่น คือ นุ่งผ้าสีน้ำเงิน สวม
 เสื้อยันต์สีกาก ที่หน้าอกเสื้อเห็นอักษรเข้า
 ย่นข้างซ้ายคือราชสีห์เงิน สวมหมวกกันแดด
 แขนงราชการ ทำด้วยโยลาน เกินแหวกคน
 เข้ามาด้วยอาการร้อนรน ดูเหมือนอยากจะพบ
 ใครสักคนหนึ่ง ที่สำคัญ ที่มาโดยรถไฟ
 เทยวัน แกล้งทำหน้าตาคนตกใจ คล้ายกับว่าแกล
 ไล่มากลางเวลาที่รถมาถึงสถานไปสักสามวัน
 พอเหลือยเห็น หอมแจ่มเดินรุ่มร่าม อยู่ที่สถาน
 ศาลาก็มีอาการโล่งใจเหมือนกันว่าได้พบคน
 ที่ต้องการจะพบนั้นแล้ว รีบถอยหมวกออกแต่
 โกล่ เกินตรงเข้ามาหาด้วยอาการนอนน้อม
 และขมขื่น คล้ายกับได้ทราบบว่าหอมแจ่มเป็น
 นักสืบผู้คุ้นเคยกันมาแล้ว ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๓๐
 ทั้งนั้น คงเป็นเพราะความมีลักษณะเป็นนักสืบของ
 หอมแจ่ม ตั้งแต่ครั้งระจกียกลดปล่อยมานานเอง
 จึงทำให้ผู้ที่ได้เห็นทุกคน จะเป็นเด็กทารกขวย
 หรือผู้ใหญ่ก็กลัวก็ตาม ทราบให้ทันทีว่า

เป็นนักสืบ ครั้นมาถึงก็โค้งตัวลงคำนับ
 หอมแจ่ม ด้วยความเคารพอย่างสูง จนครั้ง
 วนชะมำ แล้วรับเอามือทั้งสองยื่นเข้าไว้
 ข้างละมือ เทียบคนมอญสอง และแนบติดกัน
 แน่นทก ๆ นู โดยผู้คำนับคิดว่าเป็นการ
 คำนับ ที่ต้องควยเขยให้มอญอย่างเขย แล้ว
 ค่อย ๆ แหงนหน้าขึ้นกล่าว วาจาโดยทำหน้า
 ราชการจก กล่าวคือ ทำหน้าขมมตาถลึง
 ขมขมวอก เพื่อให้เห็นว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเรื่อง
 ซะเรียมมาก พร้อมกับค่อย ๆ ยกตัวขึ้นจาก
 ท่าโค้งเป็นท่ายืนตรงแน่วว่า “อ้า—ผมว่า—
 ท่านท้าว คล้อว่า—ท่านหอมแจ่มนักสืบใหญ่ที่
 มาจากกลองเทย ไม่ช่วยหลือคล้อย?”
 “ที่—ใช่, ก็แกล้งเป็นใครเล่า” หอมแจ่ม
 รัย แล้วยืนดามด้วยเสียงหวาน ๆ
 “อ้อ, ลับปลาทานผมคือพลใหญ่ทั้งคล้อย”
 ผู้ใหญ่นั่นจึงรัยคอบ และเมื่อทราบบว่าผู้ทักตน
 พกด้วยเป็นหอมแจ่ม นักสืบตัวลือ แน่แล้ว ก็จึง
 ทำหน้าราชการจกขึ้น กล่าวคือ ทำหน้าที่
 ขมขมอยู่แล้วให้ขมขมยิ่งขึ้น ทำตาถลึงอยู่แล้ว
 ให้ถลึงยิ่งขึ้น และทำคิ้วขมขมอยู่แล้วให้
 ขมขมยิ่งขึ้นเท่า ๆ กัน พร้อมกับพกด้วยท่าทาง
 ให้เห็นจริงยิ่งขึ้นว่า “คล้อย—ผมด้วยลึบ
 ขาญชา ท่านจ้าวเมือง ให้มากค้อยลือสอง ท่านท้าว

และนำไปที่วอนทันจำเมือง ผมได้เอาก้อน
เทียบโคก มา คอย แล้ว เชิญทันท้าวทางน
น — น — คลอทางน”

“อ้อ, ขอบใจ” หมอแหม่ม คอย สั้น ๆ
ด้วยเสียงเฉียบขาดตามเคย และพิจารณา
รูปร่างหน้าตาของผู้ใหญ่บ้านตั้ง ตั้งแต่เห็นผม
ตลอดจนนิ้วเท้าตามนิสัยของนักสืบ ผู้ใหญ่
บ้าน ตั้ง ก็ คง จะ ยิน ก็ ให้ หมอแหม่มพิจารณา
เพราะพอเห็นหมอแหม่มพิจารณาตน ก็ ยิน ตั้ง ด้วย
อาการ คุ้นเคย ภาพ จินตภาพ คง ทหาร ยืนยาม
ทำหน้าที่ราชการก็ ยืนจน กว่าที่ ทำ อยู่ แล้ว
ตามนิสัย ของ ผู้ ที่ ซื่อสัตย์ และ นบถ ผู้ ที่มี
ฐานะ สูง กว่า ทั้ง คิด ว่า การ ที่ หมอแหม่ม
กระทำเช่นนั้น คงจะ โดยธรรมเนียมแห่งหน้าที่
ราชการของนักสืบ เมื่อหมอแหม่มพิจารณา
รูปพรรณ ผู้ใหญ่ ตั้ง ที่แล้ว รู้สึกพอใจในผู้
ใหญ่บ้านตั้ง เป็นอันมาก เพราะความทรา
ของหมอแหม่มบอกว่า ผู้ใหญ่บ้านตั้งเป็นคน
ซื่อสัตย์กล้าหาญ มีความรู้พอตัว โดยมีมือ
เท้าใหญ่มาก จึงเป็น คงจะไปทักเฝ้าของผู้
ใหญ่บ้านตั้ง หมอแหม่ม กระทำหน้าที่ ผู้
ผู้ใหญ่บ้านตั้ง กระทำหน้าที่ คนขับ พอลง
หน้าจวนเจ้าเมืองก็ลงจากเกวียน ผู้ใหญ่บ้าน
ตั้ง อาสาชวนตัวมารถต่าง ๆ ของหมอแหม่ม มี

กระเช้าเดินทางเป็นอาทิ โดยแยกข้างหัวข้าง
ท้ายรถไว้ข้าง เกินนำหน้าไปยังห้องพักที่
จักเตรียมไว้ หมอแหม่มเดินทางไปโดยวาง
ท่าอย่างนักสืบผู้สามารถและสุขุม เช่นก้าว
ช้า ๆ และมีอาการศรัทธา โยกลงไปข้างหน้าหงิก ๆ
พอลงห้องพักก็พบผู้ว่าราชการจังหวัดรัตน
นคร มา คอยรับ ยืนที่นั่นแล้ว และยื่นมือให้
หมอแหม่ม ๆ จับมือเขย่าสองสามที ด้วยอาการ
อันเป็นสง่า ซึ่งทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัด
นักครั้นคร้ามและเกรงใจไม่น้อย

เมื่อพอสักครู่หมอยกแนะนำงานเป็นที่รู้จัก
และ ได้ถามทุกข์สุข ซึ่งกัน และกัน ตาม ธรรมเนียม
ตลอดจนการรับรองเลี้ยงดู ได้ ถึง ที่สุด
ลงโดยเรียบร้อยแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดก็
เริ่มเล่าเรื่องอ้ายเสียดสีง โดย คำขอของ หมอ
แหม่ม ว่า

“อ้ายเสียดสีง ผู้นี้ เป็นมนุษย์ที่สามารถ
ที่สุด คนหนึ่ง คุณ สมรรถ พรวกพวก อันสืบ
เนื่อง มา จากชาวป่าโบราณ ที่ได้เคยเจริญมา
แล้ว ครั้งหนึ่ง และ ครั้งนั้น อยู่ใน ท่ามกลาง
หุบเขา ‘คอยจะกวดเล็ก’ ซึ่งเป็นพิภพเขากัน
ชายเขตแดน ระหว่าง จังหวัด นคร และ แคว้น
เขียงแฉม อันเป็นประเทศราชทางภาคเหนือ
ล่งทางที่จะไปยังภูเขานี้กันคานและลำยากมาก

พ.ศ. ๒๔

นักสืบคนที่ ๒๐

ต้องขึ้น เขา ลง ห้วย ไป หลายวัน หลายคืน จาก
อำเภอ กงซำงซำม ซึ่งอยู่ติดต่อกับเขตต์เขา
คอบจะกวคเล็ก จังจะถึงที่โล่งเตียน ซึ่งเข
ทราย และว่างเปล่า แลสก็สายคาทจะเลทราย
ในแอฟริกา ผิดกันแต่ไม่มีทราย มีแต่ดิน
แข็ง ต้นไม้ ชน ไม่ไผ่ จึงไม่มีร่มไม้ไผ่
จะอาศัย แดกก็ร้อนสาหัส การเดินทางต้อง
อาศัยเวลากลางคืน และเดินไปหลายคืนจึง
จะหมดที่โล่งเตียนนี้ และเข้าเขตต์เขาคอบ
จะกวคเล็ก การเดินทางที่วันหมายความว่า
ต้องขี้นมา ถ้าเดินทั่วกันเวลาช้าไปอีกหลาย
เท่า และมีกระโถ รัย อันตราย จากสัตว์ป่า
เช่น กวางกะทิง และละมั่งกะทิงเป็นต้น ก่อน
ถึงเขาคอบจะกวคเล็ก ” เมื่อผู้ว่าราชการ
จังหวัดเล่ามาได้แค่นี้ ก็หยุดถอนใจใหญ่คล้าย
กับว่ามีความหนักใจ ในการที่จะจับผู้ร้ายรายนี้
ให้สำเร็จ ส่วนหม่อมแหม่นทำปากบิ คาว่า “ไม่
พบอะไร คล้ายกับว่ากำลังตรึกตรองอะไร
อย่างลึกซึ้ง แล้วผู้ว่าราชการจังหวัดก็เล่า
ต่อไปว่า

“แต่ ทนทาง ที่ จะ ตรงเข้าไปสู่ที่ ที่ผู้ร้าย
อยู่ใน หุบเขา คอบ จะกวคเล็ก นั้น ตาม
พงศาวดาร แห่งการปกครอง ของจังหวัดจันท
นคร ไม่เคยปรากฏว่า ได้ มี ผู้ใดผู้หนึ่ง เข้าไป

ภายในหุบเขานี้ จึงไม่มีใครทราบว่าจะเข้า
ไปได้ อย่างไร ทางใดและแคไหน จึงจะถึงที่
ที่ต้องการ เพราะเข่นถ้ำและคหาวลัดซึ่ง
คดเคี้ยวยิ่งกว่าเขาวงกต เหลือที่จะกำหนด
จดจำ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดยังอาจค้นตรึงเข้าไป
ก็ต้องหลงทาง และอดอาหารตาย ” พอผู้ว่า
ราชการจังหวัดพูดถึงตอนนั้นก็ถลันถอนใจใหญ่
ถึงขีดขาวยิ่งกว่าคราวก่อน และทิ้งมือทิ้งเท้า
คล้ายกับจะคิดว่า การไปจับ อ้ายเสือสมิง คงจะ
หมดหวัง แต่หม่อมแหม่นนั่งขมิ้มวางอารมณ์
เรื่อยเหมือนกันว่า นักอะไร ที่ สำคัญได้ อย่าง
หนึ่งแล้ว อย่างไรก็ดี ผู้ว่าราชการจังหวัด
ได้พยายามตั้งสติอารมณ์เล่าต่อไปว่า “ส่วน
พวก ผู้ร้าย ทุกคน ชำนาญ ลู่ ทาง ทุกซอก ทุก
ตรอก ในบริเวณเขาคอบจะกวคเล็ก และที่
ตรงไหน สำคัญ ก็ วางกองถักถักนัวไว้แข็งแรง
การที่ จะพากัน มา ทำโจรกรรมยัง ชายเขตต์
แดนจังหวัดจันทนครก็สัทกกาย เพราะต่าง
ชำนาญทางทุกคน และยังมีสัตว์อันมี
กำลังประหลาดใช้เป็นพาหนะครบบัวกัน คือ
ทางขี้แฉะเขาคอบจะกวคเล็ก มีสัตว์ชนิด
หนึ่งรูปร่างคล้ายงู แต่สูงใหญ่สี่เท่า คอยาว
มาก สามารถและเลื้อยขึ้นยอดตาลสูง ๆ ได้
โดยสะดวก มี กำลัง ทนแดด ทนฝน วิ่งเร็ว

ดินสอ

ตุล

ยื่นขายภูเขา และลงห้วยเหว ได้คล้องแคล้ว กุ
แมวได้หลังคา พวกผู้ร้ายจับสัตว์ชนิดนั้นมา
เลี้ยงจนเชื่อง และหัดให้มันคอยลงมารับคน
ที่จะขี่ พอคนออกคอ มันก็ชูคอขึ้น คนกรบก
ลงมานับยั้งหลัง และการเดินทางจากที่สำนัก
ของมัน มาถึงจังหวัดกันทรนครได้ ในราวสอง
สามชั่วโมงเท่านั้น โดยอาศัยสัตว์ที่กล่าว
แล้วเป็นพาหนะ และเมื่อสัปดาห์ก่อนก็ได้
กระทำโรครวมแก่พ่อค้าคนที่ขายปลาสลิด
ห่างจาก ที่ว่าการอำเภอ ประมาณหนึ่งทางไกล
สักแปดวาได้ แยกเอาขึ้นไปได้ คิดเป็นราคา
หลายบาท วิธีโรครวมได้กระทำอย่างสนิ
สนม คือ เมื่อพวกผู้ร้ายสืบได้ความว่า
พ่อค้านั้น จะทำการ สิ้นวัน ราคา หลาย บาทไป
ทางแคว้นเชียงแรม มีความประสงค์จะจำ
ก่วยนหลายเล่มบรรทุกนั้น พวกผู้ร้าย จึง
ปลอมเป็นชาวมอญ นำเกวียนเป็นอันมากมา
รับจ้างบรรทุก พ่อค้าตายใจ จึงตกลงจ้าง
พวกนั้น แต่พอออกเดินทางถึงป่าเปลี่ยว พวก
คนเกวียนพากันขับเกวียน ยากทาง ตรงไปทาง
เขาตกยจะกวตเล็กหมดทุก พวกพ่อค้ารู้สึก
ว่าเสียกล พยายามติดตาม ทันใดนั้นได้ยิน
เสียงขมยิงพร้อมกันเป็นจังหวะหลายนัด ทำ
ให้พวกพ่อค้าต้องซังก และทราบได้ทันทีว่า

พวกผู้ร้ายได้เตรียมการช่วยเหลือกันไว้พร้อม
แล้ว พวกคนน้อยกว่า จำเป็นต้องพากันถอย
และ แกร่งความ ต่อ อำเภอกิ่ง ที่ได้เข้ามา แล้ว
เพราะคนเรือนจึงเห็นว่า ก่อนที่จะทำการจับ
กุมผู้ร้ายพวกนั้น จำต้องทราบเขาส่งทางให้
ตลอด จึงจะทำการได้สำเร็จ ถ้าขึ้นเข้าไป
ตรง ๆ คงพากันพินาศยับเยินหมด และการ
สืบ ต้องการคนที่ฉลาดไหวพริบ และกล้าหาญ
มีฉนั้น ถ้ากลัว จะไม่มี โอกาสได้กลับ มา อีก
และเมื่อกองสืบราชการลับตามคาบฟ้า ส่งท่าน
หมอมานี้ ชาวแหมมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง โดย
เชื่อ มั่น ว่า อ้ายผู้ร้าย ร้ายนี้ คง จะ ไม่พ้น ฝ่ามือ
ท่านหมอมานี้

หมอมานี้เมื่อได้ยิน ผู้ว่าราชการ จังหวัด
เกาะลพ ยอ เข้าแหมนั้น ก็ปลื้ม และดีใจหาย
กริม อยู่ ครู่ หนึ่ง แล้ว ก็ ตอบโดย ตั้ง ออก ตั้งใจ
พยายาม จะ ให้ เป็น การ ถ่อมตัว ของ หมอมานี้
อย่างที่สุดว่า “ตามเรื่องที่เคยข่าวแจ้ง
มานั้นเห็นว่า เป็นเรื่องยากมากที่จะกระทำ แต่
ไม่เป็นไร ยากกว่านั้นผมยังทำได้”

“จริง, ผมเชื่อ” ผู้ว่าราชการจังหวัด
กระซิบ แล้วเลยสั่งให้ ผู้ใหญ่บ้าน ตั้ง เป็น
องครักษ์ประจำตัวหมอมานี้ คอยรับใช้ดูแล
มิให้อันตรายอันใด และพาหมอมานี้ออกไป

พ.ศ. ๒๔๗

นักสืบคนที่ ๒๓

ยังอำเภอคงข้างข้าม พยกับหม่นสลับโลกทลาย
นายอำเภอ เพื่อหาวิธีและเตรียมการต่อไป

วันที่ หมอแหม่ กับ ผู้ใหญ่บ้าน ตั้ง มา ถึง
อำเภอคงข้างข้ามวันนั้น เป็นเวลาบ่าย หมอ
แหม่เห็นหม่นสลับโลกทลายกำลังนั่งชกขยันทาย
ศิลา อยู่ด้วยอาการอื่นเห็นได้ว่า ทั้งในอาวชน
อย่างที่สุด พอเหลือเห็น ผู้ใหญ่บ้าน ตั้ง
พาหมอแหม่มมาใกล้ขึ้นรับร้อง เชิญให้หมอ
แหม่มนั่งเก้าอี้ ส่วนมือก็ยังชกขยันทายคนอยู่
ไปมา พลาง กล่าว เป็นเชิงปรามพจน์ว่า
“สมทบวณแล้วว่า ท่านหมอ จะมา ถึง ทน ยาย

วันนี้ เพราะได้ วิชาแร่แค้นใจไม่มีสายจาก
ท่านพ่อว่า รวดซ้ำการจังหวัดก่อนแล้ว สมยินดี
ที่จะช่วย ท่านหมอ ในการปรายปราม อ้ายเสือ
ส่มิงคราวนี้ (นายอำเภอส่งกิ่งหม้อ ๗ เมื่อ
ออกชื้ออ้ายเสือส่มิง) การ รบทัพพิชศึกผม
ชอย แหระเคย มา มาก เช่น คราวปราย ชม
น, น, อียอกัน คืออาวชคัมมิ แต่เสียใจ
ที่ยังไม่ได้ ไปปรายอ้ายเสือส่มิง ไม่ค่อยจะว่าง
เพราะ ไม่มีอะไรทำ จึงร้อนถึงท่านหมอ บัซซ้อ,
คราวปราย ชม, ผม บึงเสีย พรักพวัน อีย,
บอกกว่า — ” นายอำเภอยกบนชนแกว่ง
พยพิชคล้ายร่าชนง แล้วก็เช็ดโคลไปพลางพล่ำม
ไปพลาง โดยไม่ค่อยจะไคหัยคุ่มมือและหยุกปลา

หมอแหม่มพิจารณาคล้ายจะหม่นสลับโลกทลาย
ทั้งแต่ศีรษะตลอดเท้า และตามตำราของ

หมอแหม่มเห็นว่า หม่นสลับโลกทลายเป็นคนค่อนข้าง
ข้างชัชลาภ เพราะมีร่างกายค่อนข้างอ้วน
แต่มีนิสัยยาระทำอวดดี เพราะมีนิสัยไป
ครน ครอบงำ นิสัยใจคอ ท่าน หม่น เสรี แล้ว
ท่านหมอ ก็ทรทกลายลงบนเขมวาท นายอำเภอ
ชให้ ส่วน ผู้ใหญ่บ้าน ตั้งนั่งพิศด้วยความ
เจียมตัว แต่หมอแหม่มขอร้องให้บนยืนเก้าอี้
ข้างหมอแหม่ม นายอำเภอเห็นเช่นนั้น ก็เลย
ช่วยเชื้อเชิญ ผู้ใหญ่บ้าน ตั้งให้นั่งบนเก้าอี้ด้วย

โดย กล่าว วาเราอย่างพยายามจะ ให้เห็นว่าตน
ไม่มีอะไร “อ้าย, ไม่เอาว่า พูใหญ่
ตั้งนำ แร่วกันช ทั้งนั้นไม่เอาว่า เรา
มีนัยรเวกซ้ำอาการ งานเมืองด้วยกัน ก็เปรียบ
เหมือนหมคอกเดียวกัน จะ ไปไล่ล่าอะไร
กันนะ นั่งบนเก้าอี้ละนะ เออ, ว่าง่าย ๆ
งั้นช ” ผู้ใหญ่บ้าน ตั้งค่อย ๆ บนขึ้นนั่งบน
เก้าอี้เรยรยแล้ว หมอแหม่มก็เริ่มพุกด้วย
อาการอื่น เดิมไปด้วย ความเย็นนักรับ ชนิกที่
ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด “ฮัม” หมอแหม่มทำเสียง
เกือบเป็นคำราม แล้วทำหน้าเยะชมมคเหมือน
ว่าใน สมอง กำลัง เดิมไป ด้วยความ ทรกตรอง
“เรื่องอ้ายเสืออ้ายสาวยาน ทนหม่นคายเคย

ดินสอ

ทุก

ปราณกับมัน ซี่ ครั้ง แผลเป็นยังไม่มั่ง ”
 “ ยิง, ยังไม่เคยปราเชิญหน้ากัน เพราะ
 ผมไม่กล้า — เอ๊ย, อ้า — มันไม่กล้าปราเชิญ
 หน้ากาม ผมคิดจะ ไปจับมันมาเสียหยา
 หนแล้ว แต่ ก็ไม่ ค้ายไป เพราะยังไม่
 ค้ายไป ท่านพวกราคาการจึงทักคงเห็น
 ว่าผมไม่กล้า — เอ๊ย — ไม่ว่าง จึงมีเทศม
 ไป ขอ ท่าน หมอมา ” ท่าน หมน พล่าม
 “ นี่เคยไปลากตาเวน กรวง คุง มี ประเทศ ที่
 อยของมันมั่ง หรือปล่าวละ ” ท่านหมอดาม
 ค้วยเสียงหัว ๆ “ เปรี้ยว, เพราะกรวมัน
 จะเห็น — เอ๊ย, ไม่ใช่, ไม่ใช่ — เห็นว่ามัน
 กรวมแล้วก็ยังไม่วายจะไปเหย — เอ๊ย, เอ้อ,
 เอ้อ, ไม่วายจะไปวิ่งเล่นมัน ” ท่านหมน
 คอย อย่างไม่วายแสดงความไม่กล้า ของตน
 “ ซี้, ก็ไหนว่า มัน มาปล้น พ่อค้า นุ่น พ่อค้า
 แน่น ฮาไร ไป เป็นเงิน หลายบาท โกลั ๆ ที่ ทำ
 การ ท่าน หมน เมื่อเร็ว ๆ นี้ อย่างออกอาจ ยังไม่
 ล้า ” ท่าน หมน ดาม ค้วยเสียงเฉียบ ซาก
 “ อ้อ, อ้า, อ้า, อัครวณันนรวิ ยทัช
 มันเควระหัด พาอินสมคิขัระ — จำ — ชัระ
 ซิกขณน ยังไม่แล้ว ม่ายก้อ — เหมอินก
 กรวรายชม — ยทัช — อัครวณันนรวิ —
 อย — ผมยังเสียพรกพรน — ” ยกยนค

ศิลา สนิมทะเล ซึ่ง กำลังซิกขณัน ชน ว่าเขน
 คามเคย ผู้ใหญ่บ้านตั้งเป็นคนเองานเอา
 การโดยธรรมชาติ เมื่อได้พงหมนสยโลก
 ทลาย พทพล่าม เนเอาเรื่องไม่ได้ ก็ชักว่าคาญ
 จึงสกิดหมอแจ่ม และกระซิบว่า “ นี่ทันหม
 จะมัวไปพทกย้อตาหมนล่าโพง นั้น เอาอาไล ”
 “ ก้อ จา ดาม เค้างอน ของ อ้าย พวร้าย น้าช ”
 หมอแจ่มคอบ “ แต่ก้อผมไม่เห็นค้ายอาไล
 ก้เท่าซิกขณัน คงตาพคักันมา เบื่อว่าจาดาม
 บูลามวันสามคนกักัง ไม่ค้ายพงเลองอนมากกว่า
 เลองปลาย ชม ชเมะบ้า อาไล ที่ไหน คาญ ไหล
 ก้อไม่ทราวย อยู่นั้นท่านเอง เล่าลยลงมือ
 ของเลาเองที่กล้า ผมว่า ” “ อ้อ, รัง,
 ฉินเชอ ” หมอแจ่มเห็นชอบตามความเห็นผู้
 ใหญ่บ้านตั้ง และหันมาทนายอาเถอเห็น
 กำลังซิกขณันสนิมทะเลกระชกกัน ง่วนอยู่ด้วย
 ความทั้งอย่างจิก และมีพิกแยแสว่าแซก
 ของคนกระซิบกระซาบอะไรกัน จึงพทค้วย
 เสียงชม ๆ ว่า “ ทันหมน, เรืองน เมื่อ
 ทันหมนไม่ทราวยอะไร มากกว่าที่เล่า มาแล้ว
 ผมจาไถ่ลยมือทำการตามลำพังของผมต่อไป ”
 “ คีกรับ, กรกาคาความเห็นของผม ถ้าทัน
 หมอจรงมอทำการตามลำพังราก็ เป็นการ ถูก
 ค้วยยท้าวณยชาทณียใหม่เจียมเชียว พยผ่า,

พ.ศ. ๒๔

นักสืบคนที่ ๒

ผมกลัวชาวฉวตุน” ท่านหมื่นน้อยคอยด้วย
ความเต็มใจ “แต่” หมอแหม่มกล่าว
พร้อม กับ ยก นิ้ว ชี้ ตรงไป ที่ หน้าหมื่นสียโลก
ทลาย และเหลือนัยตามองคุณเอกแวนอย่าง
เขม็ง ทำปากเบี้ย หน้าคั่ง เล่นเอาท่านหมื่น
ชักคร้าม และฟังท่านหมอ พก ด้วยอาการ
คุณฉภาพ “ท่านหมื่น ต้อง คอย ช่วย”
“ครึบ ๆ แน่เชียว, เมื่อ ท่านหมื่นไปทำการ
ทางโน้น ผมต้องคอยช่วยอยู่ทางนี้อย่างแข็ง
แรง” ท่านหมื่น ทลุดกลางปลั่ง “ม่าย
ซ้าย, ม่ายซ้าย” หมอแหม่มคอยเสียงเอออ ๆ
พร้อมกับส่ายหน้าไปมาช้า ๆ “ท่านหมื่น
ยังพึ่งผมไม่ตาหลอก ม่ายซ้ายช่วยอยู่ทางนี้
ท่านหมื่น ต้อง ไป คอยจับตัว อ้ายเสือซาหึงด้วย
กัน” “เฮ้” ท่านหมื่นร้องขึ้นด้วยความ
ขોકเสียง เมื่อไต่ขึ้นหมอแหม่ม จะให้ ไปช่วย
จับอ้ายเสือสึง และบ้านแกมคุย ต่อไปว่า
“นี่เป็นภารกิจที่ข้าวนัยไปไว้” หน้าทีของ
ผม มัน ต้องช่วย อยู่ ที่ ทว่าการอ้อเธอ ถึงจาก
คุณ แต่ อ้อ คราว ปราย ชม ไร่ ไร่ ผม ต้องช่วยอยู่
ทางนาคาหรือทเวรา ผ่าชี — แหม — ผมยิ่ง
เสียพรักพรวน” “เฮ้, มันจาภารกิจที่ข้าวนัย
หรือจนอก หรือชาหรือวระอะไรของท่านหมื่น
ก็อซึ่งเถื่อน่า แต่ผมไต่ รัยอำนาจจากกอง

สืบราชการณีสืบสานตากฟ้า แหะหากพอว่า
ราชการณีสืบสานตากฟ้า ให้ นิสิต
ขอ ความ ช่วย เหลือ จาก เจ้าหน้าทีได้ ทุก พา
หนัก แหะหะ ยักมันต้องการให้ คุณช่วยทะเล
คุณยาปฏิเสธก็ให้ว่ามา” หมอแหม่มพุดด้วย
ความรำคาญแกมขี้ “แรวกัน, มันหมื่น
หาให้ผมไปจับอ้ายเสือข้านั้นจริง ๆ ไร” ท่าน
หมื่นถามทาลอโพล่ง ซึ่งทำให้ตาที่โปนอยู่
แล้ว โปน ยิ่ง ชน รว กับ จะหลุดออกจากกระ
บอกตาด้วยความขોકเสียง “ก็จริง ๆ น่าช
โค บอกว่าพุดเล่นเล่า” หมอแหม่มพุดอย่าง
เขย่าขอก “โอ๊ยโย้, เวนยังนี้้นออกจาเพน
การเคนยารวมมาก ผ่าชี” นายอ้อเธอคกใจ
ถึงก็ยต้องพุดฝรั่ง “ท้าย, ผมรัยปรากันว่า
เขี้ยที่สุด ตกการกชี” หมอแหม่มพุดฝรั่งคอย
“เหวอ, ถ้าท่านหมื่นรัยปรากันว่าไม่เพนไร
ราก็ ผมเพนไม่กรวีเขียว ผมแก่งชาหมื่น
ถ้ารู้แน่ว่าไม่มือนตารายลาก็ ผ่าชี” นาย
อ้อเธอใจคิ่น และชักคุ้ยตามเคย
เมื่อหมื่นสียโลกทลายทวยขોકเสียง และ
รัยจะปฏิบัติภารกิจประสังข์ของหมอแหม่มแล้ว
หมอแหม่ม ก็สั่งเพนความลึบไว้กับ หมื่นสียโลก
ทลาย นาย อ้อเธอ และ นาย คัง ผู้ใหญ่บ้านไว้
หลายประการ และถ้าขี้ให้ทำตามสั่งโดย

ดินสอ

ทุก

กวักขึ้นทุกประการ และหม่อมแถมยังสั่งผู้
ใหญ่บ้านตั้งเป็นพิเศษ ให้พยายามทำให้นาย
อำเภอจัดการตามสั่งจงได้ ทั้งนี้เพราะหม่อ
แถมไว้ใจแล้วว่าผู้ใหญ่บ้านตั้งเป็นคนมั่นคง
ในการงานยิ่งกว่านายอำเภอ และทั้งเป็นคน
ซื่อสัตย์กล้าหาญ และออกจะมีนิสัยในทาง
นักสืบอย่างคาว จึงเป็นที่ถูกใจหม่อมแถม
ไซ้

ครั้นได้สั่งการและกระหน่ำให้นาย
อำเภอและผู้ใหญ่บ้านเข้าใจเสร็จแล้ว หม่อ
แถมก็เริ่มออกเดินทางไปยังเขา คอยจะ กวัก
เผือกทันที หม่อมแถมเล่าว่า การเดินทาง
นั้น จะลำบาก ต้อง ขน เขา ลงห้วย เทยวะเห
ร่วน ไกลและไฟศาลออกไปทุกที และเมื่อ
เทยวไป ก็ ประกอบอาชีพใน ทาง เวชกรรมไป
พร้อมกันเพราะมีวิชาอายุกับตัวแล้ว และ
วิชาที่กล่าวถึงของหม่อมแถมได้ พิศุทธิ์ ให้เห็น
ว่าเป็นประโยชน์แก่ราชการของหม่อมแถมได้
รับอาสาอย่างจงกาม กล่าวคือ ชาวเมือง
เหล่านั้นล้วนแต่เป็นชาวป่าปราศจากกฎหมายที่จะ
รับประทานในเวลาชั่วไ้ ทั้งไม่เข้าใจใน
การ รักษาพยาบาล ใคร บัวยเจ็บ อย่างไร ก็
ปล่อยไปตามยถากรรมจะ หายก็ หายเองจะตาย
ก็ตายเอง แต่การ บัวยไ้ ในภูมิประเทศอันเป็น

ป่าที่ยอยู่สุดแดนเช่น จังหวัดจันทรนครถ้าไม่
รักษาให้ สมควรก็ย่อมเป็น อันตรายมากกว่าที่
จะรอค ครั้นเมื่อ หม่อมแถมเทยว มาแล้ว รักษา
คนไข้ ทั้ง ทางยา และทางผ่าตัดได้เป็นผลดี
มาตลอดทางเช่นนี้ ก็ย่อมเป็นที่บูชาของชาวป่า
เหล่านั้นเป็นล้นพ้นเพราะฉะนั้น การมายังเขา คอย
จะกวักเผือก ของหม่อมแถม จึงได้ สำเร็จอย่าง
จงกามไม่เสีย ทั้ที่ใดพยายาม และในที่ลึกก็
ได้ เข้าเป็นสมาชิก อันมี เกียรติยศคนหนึ่งแห่ง
คณะอ้ายเสือสมิงโดยเป็นนายแพทย์ใหญ่และ
ที่ปรึกษาทั่วไป หม่อมแถมเล่าว่า ก่อนที่จะได้
รับเกียรติยศเป็นสมาชิกของอ้ายเสือสมิงนั้นได้
ถูกไ้ส่วนเสียเกือบแยะ คือ พอหม่อมแถม มาถึง
กองกักต้อนของ อ้ายเสือสมิง ก็ถูกรับสั่งเข้า
มายังกองใหญ่อันตั้ง อยู่ภายในหุบ เขา คอยจะ
กวักเผือกบน ทางเดิน ซอกแซก เข้านั้น ออกน
เลี้ยว ในครั้ง ร้อยครั้งยากที่จะ เจอจำ ชายจึงต้อง
ถูกฝนตกเสียด้วย เมื่อเข้าไปถึงที่ แห่งหนึ่ง
ก็หยุดและปลดผ้าผูกตาออก หม่อมแถมเห็น
ชายคนหนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่ดำทมิฬ คิ้วกลม
หนวคเพิ่มอายุราวสามสิบเศษ ท่าทางแข็ง
แรงกล้าหาญ เป็นสง่า นั่ง อยู่บน บันลังก์สวม
เสื้อกางเกงชาวศึกหลวม ๆ สองข้างมือนั่งอยู่
บนม้าขาวเป็นแถวข้างละสิบคนสวมเสื้อกางเกง

แบบเดียวกับคนที่นั่งบนบัลลังก์แต่เป็นสัทธิาแก่
ข้างหลัง คนที่นั่งมายาวนั้น มีทหารถือปืนสวม
ปลายทาบยื่นยามข้างละหกลคน แต่ตัวทัว
เสื้อกางเกงหลวม ๆ ๆ กัน แต่เป็นสีดำและ
ขาวสลับเพียงเข้า หมอแหม่มสังเกตสถานที่เป็น
ถ้าอยู่ในภูเขา เพราะเป็นหินทั้งผืนและพื้น
กว้าง รวด ลวด ยาวราว แปรทวน มีแสงสว่าง
ส่องลงมา ทางช่องข้างบน หลายช่อง ทำให้
ให้สถานที่สวยงามไม่มีกรรมเหมือนถ้ำธรรมดา
ภายหลังหมอแหม่มทราบดีว่าเป็นถ้ำการของอ้าย
เสือสมิง ขณะที่หมอแหม่มถูกนำเข้ามาใน
ที่ ๆ กล่าวแล้วนั้น หมอแหม่มได้ถูกขังค้ำให้
ค้ำขึ้นคนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ ค้ำตัวอ้ายเสือสมิง
นายโจรใหญ่แห่งเขาทองจะกวักเผือก แล้ว
หมอหนึ่งอยู่ที่หน้าบัลลังก์นั้น ทันใดนั้น
คนหนึ่งในพวกที่นั่งอยู่บนมายาวข้างขวา
มีอินชืนกล่าวว่า “โอ ข้าแต่ท่านผู้เป็นประ
มุขของเรา ยืนกองกักต้อนของเราจับได้
ชายแปลกหน้าผู้มา ดูข้าเห็นว่า ควรลงโทษ
ประหารเสีย ตามข้อบังคับที่ ๓๓ ซึ่งมีคำว่า
คนแปลกหน้าย่อมเป็นศัตรู ยิ่งกว่ามิตร ควร
ประหารเสียโดยมิลังครว จักรอวังแล้ว” ขณะ
นั้นคนหนึ่งในพวกที่อยู่ข้างซ้ายลุกขึ้น ค้ำค้ำ
ว่า “โอ ข้าแต่ท่านผู้เป็นนายกของเรา, จริงอยู่

ขืนบังคับที่ ๓๓ มิใช่ความตามที่ท่านประวัติด
กล่าวแล้ว แต่ตามความในข้อบังคับที่ ๓๕
มีบัญญัติว่า เว้นไว้แต่จะปรากฏว่าคนแปลก
หน้านั้นได้ทำคุณความดีและไม่มีความเป็น
ศัตรูของเรา และได้ความแน่นอนว่าชายคนนั้น
ได้ทำความดีแก่คณะเราไว้เป็นก่ายกอง คือ
ได้ช่วยเบียดเบียนให้บรรดาหญิงชายอื่นอยู่ใน
ความปกครองของเราพ้นจากโรคภัย คือโรค
หวนอนที่รบกวนตลอดฤดูหนาวนั้นเป็นอัน
อนันต์ โดยมีได้คิดมูลค่าอะไรเลยนอกจาก
อาหารพอประทังชีวิตเขาเท่านั้น ดังนั้นข้าขอ
ท่านผู้เป็นหัวหน้าอื่นดำรงอยู่ในยุติธรรมและ
อำนาจใหญ่จงเร่งวินิจฉัยตามควร เทอญ ”
ทันใดนั้นคนที่มีมาการพิจารณาอยู่ชั้นหลาม
ได้ร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกันว่า “ชายคน
นี้เป็นสหายของเรา, ปล่อยเขา ให้เสรีภาพแก่
เขา” พอสิ้นถ้อยคำที่โต้แย้งนั้น ข้าเส
สมิงผู้เป็นหัวหน้าก็กล่าวว่า “คุณสหายทั้ง
หลายเมื่อความจริงปรากฏว่าชายผู้นั้นมิใช่การ
คุณแก่ชาวเรา ๆ ก็จักให้เสรีภาพแก่เขา
และรับรองไว้ในคณะของเราในตำแหน่งนาย
แพทย์ใหญ่” เสียงคมมีดถืองหือพร้อมกัน
คำว่า ” “สาธุ, สาธุ, สาธุ ”

ตั้งแต่บัดนั้นมา หมอแหม่มก็ได้มีความสุข

ดินสอ

ทุก

และนับถือจากโจรจำพวกนั้น ยิ่งกว่านั้นยัง
ได้ รัยเกียรติยศเป็นที่ถูกษาทั่วไปด้วย นับ
ว่าเป็นผู้มีอำนาจมากใน คณะโจร แห่ง เขา
คอบะระกวดผืนนั้น

หมอแหม่มได้แนะนำให้คนจำพวกนั้นกระทำ
กิจการต่าง ๆ เป็นผลก็สมอจนอายเสื่อสมิงเชื่อ
ถือด้วยประการทั้งปวง ในที่สุดหมอแหม่มได้
แนะนำให้อยพวกเข้าตีที่ว่าการ อำเภอกงช้าง
ข้ามเพื่อเรียบเอาสรรพทรัพย์ทั้งปวงซึ่ง จะทำให้
คณะ รวยมาก และหมอแหม่มจะ อาสาเป็น กอง
หน้าคุมสมัครพรรคพวกไปทำการก่อน เพราะ
รู้จักทำเล คดีโดยเคยได้ เทียวในแถบนั้นมาแล้ว
และให้อายเสื่อสมิง เป็นกองหนุน อายเสื่อ
สมิง เห็นชอบด้วย จึงตกลง และเกณฑ์
พรรคพวกทั้งสี่ได้เก้าสิบคน หมอแหม่ม
คิดเขาแต่ที่เป็นชายฉกรรจ์ ไปทั้งสี่สิบคน
โดยอ้างว่าจะต้องเป็นผู้ทำการหนักและสำคัญ
เหลือนอกนั้นให้คุม ล้อเกวียนต่าง ๆ สำหรับจะ
ไปยืนทัก ทรัพย์สมบัติ ทั้งหลายที่เรียบได้จาก
ที่ว่าการอำเภอกงช้างข้าม โดยให้อยในยัง
คัมภีร์สาอายเสื่อสมิง และให้ออกเดินขบวน
ตามไป เมื่อ หมอแหม่ม เดินทางไป แล้ว วันหนึ่ง
อายเสื่อสมิง เห็นชอบและ ยินยอมตาม ถ้อยคำ
ของหมอแหม่มทุกประการ

หมอแหม่มประชุมพวกชายฉกรรจ์เก้าสิบคน
และกล่าวสนทนากับพวกว่า “ดูเราพวกเราเหล่า
นี้กระฎือล้าหาญ บัดนี้เราจะกระทำการให้แก่
คณะของเรา เพราะคนนั้นขอชาวเราจนพร้อมกัน
ปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ของคุณข้าผู้เป็นหัวหน้า
ในการนี้จงเคร่งครัด ชาวเราคงจะได้ รัยผล
อัน ค้ำจาม จาก การ ฟัง ถ้อยคำ ของ คุณ ข้าโดย
ทันที”

พวกโจรเหล่านั้นต่าง พากัน ร้อง “ โท
หั่ว ” สามลา แสดงว่าพอใจในถ้อยคำของ
หมอแหม่มและจะปฏิบัติตามทุกประการ
หมอแหม่ม จึงเริ่มจัด ขบวนทัพมีกองระวัง
ซ้ายระวังขวา ระวังหน้าระวังหลัง ระวังจนรย
กองเสร็จแล้วก็ออกเดินทางไป

อายเสื่อสมิงไม่เคยเห็นวิธีที่ขบวนทัพสมัย
ใหม่ เมื่อแลเห็นหมอแหม่มก็ชื่นชมในภูมิความ
ขลิบและพอใจหมอแหม่มยิ่งขึ้น เมื่อคอยจน
หมอแหม่มเดินทางไปได้วันหนึ่ง ก็ออกเดินตาม
ไป โดยจับขบวนเขาอย่างหมอแหม่มทุกประการ
หมอแหม่มเมื่อได้คุมพล ออกเดินทางมาได้
วันหนึ่งก็ถึงชายป่าและอำเภอกงช้างข้ามโดย
อาศัยสัตว์ค้อยวเป็นพาหนะ เมื่อถึงเวลา
มืดค่ำ จึงสั่งให้ โพร่พลค้ำค่ายและ สมทบ
ในค่ายมิให้ เทียวเตร่ไปจนกว่าจะได้ รัยคำสั่ง

พ.ศ. ๒๔

นักสืบคนที่ ๒๐

ให้ทำการ ครั้นถึงเวลาสมควรเมื่อรีบ
ประทานอาหารเสร็จแล้วก็ออก คำสั่งให้นอน
พักเอาแรง และยังคงให้รับประทานยา
ใช้ทุก ๆ คน ไม่ช้า พวกลูกสมันของ
หมอแหม่ม ก็นอนหลับ ถึงทุกเป็นตอนไม่ตาม
กันไปหมด เพราะ ยา ที่ รับ ประทาน นั้น
ไม่ใช่ยาพิษ ใช้ เป็นยานอนหลับอย่างแรง

ซึ่งหมอแหม่มได้ คักประสมขึ้นเองเข้าสรรพคุณ
ยาอย่างสำคัญ ๆ สองอย่าง คือเมล็ดลำไย
แห้ง และ หมอแหม่มให้ชื่อว่าทั้งกัเจอร่าโพง มี
คุณสมบัติในทางทำให้ นอนหลับจนลืม ตาไม่
ขึ้น ยานานานเจ้าของเคยว่าเป็นยาที่พึ่งคิก
และทดลองสำเร็จได้ ไหม โลกยังไม่รู้จักและ
ทำเสมอ ว่าถ้าใครยัง สงสัย คุณสมบัตินี้ ของยา
แล้วก็เชิญให้ทดลองดู แต่ข้าพเจ้าขอ ออก
ความเห็นว่ายาลองนั้นแหละเป็นการเซฟตี้

อย่างไรก็ดี การที่หมอแหม่มได้ ให้ลูกสมัน
ของ หมอแหม่มรับประทานยานอนหลับหรือ ถ้า
จะเรียกให้ถูกข้าพเจ้าเห็นว่าควรเรียกยาพิษนี้
เหมาะที่กว่านั้นเป็น กุศลโหลยบาย อย่างแยบคาย
พอพวกโจรพวกนั้นนอนหลับสลบไปตามยถากรรม
ก็เลิกคิด หนึ่งผู้ใหญ่นั่งตั้ง ซึ่งคอยสืบ
ข่าวอยู่ที่กว๊าน ตามคำสั่ง ของ หมอแหม่ม ก็ได้
ขึ้นที่ตรงหน้าหมอแหม่มอย่างประหลาดคล้าย ๆ

กับว่าไหลขึ้นมาจากดิน หมอแหม่มก็ใจมาก
และเล่าเหตุการณ์ ทั้งปวงที่ได้ปฏิบัติ มาแล้ว
แต่ หน หลังให้ พังโทย ตลอด ซึ่ง ทำให้ ผู้
ใหญ่นั่งตั้ง ชม เปาะ ตลอดเวลา แล้ว
หมอแหม่มชี้แจง ว่าเวลานี้ พวกโจร ซึ่ง ล้วน
เป็นชายฉกรรจ์ ซึ่ง อยู่ในบังคับบัญชา ของ
หมอแหม่ม รวมเจ็ดสิบคน ได้ ถูก หมอแหม่ม
วาง บา สลย เหมือนไป ตามกัน หมดแล้ว ให้
ผู้ใหญ่นั่งตั้งไป บอก หมัน สิบ โกล ทลาย คุม
พลตำรวจมาสอง โหล เพื่อจับโจรพวกนั้น โหล
หนึ่ง และ จะ ได้ ใช้ ใน การ อื่น อีก โหลหนึ่ง
เพราะ ตัว อ้ายเสือ สมิง กำลัง คุมพวก ยี่สิบคน
ตาม มาข้างหลัง จะต้องทำการต่อสู้ กัน
และว่าคงจะจับคนก่อนสว่าง ให้ รีบมา
เร็วจะได้ ใจการต่อสู้ให้ทันที่ แต่ตั้งว่าเมื่อ
กองตำรวจ ยกมานั้นถ้าได้ ยืน หมอแหม่ม ยิง ยืน
สามนัดเป็นสัญญาณ ก็ให้ รีบกรู เข้าไปใน
ค่ายพร้อมกันทั้งสอง โหลและรับพวกโจรเหล่า
นั้นใส่กุญแจทั้งหมดยกพร้อมกัน พอหมอแหม่มสั่ง
การเสร็จแล้ว ผู้ใหญ่นั่งตั้ง ก็หายไปใน
ความมืด อย่างประหลาด เหมือนกับ เมื่อเขาเข้า
มาคล้ายกับว่าได้ เลือกลงไปในดิน ซึ่ง
หมอแหม่มพอใจ มาก ที่ได้ ประสพ ผู้ สืบ ข่าว มี
คุณ สมบัติพิเศษเช่นนี้

ต่อมาไม่กี่ชั่วโมงหม่นสลับโลกทลายก็มา
กับกองตำรวจซึ่งอยู่ในบังคับบัญชานายสิบคน
หนึ่ง พอเดินมาถึงค่ายหม่อมแถมก็ไต่ขึ้น
เสียงชนยังขึ้นสามนัดซ้อน ๆ กัน พวกตำรวจ
ก็วิ่งกรูไปทางค่ายหม่อมแถมคล้ายในท่าประจัน
ยาน เพราะผู้ใหญ่นั่งตึงไต้ ชีแจงให้นาย
สิบผู้ควบคุมเข้าเฝ้าตามคำสั่งฎีกาแล้ว ส่วน
หม่นสลับโลก ทลายไม่ ทราบ เรื่องจึง ตกใจ ตะ
โกนเรียกผู้ใหญ่นั่งตึง เอ็ดตะ โรและ ฉามว่า
“เฮ้, พูใหญ่ตึง, ไหน ว่าจาย กัน อย่าง
ระม่อมทำไม่มีการยิงขึ้นด้วย พระ คุเป็นการผิด
ยุทธานัยม มาก ถูก อุบาย แน่ รียบ บอก ให้
กองตำรวจ หยุคเร็ว” แต่ผู้ใหญ่นั่งตึง
ก็บอกตำรวจหาไต่หยุคไม่ รียบวิ่งตรงไป
ที่ค่ายหม่อมแถมเรื่อย หม่นสลับโลกทลายยัง
ตกใจมากวิ่งตามไปข้างหลัง ร้องตะ โคน ออก
ไปใน ทำนองบอก แลว ทหาร ว่า “กอง ตำ
รวจ หยุค เพี้ย หนารุ่น” ท่านหม่นเข้าใจ
ว่าเมื่อออกคำสั่งในทำนองบอกแลวทหาร พวก
ตำรวจคงหยุด แต่กองตำรวจ หาไต่ หยุค
ไม่โดยเห็นว่านาย อำเภอนี่ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชา
โดยตรง ประกอบยังไม่เข้าใจภาษาทหาร
ของนายอำเภอกด้วย จึง วิ่งเรื่อยไปจนหายเข้า
ไปในค่ายหม่อมแถมหมดทั้งสองโหล ประเดี๋ยว

ก็มแสงคยสว่างจ้าและไต่ขึ้นเสียงภายในค่าย
ทั้ง “ซบ ๆ” ตลอดเวลา นายอำเภอนี้มีความ
กลัวเย็นกำลัง ไม่กล้าวิ่งตามตำรวจเข้าไป
ในค่าย จึงค่อย ๆ ย่องท้วงอาคารเข้าลึก ๆ
เข้าไปแถมมองดูที่ประตูค่ายเห็นพวกตำรวจจับ
พวกโจรใส่กุญแจมือนอน ถัดออกไปคล้ายหมู่
ที่ถูกเจกมก้อยเป็นแถว ส่วนหม่อมแถมและ
ผู้ใหญ่นั่งตึงยืนขึ้นวอกคำสั่งเรื่อยก็ค่อย ๆ
ถอยลง และหายกลับ ทันทีเพราะทราบ ความเป็น
ไปนี้แล้ว จึงเดินเข้าไปในค่ายท้วงอาคาร
องอาแถมยืนค้ายศิลา ซึ่งดูเหมือนจะ ไต่เริ่ม
เช็ดซึกตามคางแต่เพิ่งสร้างโลกใหม่ ๆ จนยานี้ก็
ยังหาหมดสนิมไม่แน่นเข้าไปตลอดทาง และ
ร้องทักหม่อมแถมว่า “โง่, ท่านหม่อ จักการ
เร็วจริง ถ้าข้าอณิกเกิดว ฌมยิง ร่ายพ่านาสถู
อย่าง อีควาว ปรายชมเชียว, ให้ ตกการกษิ”
ก็เดินตรงไป จัยมือกับหม่อมแถม ๆ ไม่ทอย อะไร
นอกจากหัวเราะร่วน พอพวก ตำรวจ จับพวก
โจรใส่กุญแจมือ เรียบ ร้อย หมด แล้ว ก็ สั่งให้
ตำรวจโหลหนึ่งคุมพวกโจรเหล่านั้นไว้ โดยอีก
สามชั่วโมงก็ จะ พ้นหมด เมื่อพ้นเกินไต่แล้ว
ให้พาไปขังไว้ในกองเรือนจำต่อไป แล้วหัน
มาพูดกับนายอำเภอนี้ ผู้ใหญ่นั่งและ นายสิบ
ตำรวจ ว่าอย่าเสียสัจ กาลัง คุมพวก ยี่สิบ คน

ตามมาและ คงจะ มาถึงท้ายคัน ก่อน ช่วงนี้ก็
เหนื่อยเรา จะต้องจัดการจับ เป็นให้ ไ้ ทั้งหมก
ถ้าไม่เป็นการ จำเป็น ตัวอ้ายเสือสมิงจะ ต้อง
จับเป็นให้จงได้ เพื่อส่งไปยังสถานตากฟ้า นาย
อำเภอทราบดีว่าอ้ายเสือสมิงกำลังตามมาซักจะ
ไม่สบายใจ และ พกกับ หมอแหม่ม ว่า “นี่ ท่าน
หมอว่า อ้าย — ง่า — อ้ายเสือซา หมิง (สก็ง
หน้อย ๆ) มันคุมพรรคพวกมาดั่งยี่สิบและฝ้าย
รวมเท่านั้นจะสู้มันด้วย ออกจากฝักยี่สิบอัน
มานานา ควรจะเพิ่มกำลังฝ้ายเราอีกสัก
หลาย ๆ สิบหน้อยจาเข้ยักถ้ารามั่ง ” “อ้าย
ท่าน หมิน ไม่ ต้อง วิตหรือก่อนผมเกรียบการ
ไว้เสร็จแล้ว ” หมอแหม่มทอบเอาใจนายอำเภอ
แล้วหันไปสั่งตำรวจให้ ไปจัดการตามสก็งของ
หมอแหม่มให้เสร็จก่อนแล้ว และพยานาย
อำเภอ กับ ผุ้ใหญ่ย่านไปซุ่มอยู่ในแถว ที่ให้
ตำรวจไปจัดการ

พอเวลาเกือบ ๆ จะใกล้รุ่ง แต่ยังมี
จำหน้ากันยังไม่ไ้ อ้ายเสือสมิงก็ชักตัว
คอบวนำหน้าพวกกองเกวียนมาดั่งแถวที่พวก
ตำรวจตั้งอยู่ และพากันพลัดตกลงในคูใหญ่
ที่ตำรวจขุด ขวางทางไว้ ตามคำสั่ง หมอแหม่ม
ทั้งคนและเกวียน พวกโจรพา กันตกใจไม่เป็น
อันจะต่อสู้ เพราะล้วนเป็นคนอ่อนแอ ที่หมอ

แหม่มชักไว้ให้ อ้ายเสือสมิงคุมมาดั่งกล่าวแล้ว
จึงจับได้หมกโดยสะดวกส่วนอ้ายเสือสมิงหาเป็น
อันตรายอย่างไ้ไม่ เพราะสัตว์คอบวนที่ช
มีกำลังมากกระโดดขึ้น จากคู—ไ้พาอ้ายเสือ
สมิงวิ่งตรง มาทาง ที่ หมอแหม่ม กับพวก สุ่มอยู่
หมอแหม่ม จึง ออก มาทัน หน้าไว้ และ ร้อง ว่า
“หยุด, ถ้าขยับ อีก ครึ่งก้าว เป็น ถูกยิง ”
อ้ายเสือสมิง หยุด ตาม คำสั่ง และ ร้อง กลับ
เวลานั้น เป็นเวลาสว่าง พอดีจำหน้า กันได้ถนัด
อ้ายเสือสมิงพอเห็น หมอแหม่มยืน ท่าทางองอาจ
อยู่กลาง นายอำเภออยู่ขวา ผู้ใหญ่ย่านอยู่ซ้าย
ก็ทราบ ได้ทันทีว่าตนต้องกลหมอแหม่มอย่างเจ็บ
แสบ รู้สึก โกรธจนหนวดสั้น ปลางกระตีก
หนวดข้างซ้าย ซซซ และข้างขวา ซซซ แล้ว
กลับกระตีกหนวด ข้างซ้าย ซซซ และข้างขวา
ซซซ อยู่ไปมาหลายเที่ยว ทำให้หมินสยโลก
หลาย ออกเสียงตัวซซซ ๆ ลง ๆ ตามที่หนวดของ
อ้ายเสือสมิงกระตีกทุก ๆ ที่ไ้ไ้ ด้วยความ
เซ็งเซ็งและ ปอดเสียว รวมกัน “หนอยแน่,
เจ้าหมอเนาะคนหรือกรี้ ข้าคิดว่าจะใครเสียอีก
ที่ไ้ไ้ทำการเช่นนั้น นั้แน่แท้ ข้าขอกล่าว ว่า ถ้า
เจ้าเป็นคนเก่งจริงแล้ว จงอย่าใช้ วิถี หมาหมู่
เจ้าก็ยั้งจงมา พันกันกับตัว ค่ตัวให้ ปรกฏ
ผู้มีไ้ ” อ้ายเสือทำทวยใจเย็น “อ้า,

คืนสอ

ทุก

เจ้ามิทราเตอร์ เลือชาหิมิง เจ้าจาแปน
เลือหรือเป็นอนกัตาม ข้าไม่ตายยอที่ต่อ
การทำของเจ้าแม่แต่กหนึ่งเลย ข้ายอม
ตามคำขอของเจ้าทันที แผลและการที่เจ้าข้า
เนราคุณนั้น มันเป็น ความผิด ของเจ้าต่างหาก
ที่โยกยิบหลงเชื่อข้า วสัยสังกรรมจาเอา
ความจริงกันยั้ง ตามคำราฟไชยาสงกรรม
ก้อกล่าวไว้ ชักเจนแล้ว, ถูกแะ, แต่เพื่อ
ให้ความยุติธรรมแก่เจ้า ๆ จึงมาสู้กับข้าเคียว
นี้” หมอแหม่มพูดอย่างใจหนักเลง, พลาง
ถอกหมวก ถอกเสื้อคลุม และเสื้อชั้นนอก แวน
ตาออกกองไว้กลางดินรวม กันเป็นกองเยื่อเห
แห้ง ทรพีย สมบัติ ของ หมอแหม่ม แล้วชัก
ดาบ ออก พิจารณา คัดซ้าย คัดขวา ด้วยอาการ
กะปลัดกะปลัดสมเป็นทั้งนักสู้และนักรบ กวัก
มือให้ ชายเสื้อ สวม ลงมา จากสัตว์ คอยาว มา
สู้กัน

ชายเสื้อสวม เมื่อเห็น หมอแหม่ม ทำเยี่ยงอยู่
เช่นนั้นก็หัวเสีย อยากรจะ โดกเข้าฟันกับหมอ
แหม่มให้ละเอียดยิบตะก้นกัน แต่ไม่ไหว ใจว่าพวก
ของหมอแหม่มจะรักษาความยุติธรรมพอ เกรง
จะ รุม กัน เลียะตัว คนเคียว จึง กระตึก หนวก
ควาตออกไปว่า “แ๊ะ, เจ้าหมอแหม่ม เจ้าคิด
ว่าเพื่อนของเจ้าจะมีเกียรติยศพอที่จะไม่ยอมกับ

ข้าข้างหลังรึ?” “อู๊ยะ, เจ้าหมอนั่นชักลาก
ละยัง จะมา ถอด กันด้วย” หมอแหม่ม ร้อง
อย่างถอนตัว “เพื่อนของข้าคนนั้น (ชักผู้
ใหญ่บ้านคิง) รับผิดชอบไว้ว่าเกียรติยศ
ที่กล้าเจ้า, และ —” หมอแหม่มกำลังจะกล่าว
ถึงนายอำเภอที่พอนายอำเภอรับชญาเสียก่อน
ว่า “ส่วนฉันน่าจะกลัวเรียวย่า เรื่อง
รักษาเกียรติยศในการไม่ช่วยใครก็อเคร่งครัด
เป็นที่หนึ่งในโรคเขี้ยว, พืชผั่ว, ทั้งตาเก็ก
มายังไม่เคยเสีย ซอเสียงใน เรือง พรพณ ยิง
ชักที่”

เมื่ออ้ายเลือเป็นที่แน่ใจว่าพวกหมอแหม่มจะ
ไม่ช่วยกัน รุมชนาบท คนเคียว จึงแล้ว ถ้าง
จาก สัตว์ คอยาว ถอกเสื้อ ชั้นนอก ออก วางไว้
กลางดินชักดาบออกตรวจและทดสอบแบบเคียว
กับหมอแหม่ม แล้วทั้งสองก็กรากเข้าสู้กันตัวต่อ
ตัว และต่างแสดงฝีมือและ ความทรหดของตน
อย่างไม่แพ้กันกรบสู้มื่อเสียงทั้งหลายที่ใดแสดง
มาแล้วแต่ก็ตสมัย การต่อสู้ครั้งนี้ฝ่ายหนึ่ง
ต่อสู้เพื่อความอิศราภาพ และเพื่อความพยายาม
แต่อีกฝ่ายหนึ่ง คือต่อสู้เพื่อเสรีภาพ ของ สาธารณ
ชน และเพื่อระชาการกับเพื่อ แสวงอิณิหารของ
ตนเองให้ปรากฏแก่โลกด้วย เพราะ ฉะนั้น
ใจคอและกิริยาอาการของคู่ต่อสู้ทั้งสองจึงมี

ความต่างกันมาก ฝ่ายหนึ่งมีโรคเต็มไป
ด้วยความโกรธแค้นและอาการเต็มไปด้วยความ
มธุระ แต่อีกฝ่ายหนึ่งมีโรคอันประ
โยคด้วยความตรึงตรอง และมีอาการอันเยือก
เย็น และทุก ๆ กระจุกตัวที่ ทำการต่อสู้ นั้นได้
ระวังให้ เยนไปโดย ถูก ต้อง ด้วย กลาง เทชะ
และ เยน ประ โยชน์ แก่ ฝ่าย ตน ทุก ประ การ
ฝ่ายที่ มีคุณสมบัติ ตามที่ ได้ กล่าว ควร หลง
นึก คือ หมอแจ่ม นักสู้ ผู้ ที่ จะ ได้ มีนามบรรลือ
ไปทั่วพิภพอีกคนหนึ่ง ในกาลต่อไป

การต่อสู้กันครั้งนี้หมอแจ่มไม่ได้ตั้งใจ
เอาชนะข้ายเสียสละในเชิงฝีมือพินดา แต่
ตั้งใจจะหลอกล่อให้ ข้ายเสียสละอันกำลัง
แล้วจะ ได้พยายามจับเยน ส่ง ไปยังลานตากผ้า
ให้จงได้ เพราะคนนั้นหมอแจ่มจึงยอมเป็นฝ่ายรับ
ว่าล่อด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ทั้งในตำราและนอก
ตำรา ซึ่งหมอแจ่มได้ คิดขึ้นเองเยนของใหม่
เจียบ และฝึกซ้อมจนชำนาญ กล่าวคือ
หมอแจ่มได้แก้มรับล่อให้ ข้ายเสียสละไล่ถลวง
ฟันฝักเสมอ ๆ โดยหมอแจ่มได้ทำเป็นหลอกล้ม
นอนซวนแต่เมื่อ ยกกายขึ้นต่อสู้อย่างฉับพลัน
แล้วกลับคุกเข่าขึ้นต่อสู้กับข้ายเสียอย่างว่องไว
ประเดี๋ยว กลับล้มทลาย ลงไป กลางคืน ทำให้
ข้ายเสียได้ ใจ กราก เข้าวิน ผาดใหญ่ แต่

กลับโผล่ไปพันเอาหินเข้าล็อกไว้ ส่วนหมอ
แจ่มได้ คลังกา ข้ามหัว ข้ายเสียไปพักหายใจ
สบายอยู่ข้างหลังเลย ข้ายเสียถอนมือจาก
พันหมอแจ่มไม่หยุดยั้ง หมอแจ่มก็ต่อสู้และ
ล่อให้ข้ายเสียไล่ ตบม พอมถึง ต้นไม้ใหญ่ ๆ
ต้นหนึ่งหมอแจ่มก็โดดขึ้น เอาเท้า เกาะ กิ่งไม้
ที่ล่อไว้แน่น และหกศีรษะ ลงมา ข้างล่างมี
อาการคล้ายคนตาย ส่วนมือก็ยกกายขึ้น
ต่อสู้กับข้ายเสียซึ่งไล่ตามมาโดยมิได้ชักขวาง
เกาะเกาะอย่างใด ต่อสู้ กันพันละวัน ลัดเดวียน
ไม่ ลดละ คล้าย นายแฉก เดิมชู้ นักมวยเอก
กำลัง ซ้อมหมัดกับ พินซิง ยอดลัดที่สืบถึง อย่าง
แข็งแรง

อาการที่หมอแจ่มต่อสู้กับศัตรูด้วยวิธิตาม
ตำราของ หมอแจ่มเอง ซึ่งอยู่นอกสมัย ของศร
โค ๆ ทั้งหมัด กระทำให้ผู้ ใหญ่ ยานคิง
ซึ่งเป็นผู้ มีนิสัยรักการรบด้วยคนหนึ่ง มองดูด้วย
ความ ตั้งใจ รวดเร็ว และมี อาการ อ้าปาก หวอ
เพราะ ความพิศวงและชมเชยหมอแจ่มไม่ขาด
เสียง แต่นายอำเภอรู้สึกตรงข้ามกับผู้นี้ใหญ่
ยานกล่าวคือ ตามที่หมอแจ่ม ต่อสู้กับ ข้ายเสีย
สละด้วยท่าทางอย่างอุทริต่าง ๆ ถึงกล่าวแล้ว
นั้น ทำให้นายอำเภอสงสัยคิดว่าหมอแจ่ม
คงจ้องหวังเยนแน่ และคิดว่าถ้าข้ายเสีย

สมัยหอกหมอบแจ่มมือลงไปแล้วคงหันมาพระผู้ตน
ด้วยเป็นมันคงจึงขยิบทำท่าจะหือกลีบหลายหน
หากแต่ผู้ใหญ่บ้านตั่งรังไว้ จึงคงอยู่ต่อไป
ฝ่ายหมอบแจ่มเมื่อได้กระทำหน้าที่ พ้นจึง
ยอลลิให้นายเลื้อสมีง ซ้อมข้ออยู่ นานเข้าก็ชัก
เมื่อย จึงเปลี่ยนท่าทำเป็นพลัดตกตบลงมา
จากกิ่งไม้ รูลึกลอย่นนิก ๆ และเวยออก
หน้อย ๆ แต่แข็งใจ กลีบกลุขณ ย่น ด้วยอาการ
อันระวิงคยอว่า เจ้ามีเตอร์เลื้อสมีง จะมา
ไม่ ไหน

อ้ายเลื้อสมีง เห็นหมอบแจ่ม หล่นลงมาจาก
ต้นไม้และยืนท่มอยเช่น นึกก็เห็นเป็น โอกาสดี
จึงกรากไล่ ด้วยความ ว่องไว ดุจสุนัขใน เห็น
ลูกแกะเล็ก ๆ และพลิก ซ้อมมือ ฟุ้งตามไป ตรง
ทรวงอกหมอบแจ่ม ด้วยอาการ หมุนเป็น สลักจน
สุดมือ ซึ่งตาม ขรรพมา เป็นการ ยากที่ ออกฝ่าย
หนึ่งจะช้อยกัน แต่ด้วยความรู้เท่าทันการ
ก็ด้วยความชำนาญ และฝีมือ อัน ว่องไว รวม กัน
หมอบแจ่มได้ ยกกาย อันคมกริบ ของตน ขึ้นคิก
กายอ้ายเลื้อสมีงที่พุ่งตรงมายังอกตนนั้นทั้งเสีย
ครึ่งหนึ่งในทันที เมื่ออ้ายเลื้อสมีงกระยะ
ไว้ว่าจะแทงเพียงแค่นี้แหละ และเมื่อกาย
ของตนถูกคิกเสียครึ่งหนึ่งฉันทยอมเป็นการทำ
ให้ฉิบกระษัตรากไว้ เพราะกายของตนสั้น

ไปกว่าเดิมถึงครึ่งหนึ่ง จึงไม่สามารถจะ
ทำร้ายศัตรูของตนตามคาดหมายได้ และ
เข้าใจว่าคนกลีบอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ จึง
รีบถอยหลังออกมาโดยระวังและรวดเร็ว ส่วน
หมอบแจ่มเห็นได้ ทักสีกเข้าโจมตี โดย
เจือกายขึ้นสูงจนสีกแขน คุประหนึ่งผู้ พ้น
ทั้งใจจะพ่น ผ่าลง ไปบน ศีรษะศัตรู ของคน จน
กระทั่งตลอดร่างกายแบ่งให้เป็นสองภาค ทั้ง
นี้โดยประตงค์ ให้ หลบ จะ ได้ โทกเข้า จับเป็น
ทันที แต่อ้ายเลื้อสก็พยายามรู้เท่าทันการไม่
แพ้หมอบแจ่ม แทนที่จะหลบกลีบ หายคม
กายของตน ซึ่งยังเหลืออีก ครึ่งหนึ่ง ขึ้น รับคม
กายของหมอบแจ่มจะทำให้พอกีกลางเล่ม ในทัน
ใดกายทั้งสองซึ่งเป็นอาวุธประจำมือของนักรบ
ทั้งคู่และซึ่ง ประทะประชัน ด้วย เหล็ก กล้าอันได้
สรวโดยประตงค์ แล้วนั้น ก็ กระ ทบ กันเสียงถึง
เคว๋ยหน้าเสียวได้เป็นควันฉุย ในมิคใจกาย
ของหมอบแจ่มก็หล่นลงกลางดินครึ่งหนึ่ง ยัง
เหลือคิกควม อยู่ขนาดยาวเท่า ๆ กับของอ้าย
เลื้อสมีง.

เหตุการณ์ทำให้คู่ประชันต่างนำความ
สามารถซึ่งกันและกัน และกระทำให้ผู้ใหญ่
บ้านตั่งลมนวดถึงกยวของสมเด็จพระคุณทั้งสอง
ออกไปด้วยเสียงอันถึงว่า “นี่ซิ” มันเท็ก

พ.ศ. ๒๔

นักสืบคนที่ ๒

ทะเลที่ ทั้งคู่, ถึงว่า, ให้ตกกาลก ” แค
กระทำให้หมื่นสยโลกทลายใจหายวิ ถึง
กับแจวอ่าวไปหลายวา เพราะไม่ไว้ใจว่า
หม่อมแจ่มจะรัยมืออ้ายเสือไว้อยู่ / แต่ครั้น
เห็นคนทั้งสองกลับเข้าท่อยและปลากันนั จึง
กลับม้อก

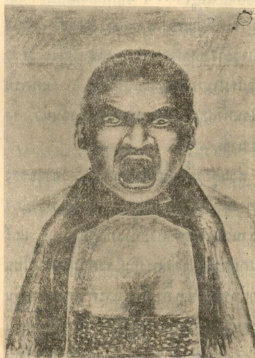
ส่วนคู่ปรกษณ์นั้นพอเห็นว่า อวชของ
คนต่างหักไปด้วยกันแล้ว จะใช้ ต่อไปคง
ไม่อำนวยความสะดวกสำหรับที่ระต่อสู้กัน และ
ต่างคนต่างมีใจคิดตรงกัน จึงต่างคนต่างโยน
กายหักของตน ๆ ทั้งเสีย และต่างคนต่างเล่น
เข้าต่อสู้กันด้วยเพลง มวยกุ กัง ว่าได้นักกัน
จะประพุกิเช่นนั้นทันที ชันแรกต่างคนโหม
กำลังทั้งหมัดเกิดเข้าชนปากกัน คนละ กัก เค็ม
แรง ต่างล้มลงหลายแต่สองสลึงอยู่กลางกนทั้ง
คู่ นายอำเภอทำท่าจะปล่อยสัสแล้ว แต่
ยังลังเลอยู่ ส่วนผู้ใหญ่ย่านตัง ซึ่งเป็น
ผู้เข้าใจในธรรมเนียมของการต่อยมวย และ
ซึ่งเป็นผู้นิยมถือนัยอย่างเคร่งครัด โทคเข้า
ไปหว่างกลางที่กนทั้งสองล้มอยู่ เพื่อระนัยสย
ถ้าฝ่ายไหนไม่ลุกช่น เมื่อนัยครยสยแล้วก็จะ
ไ้ปรกษณ์ให้สยบนเป็นแพ พลงยกนวชช่น
นัยด้วยเสียงกัถันนายอำเภอสักร “ หันง,
สอง, สาม, สี่, ห้า, ” นัยถึงเพียงนคู่

ปรกษณ์ก็ยกคกงบนนึ่งคล้ายเกล้งเอาหู ทวนลม
เฉยเสีย ผู้ใหญ่ย่านตังจึงนัยต่อไปอีก “ หก
เจ็ด, แปด ” คู่ปรกษณ์ยังคงบนไม่กระตัก
กระตัก ผู้ใหญ่ย่านเห็นเวลาใกล้ เข้ามา
แล้ว จึงนัยถ่วงเพื่อให้เป็นยุติธรรมด้วยกัน
ทั้งสองฝ่ายอย่างที่สุด และนัยด้วยอาการ
ลากด้วยเสียงยาวว่า “ กั- ว- ว- ” คู่
ปรกษณ์เฉย “ ก้าวครั้ง ” ผู้ใหญ่ย่าน
พยายามคิดเศษส่วนเพื่อให้บนการแพร่ “ ก้าว
ค่อน ” คู่ปรกษณ์ยังคงไม่ กระโดดกระตัก
ผู้ใหญ่ย่านเห็นเวลาจนแค้นขิ้นเต็มที แต่
คู่ปรกษณ์ยังไม่ลุกก็จำเป็นนัยครั้งທີสิบ แต่
ลากทางเสียงยาวเป็นไฟพะเนียงว่า “ สี่-
สี่-สี่- ” พอระลงสยเกิดขาด หม่อมแจ่ม
กัยอ้ายเสือสมีงก็พรวกพรวกคลุก ช่นต่อย กัน ชด
มุล เหมือน กับ ไม่รู้ สักว่า คนใด สลยไปเป็น
เวลาหลายนาที

การต่อสู้ครั้ง ที่ สอง นั้น คู่ ร้าย กาย ยัง ช่น
เพราะต่างฝ่ายต่างมุ่งจะเอาชัยช่งกัน และ กัน
ในทันใดอ้ายเสือสมีงได้เอาหมัดคั่น หน้า ท่าน
หม่อมเข้าโครมใหญ่โดยเค็ม แรง และ จึง ที่สัค
ซึ่งทำให้ท่านหม่อมเห็นท้าวแยะ หม่อมแจ่ม
ได้ว่าหม่อมแจ่มได้ทงยหลังแต่สัทิมงรุ้งกลาง
กน ด้วย อาการช่นกล้าหาญอองอาเป็นสง่า

ผ่าเผย และงคามเป็นท่อน้ำซึมเซา แล้ว
กลับกลืน ไทยรวเร็วด้วยมานะนักสืบ แต่
ยังมีอยู่ด้วยพิชิตของอ้ายเสือ จึงยังง
ซึมกะทือ คีระสัน โงกเงก คล้ายคนเมา
แต่ยังมีสติเหลืออยู่เล็กน้อย จึงยังคงยก
หมักทั้งค้อนรวมไว้ ทหน้าอก หน้าจิมลง
มาจนลูกคางทะลุที่หมัก เขาจึงหาโอกาส
จะคอยประหารศัตรูของตัว ทั้ง ๆ ยังกำลัง ยืน
โงะเซทรวตัวไม่ค่อยจะ ไทยอยู่เช่นนั้น ซึ่ง
ทำให้ผู้ใหญ่บ้านคงทนใจไม่น้อย ส่วน
นายอำเภอได้คำหึงแยะ แยะ เข้ายัน อย่างเต็ม
สติเมื่อนาทีละคงทกลีบครั้ง

ขณะที่คู่ปรปักษ์ กำลังต่างคุมเชิง กัน ไป
มาอยู่นั้น พระอินทมอแจ่มเหยียบลูกก้อน
หินเข้าก้อนหนึ่ง ทำให้เท้าพลากศีรษะจะ
พุ่งไปข้างหน้า ไทยแรง และพระอินทวงไป
ประทะเข้ากับอ้ายเสือตึงพอดิ หมอแจ่ม
ตกใจเลียบเอาหมักทั้งคันตะยื้อไปตามบุญตาม
กรรม จำเพาะไปเสียเข้าที่ลูกคางอ้ายเสือ
ตึงเปรี้ยงใหญ่ ผลของการนี้ ทำให้หมักย้า
ของท่านหมอกลายเป็นหมักคันที่ ๓ โดยทำให้
เสือตึงล้มลงบนดินอย่างไม่มีพาลิ หมอ
แจ่มก็ใจ ที่ มีชัยโคกแล้วเข้าบิษคอ้ายเสือ

เพื่อจะพยายามจับเป็น แต่ในเวลาเดียวกันนั้น
หมอแจ่ม รู้ สึก มีความพิศวงที่มีมออิน ลูกบิ
มาทาบหน้าอกและหลังหมอแจ่มอยู่ด้วย มิใช่ขาด
จึง หวระ คุง กลองหนึ่งจะดังจน หายใจ แทะไม่
ทัน และหมอแจ่มยังรู้ สึกมีความพิศวงอัน
บนความพิศวงที่ได้ยินเสียงแม่เพ็ง (ภรรยา
หมอแจ่ม) มาตวาดแหว อยู่ ณ ที่ นั้น ว่า
“อา—โล, เรียบก็ ๆ นี้ กลับบิษคอ้ายนี้, บ้าย
จนบ้านนี้แล้วเห็นไหม”

สิ้นคำให้การของหมอแจ่มเพียงเท่านี้.

ปรโลก

ของ

นายเทพ มหาเปารยะ

(ต่อจากหน้า ๘๗๐ ฉบับกัญ ๖๘)

“มันอาจจะเกิดขึ้นด้วยเหตุหลายประการ เช่นการ^๕ทำ^๕เครื่อง^๕ท่วง^๕อยู่ใน^๕โลก^๕นี้ หรือ ชาติ^๕ความ^๕ยาก^๕เห็น^๕ยว^๕ใน^๕ทาง^๕ศาสนา” เมลเล อธิบาย “พวก^๕พระ^๕ซึ่ง^๕เคร่ง^๕ครัด^๕ที่^๕อวีน^๕ย^๕แต่ มิ^๕ได้^๕คิด^๕ให้^๕ซึ่ง^๕เกิน^๕ตัว^๕ วินัย^๕ซึ่ง^๕เป็น^๕แต่^๕เพียง^๕รู้^๕ กัน^๕ทาง^๕เข้า^๕ไป^๕ถึง^๕ ความ^๕มุง^๕ หมาย^๕ ของ^๕ ศาสนา หรือ^๕นัก^๕ทวย^๕ศาส^๕ตร์^๕ ซึ่ง^๕เห็น^๕ว่า^๕ทุก^๕สิ่ง^๕ทุก^๕ อย่าง^๕ใน^๕โลก^๕นี้^๕เป็น^๕ปรมา^๕ณ^๕และ^๕ธาตุ^๕ อีก^๕จำ พวก^๕หนึ่ง^๕ก็^๕อย่าง^๕พวก^๕ละ^๕ลา^๕ส^๕ซึ่ง^๕บรร^๕ร^๕เขา^๕ ความ^๕อา^๕มา^๕ท^๕มา^๕ท^๕ร้าย^๕เข้า^๕ไว้^๕ ใน^๕ความ^๕ท^๕รง^๕จำ^๕เสีย^๕จน แน่น^๕แพ้น^๕ ทั้ง^๕นั้น^๕ทำ^๕ให้^๕เกิด^๕ย^๕ศ^๕า^๕ที่^๕สิ่ง^๕อยู่ ตาม^๕พ^๕น^๕โลก^๕เป็น^๕จำ^๕นวน^๕ดัง^๕กล^๕าน^๕”

“โลก^๕ไหน^๕กัน^๕?” มา^๕โล^๕น^๕ถาม^๕
เมลเล “โลก^๕นี้^๕—โลก^๕ที่^๕เรา^๕อาศัย^๕อยู่^๕นี้แหละ^๕ ตัว^๕ท่าน^๕เอง^๕ก็^๕ได้^๕เคย^๕เห็น^๕มา^๕แล้ว^๕ ที่^๕คอ^๕เซ^๕ท^๕ไช^๕ร^๕อย่าง^๕ไร^๕ละ^๕ อย่าง^๕นั้น^๕เรา^๕เรียก^๕ว่า^๕ ค^๕ก็^๕ออก^๕ฉ^๕ด^๕กร^๕ร^๕ มัน^๕จึง^๕เก^๕น^๕ขึ้น^๕ให้^๕เห็น^๕ได้^๕ชัด^๕

ผม^๕เชื่อ^๕ว่า^๕เม^๕อด^๕ถึง^๕คว^๕ราว^๕ที่^๕จะ^๕ต^๕อง^๕ด^๕ำ^๕ขา^๕ย^๕กัน^๕ตาม^๕คำ^๕พยา^๕การ^๕ณ์^๕แล้ว^๕ มัน^๕จะ^๕เป็น^๕คุณ^๕เป็น^๕ประ^๕โย^๕ชน์^๕กับ^๕พวก^๕เขา^๕ ไม่^๕ยัง^๕ห^๕ย^๕อ^๕น^๕ไป^๕กว่า^๕พวก^๕เรา^๕” มา^๕โล^๕น^๕ร^๕ำ^๕พ^๕ึง^๕ด^๕ัง^๕ด^๕้อย^๕คำ^๕ของ^๕มิ^๕ร^๕ด^๕มา^๕ เม^๕อ^๕เขา^๕กล^๕ำ^๕ว^๕า^๕ใน^๕จิต^๕ค^๕ำ^๕ส^๕ำ^๕ต^๕ร^๕ส^๕มา^๕ค^๕ม^๕ คร^๕อง^๕ที่^๕แล้ว^๕มา^๕ ซึ่ง^๕ยัง^๕เ^๕อ^๕ญ^๕มา^๕พ^๕้อง^๕กัน^๕เข้า^๕
“ท่าน^๕เชื่อ^๕คำ^๕พยา^๕การ^๕ณ์^๕น^๕ั้น^๕เหมือน^๕กัน^๕หรือ^๕?” เขา^๕ถาม^๕

เมลเลยม^๕และ^๕ตอบ^๕ว่า^๕ “มัน^๕เป็น^๕เร^๕อ^๕ง^๕ยาว^๕เกิน^๕กว่า^๕ที่^๕จะ^๕ถ^๕ด^๕กัน^๕เคย^๕วัน^๕ ผม^๕เชื่อ^๕—อ^๕า^๕! มี^๕ส^๕เท^๕อ^๕ร^๕ซึ่ง^๕ ต^๕้อง^๕การ^๕จะ^๕พ^๕ก^๕อีก^๕แล้ว^๕”
มี^๕ค^๕ฤ^๕เท^๕ศ^๕เ^๕อ^๕ย^๕ชน^๕ว่า^๕ “ซึ่ง^๕น^๕ั้^๕ง^๕ อยู่^๕ที่^๕นั้น^๕และ^๕ไ^๕ค^๕ย^๕น^๕เร^๕อ^๕ง^๕ร^๕าว^๕ที่^๕พ^๕ก^๕แล้ว^๕ เว^๕ลา^๕ที่^๕กล^๕ำ^๕ว^๕ด^๕ัง^๕นั้น^๕ยัง^๕ไม่^๕มา^๕ แต่^๕มัน^๕จะ^๕ต^๕้อง^๕มา^๕ ท่าน^๕คง^๕จะ^๕รู้^๕ล^๕่วง^๕หน้า^๕ก^๕ถ^๕ก^๕ จำ^๕ไว้^๕เถ^๕ละ^๕! จะ^๕เป็น^๕สิ่ง^๕ใด^๕ก็^๕ตาม^๕ ท่าน^๕ไม่^๕จำ^๕เป็น^๕จะ^๕ต^๕้อง^๕กล^๕ัว^๕จะ^๕ไร^๕พระ^๕เจ้า^๕ไม่^๕ล^๕ม^๕ความ^๕มี^๕ของ^๕ใคร^๕ก^๕ถ^๕ก^๕ เว^๕ลา^๕นั้น^๕

นายเทพ มหาเปารยะ

กุล

ยังมีผู้ ที่ต้องการจะ ให้ช่วยหลายคน ฉะนั้น
ก็ออกไปเสียที”

วิญญาณได้มาเข้าทรงอีกมากมาย คน
หนึ่งกล่าวว่า เขาเคยเป็นช่างไม้ อยู่ในวัด โคล
เขาไม่เคยทำยา แต่ไม่เคยนึกถึงความ
เป็นไปในภายหน้า เวลานี้เขาคง อยู่ใน ที่
ลำบาก และต้องการความแนะนำอีกคนหนึ่ง
บอกว่าเคยอยู่ในเบอร์มิงแฮม เขาเป็นผู้ที่
มีความรู้ และเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ไม่ยอมเชื่อ
ถือลทธิใดๆ แม้ในขณะนั้น เขาก็ไม่ยอมรับ
รองว่าคำพูดของเมลเลเป็นความจริง ทั้ง
ไม่เชื่อด้วยว่าเขาได้ตายไปแล้ว ในที่สุด
มีชายคนหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลอะระยะ ดังดัง คล้าย
คนเมา

“เล่นยาอะไรกันไว้อย!” เขาตะเบ็ง
เสียงถามซ้ำซากอยู่เช่นหลายครั้ง

“ไม่ใช่บ้า คอก เรา ประสงค์ จะ ช่วย
ท่านเท่านั้น”

“ใครจะยอมให้ ผันรอกอย่างเจ้ามาช่วย”

“ถ้าเราเป็นผันรอกแล้ว เรา จะขอ
ช่วยท่านทำไม”

“อะ! ใครจะไปรู้ ข้ารู้แต่ตัวเองเป็น
ผันรอกเท่านั้น ข้าบอกเสียก่อนว่า ข้า
ไม่อยากเกี่ยวข้องกับเจ้านะ”

มีคฤหบดีฝ่ายจีนได้กลับมามาก เขากล่าว
ว่า “คนคิดแต่คนใจ ยังมีเวลากลับตัวผมไป
ทันฉันจะพาอย่างร้ายที่สุดมา อู๋!”

เขาเอนตัวลงบนเบาะและ พก เป็น เสียงผู้
หญิงว่า “เยนเท! เยนเท!”

เจียง

“เยนเท! ไหนล่ะน้ำชา เยนเทแกน
เลวใหญ่เสียแล้ว ฉันทเรียกแกนแก้วหุ จะ
แตก ไม่ได้ยินคอกหรือ? คนทรงลูกช
นังขยับย่นตา

“อะไรกัน” เขาพค่อไปเป็นเสียง
ผู้หญิง “ท่านคือใคร และมีสิทธิอะไรที่
จะเข้ามาในบ้านของฉัน”

“มีได้ ที่บ้านของฉันต่างหาก”

“บ้านของท่าน! ทำไมจะเป็น บ้าน
ของท่าน กันห้องนอนของฉันนะ ออก
ไปเถยวันทีเถย!”

“คุณนาย, คุณนายยังไม่รู้สึกตัว”

“ถ้าท่านไม่ไป ฉันจะให้คนใช้ไล่เคียว
นั้น ถ้าเรยใหญ่เสียแล้ว เยนเท! เยนเท!
ทำไมไม่มีใครมารวยใช้ฉันเลยนะวันนี้น

“เหลียวดูรอบๆ ซิคคุณนาย ว่ามันใช่
บ้านของคุณนายหรือไม่”

เกอรเบิน เหลียวดูอีกเล็ก ทำหน้าต๋นๆ

พ.ศ. ๒๔๗

ปรโลก

“จริงละ มันเป็นห้องที่ฉันไม่เคยเห็นเลยในชีวิต แล้วฉันมาอยู่ที่ไหนกันล่ะ? นั่นหมายความว่าอะไร! คุณนาย คุณเป็นคนใจดี โปรดบอกฉันทีเถอะว่า ฉันมาอยู่ที่ไหนกัน ยอนและเยนก็ไปไหนกันเสียหมดก็ไม่รู้”

“คุณนายทำอะไรได้ เป็นสิ่งสุดท้าย?”

“ฉันจำได้ว่ากำลังเอ็ดเยนัท สาวใช้ของฉันหล่นออกจะเป็น คน ชี้ เกียจ เหลวไหล ฉันโกรธหล่นมาก—โกรธจนกระทั่งฉันจับลงเมื่อฉันชำนาญรู้ สักว่าไม่มีใครช่วย หมอเขาบอกว่าไม่ให้ฉันคืน แต่ใครจะไปห้ามมันได้ ฉันจำได้ว่าเมื่อภัยไฟแลวกก็ไม่มีลมหายใจ ฉันก็พยายามเรียกเยนัท—แต่ทำไมฉันจึงได้มาอยู่ในห้องนี้ได้?”

“คุณนายตายในเวลากลางคืน”

“ตาย! ยังไงกัน?”

“ไถ่เยนัทไปสักครู่หนึ่งแล้วจึงมีเสียงผู้หญิงร้องขึ้นว่า “ไม่จริง! ไม่จริง! มันเพียงความฝันเท่านั้น ฉันจะตายอย่างไร ฉันยังไม่อยากตายนั้นะ! ฉันไม่เคยคิดว่าจะตายเลย ถ้าฉันตายทำไมจึงไม่อยู่ในนรกหรือสวรรค์ล่ะ ทำไมจึงได้มาอยู่ในห้องนี้ห้องจริง ๆ ค่ะ”

“คุณนายได้ถูกฆ่าที่นั่น และได้อาศัยว่าง

ของชายผู้นั้น——”

“ผู้ชาย?”

“คนทรงเจ้ามือถือคำตามเสด็จ หน้าที่ของ

ตนเอง”

“ผู้ชายจริง ๆ แลละ งั้นฉันก็ตายจริง ๆ นะซี ตายจริง! ฉันจะทำอย่างไร?”

“การที่เราพาคุณนายมาในที่นี้ ก็เพื่อจะส่งสอนชั้นแรงให้เกินในทางที่ถูก เราเข้าใจว่าคุณนายคงจะเคยอยู่ในสมาคมชั้นสูง และมีโอกาสไปในทางศาสนานัก”

“ฉันไปสวดที่เซนต์เซเวียสทุก อาทิตย์”

“อ้อ! นั่นไม่สำคัญออก ความประพฤติประจำวันในชีวิตของคุณนายเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวไว้กับโลกนี้ เมื่อวิญญาณของคุณนายออกจากร่างของชายผู้นั้นแล้ว ก็จะไปยังสถานที่เดิม ซึ่งไม่มีใครจะสามารถแลเห็นได้ ส่วนร่างกายนั้นก็จะพินิจย่อยเน่าไปตามธรรมชาติ”

“ก็จะให้ฉันทำอย่างไรล่ะ?”

“คุณนายจะต้องยอมทนลำบากไปก่อน จนกว่าจะถึงเวลาอันควร ที่ความทุกข์นั้นจะถูกปลดปล่อยออก ผลที่สุดเราจะได้รับความสุขด้วยกันทุกคน ในระหว่างนั้นเราจะสวดมนต์แผ่กุศลให้”

นายเทพ มหาเปารยะ

ฤๅ

“โอ! กรุณาเถิดค่ะ โอ! พระผู้เป็น
เจ้า” เสียงนั้นค่อย ๆ เฝียหายลงไป

“ลำบากมาก” มัคคุเทศน์ฝ่ายจีนลุก
ขึ้นนั่งอีก “หล่อนเป็นคนของห้องเอวริก

เอาเปรียบร้ายกาจกับคนใช้ และหมกมุ่น
อยู่กับการเสเพล หล่อน จะต้องทนทุกข์
ทรมานไปอีกนาน แต่ท่านได้ช่วยชีวิตความ
สุขให้หล่อนแล้ว ยังคงอยุ่อยู่อีกมาก แต่
คนทรงเห็นอยู่แล้ว วันนี้นพอที่”

“วันเราไปทำประ โยชน์อะไร บ้าง หรือ
เปล่า ชัง?”

“ทำประ โยชน์มากทีเดียว”

“พวกเหล่านั้นอยู่ที่ไหน?”

“ฉันได้บอกหน้ะแล้ว”

“ถูกแล้ว แต่ฉันต้องการให้ท่านเล่า
ให้ฉัน”

“เจ้าพิภพอุร่อย ๆ โลกนี้ หนักที่สุด
อยู่เบื้องล่าง เบาที่สุดอยู่เบื้องบน ชันที่
หนักอยู่ในโลกนี้ พวกที่มากอยู่พิภพบน
ภพหนึ่ง ๆ อยู่ต่างที่กัน เพราะฉะนั้น ท่าน
จะพบกับพวกที่ชั่ในภพหนึ่ง ก็ง่ายกว่า
ที่เราจะพบกับเขา”

“และ เขา จะ พบกับ เรา ได้ง่ายกว่าด้วย
หรือ?”

“ถูกแล้ว เพราะ ฉะนั้นท่านต้องระวัง
ตัว เมื่อยังไม่รู้ว่าท่านพบกับศาสดาชนิดใด”

“ก็ท่านล่ะ ชัง มาจากชั้นไหน?”

“ชั้นที่สี่”

“ชั้นไหนที่เริ่มต้นมีความสุข?”

“ภพที่สาม ศักดิ์สิทธิ์กว่าสวรรค์ชั้น
ที่สาม พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่มความจริง
มาก แต่ไม่มีใครเข้าใจ”

“ชั้นที่เรากลัว เป็นอย่างไร?”

“อา! นั่นคือที่ ๆ พระเยซูเจ้าอยู่ ใน
ที่สุดใคร ๆ ก็ไปขึ้นที่นั่น”

“ต่อจากนั้นไปล่ะ?”

“ถามมากนัก มีสเตอร์เมลดเล ชัง
ไม่รู้ ถึงอย่างนั้นหรือกล ลาที่ละ พระเจ้าจึง
คุ้มครองท่าน”

สมาคมเปลื้องทุกข์เล็กประชุม กันเพียง
สองสามนาชาล้งแล้ว เกอร์เบเนริงลุกขึ้นด้วย
อาการกระประเปร่า แต่ก็มีให้สะแกงว่าได้
จดจำเหตุการณ์ ไก ๆ ไว้ ได้เลย แยกจะต้อง
รีบกลับ เพราะจะต้องไปทางไกล จึงได้
ว่าลาเจ้าของม้าน ซึ่งอำนวยขอพรให้เป็น
การทดแทนค่าสินจ้าง

“นำใคร่ครวญว่า เมื่อเราทั้งหลายผ่าน
พ้นพรมแดนไปแล้ว เขาผู้นี้ผู้ มีฐานะต่ำด้วย

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

ในโลกนี้ จะมีฐานะอย่างไรในโลกหน้า?”

ที่ประชุมได้เลิกในเวลานั้น เพราะฝ่าย
แขกก็อยากพูด และเจ้าของบ้านก็ยังอยาก
ฟังอยู่

ร็อกสตัน “ประหลาดมาก ก็ไปก็คล้าย
ละคอนจำง่าย เราไม่รู้ว่าคุณไหนควรเชื่อ
และคุณไหนไม่ควรเชื่อ”

“ผมก็คิดเช่นนั้น” มาโลนพูด “แน
นอนละ! ถ้าคิดเห็น ๆ แล้วก็ไม่จำเป็น
เสียเลย ที่เกี่ยวข้อง เป็นสิ่ง ที่ใหญ่โต มากนัก
จนถึงกับทำให้ประพฤติกุศลกรรมคุณนั้นกลายเป็น
สิ่งสามัญเสียเหลือเกิน ข้อที่ว่ามันเป็น
สิ่งใหญ่โตนั้นผมยอมให้ละ แต่ที่ว่าจิตใจ
ของมนุษย์ส่วนนี้เป็นของที่แปลกมาก ผมได้
เคยอ่านหลักฐานต่างๆเกี่ยวกับจิตของมนุษย์
และ ได้ ความเป็นมา มียุคคนเป็นจำนวนมาก
สามารถทำให้มนุษย์กลายเป็นอะไรต่ออะไรไป
ก็ได้ คุณเหมือนว่าใจมนุษย์นั้นแบ่งภาคออก
ไปเช่นกับเชือกเส้นหนึ่ง ซึ่งอาจคลายออก
เป็นเกลียว ๆ ได้ แล้วเกลียวเชือกเหล่านั้นก็
จะแตกเป็นตัวละคอนต่าง ๆ กัน

ซึ่งประ พฤติ คนและ พุทจาให้เหมาะ กับ
บทบาทของตนละคอนเป็นคือนั้น ซึ่งเป็นคนที่ซื่อ

สัตย์ และตามปรกติจะทำให้บังเกิดผลเช่น
ที่เป็นมาแต่เดิมไม่ได้ แต่ก็เราจะมีไต่อย่าง
ไรเล่าว่า ซึ่งจะไม่ได้ออกจิตของตัวเอง และ
ว่าในลักษณะอาการที่ออกจิตอยู่นั้นภาคหนึ่ง
ของตัวเป็นกลาสหรือ ออกภาคหนึ่งเป็นสตรี
ในสรีระมาขึ้นสูง และ เป็น อะไรต่ออะไร
อื่น ๆ ?

เมลเลทวาระ “คนหนึ่งที่มีความเห็น
อย่างหนึ่ง” เขากล่าว “แต่ก็เป็นข้อโต้แย้ง
ที่ถูกต้องและเทศะ จึงควรจะต้องรับรองเอา
ไว้พิจารณาไว้”

“เราได้สอย สอน ถึงรายเหล่านี้บางราย”
มิสซิสเมลเลทกล่าว “ไม่มีข้อสงสัยอะไรเลย
ข้อเสีย ยานช่อง ทุกสิ่งทุกอย่างสมกับ
ความจริงหมด”

“แล้วเราจำต้องใคร่ครวญถึงปัญหาเรื่อง
ภูมิรู้ตามธรรมชาติของเคอร์เนนด้วย ท่านจะ
สามารถรู้ ได้อย่างไรว่า เขาเรียนรู้อย่างไร
บ้าง? ผมคิดว่าคนเผ่าประทุ สถาบัน วัตถุไฟ
น่าจะสามารถึงได้คำบอกเล่าเช่นนี้ได้มากกว่า
ผู้อื่นที่เขี้ยว”

“ท่าน ได้เห็น การ ประชุม แต่ เพียง ครั้ง
เดียว เมลเลทวาระ ถ้าท่านได้มาบ่อยครั้งเท่า
กับพวกเรา และ ได้สังเกตเห็นผลแห่งหลัก

พ.ศ. ๒๔๗

ปรโลก

“เห็นใหม่ละ?” เมลเดฟพลางม้วน ว่าแล้วเขาก็ผลุนผลันออกไปในทางของเคียว
หนังสือพิมพ์ “เชื่อ หรือยังละกัน?” กยทก็เข้ามา

เรื่องทบรวทกลลงในตอนนั้น ไคเขียนขึ้นจากที่ไคพบเห็นมาเอง หรือ มีคนได้มาจากผู้
ที่อาจ จะเชื่อ ถือไคทั้งนั้น เรื่องราว คล้าย ๆ กันนั้น จะค้นได้ ใน หนังสือ ชื่อ “Glimpses
Next State” ของ นายพล เรือ อัสยอรันมัวร์ ตอน ที่ กล่าวถึง มีคำ บอก ชาวอยู่ทั่วทุกหน
ตอน มาจาก รายงาน ของ มีสเตอร์แรนดัล ทนายความ แห่ง จังหวัด ยัพฟาโล ผู้ ได้รับ ความ
ยกย่องว่า ได้ ทำ ประ โยชน์ ใน การ ตรวจ ค้นหา ความจริง ใน วิชชา นั้น มากกว่า ผู้ใด ใ
อื่น ๆ ----- อ. ก. ต.

บทที่ ๑๑

การสุดท้ายของไฮดัลลินเดิน

ไฮดัลลินเดิน นักมวยเก่าหรือคนทรง การควรแล้วที่เราจะเอาใจใส่ ตรวจดูให้ตลอด
ไค เคยประสพวันที่เขาอาจคุยอย่างถึงไค ผู้ ที่มีศรัทธาแก่กล้ามักจะกล่าวว่า บุคคล
มาแล้ว วันอันเต็มไปด้วยเหตุการณ์ทั้งคและ ที่ ให้ร้าย จิต คาส ตรี ด้วยน้ำใจ ไม่บริสุทธิ์ มีก
ชีว วันที่เขาครอง “โรชาลิน” ไว้ ถึง จะได้รับความทนายนะ ถ้าจริงเช่นนั้น เรา
ร้อยต่อหนึ่งในคราวแข่งขันสำหรับโลกส์ และ ก็ควรจะบอกชื่อไฮดัลลินเดินเข้าไว้ใน จำพวก
ไคถลอง กัน อย่าง หิว ราน้ำ อ้อย ถลอก ๒๔ ชั่ว นอกชื่อหนึ่ง เพราะความระยำของไฮดัล
นาฬิกา วันที่หมัดขวาของไฮดัลลิกระแทกกับ มีอยู่มากพอแก่อาญาแล้ว
กางของบลูวอร์ไค ซึ่งทำให้ชื่อ ของ เขา เขาออกจากห้องอัสยอรันอนเมลเดโดย มี
ไปอยู่ใน สำนวนขยาณูชีรายชื่อของนักมวยที่ จะ สักขียานปรากฏชัดว่า กล้ามเนื้ออันแข็ง
เข้าซึ่งถวลอนสเทและตำแหน่ง “แซม- ปานเหล็กกล้าของพลอยอันร็อกสตันนั้น ยัง
เขียนขึ้น” แล้ววันทั้งนี้ระ โลก โสนเท่าเทียม มิได้พึงเป็นสันนิเลย เมื่อกำลังชุลมุนปล้ำ
กับวันที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ก็ไม่ ึ่งเป็น ปลุกกันในห้อง ไฮดัลมิได้รู้สักเงย แต่

นายเทพ มหาเปารยะ

กุล

ครันออกมาข้างนอกแล้ว และไ้เอา^๕ม็อค^๕ล่า^๕ ใ้ทั้งนั้น ท่านจับใส่ตรงไ้เพราะผม ผม
ดูความขบขี้^๕ จึงไ้แฉก^๕เสียง^๕ชู่^๕ตะคอก^๕ออก
มาเป็นภาษาสามท้าวอย่างยาว^๕บึก^๕ เขา^๕รู้^๕ลัก^๕
ขอก^๕หน้า^๕อก^๕ทรง^๕ทริ^๕ย^๕เข้า^๕ของ^๕มา^๕โล^๕น^๕ ช้า^๕หมัก^๕
เกิด^๕ที่^๕เขา^๕น^๕เป็น^๕ก้าน^๕ด^๕แก่^๕เม^๕ด^๕เล^๕ ก็^๕กลั^๕ย^๕กลาย^๕
เป็น^๕พิษ^๕ใ้ ไ้^๕กับ^๕คน^๕เอง^๕ คั^๕ย^๕หมัก^๕นั้น^๕ละ^๕เอ^๕ญ^๕
เป็น^๕ข้าง^๕ที่^๕ซำ^๕ร^๕ค^๕ก^๕ย^๕ที่^๕เขา^๕ไ้^๕เล่า^๕ใ้^๕ทอม^๕ลิ^๕น^๕เค^๕็น^๕
พี่^๕ชาย^๕ฟ่ง^๕ เหตุ^๕การ^๕ฉ^๕ก^๕ย^๕น^๕เ^๕ร^๕ย^๕ย^๕หม^๕อ^๕น^๕ก^๕อง^๕
ไ้^๕มา^๕สุ^๕ม^๕ความ^๕ใ้^๕ ร^๕อ^๕น^๕ไ้^๕ร^๕ย^๕ของ^๕ไ้^๕ส^๕ล^๕
ไ้^๕เค^๕อ^๕ค^๕พล^๕่าน^๕

“กู^๕ระ^๕แ^๕แ^๕ส^๕ค^๕ม^๕ง^๕ท^๕ละ^๕คน^๕” เขา^๕ช^๕ก็^๕ย^๕
ประ^๕ค^๕ย^๕น^๕า^๕ม^๕ด^๕เล^๕ พล^๕น^๕ค^๕า^๕อ^๕น^๕ม^๕ลัก^๕ข^๕ระ^๕ค^๕ลาย^๕
ค^๕า^๕หม^๕ก^๕ลัก^๕แ^๕ง^๕ก^๕ย^๕แ^๕ง^๕ไ้^๕ “ขอ^๕ส^๕ค^๕อ^๕ก^๕น^๕อ^๕ย^๕
เล^๕ก^๕เ^๕ว^๕ะ! ระ^๕ว^๕ง^๕ท^๕ว^๕ไ้^๕ใ้^๕ค^๕เ^๕ละ^๕ม^๕ง^๕!” แล^๕ว^๕
ก็^๕ร^๕ย^๕ส^๕าว^๕เท^๕า^๕เ^๕ก^๕น^๕อ^๕อก^๕ด^๕น^๕น^๕ไ้^๕

ที่^๕เขา^๕ม^๕่ง^๕ท^๕ร^๕ง^๕ ไ้^๕น^๕ค^๕อ^๕ส^๕ด^๕า^๕น^๕ค^๕ำ^๕ร^๕ว^๕ค^๕ำ^๕ย^๕ล^๕
ย^๕าร^๕ค^๕ส^๕เล^๕ ส^๕แ^๕ว^๕ และ^๕เขา^๕พ^๕ย^๕น^๕าย^๕ส^๕ำ^๕ร^๕ว^๕ค^๕
ห^๕น^๕ว^๕ค^๕ำ^๕ห^๕น^๕า^๕แ^๕ง^๕ข^๕อ^๕เม^๕ร^๕ ฟ^๕น^๕ง^๕ท^๕ำ^๕ง^๕า^๕น^๕อ^๕ย^๕

“แ^๕ก^๕ะ^๕ค^๕อ^๕ง^๕การ^๕อะ^๕ไ้^๕?” น^๕าย^๕ส^๕ำ^๕ร^๕ว^๕ค^๕
ถ^๕า^๕ม^๕ค^๕ย^๕น^๕ำ^๕ส^๕ย^๕ง^๕น^๕ ไ้^๕น^๕ะ^๕ไ้^๕ม^๕ค^๕ร^๕ภ^๕า^๕พ

“ผม^๕ไ้^๕ย^๕น^๕ว^๕ำ^๕ท^๕ำ^๕น^๕ล^๕าก^๕ ค^๕อ^๕ค^๕น^๕ท^๕ร^๕ง^๕เ^๕ใ้^๕เขา^๕
ค^๕ก^๕แ^๕ล^๕ว^๕ไ้^๕ไ้^๕หรือ^๕?”

“อ^๕ก^๕แ^๕ล^๕ว^๕! เ^๕ว^๕ไ้^๕ย^๕น^๕ว^๕ำ^๕เขา^๕เป็น^๕พี่^๕ชาย^๕แ^๕ก^๕”

“พี่^๕หรือ^๕ไ้^๕พี่^๕ค^๕ง^๕เป็น^๕ไ้^๕ ผม^๕ไ้^๕ไ้^๕ว^๕ำ^๕ห^๕น^๕ำ^๕

“ไ้^๕ไ้^๕ส^๕ัก^๕เ^๕ไ้^๕ค^๕ย^๕ว^๕”

“ไ้^๕ไ้^๕ส^๕ัก^๕เ^๕ไ้^๕ค^๕ย^๕ว^๕”

“เ^๕ะ^๕ท^๕ำ^๕ไ้^๕?” ก็^๕ผม^๕เป็น^๕คน^๕เ^๕ง^๕ความ^๕
น^๕ั้น^๕น^๕า^๕ ถ้า^๕ไ้^๕ไ้^๕ไ้^๕เพราะ^๕ผม^๕ ท่าน^๕จะ^๕รู้^๕เ^๕ว^๕เ^๕ง^๕ไ้^๕
อ^๕ย^๕ำ^๕ไ้^๕?”

“ถ้า^๕เป็น^๕การ^๕ปร^๕ย^๕ แ^๕ก^๕กับ^๕ก^๕ัน^๕ก็^๕จะ^๕ไ้^๕
ย^๕ำ^๕ง^๕ แ^๕ก^๕กับ^๕ส^๕เ^๕อ^๕ร^๕เ^๕ม^๕ล^๕ร^๕อ^๕ส^๕่ง^๕เขา^๕ไป^๕ท^๕ร^๕ว^๕ง^๕
เ^๕ว^๕เ^๕ง^๕อ^๕ค^๕ก^๕ัน^๕ท^๕ง^๕ค^๕”

“อ^๕ว^๕ะ! เ^๕ล^๕น^๕ส^๕ก^๕ปร^๕ก^๕ร^๕ว^๕ง^๕” น^๕าย^๕ก^๕ย^๕น^๕าง^๕
ประ^๕เ^๕ห^๕ร^๕ค^๕ำ^๕น^๕ำ^๕ค^๕ม^๕ล^๕ม^๕เ^๕ย^๕แ^๕น^๕แ^๕ล^๕ว^๕ ถ้า^๕รู้^๕อ^๕ย^๕ำ^๕น^๕
ละ^๕ก็^๕ไ้^๕ใคร^๕จะ^๕ย^๕อม^๕ข^๕ย^๕พี่^๕ชาย^๕ท^๕ง^๕ค^๕น^๕ไ้^๕ค^๕น^๕อ^๕น^๕เขา^๕
เ^๕ว^๕เ^๕ง^๕ไ้^๕ไป^๕ไ้^๕ส^๕ย^๕ค^๕ย^๕ว^๕ ที่^๕ห^๕ล^๕ง^๕เ^๕ย^๕ญ^๕น^๕าย^๕ค^๕ก^๕ัน^๕ก^๕
ของ^๕น^๕าย^๕เ^๕ว^๕เ^๕ง^๕เ^๕ละ^๕”

ส^๕ำ^๕ร^๕ว^๕ค^๕เม^๕อ^๕ร^๕ฟ^๕ไ้^๕ไ้^๕เป็น^๕คน^๕เล^๕อ^๕ค^๕เ^๕ย^๕น^๕ ประ^๕
ก^๕อ^๕ป^๕ท^๕ง^๕เป็น^๕คน^๕ร^๕ัก^๕ย^๕ค^๕ค^๕ก^๕อ^๕ย^๕ค^๕ย^๕ว^๕ จึง^๕เป็น^๕
ช^๕ร^๕ม^๕ค^๕า^๕ที่^๕เขา^๕จะ^๕ไ้^๕ย^๕อม^๕ไ้^๕ไ้^๕ใคร^๕มา^๕เ^๕ย^๕ย^๕ม^๕ก^๕
เ^๕ล^๕น^๕ไ้^๕ค^๕ง^๕ไ้^๕น^๕ำ^๕น^๕ของ^๕ค^๕น^๕ค^๕น^๕ เขา^๕จ^๕ง^๕ล^๕ก^๕ข^๕น^๕เ^๕ย^๕น^๕
ห^๕น^๕า^๕ที่^๕แ^๕ง^๕อ^๕ย^๕แ^๕ล^๕ว^๕ก^๕เ^๕ง^๕ก^๕ำ^๕ย^๕ง^๕ข^๕น^๕อ^๕ก^๕ล^๕ำ^๕ว^๕ว^๕ำ^๕

“ไ้^๕ส^๕ล^๕ลิ^๕น^๕เค^๕็น^๕ ค^๕ัน^๕ไ้^๕ไ้^๕จ^๕ำ^๕เ^๕น^๕ะ^๕ค^๕อ^๕ง^๕
ฟ^๕ง^๕ค^๕น^๕อ^๕ย^๕ำ^๕แ^๕ก^๕เ^๕ย^๕ แ^๕ม^๕แ^๕ด^๕พ^๕อ^๕ค^๕ัน^๕อ^๕อก^๕ไป^๕จ^๕าก^๕
ท^๕อ^๕ง^๕น^๕ ค^๕ัน^๕ก็^๕อ^๕ำ^๕จะ^๕รู้^๕เ^๕ว^๕เ^๕ง^๕ร^๕ว^๕ว^๕ใน^๕ท^๕อ^๕ง^๕ท^๕ของ^๕
ค^๕ัน^๕ไ้^๕ค^๕ิ^๕ แ^๕ก^๕ร^๕ย^๕อ^๕อก^๕ไป^๕จ^๕าก^๕ท^๕น^๕เ^๕ย^๕เล^๕ก^๕ิ^๕ ม^๕
ค^๕น^๕เ^๕แ^๕ก^๕ะ^๕ค^๕อ^๕ง^๕อ^๕ย^๕ำ^๕น^๕ำ^๕เ^๕ก^๕น^๕ก^๕ว^๕ำ^๕ที่^๕แ^๕ก^๕เ^๕ช^๕อ^๕ย^๕ ค^๕ัน^๕

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

ได้รับรายงานความทราบถึงแก่ทำตูลูกเล็ก ๆ ไซลัสปรากฏขึ้น หนึ่งน่าจะเป็นเพราะเพื่อน
ของแกแล้ว ระวังตัวให้ดีกว่าเถอะ ถ้าเกิด บ้านของไซลัสขึ้น แม่น้ำจะมีได้ถูกยอมรับ
สืบสาวราวเรื่องขึ้นแก่จะเกิดอะไรขึ้น ” มาจากสำนักที่กิน ก็ยังรู้ สักเอ็ดและ

ไซลัสหันกลับมาออกไป จาก สถานที่ ตำรวจ ขยะแขยงความเสเพลเกกมะเหร็กของท่านนัก
ความหัวเสียทมิฬเข้ามาแล้ว กลับลึกลับกระพือ มวยกองหนุน รีบยกกาแล้ว หลึงชาติยิว
ขึ้นอกเกือบถึงซอกที่สุด และการก้มเหล้ารุ่ม ร่วงผอม ๆ มีดวงตาสีใสเห็นยังข้างประทุ
ก้นน้ำเย็นเขาไปออกแกว่งหนึ่ง มีไคทำให้สังขย เกิดชงขึ้นเกาะชายเลื้อยอยู่ หล่อนผู้น้อย
ลง ตรงกันข้าม เขาเป็นยุคคดขนิทีทเวกว่า ในห้องคึกคักไซลัส
‘เมากุ’ ในหมู่เพื่อนฝูงของเขามันน้อยคนนัก “มัสเตอร์ ไซลัส” หล่อนเรียกขาน
ที่ชอยเดินร่วมทางด้วยในเวลาไซลัสดื่ม

๐ ๐ ๐

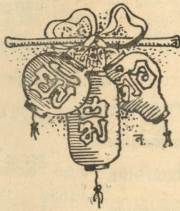
ไซลัสตื่นเห็น อาศัยอยู่ห้องปลายที่สุดของ สงสารวัง ”
ตึกแถวเล็ก ๆ ซอยไคตันสี่คอร์คหลังค้อค “ขุระ ะไร ของ แก ยุงไม่เข้าเรื่อง”
เคนแฮมคอร์ค คิค กับโรงกลั่นเมรัยใหญ่ ไซลัสชี้ “ข้าออกแก่ก้นแล้วว่าย่าเลือก
แห่งหนึ่ง ตึกแถวทกล้วนมีขนาดเล็กลึกมาก มาอยู่กับเรื่องราวของข้า ถ้าแกเป็นผู้ชาย
จนถึงกับอุอาศัยร่วมทางผู้ ใหญ่และเด็ก ต้อง ข้าก็คงจะไม่ออกแก่ชั่วแต่ปากเสียแล้ว”
ใช้เวลาก่อนอรุณรุ่งกันตามถนนเป็นส่วนมาก “ถ้าข้าเป็นผู้ชายแก่ไม่กล้าพูดอย่างนี้
เมื่อไซลัสจะกลับเข้าบ้าน ในวันนั้น เขาทำ คอกระ ! ไซลัสตื่นเห็น แกทรมานเด็กเหมือน
ต้องผ่านเพื่อนบ้านหลายคน ช่งขึ้นเกาะ กับสัตว์ คอยคนระ ถ้าตำรวจเขามาลาก
อยู่ตามถนนหน้าตึกที่อาศัย แก่หน้าของเขา คอแก ข้าจะเป็นพยานเอาแกเข้าคุกให้ได้”
เหล่านับยุคฝึกปรักติ เมื่อภาพอันกำยำของ

นายเทพ มหาเปารยะ

กุล

“โอ! ไปลงนรกเถอะ!” ไชล์สตอบ “ไ้มาครึ่งหนึ่ง แต่ยัคนความงามนั้นร่วง
แล้วก็ฉีกประตูนรกออก หญิงผู้หนึ่งรูปร่าง โรยไปเกือบหมดสิ้นแล้ว
ล่าถอย แต่สก็ปรกทั้งกาย เคืองแสง “อ้อ! แก่ชอกหรือ?” หล่อนกล่าว
ตัว ตลอดจนผมที่ย้อมไว้อย่างน่าสยดสยอง “แก่นักว่าใครละ ทยักขอฟเวลิงตันวี?”
นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น ถ้าจะสังเกตโดยดีแล้ว “ปล่าว! ฉันทักว่าวี ควายที่โชน มัน
ก็จะเห็นได้ว่าหล่อนเคยเป็นหญิงที่เรียกว่างาม หลกมาชนประตูนรก”

กิสเร — มารยาเมื่อแรกรัก คือความโง่ของเรา.

โดย อ. ส. สุริโยกร

๑ไอ้อนงค์ทรงโฉมประโลมสาวาท
สมบัติสิน ดินฟ้าสุราลัย

เมื่อ วันที่ ๑๕ เดือน มีนาคม
ค. ศ. ๑๙๐๖ ท่านนักสืบผู้มีนามว่า
คีน ไครับโทรเลขจากเมืองอาเล็ก
ซานเดรีย ประเทศโอบุคูปต์ มี
ข้อความว่าดังนี้ :

“ คีน นักสืบ นิวยอร์ก —
สืบที่อยู่ของ ยอแรม สไมล์ส อาย
สี่สิบ ชั่วใหญ่ ขาพิการ ผมแดง
เคราแดง ตาซ้ายเหล่ ผิวซีด ใต้
เครื่องย่นรักแร้ข้างหนึ่ง เข้าใจว่า
ถึง อเมริกา แล้วโดยเรือ ‘ซินเซียน คิวน์’
กับชายชื่อ เอแมนเวล แกนคอน ผิวคล้ำ

หรือ
ดอกไม้ซึ่งไม่โรย
เรียงจากเรื่องของ
โรเบิร์ต
คัมบิว. เซมเบอร์ส.

งาม ประหลาดสุดแจ้ง แดงไข
เอามาเทียมมอหัยแสนไกลกันฯ

เคีย ช้วน ตาลฟ้า ลักษณครึ่งชาติ
“ ข้าพเจ้า จะแวะหาท่าน ณ ที่
ทำการในเมื่อเรือ ‘เอมเปร์ส ออฟ
แมยิลอน’ มาถึง ถ้าสืบได้ตัวคน
ของข้าพเจ้าแล้ว จงให้คนสกก
รอยไว้เสมอ แต่อย่างไรก็ดี อย่า
บอกตำรวจ เสียเท่าใดเสียไป
เบิกเงินที่บริษัทอันคัส.

ยอน เทมเบิ้ลตัน เบอร์ก.”
ในวันจันทร์ ที่ ๒ เวลา ๘ ก.ท.
กว่า คนใช้น้ำการกเข้าไปให้มิสเตอร์คีน
และหลังจากนั้นครึ่งหนึ่ง พนักงานจกชวเลข

สัญลักษณ์

ทุก

ผู้หนึ่ง ก็ นัก ชายหนุ่ม รูปร่าง แข็งแรง ผิวเนื้อ
คล้ำ เพราะถูกแดด เข้าไปในห้องโถงโพระเวศ
ของท่านนักสืบ.

สิ่งแรก ที่นักสืบสังเกตเห็นในลักษณะ ของ
แขก ผู้ นั้น ก็ คือ ปลาย ของเขา ถักจากขน
กิ้งกือ นียา ทั้งสองอย่างงาม ไม่ผิด คาง
ตามแนวแห่งความขี้ขลาด ส่วนปากนั้น เมื่อ
อาการขมคออยู่ ขางหลายใบแล้ว ก็กลับเปลี่ยน
เป็นลักษณะอื่น แสดงให้เห็นนิสัยที่หนักแน่น.

นอกจากนี้ ยังมีลักษณะ อื่น ๆ อีก หลาย
ประการ ที่ต้องใจ มีสเตอร์ คน.

ชาย ทั้ง สอง เกินเข้าไป ใจ มี อื่น ตาม
ธรรมเนียม.

“ท่านมีข่าวอะไร สำหรับฉันบ้างไหม?”

เขอร์ก ถาม.

“มี” นักสืบตอบ “เชิญท่านนั่ง
สบายหรือที่โต๊ะ ไม่ขัดไฟ อยู่ในหีบเงิน— อ้อ,
ฉันเองไม่สบาย แต่ฉันชอบกลิ่นยอหริ และชอบ
กลิ่นอันสุข ท่านรู้ไหม มีสเตอร์ เขอร์ก
วิชัย สมัยหรือ ของ คนเรานั้น ไม่เหมือนกันเลย
ขึ้น แต่การ ถอดยอหริ ก็มีทำต่าง ๆ กัน เป็น
อันมาก”

เขอร์ก พยักหน้ารับด้วยความรู้สึกชอบใจ
แต่พอเหลียวไป เห็นหญิงผู้เฒ่าผู้แก่เหล่านั้น อยู่

อย่างขมกัเขม้น ใบหน้าของเขาเปลี่ยนรูป.
เขาหันไปมองหน้านักสืบเป็นเชิงถาม.

นักสืบกล่าวว่า “เป็นธรรมเนียมของจีน
อย่างนั้นเอง ท่าน รังเกียจ คน จก ชาวเลข
หรือ?”

เขอร์ก มีองค์หญิงสาวรูป ระหง ซึ่งแต่ง
ตัวด้วยเครื่องกำ และเมื่อ ได้ข้อ อภัยแล้ว ก็
ชี้แจงว่า ถ้าเจ้าที่ล่อนอยู่ด้วย เขาก็ไม่อาจ
ปลุกษาเรื่องราวของเขาได้ ดังนั้นเจ้าที่ล่อน
จึงลัดขืน พลาญ ข่าเลื่องตาม มาทาง ท่าน นักสืบ
ชาย ทั้ง สอง ยิน ขน จน ล่อน ออกไปพ้น ห้อง

แล้ว จึงนั่งลง ณ หน้าเข้าหากัน นักสืบ ลก
ข้อคอกกลกกับมีสเตอร์เครื่องไฟโนกรพ (เครื่อง
เก็บ เสียง พกหรือเสียง อื่น ๆ) ซึ่ง ซ่อน อยู่
เพื่อบันทึกทุกที่ที่จะ ได้ยินกันต่อไป.

“ท่านได้ข่าวอะไรบ้าง มีสเตอร์ คน?”

ชายหนุ่มถามอย่างตลกความ.

“ข่าวสั้น ๆ” นักสืบตอบ “ฉันจัดการ
คุมเชิงคนของท่านไว้แล้ว”

“อย่างนั้นหรือ?” เขอร์ก ร้องด้วยความ
พิศวง “ท่านหมายความว่าฉัน อาจ จะพบ
กับเจ้าสองคน นั้นเมื่อไร ก็ได้จริง ๆ หรือ
นี่? เจ้าชายร้ายทั้งสองอยู่ในจังหวัดนั้น—อยู่ในระยะ
กระสุนปืนหรือ?”

ทวงหน้า อันเปล่งปลั่งของเขาซึ่งยังชน ใน ท่านทราย”

ขณะที่เปล่งคำพูดทวยประ โยคอย่างหนักแน่น.

“ฉันไม่ทราบว่า ระเบียบของของท่านไกล เพียงใด” นักสืบตอบ “ท่านจะให้คำมั่น สัญญาว่าจะไม่ให้เกิดความโศกหรือไม่?”

“เปล่าดอก ฉันต้องการทรายที่อยู่ของ เขาเท่านั้น เรื่องนี้ท่านไม่ได้ใช้ตำรวจ ไม่ใช่หรือไม่?”

“เปล่า. โทรเลข ของท่านสั่งเกิดขาด อยู่แล้ว ถ้าแม่ท่านยอมให้ฉันใช้ตำรวจแล้ว จะกลโศกหัยของท่านลงได้มากทีเดียว”

“เป็นอะไรก็ไม่ได้” ชายหนุ่มกล่าว “และนอกจากนั้น ก็คือว่า ในเรื่องเช่นนี้ไม่ควรที่จะประหยัค”

“เรื่องเช่นไหน?” นักสืบถาม

“ก็เรื่องเช่นนี้ละ”

“โอ, ฉันยังไม่เข้าใจ ท่านคงจำได้ว่า ท่านยังไม่ได้ บอกเหตุผลอันปลาย ของ การ ที่ ท่านต้องการตัว ยอแรม สโมลล์ กับเอแมนเวล แคนดอน ให้ฉัน ทรายเลย แล คราวนี้เป็น คราวแรกที่ท่านพูดถึงฉัน”

เบอร์ก สิบหกร้อย เขาทอดสายคำล่า กลุ่ม ควิน ยทรุดท่านนักสืบแล้วกล่าวว่า

“จริงซ้” ฉันยังไม่ได้ออกเรื่องราวให้

นักสืบน้อยครั้งหนึ่ง แล้วจึงท้อยในเวลา ยี่เจ็ดของ ยอแรม สโมลล์ และ เอแมนเวล แคนดอน ลงในแผ่นกระดาษขาวการข่มแถม เขายื่นกระดาษแผ่นนั้นให้ เบอร์ก พลาง พก ว่า “ฉันของเครื่องยนต์ มีสเตอร์ เบอร์ก”

“ขอใจท่านเป็นอันมาก” เบอร์กกล่าว “วิธีการของท่าน มีชื่อเสียงโด่งดังเกินกว่าที่ ฉันสามารถจะชมเชยได้ ฉันสามารถแต่เพียง กล่าวคำขอบขอบคุณท่านเท่านั้น และการที่จะ ตอแยก แยก คุณ ของท่าน ก็ได้แต่ เขียน เช็ค คำช่วยการของท่านเท่าไร? โปรดบอกหน่อย” “ท่าน แน่ใจ ะหรือว่างาน ที่ ฉันกระทำ ให้แก่ท่านนั้นเสร็จสิ้นแล้ว?”

“แนใจแล้ว ขอใจท่าน”

ดังนั้น นักสืบจึงบอกจำนวนเงินคำช่วยการ เบอร์กหยิบสมุดเช็คออกสั่งจ่ายเงินตามจำนวน ที่นักสืบ แล้วลุกขึ้นจะลาไป แต่ พอกที่ท่านนักสืบหันไปเห็นคู้กันล้ายเสีย เขาจึง ยืน รออยู่.

ขณะที่ ยอน รอ เพื่อ ให้นัก สิบ เหลียว มา เบอร์ก หยิบแผ่นกระดาษซึ่งนักสืบเขียนให้ ชน มาอีก มีอักษรที่เขียนไว้ ดังนี้ :

ยอแรม สโมลล์ ไม่มาหาชะว่ เลขที่ ๒๓๓

สถิติชน

ทุก

ถนนวันตก ที่ ๒๔

คำบรรพ.

เอแมนวล แกนคอน ไม่มีอาชีพ ทำมา
เกี่ยวกับกับข้างบน

เป็นคนร้ายมากทั้งค.

เขอรักสีในใจว่า เส้นดินสอ ๒-๓ บรรทัด
นี้ ทำให้เขาเสียเงินถึงพันเหรียญ แต่ใน
ทันใด โดหิตกัณฑ์ขึ้นหน้าของเขาด้วยความ
ระอา ในการที่เขาเงินมาเปรียบกับสิ่งซึ่งเขา
แสวงในครั้น.

เขาได้ใช้เงินทองไปแล้ว เป็นจำนวนมาก
มาย เมื่อใดที่เขาอยู่ของคนที่สองนั้นมา
ไว้ในมือแล้วก็ เขาจะ โกลธือความสำเร
ยยังใหม่หนอ ?

ในระหว่างที่ร่ำพิง คิวของเขาค่อย ๆ ขมวด
และใน ทันใดนั้น ภาพ ของ นักสืบ รวม ทั้ง สิ่ง
ต่าง ๆ ที่อยู่โดยรอบ ก็ ดูเหมือน ว่า อันตรธาน
ไปสิ้น มีภาพแห่ง ทลทราวยเข้ามาแทนที่
เขาเห็นทราวยที่ถูกพายุพัด แสงแดดซึ่งฉาย
ต้องระลอกน้ำ ฉมือง เสด ที่กรรมซึ่งสลัก
หักพังมาแล้วเป็นเวลานาน เขาได้ ยืนเสียด
หูรื่องฉมือน้ำเฮ็ดเทียบ ใต้ ยืนเสียดเอนให้
สวกมนตร ซึ่งร้องมาจากยอดปราสาทแห่ง
เมือง สว — เฮ็ด — ฮาการ์ อันเคยมีนามว่า
เสด ใน สมัยโน้น — เสด นครล้าลึก ก็

ภาพเหล่านี้ ค่อย ๆ จางหายไป เสีย
จอแจ เข่ง แซ่ แห่ง ถนนใน นคร นิวยอร์ค ซึ่ง
กลียมากระทบหู ทำให้เขาตื่นจากความฝัน.
สายตา ของ เขอรัก กวาคไปรอบ ๆ ห้อง —
จาก ที่ วาง เครื่องโทรทัศน์ ไปยัง ชั้น หนังสือ
และจาก โต๊ะ ไปยังตู้กันภัย.

เขอรัก สฟตากับนักสืบ ด้วยกิริยา สะห้อย
ครั้น เป็นครั้งแรกที่เขา รู้สึกว่า การเสาะ
แสวงซึ่ง ไค มุง กระทำ มา อย่างหนักมก คงแต่
ทลทราวยซึ่งเคยเป็นนครเสด จนมาถึง มหา
นครนิวยอร์ค เป็นความลำบากยากเข็ญ.

เขารู้สึก อ่อนใจ ทรศกายลงนั่ง ยก
แขนขยนิศรัยะ นักสืบนั่งลงพาลงมองก
หน้าซ้ายหน้าขวากับความปราณี.

“บางทีฉัน จะช่วยท่านได้ — ถ้า ท่าน จะ
ให้ฉัน ลอง พยายามดู ” นักสืบ พุก ขน
อย่างเขา ๆ.

“ช่วยฉันนะหรือ — ?” เขอรัก พุก โดย
มิได้เงยหน้า.

“ตัว ท่าน หรือใคร ๆ ที่ อยู่ใน ความ
เดือดร้อน และความยุ่งยาก อันเกิดจากการ
ครองไม้ตก ”

“จริง. ฉันไม่ ทราวยว่า จะ ดำเนิน การ

พ.ศ. ๒๔๗

ระมะวิท

อย่างไรต่อไป”

“ฉันรู้ใจท่านแล้ว” นักสืบกล่าว
เขอรักเหลือนายชุกด้วยอาการไม่เชื่อ.

“ท่านเป็นโรครัก” นักสืบพูดต่อ.

เวลาล่วงไปครู่หนึ่ง เขอรักจึงยกหน้า
ขึ้นอีก แล้วกล่าวว่า :

“ท่านเข้าใจเช่นนั้นจริง ๆ หรือ ?”

“เช่นนั้น. ท่านจะให้ฉันช่วยไหม ?”

นักสืบถามอย่างอ่อนหวาน.

“ฉันขอยกให้ท่านทราบตรง ๆ ว่า การ
ที่เดินทางมาที่นี่ ก็เพื่อจะเจรจา กับเจ้าสองคน
ด้วยลูกตะกั่ว ท่านกลับบอกว่าฉันเป็นโรครัก
ด้วยเหตุผล ——”

“ข้อนี้ปรากฏอยู่ ที่ดวงหน้า ของ ท่าน
และในอาภรณ์ก็ปรากฏอย่าง ตลอดจนเสียงพูด
ในโตะ ของฉัน มีวิชาอ่าน ความในใจ ของคน
โดยใช้สิ่งเกิดอาการภายนอก เรียบเรียงขึ้น
ตามแบบของเขอร์ทิลตัน และจัดไว้เป็นหมวด
หมู่ คำว่านี้เป็นกฎแห่งใจ ความรู้สึกในใจ
ประเภทต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีไม่มีผิด.

ฉัน หยทุกพูด เอนทวิฟพนักเกอชตรวจ
ชายหนุ่ม แล้วจึงกล่าวสลับไปว่า :

“ท่านพูดถึงนั้น แต่ใจท่านคิดถึงสิ่ง
ที่มีอำนาจรุนแรงยิ่งกว่านั้น ท่านคิดถึงความ

รักครั้งแรก ซึ่งมีอำนาจคนเดียว และคุณ
ครอญำให้ ท่าน หลง ความคิด ของ ท่าน
ปรากฏอยู่ในกิริยาอาการทั้งสิ้น ก็ยังมีอีก
ข้อหนึ่ง คือท่านไม่เกรงอำนาจใด ๆ หมด”

“จริง หมดเกรง” เขอรัก สวรรภาพ.

“แล้วท่านยังคาบย่นพดสองกระบอกซ่อน
ไว้ที่ใดรัก แร่ คับ เขาออกเสียละอะ
มิลเตอร์เขอรัก การยิงมิลเตอร์โมลส์ หรือ
คัทหัวคั่วแห่งมิลเตอร์ แกนก่อน จะไม่ทำให้
ท่านได้รัยประโยชน์อันใดเลย ในเรื่องนั้น
ถ้าท่านต้องการความช่วยเหลือแล้ว ฉันจะ
ยินดีใช้ความสามารถเพื่อทำประโยชน์ ให้แก่
ท่านโดยไม่คิดค่าช่วยการ”

“ท่านกรุณาฉันถึงเพียงนั้นเทียวหรือ ?”

เขอรักถามด้วยความประหลาดใจ.

“จะเป็นไรไป”

“ท่านเป็นผู้ที่รักใคร่อย่างยิ่ง ฉัน
ไม่เคยคิดว่า จะได้รัย ความเอื้อเฟื้อ เกินนี้เท่า
เหมือนเช่นนั้นเลย”

“ฉันรู้สึกขอบท่าน, จริง ๆ นะ”

เขอรักรู้สึก ว่า สติปัญญาของคนอื่นน้อยกว่า
นักสืบผู้สามารถนี้มาก เขารู้สึกเปล่าเปลี่ยว
และไร้ ทิ้ง จำต้องอาศัยความปรีชาสามารถ
ของนักสืบผู้นี้ แล้ววางความคิดติดใจในกำลัง

ศาลาภิรมย์

ทุก

วิชาซึ่งเคยคิดก่อนแต่ก่อนเสียสิ้น.

“ท่านจะโปรดช่วยเหลือโดยวิธีใด?”

เขาพูดอย่างท้อๆ “ถูกแล้ว ฉันเป็นโรครัก แต่ผู้อื่นจะช่วยให้ได้อย่างไร?”

“ท่านรักผู้ใดตายไปแล้วอย่างนั้นหรือ?”

นักสืบถาม แสวงหาวิธีอย่างจริงจัง “ถ้าเช่นนั้นก็เป็นกรรมกรรม หรือท่านรักสิ่งที่ไม่มีชีวิตจิตใจ?”

“ถูกแล้ว”

“แปลว่า ท่านรักผู้ที่ตายแล้วนั้น?”

“ตายแล้ว”

“ท่านรู้ได้อย่างไรว่าตายแล้ว?”

“นั่นไม่ใช่ปัญหาหรอก ฉันทราบซึ้งขึ้นตั้งแต่เมื่อเริ่มรักก่อน — ไม่ใช่เช่นข้อที่ทำให้ฉันเดือดร้อน ฉันชอบรักก่อนไปจนตลอดชีวิตเท่านั้นแหละ”

เขาลากมือขึ้นผ่านหน้าผาก แล้ววางกำหมัดลงบนโต๊ะกล่าวว่า:

คนบางคนรักโดยกาย อารมณ์ ซึ่งฝังอยู่ในจิตใจ บางคนรักโดยกายโดยรูป โดยไม่ต้องรักใคร่ที่ใจอีก พวกเหล่านั้นคนใดที่มีชีวิตปรกติ เรืองอย่างนั้นไม่เป็นของแปลกประหลาดอันใด ฉันชอบรักด้วยอย่าง: กรนเวลที่รัก คีร์ยะ และ ช่วงไหล่ ของรูป

ตุ๊กตาในพิพิธภัณฑ์ฉันนึก เขาเป็นชายโสดอยู่จนถึงแก่กรรมลง ทั้งมฤคและชื่อเสียงไว้ไม่น้อย ไม่เห็นมีใครคิดเทียบกล่าวร้ายอย่างไร เสอร์ เซอร์ เกสท์ นายแพทย์ผู้มีนามอโชนะรักรูป ‘เลก วิลตัน’ ซึ่งเกสท์ เฮอร์โรเป็นคู่เวทียุโรปนั้นยังได้แขวนอยู่เหนือที่ฝังศพของเขา เคเปอร์ เนย์ รีกานสาว ยืน วาตาเรคโค ซึ่งตายเสียเมื่อก่อนเขาเกิด ส่วนฉัน — ฉันก็รักอย่างตามประสา”

เสียงของชายหนุ่มแสดงความคันคั่ง ซึ่งพยายามระงับไว้.

“ท่านจะช่วยเหลือแก่ผู้ที่หลงรัก ‘เงาแห่งชีวิต’ ได้อย่างไร?” เขาดถาม

“ถ้าท่านรักเงาของตัวจริงที่ศูนย์ไปเสียแล้ว หรือรักน้ำใจของรูปที่กลายเป็นดินไปแล้ว ก็——”

“ไม่ใช่เช่นนั้น!” ชายหนุ่มตอบ คอหอยคันคันไม่สามารถพูดต่อไปได้.

นักสืบปล่อยให้เขาพักครู่หนึ่ง ใจคอของเขอรักพลกพล่านและคันคั่งอย่างแทบจะเหลือสลัก เป็นครู่ใหญ่เขอรักจึงแยกหน้าขึ้นจากแขนที่ชยอยู่ สุกลมหายใจเข้าอย่างแรง แล้วพูดอย่างเปลี่ยนเสียงว่า:

“โปรดฟังเถิด”

พ.ศ. ๒๔๖

ระมะวิธ

นักสืบกัมคิระรับ.

“ฉันมีเหตุจำเป็นต้องลาออกจากราชการทหาร และยังไม่มีโอกาสจะประกอบการทำงานอย่างอื่น ทพยศสมบัติ ภูมิอยู่ จึงเดินทางเที่ยวไปในประเทศไทยโดยบุคคลอื่นคนใดไม่ใคร่สนักสนานอะไรนัก นอกจากได้พบเห็นทะเลทราย, อูฐ, เมืองเก่า ๆ ซึ่งทรุดโทรมหักพังไปแล้ว ฯลฯ ในที่สุดก็มาถึงเมืองสา—เฮล—ชาการ์”

เสียงของเขาขาดลง ดวงตาซึ่งลอยและล่องแล่งเฟื่องอยู่ก้มๆ

“สา—เฮล—ชาการ์” ครึ่งหนึ่งเคยเป็นเมืองเฮล” นักสืบกล่าวเบาๆ

“ท่านรู้จักหรือ?” เขอรักถาม

“รู้จัก”

เขอรักถามอย่างเขินอายอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเล่าต่อ:

“เมืองนี้ อยู่บนพื้นที่สูง — ท่าน มีกินสอไหม? อ้อ, ขอบใจ นี่เป็นเมืองสา—เฮล—ชาการ์ นี่เป็นสถานที่ซึ่งสลักหักพัง นี่เป็นกำแพงเมือง โยสต์ เนซ ซึ่งจมทรายแล้วยังไม่มีใครค้นพบ คงจะอยู่ที่ไหนหนั่งแถวนี้แหละ” เขอรักยกขึ้นสอเปลือกนัท

“นี่เป็นทะเลสาบ เฮล และแถวนี้ทะเลหิน

โบราณ เรียงกันยาวด้วยคฤหาสน์ทุกา ทั้งหมดยกเว้นเป็นจำนวนสี่ร้อย เมื่อฉันไปถึงยอนาเฮลเห็นคน เส้าที่ยังคงตั้งอยู่มีรอยสลักคน เวลากลางคืน อากาศที่นั่นเย็นมาก คือนั่นฉันหนาวสั่นนอนไม่หลับ ลมที่นั่นยั่วแฉกในท้องฟ้าเพื่อให้จิตเข้าสู่สภาวะ อดทนฉันได้ ยืนเสียงและรู้สึกความกระเทือน โดยที่เส้า ซึ่ง ตั้ง อยู่ ภาย ใต้ ท้อง ฟ้า แห่ง ประเทศโดยคฤหาสน์มาเป็นเวลาสี่พันปี ได้ล้มลงออกดินหนึ่ง

“เสียงซึ่งได้ยินมาจาก ระยะไกล นั้น ทำให้ฉันลึกลงเองทั้งด้วยความสนใจที่ประจักษ์โดยในโครงมรณภพข้อ ครุ่นฟังต่อไปก็เคยในแต่เสียงลมพัดมาถูกแผ่นดิน, เสียงอูฐขยับตัวกับเสียงสุนัขจิ้งจอก.

“ครั้นเวลารุ่ง ฉัน ลม เรือง นเสียง สั่น แหกอกหรือคนหนึ่งพักฉันจึงนึกได้ ขณะนั้นดวงอาทิตย์ โสฬสขึ้นขอบฟ้า ส่องแสง อันอบอุ่นมาให้ ขีรวิราชของฉันยังอยู่ใน เต็นท์ ย่างตกน้ำ ย่างขึ้นไปยังตลาดในเมือง ฉันจัดแจงอย่างเขียนและอ่านลูกมา แล้วขึ้นหลังขี่ไ้ผู้เดียว — ฉันไปไหนคนเดียวอยู่ๆ เพราะไม่รู้สึกกลัวอะไร เวลาผ่านไป สองชั่วโมง ฉันก็นำไปถึงเส้าต้นที่ลึกลับ”

ขณะที่เขอรักบรรยาย เขาพูดซ้ำ ๆ และ

ลำดับขั้น

ทุก

เราเจอยังคงประจักษ์แก่กันหนึ่งสัปดาห์.

“สถานณ์อย่างถอนรากถอนโคน ส่วนของพื้นดินล่าง คือก ขน มาด้วย เขาก็เห็นมันโดนน้ำลง ไปสู่ห้องมีคิลาได้.

“ทราวยังกำลังไหลลง ไปตามช่องนั้น เช่นทาง ๆ เมื่อพังกักไว้ มันเสียงตกลงไปกระทยกับพื้นดินล่าง.

“ฉันนั่งดู อยู่บน หลังม้า ภาพนั้น ย่อมอธิบายตัวเอง คือ เส้าที่ลมนั้น ก่อ ขน ที่ยักกรามอันเก่าแก่ยิ่งแลมอยู่ในทราวย ประเทศโดยคุปต์เป็น เช่นนั้น เสมอ — สถาน ที่เก่าแก่ที่กักซึ่งเราไปพบ ย่อมสร้างขึ้นอยู่บนคิการวม ที่ ทรุดโทรมไป แล้วใน สมัยก่อน นั้น ขนไปอีก.

“บันไดหิน ซึ่ง ทอกลง ไปสู่ ‘ทรากร’ แห่งยุคกักตัวบรรพ นวนใจ ให้ฉันลองก้าวลง ไปดู ฉันจึงลงจากหลังม้าเดินไปยังปากช่องคุกเข่าลงมองดู ภาพที่แลเห็นก็ คือ กำแพงและอ่างศิลาอันกว้างใหญ่ ที่ขอบสลักเป็นลายคอกบิว มีเสียงน้ำไหลมากระทยห โดยเหตุว่า เส้าที่ลมนั้นเขย่งช่องให้น้ำพุ่งม้อยแต่ครั้งโบราณไหลออกมา ในขณะนั้น ไคไหลลง ไปเกือบเต็มอ่างศิลาแล้ว.

“ภายในมีแสงสว่างพอจะเห็นทางอยู่บ้าง

แต่ไม่ทราบว่า ถ้าลงไป จะไปไ้ไกลเพียงใด ฉันจึงเดินกลับ มาเอาไม้ ชักไฟ กับ เทียนไข ในยามที่อานม้า ครั้นแล้วก้าวขึ้น ไคหินลง ไปภายใน

“น้ำพุ กำแพง สระและบันได ซึ่งยังไม่ได้จาก ขึ้นเพียง ครึ่ง ๆ เหล่านี้ แสดงให้ทราบว่า สถานนั้น เป็น อุทยานสำหรับสำราญอารมณ์ของกัก ค่ายบรรพ และ น่าจะเป็นพระราชอุทยานด้วย โดยเหตุว่า มีอักษรจารึกไว้ภายในวง” ตรงนี้ เขาฉีกเส้น ขึ้น

โดยเร็ว — “หรือเช่นนั้น

แม้แต่ฉันจะอ่านอักษรภาพไม่ออกก็ตาม ฉันเคยไคขึ้นอยู่ว่า อักษรชนิดนี้ ถ้าเขียนไว้ภายในวงถึงตัวอย่างแล้ว ย่อมเป็นการบอกให้ทราบว่า นาม ที่ ข้าง นั้น เป็นนามของผู้ ซึ่งเคยเป็นพระเจ้าแผ่นดินมาแล้ว.

“ที่บนกำแพงและเสาหินทุก ๆ ต้น มีรูปเครื่องหมายสำหรับราชวงศ์โบราณ, รูปคนประหลาดมีศีรษะเป็นเหยี่ยว มีมือถือสิ่งต่าง ๆ, รูปสัตว์, นก, ปลา, และ อื่น ๆ ที่ฉันไม่รู้จักรูปคอกบิวอันกำลังแย้ม และคอกบยาน มีอยู่บนแผ่นศิลาทั่วไป”

ดวง ตา อัน ปรากฏแวว แห่งความฝัน ของ

พ.ศ. ๒๔๗

ระมะวัติ

เขอรักมาประสพกับสายตาของนักสืบ แต่
ขณะนั้นเขาไม่เห็นสิ่งใดหมก เขาชวนหน้า
ลงกับฝ่ามือทั้งสองแล้วกล่าวว่า เรื่องด้วย สำเนียง
อันเรอบ่อยเจอบ่อยไป :

“ทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วยฝุ่นเถ้าและสิ่ง
มีชีวิต ซึ่งได้พังทลายไปแล้ว สิ่ง
เคลื่อนไหวได้เหลืออยู่สิ่งเดียว คือ สาย
น้ำซึ่ง กลับเกิดใหม่ แลไหลลง สระ อย่าง
ซ้ำๆ น้ำนั้นลักษณะแปลก โดยที่มัน
เคลือบอยู่ แต่ถึงกระนั้นก็ยังแลดูเหมือน
กับโอปอล”

“สายน้ำที่ไหลอย่างซ้ำๆ นี้ ทำให้ฉัน
ดูเพลิน มันไหลสรวนไปตามพินกิน จน
กระทั่งหายไปไหนหมด ฉันไม่รู้ตัวว่า คอย
เป็นเวลานานเท่าใด ในที่สุดจึงเดินเลียบไป
ตามกำแพง”

“ครั้นเดินลึกเข้าไปภายใน ‘ทวาก’
แห่ง อุทยาน นั้น เป็น ะ ะ ประ มาถ พิน หลา
แสงสว่างที่เข้ามาทางปากช่องก็หมดลง ฉัน
ลุกเพี้ยนขึ้นแล่มหนึ่ง แสงเทียนส่องให้เห็น
บันไดออกบันไดหนึ่งทอดลงไปยังล่าง ถัด
จากนั้นมีช่องประตู ฉันจึงลงบันไดนั้นต่อ
ไปอีก”

“บันไดนั้นมีอยู่ ๓๗ ขั้น นำลงไปสู่ห้อง

สี่เหลี่ยมผนังสีดำ แสงสว่างฉายไปจับเครื่อง
ประติมากรรมที่ผนังและเพดาน แลดูแวววาว
อย่างหลวิวิ ทุกสิ่งนั้นและเงาของกระทำให้
เกิดความเปลี่ยวเปล่าวิเวกอย่างยิ่ง ฉะนั้นมี
มรดกภาพ ปรากฏ อยู่บน พินหินข้างเท้าของฉัน
ภาพนั้นเป็นชาย ใหญ่ผาย เสือที่สวมยี่ภังเป็น
รูปเป็นร่างอยู่ เขานอนคว่ำหน้า แขน
ทั้งสองกางออก”

“เมื่อหยุดดูครู่หนึ่งแล้ว ฉันก็ลงเอามือ
ถูตัวเขา และในพินนั้นร่างก็กลายเป็นผงไป
มีลักษณะอย่างเงาของคนที่ทอดคออยู่กับ พิน”

“ฉัน ยกเทียน ขึ้น ส่องดูข้างบนแลรอบๆ
ตัว มองเห็นรูปใหญ่ๆ ซึ่งเขียนด้วยสีน้ำ
เงิน สีแดง และสีทอง สีของรูปภาพเหล่านี้
ทำให้แสงสว่าง กระพือจน มาเป็นเงาเรืองๆ ใน
เวลาที่ย้ายเทียนไปมา เงาในห้องก็คืบและ
หกลายเข้าไปในมุม”

“ครั้นแล้ว — ครั้นแล้วฉัน แล เห็นริมพิน
รองเท้าโบราณซึ่งทำด้วยทองคำ กับเข็มขัด
ทองคำยี่ภัง ซึ่ง คาค อยู่รอบเอว ของหล่อน
ทั้งสองอย่างมีแสง วาว อยู่ในที่มืด ราว กับ
เปลวไฟ”

ขณะนั้น เขอรักก็โน้มตัวไปข้างหน้า ประสาน

มือแน่น ตาเพ่งดูอากาศอันว่างเปล่า แว

สัญลักษณ์

กุด

แห่งความขมปรากฏที่มุมปาก เลี้ยงที่บรรยายก็
เปลี่ยนเป็นเสียงอื่นอ่อนหวานอย่างประหลาด.

“อะไรได้, ดูเหมือนหล่อนมีอายุยังไม่
ถึงสิบแปด สาวน้อยนั้นนั่งปราศจากความ
ไหวติง ลักษณะช่าง เหมือนคนเป็น ๆ น
กระไร ที่ถามเรื่องเก่าสวมอยู่ มีน้อย ๆ
ของหล่อนวางไว้ อยู่บนดิน ดูราว กับว่า
หล่อนมาเหยียบถากยาหล่นอยู่ เกษากันคึกและ
งามประจักษ์เห็นใหม่ ซึ่งคึกเขยเขยด้วยลม
น้อยของลมเย็น น้อยลงมาถึงปรางทั้งสอง.

“ภาพนโกลี ค่อม นนชัย ที่ มี ชีวิตจิตต์ ใจ
อย่างมีศรัทธาเหมือนกับคนนอนหลับอย่างยัง
จนทำให้ฉันไม่มีใครจะกล้าไหวถากยาโดยกลัวจะ
ทำให้หล่อนคน”

“ฉันลืมทราบของชายที่นอนอยู่ข้าง ๆ พอ
ขยับเท้าเคลื่อนไหวก็ก่อกวนขยับไป ตรง คอของเขา
รองเท้าเข้ามาของฉันทกของเก่าของศพนั้นลงไป
เป็นรอย ฉันสั่นไหวด้วยความรู้สึก
รู้สึกตะขิดตะขวง ไม่กล้าปล่อยไว้เช่นนั้น จึง
ก้มลงเกลยผงเก่าเพื่อลบรอยเท้าเสีย ผงเก่า
อันละเอียดก็ติดมือของฉัน และเมื่อเหลียว
หาอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อขัดผงนี้ ก็ยังเอิญ
พบม้วนกระดาษโบราณม้วนหนึ่ง บางทีผู้ตาย
คงจะเขียนข้อความไว้ ในกระดาษนั้น แต่

ฉันไม่มีใครสามารถยกได้ ฉันยังได้ใช้
กระดาษที่ขุดผงทราบจากถุงมือนั้นแล้ว”

ชายหนุ่มชักม้วนกระดาษโบราณสีเหลือง
คร่ำ ออก จาก กระ เข้า วาง ลง บนโต๊ะ แล้ว
กล่าวว่า :

“นี่คือม้วนกระดาษนั้น ฉันลืมว่า ได้เอา
ติดตัวไปด้วย พึ่ง มา นึก ได้ เมื่อ พบ เข้า ใน
กระเป๋าสีเหลืองสีตัว เมื่อ เตรียม เข้า ของ จะ เคน
ทางมานี่”

ท่าน นึก สืบ เอี่ยมไป ทบิบ ม้วน กระดาษ
กระดาษนี้แข็งตัวแล้ว แต่ทว่ายังเหนียวอยู่
นักก็สับคลอกด้วยความระวังเขาตรวจดู เครื่อง
หมายประหลาดอยู่ครึ่งหนึ่ง แล้วหันขวับมา
บอกให้ เบอร์กเล่าเรื่องต่อไป.

เบอร์กจึงบรรยายต่อดังนี้ :

“เทียนไขเกือบจะหมดเล่ม ฉันจึงจุด
ขึ้นอีก ๒ เล่ม ติดไว้ ที่ เคียงคิลา ครั้นแล้ว
จุดเล่มที่ ๓ ถัดไป ในมือ พิจารณาคร่าวของ
หญิงสาว ซึ่ง ปัก ยึด ด้วย เส้นผ่า เนื้อ ไป รุ่งบาง.
ประคัมด้วยกอดกวางซึ่งทำด้วยทองคำ”

“ฉันพึงรู้จักค่าของความงามในเมื่อได้
เห็นสาวน้อยนั้นทุก ๆ ส่วนไม่มีที่ใด ล้วนระดม
ของ หล่อน ค่อน ข้าง ขาว นวล แกม สี ฟ้า หลาย
เส้นผ่าอันบางนั้นแนบร่าง แสดงให้เห็นทรง

พ.ศ. ๒๔๗

ระมะวิธ

ซ้อนแน่นสมส่วน ขนตาอันงอนของหล่อน
สีศาซลีย ปรางทงสองอ้ม เป็นพวงร้อยกับทรวง
ผลอย่างขวนแสนที่ หนึ่งตาและปากซึ่งขยับ
ขยับนั้นยังมีสขมวาเรอ ๆ งามกระพุ่มกระพุ่ม
นำเอ็นค วิมลปากหวานจุ่มลิ้มแคะกินนอย ๆ
แต่ละส่วน ถ้าไม่งาม อย่าง ชื่นเขยเมยอกแล้ว
ก็เขยเอ็นว่า ในโลกนี้ไม่มีอะไร งาม นอกจาก
ความฝันในทิพย์โลก

“เครื่องคาคคณอันคางงามทำทวยทองเป็น
รูปตัวแมลง ‘สคารย’ คอกัน รอย สาย
ณเขียง อระ มีแผ่น ปก ถิ่น ค่ หิ้ง โยง ไว้วัย
สังวาลย์ แผ่นปกถิ่นทงสองนประกอยขึ้น
ทวยเกล็ดทองสกลั้ง ความไยรุ่งระหว่าง
เกล็ดกระ ทำให้ มอญ เห็น ผิว เนื้อ สัก ข้างอยู่
ภายใต้ ที่เวยหล่อนมีเข็มขัดทอง เนือเกา
รองเกาสวมแน่นอยู่กั้เท้าทงสองข้าง ”

“เมื่อความคั่งของคณค่อยคลาย ใน
ชั้นแรกเข้าใจว่า ร่างนั้น คือ มัมมิ ที่ได้ซาย
ยาไว้อย่างวิเศษกว่าชนิกรรมมา แต่ก่เหตุ
ไฉนผิวเนื้อจึงเกลี้ยงเกลา ไม่มีรอยผ่า รอย
เป็กเส้นโลหิต หรือมีผาพัน อย่างใด ๆ
รวมความว่า ไม่มี รอย ที่จะสื่อให้เห็นว่า
ร่างนี้ได้ถูกใส่ยาไว้อยู่ ทั้งมีไต่ ไส้ไว้นใน
ทึบคัวย ”

“ร่างนี้เป็นแต่ร่างที่หล่อนอยู่ ยังมีชีวิต
หาใช่ศพไม่ แต่ได้ผ่านพ้นเวลามาแล้วนาน
เหลือจะคาคคณ เพราะ เครื่อง ทอง ที่
แต่งกายถึงกับแปดสีไป สายวิตรองเท้าวิ่ง
เป็นผิง ทรวงเท้าก็ค้อยกั้เท้าได้ ก็เพราะ
ลวดเงิน ซึ่งเคยเป็นแกนของสายรัก เมื่อ
คณเฝ้ามอญสองแคะเครื่องแต่งตัวหล่อนเข้า เสือ
ผัวก็พลันกลายเป็นอากาศซาตุดอก ดวง ซึ่ง ทำ
ทวยโลดทะหลอว์ลงระอย ๆ กายกระทยกับพัน
ศิลาถึงกริ่งกรัง ”

ท่าน นักสย นิ่งนั่งฟังอย่าง แทบไม่หายใจ
ฝ่ายชายหนุ่มกระสยกระส่ายไปมาอยู่ในเก้าอี้.

“ไม่มีอะไรที่จะเล่าอีกแล้ว” เขอรักพูด
“เล่าต่อไปก็ทำประ โยชนอื่นใดมิได้ เป็น
การเสียเวลาทั้งคณ เรือยยุติลง ในคณแล้ว ”

“เล่าข้อความที่ท่านยังคงไว้นั้นแหละ”
นักสยตอบ เป็นเชิงขมขื่นกับคลาย ๆ

ชายหนุ่มทำตาม เขาเอนตัวลงพิงพนัก
เก้าอี้ มือทั้งสองกำเข้าและคลายออกด้วย
อาการตนเต้น.

“คณกลับไปยังคายนลเณ็เทียม ใจลอย
เหมือนคนนอนในความฝัน หลยตาลงก็เห็น
ดวงหน้าหล่อน ดวงคาสีศาซลียลุ่มแจ้วแวว
มีลักษณะเหมือนแมวตาเด็ก ๆ ที่อยู่ใน ความ

สาลักษณ

ทุก

ประหลาดใจ ทุก ๆ วัน ฉันเข้าไปยังที่ ๆ
เสาลัม แลลงบันไดไปสู่ห้องมืดเพื่อเยี่ยมหล่อน
ผู้นอนอยู่เอกา จนกระทั่งคราวหนึ่ง รู้สึกว่า
จะทนทนหล่อนไว้เช่นนั้นไม่ไหว กระนั้นฉันก็
ยังไม่กล้า จำต้องท้วงหล่อน โศภ กลัวว่า
หล่อนอาจกลายเป็นลงไปทั้งที่เคยเหยียบมาแล้ว
เป็นอันไม่ทราบว่าจะจัดการอย่างไร พวก
อาหรีที่ไปท้วง ออก จะสงสัย ในการที่ฉันหาย
ไปบ่อย ๆ บางทีพวกนั้นจะ เข้าใจว่า ฉันไป
พบขุมทรัพย์เข้าที่ไหนสักแห่งก็เป็นได้ แต่
อย่างไรก็ตามก็กลัวว่า พวก นั้น จะ ลอยตามฉันไป
ฉันจึงเริ่มกระทำการตามทักไว้ ในวันนั้นเมื่อ
ฉันถึงห้องเฝ้ายของหล่อน ฉันก็ทักขึ้น
ของคุหาหล่อนอีกครึ่งหนึ่ง แล้วถลกมลง
แกะให้ลของหล่อนด้วยปลายนิ้ว ”

“ การ สัมผัส กระทำให้ ฉันรู้สึก พิศวง
ใหญ่ยิ่ง แทนที่ร่างของสาวน้อยจะกลายเป็น
เป็นผง ฉันกลับรู้สึกว่ามีของหนึ่งของหล่อน
มิได้สัมผัสเลย ความประหลาดใจนั้นเกือบ
ทำให้ฉันร้องออกมา ตัวหล่อนไม่เย็นชก
แต่ก็ไม่อุ่น ไม่แห้งเกราะ แต่ก็ไม่ชื้น จะว่า
เป็นเนื้อหนังของคนตายก็ไม่ใช่ ของคนเป็น
ก็ไม่เชิง เนื้อค่อนข้างแน่นเกือบแข็ง แต่ก็
ยังอ่อนอยู่บ้าง ”

“ ความกลัว, ความไม่เชื่อ, ความ
ตกใจ ฯลฯ ยังเกิดขึ้นในใจของฉันเป็น
ลำดับ ครั้นแล้วความโลมณอันแรงกล้า
ค่อย ๆ เข้ามาแทนที่ จนกระทั่งฉันนั้น
ไปหมดทั่วสรรพางค์กาย ”

“ ร่างอันงาม หยก ยอเย่น — ความงามอัน
มีอำนาจเห็นมฤตยูนี้ เป็นกรรมสิทธิ์ของ
ฉันแล้ว เจ้าหล่อนจะไม่ต้องมานอนอยู่ใน
ความเปลี่ยวเปลี่ยวอีกต่อไป พระผู้เป็นเจ้า
บันดาลให้ฉันเป็นผู้พิทักษ์ รักษาหล่อน ฉัน
เป็นผู้มาพบหล่อนแค่ผู้เดียวในที่ซึ่งโลกได้สละ
แล้ว ขณะที่ยอนอยู่นี้ ฉันแน่วแน่ใจว่า
ในชาตินี้จะไม่รักหญิงใดอีก ”

“ สาวน้อยนั้นรักฉัน จะต้องร่วมเคระกับ
ฉันตลอดไป หล่อนควรจะได้รับความถนอม
กล่อมเกลี้ยงจากฉันอย่างยิ่ง..... ฉันมี
บ้านที่หัวเมืองอยู่หลังหนึ่ง ฉันฝันถึงการที่
จะยกบ้านนั้นให้เป็นที่ อยู่ของ หล่อน —— ”

คำพิศุขยศจึง เข้ามามีหน้าลงซบกับ
มือฉัน แล้วจึงกล่าวต่อไป :

“ ที่ตลาดในเมือง มีผู้กล่าวขวัญถึงฉัน
อยู่ ระหว่างนั้นฉันคงจะถูกสักครอโดยไม่รู้
ตัว ท่อจากคนใช้ของฉันหายไปคนหนึ่ง
ฉันรู้สึกไม่พอใจพวกอาหรีที่ไปท้วง แต่ก็ไม่

พ.ศ. ๒๔

ตะมะวิธ

มหนทวอน ึ่งยอกกัยพวคนนั้นว่า มมมมมมมม
หนึ่งทีณตองการนำออกจากท่าเรืออย่างลึบ ๆ
โดยไม่ให้เจ้าพนักงานรู้เห็น เพราะรู้ว่า
ถ้าเจ้าพนักงานได้รู้เห็นแล้ว คงจะไม่ยอม
ให้ผ่านสมบัติโบราณชั้นยอดเยี่ยมนี้ไปเสียเลย
ฉันทวางวัดพวกอาหริยเป็นอันมาก เพื่อให้
ความประสงค์เป็นผลสำเร็จ ส่วนตัวเองไม่
ยอมห่างหล่อน แต่ก็ยังหาโอกาสออกนอก
ประเทศไม่ได้”

“วันหนึ่ง มี ชาย ๒ คนมาที่ค่าย
นำเอาเจ้าพนักงานของรัฐบาลมาจับฉันทในฐาน
เป็นผู้ลักพาตัวโบราณ ชายสองคนนั้น คือ
ยอแม สไมล์ กับเจ้าศรีงชาติ เอแมนด
แกนดอน ซึ่งไม่สู้ชวนัก ในชั้นแรกฉันทยัง
ไม่ทราบว่าเขาจะเล่นไม้ไหน เจ้าพนักงาน
คุมตัวฉันทไปยังเมืองเซนต์ ซึ่งห่างจากที่นั้น
สี่สิบไมล์ เมื่อได้สารเรื่องราวเป็นที่พอใจ
กันก็แล้ว เจ้าพนักงานจึงยอมให้ฉันทกลับ
เมืองเสส ทั้งนี้เสียเวลาไปอาทิตย์หนึ่ง
เมื่อกลับถึงที่เดิม ก็รู้ว่า ชาย สอง คน กับ พวก
อาหริยหนีไปหมดแล้ว และห้องศิลาใต้
ทะเลทรายนั้นว่างเปล่า เช่นเดียวกับมือของ
ฉันทที่แบให้ท่านคอยนี้!”
เยอรกลูกขึ้นจากเก้าอี้ ดวงตาของเขา
มีแววแห่งความโกรธแค้นอย่างสาหัส.

“ฉันทเรื่องราว จาก ที่ ตลาด ได้ ย่างพอ
เป็นเค้าแล้งใจออกติดตามชายทั้งสองไปยังท่า
เรือ เจ้าชายร้ายได้โดยสานเรือ ‘ฉันทเขียนฉันท
ไปเสียแล้ว นำเอาสมบัติซึ่งฉันทปรารถนาซึ่งกว่า
สิ่งใด ๆ ในโลกมนุษย์และโลกสวรรค์ ไปเสีย
ด้วย! ฉันทจะไม่ให้ฉันทเจรจาด้วยฉันทด้วย
ลูกกระเทียวอย่างไร?”

นักสืบกล่าวว่า “ข้า! ยังมั่งงอนที่จะ
ต้อง ทำ ก่อน ที่ ท่าน จะ นำตัวเองเข้าไปหาคนที่
อาญาเช่นนั้น”

“แล้วแต่ฉันจะเลือกเอา” เยอรักตอบ
“ถ้าฉันไม่ค้นสมบัติของฉันทมา ฉันทจะต้อง
จับฉันท”

นักสืบว่า “นั่นนะท่านเรื่องนี้ไม่ยากออก
ไว้นพนักงานฉันทเอง ฉันทเข้าใจดี ถึงแม้ว่า
ท่านจะข่มกริยาภายนอกอยู่อย่างก็จริง แต่
จิตใต้ใจของท่านฉันทและคนเดิมนัก ฉันท
มั่นใจว่า ท่าน คง จะ ไขข้อปริศนาถึงความ
ปรารถนา ค่อย ๆ คืบ ค่อย ๆ ทำดีกว่า ถ้า
รีบร้อนไปในเวลาอันหาเสียการ ทางที่ค
สุดขอให้ท่านนั่งลง แล้วฉันทจะคลี่มวนกระดาก
โบราณนี้ให้ท่าน”

เยอรจึงลุกขึ้นมานักสืบ แล้วของคู่มวน
กระดาก.

“อีกอะไรท่าน ภัยของฉันทโรยแล้ว

พ.ศ. ๒๔

สระมณี

อักษรหม่ทั้งสอง ม่วงล้อมรอบ ซึ่งแสดงให้

คัดต่อไป

รู้ว่า ชื่อ ความภายใน นั้น เกี่ยวกับ ราชวงศ์
สองคำนี้ให้ความว่า 'เรา ผู้เป็นกษัตริย์
(หรือ ราชัน)' ท่านเข้าใจไหม?"

"เข้าใจแล้ว"

"ก็ละ, อักษรหม่ทั้งสองอ่านว่า 'เมรีส'

เป็นนามเฉพาะ คือ พระนาม ของกษัตริย์

โดยยุคใด ซึ่ง ถูกถอด จาก ตำแหน่ง แล้ว หนีไป

พระเจ้าเมอริเซน ผู้ ใ้ราชสมบัติ ติตตาม พระ

เจ้าเมรีส ไปจนถึงเมืองเสส พระเจ้าเมรีส

ถูกยิงด้วย ลูกศร ทล ปรุทะลุแล้ว กลับ

หนีไปจนถึงค่ายเชลย แต่ สิ้น พระชนม์

ณ ที่นั้น เรืองนั นักโดยยุคศาสตร์ เข้าใจ

แจ่มแจ้ง จาก ศิลาจารึก สร้างขึ้น โดย พระเจ้า

เมอริเซน ผู้เป็น ราชอาองค์ที่ สามร้อยสิบสอง

นับ จาก ราชัน นีโตทริส.

"ทั้งนี้ ผู้ที่เขียน สำนั นั ก็คือ พระเจ้า

เมรีส กษัตริย์ นอกราชสมบัติ สมัย เมอริ

พินมาแล้ว สำนั นั เริ่มต้นว่า 'เรา, เมรีส

ผู้เป็นกษัตริย์'"

"เรื่อง เหล่านี้ เกี่ยวกับ ดิน อย่างไร?"

เขอรักถาม

"รู้สึกประเพียร"

เขอรัก นิ่งเงยขึ้นดูอักษรหม่ที่สาม ซึ่งนักสืบ

"นั่นคือคำว่า 'เกิด' แปลว่า 'น้อย'"

นักสืบ อธิบายต่อ หม่ถัดไป ที่เขียนเป็นสอง

แถวนี้ อ่านว่า 'สระมณี' เป็นชื่อเฉพาะ—

ชื่อของผู้หญิง ถัดกันลงไปอีกเป็นเครื่องหมาย

แทนเลข ๑๗ คือ ๑ แทนหลักหน่วย กับ

เส้น กิ่ง ๗ เส้น รวมเป็น ๑๗

ต่อไป เป็น รูปผู้หญิง ถือพิณ. เครื่องหมายนี้

หมายความว่า นาง ระเบียบ

เครื่อง หมายถึง ขลุ่ย ภายใน วง

อ่านให้ความว่า 'ผู้ครองอาณาจักร โดยยุคใด

ฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้' ต่อจากนี้ คือ รูปแขน

ถือไม้ขอ แปลว่า 'กำลัง' คือ

กระทำโดย พลังการ เพราะฉะนั้น เมื่อมาถึง

เพียงนี้ เรา ก็อ่าน ให้ความว่า 'เรา, เมรีส

ผู้เป็นกษัตริย์, สาวน้อย สระมณี, สิบแปด,

นักถือพิณ, นางระเบียบ, ผู้ครองอาณาจักร

โดยยุคใด ฝ่ายเหนือและใต้, คร่าห์ไป—"

สัญลักษณ์

ทุก

“ให้เรื่องว่าอะไร ?” เขอรัก สอชขัน
ด้วยใจร้อน.

“รอ ประเดี๋ยว ! รอให้แปลจนตลอด
เสียก่อน ฉันขอขอให้ท่านทราบว่า ก่อน
หน้า ที่ ท่าน เคย พย ประ พจน์ สือ โยราจน ชนิน
ฉันเคยอ่านมาหลายร้อยฉบับแล้ว”

“ขออภัย” เขอรัก พกเลิกเสียง.

“ฉัน ก็ ต้อง ขอโทษท่านเหมือนกัน ที่ฉัน
เคยไป หน้อย การ ที่ ความ อักษร ชนิน
มัก ทำให้หัวเสียอยู่ สัก หน้อย ฉัน จะอ่าน
ต่อไป นะ”

“เชิดเด็ก”

นักสยัคคเครื่องหมายคือไป :

“นั่น เป็น เครื่องหมายแทนเวลากลางคืน
และนั่น เป็นรูปน้ำหรือทะเล

รูปนี้ คือเรือ เครื่องหมาย

ทำอันนี้ คือ จำนวนวัน

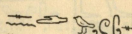

เดินทาง เครื่องหมาย

แปลว่าบ้าน

“ต่อไปอีก มีเครื่องหมายเหมือนกัน
ข้างกัน แทนคำว่า ‘เรา’ กับคำว่า ‘เมรีส
ผู้เป็นภรรยา’ ถัดจากนั้นเป็นเครื่องหมาย
อย่างใหม่

สรวพนาม เพศ หญิง อ่านว่า ‘เสนคัส’

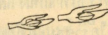
แปลว่า ‘เจ้าหล่อน’ หรือ ‘นาง’ คำสุดท้าย
ในแถวนี้ คือ เครื่องหมาย

แทนคำว่า ‘เนอัส’ แปลว่า ‘คนจีน’

“คราวนี้ เราอ่านแถวสอง ซึ่งตรงต้นด้วย
รูปสุนัขขึงออก แปลว่า เท พุบาย หรือ
พลิกแปลง หมออักษรต่อไปนั้น แปลว่า ‘หิน’
ถัดลงไปอีก เป็นเครื่องหมาย ซึ่งมี ที่ ใช้ เนย

ทสค

ไม่มีใครจะพบ
ความคิดจากหรือ แผ่นกระดาษ นอกจาก
ในเรื่องที่กล่าวถึงความ มหัศจรรย์ของ เจ้าแม่
โอสีส เป็น รูป มือ ถือ คาง คา หลับ สอง รูป
หมายความว่าอำนาจแห่งการ สกคควงจิต”

“แปลว่า มนุษย์ ยุค ที่กำลังรพ พ้น รู้จัก
วิชา สกคควงจิตได้อย่างไรนั้นหรือ ?” เขอรัก
ถามด้วยความแปลกใจ.

“เป็นที่เข้าใจกันอย่างแจ่มแจ้งว่า พวก
นักบวชรู้จักวิชาชนิดนี้ และนำไปใช้ ในเรื่อง
ลึกลับบางอย่าง. เครื่องหมายที่อยู่ต่อไป

แปลว่า ‘วันหนึ่งกับคืนหนึ่ง’

แล้วก็มีรูปแขนถือไม้ซอกก ถัดกัน คือ รูป

คนนอนเหยียดยกขยับเตียง เติงนี้ ไม่ใช่เตียง

วางศพ แต่ผู้นอน มิได้อยู่ในหีบศพ กับ

ไ้รูปนี้ มีรูปปากเปิดไม่ใช้หุ่ย สกคคได้ว่า

เรา	คน
เมวิธ ผู้เป็นกษัตริย์	เล็กดอก
สวนน้อย	หิน
สระมณี	สกคดวงจิต
สียแปก	กษัตริย์ผู้ปราศจาก
นักกักพิณ	อำนาจนำไปไว้
นาง ระเบียบ	อุทยาน
ผู้ครองอาณาจักรโดย	สระน้ำ
กษัตริย์ฝ่ายเหนือและใต้	กำแพง
คว่ำที่ไป	บ้าน
กลางคืน	จงกลชิน
ทางน้ำ	ท่าน
หัววัน	นักยวช
เรือ	ปลุก
บ้าน	ให้พ้น
เรา	เราไป
เมวิธ ผู้เป็น กษัตริย์	อะนุยิส
นาง	อันนออน

“จดหมายสมัยกักตัวพรหมนี้ ถ้าจะเขียนเป็นภาษาขบขันของเราก็คงเป็นดังนี้: ‘เรา เมวิธ ผู้เป็นกษัตริย์ ได้ถูกคว่ำที่สวนน้อยชายสียแปก มีนามว่า สระมณี ผู้เป็นนางกักพิณและนาง ระเบียบ ของ พระราชาธิราชแห่งอาณาจักรโดยกษัตริย์ฝ่ายเหนือและใต้ แล้ว

พานางลงเรือหนีไปยัง ที่ อยู่ ของเรา เดินทางเป็นเวลาหัววัน เรา เมวิธ ผู้เป็นกษัตริย์เกรงว่านางจะทำอุบายหนีไปเสีย จึงได้ล่อกจิกคีนางไว้ เพื่อให้นางนอนปราศจากสติสัมปชัญญะ มีแต่ลมหายใจเท่านั้น แล้วเรากษัตริย์ผู้หมกอำนาจอและเกียรติยศ ได้พานางไปไว้ในที่อยู่ของเราณภายใต้กำแพง สวนสระ คุกรนักยวช ท่านจงไปปลุกให้หล่อนพ้นขึ้นเราจนจะขาดใจอยู่แล้ว (เราไปกักอันนูนิส!) จงอันนออนพระเจ้าให้ทรงสั่ง วิทยญาณ ของเราไปสู้สขุคคิด้วยเถิด”

ชายทั้งสองนั่งตั่งพร่งเพริศอยู่เป็นครู่หนึ่ง ครั้นแล้วท่านนักสยจึงวางคินสอกกล่าวว่า:

“รวบรวมข้อความไว้ว่า สถานที่ซึ่งอยู่ใต้เสาดินนั้น คือคำหนักใจคินของพระเจ้าเมวิธ และร่างของชายซึ่งร่วงเป็นผองเมื่อท่านไปปลุกเขานั้น คงจะเป็นนักยวช ผู้ซึ่งพระเจ้าเมวิธ มีสาส์นฉวยขึ้นไปถึงนั่นเอง และบางที

ผู้ถือสาส์นคงจะเป็น คน ทวยศ แทนนักยวชผู้นั้นเสียในขณะที่ที่แก้กำลังอ่านข้อความ ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า นักยวชนั้นตายด้วยเหตุใด อย่างไรก็ดี แก่คงไม่ได้ทำตามพระบัญชาของพระเจ้าเมวิธ หรือออกนัยหนึ่ง แก่คงถูกฆ่าเสียก่อน เพราะ

พ.ศ. ๒๔

ระมวติ

เราเห็นได้ว่า แก่ไม่ได้ปลูกให้ระมวติ^๕พันธุ์
ขึ้นเลย ส่วนสระนั้น^๕ร้าง และ ทรุดโทรมไป
ส่วนหล่อนก็^๕หลับอยู่เช่นเดิม ต่อมาพระราชา
องค์หลังทรงสร้างวังขึ้นอยู่^๕เบื้องบน หล่อน
ก็ยัง^๕คงหลับเรื่อยมา จน^๕ท่านไป^๕ถึง”

เยอรม^๕ก คลั่ง^๕ด้วยความฉงนสนเท่ห์^๕ นักสืบ
กล่าวต่อไปว่า ;

“ความสามารถของชาวโอยคุปต์โบราณ
อาจจะเกินความคาดคะเน^๕ของเราได้ การ
สังเกตชีวิตจะ^๕รักษาชีวิต^๕ให้อยู่^๕ได้นานเพียง
ใด? วิญญาณอาจ^๕สิงร่าง^๕กายอยู่^๕ได้นานเท่า
ไร? หล่อนมีชีวิต^๕อยู่นานเพียง^๕ใด? เหล่า^๕นี้
พันความสามารถ^๕คิดจะ^๕ทราบ^๕ได้^๕ทั้งสิ้น”

เขาเอนกายพิงพนักเก้าอี้^๕ กดกระดิ่งไฟฟ้า^๕
แล้วหันมายังเยอรม^๕ก

“อ้อ, นักสืบ^๕นั้น^๕มาได้^๕ ขอ^๕ท่านได้^๕
ไป^๕รุด^๕ปลุก^๕อาว^๕ร^๕ทั้ง^๕คน^๕นั้น^๕ส่ง^๕มา^๕ให้^๕ฉัน^๕เถอะ”

ชายหนุ่มกระทำตาม^๕โดย^๕นี้

“อา, ขอย^๕ใจ^๕ ย^๕กัน^๕จะ^๕มี^๕ชาย^๕สีก^๕คน^๕เข้า^๕
มา^๕ใน^๕ห้อง^๕นี้^๕ ท่าน^๕จง^๕ประ^๕จำ^๕ที่^๕นั่ง^๕ของ^๕ท่าน^๕เถิด”

อีก^๕อีก^๕ใจ^๕หนึ่ง^๕ ประ^๕ค^๕เส^๕ย^๕ออก^๕เง^๕ย^๕ๆ^๕ ชาย^๕
ถูก^๕ใส่^๕กุญ^๕แจ^๕ม^๕ือ^๕สอง^๕คน^๕เข้า^๕มา^๕ใน^๕ห้อง^๕ และ^๕
มี^๕คน^๕เดิน^๕ตาม^๕หล^๕่น^๕เข้า^๕มา^๕ย^๕ัน^๕พิง^๕ประ^๕ค^๕อก^๕สอง^๕คน

“นั่น—ชาย^๕เค^๕ย^๕, สม^๕แก^๕, คา^๕เหล^๕, และ

ชา^๕พิ^๕การ— ท่าน^๕จำ^๕เขา^๕ได้^๕ไหม?” นักสืบ
ถาม^๕เยอรม^๕กอย่าง^๕เขา^๕ๆ

เยอรม^๕ก^๕ยืน^๕ตัว^๕ ทำ^๕ท่า^๕จะ^๕ลุก^๕ขึ้น^๕ คา^๕
เป็น^๕ประ^๕กาย^๕ท^๕วย^๕โท^๕ษะ^๕ แต่^๕เมื่อ^๕ได้^๕ยิน^๕เสียง^๕
เค^๕อน^๕ส^๕ติ^๕ จาก^๕นัก^๕สืบ^๕ จึง^๕กล^๕ย^๕ทร^๕ุด^๕กาย^๕ลง^๕
ตาม^๕เดิม

นักสืบ^๕ถาม^๕ต่อ^๕ไป^๕ว่า “นั่น^๕คือ^๕ ย^๕อ^๕แรม^๕
ส^๕ไม^๕ล^๕ส์^๕ ใช่^๕ไหม? ท่าน^๕จำ^๕ได้^๕ไหม?”

เยอรม^๕ก^๕พย^๕ัก^๕หน้า^๕รับ

“ไม่^๕ผิด^๕เลย^๕ ชื่อ^๕อื่น^๕ๆ ของ^๕เขา^๕คือ^๕ ‘อ้าย^๕
ชา^๕เข^๕ย^๕ก’ หรือ ‘โ^๕ย^๕ สม^๕แก^๕’ หรือ
‘ย^๕อ^๕แรม^๕ ไม^๕ค^๕พ^๕ก^๕ใหญ่’ หรือ ‘อ้าย^๕แก^๕’
เป็น^๕ผู้^๕หา^๕กิน^๕ทาง^๕ล^๕่อ^๕ลง^๕, นัก^๕ย^๕่อง^๕เขา^๕, นัก^๕เล^๕ง
การ^๕พน^๕ัน. ถูก^๕ตัด^๕สิ^๕น^๕จำ^๕คุก^๕ใน^๕ปี^๕ ค^๕,ศ^๕, ๑๙๑๗
และ^๕ถูก^๕ส่ง^๕ไป^๕ค^๕ัก^๕ส^๕ัน^๕ค^๕าน^๕เพ^๕ระ^๕แ^๕ย^๕ง^๕ปล^๕อม^๕หล^๕ัด^๕
ฐาน^๕ เคย^๕ถูก^๕ส่ง^๕ไป^๕เม^๕ือง^๕โ^๕ย^๕เอ^๕ร^๕ัน^๕ฐาน^๕ล^๕่อ^๕ลง^๕
คน^๕ของ^๕ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕จับ^๕ได้^๕ใน^๕เรือ^๕ ‘ซัน^๕เช^๕ียน^๕
ค^๕วิน’ ตาม^๕คำ^๕โทร^๕เล^๕ช^๕ของ^๕มิ^๕ส^๕เค^๕อร์^๕ ย^๕อน^๕
เท^๕ม^๕เบ^๕ล^๕ตัน^๕ เยอรม^๕ก^๕ เพ^๕ื่อ^๕ได้^๕ส^๕วน^๕ของ^๕พิ^๕บรร^๕ร^๕ใน^๕
ห^๕ย^๕ ซึ่ง^๕เขา^๕แ^๕้ง^๕กับ^๕เจ้า^๕พ^๕นัก^๕งาน^๕โรง^๕ภา^๕ย^๕ว่า^๕
เป็น^๕ม^๕มี^๕มี^๕ แต่^๕ที่^๕จริง^๕ปร^๕าก^๕ฏ^๕เป็น^๕สม^๕ย^๕ติ^๕โ^๕ย^๕ร^๕ว^๕ณ^๕
ที่^๕นำ^๕มา^๕จาก^๕ห^๕อง^๕ค^๕ิด^๕ิน^๕ของ^๕ชาว^๕โ^๕ย^๕คุ^๕ป^๕ต์”

เสียง^๕อัน^๕เร^๕อ^๕ย^๕เจ^๕ย^๕ของ^๕นัก^๕สืบ^๕ห^๕ย^๕ค^๕ง^๕ เขา^๕
หัน^๕ไป^๕ยัง^๕นัก^๕โท^๕ษ^๕คน^๕ที่^๕สอง^๕ แล้ว^๕พ^๕ก^๕ท^๕วย^๕เสียง^๕

สถิติชน

กุล

กึ่งกว่าเคิมว่า :

“เฮแมนวล แคนคอน—นักโทษซึ่งใช้
นามต่าง ๆ กว่า ๕๐ นาม ถูกจับฐานสมรู้
ร่วมกบฏกับไมลส์ แลคุมตัวไว้จนมิสเคอร์
เยอร์ค มาถึง”

นักสืบหัน ไปยังเยอร์ค แล้วพูดต่อไป
“เป็นเคราะห์ที่เธอ ‘ซินเซียน ควิน’ มี
เหตุจกขัดข้อง หยก ที่ เมืองปรีนคัส จึง มี
เวลาพอที่จะ ทำ ตาม ข้อความในโทรเลข ของ
ท่านได้”

สไมลส์ ค้อน เยอร์ค ด้วยแววตาอันแสดง
ความชั่วร้าย ฝ่ายแคนคอนก็หันข้าง.

นักสืบส่ายส่ายคางอันร้ายของสไมลส์พลาง
กล่าวว่า “ฉันจะแถลงข้อกล่าวโทษ ที่ แก
ต้องการให้ฉันนำออกแสดง นั้นใน ชั้ นั น,
อยุ่แล้ว—กล่าวโทษตัวแก กับ แคนคอน เกล
แกวของแก ในฐานะลอบเข้าไประโมยเครื่อง
ทอง ของ ชาว โอยคุปต์ โยราตในพิพิธภัณฑ
เมทรอปอลิตัน แล้วนำไปขายแก่นักเลงเล่น
ของเก่าในประเทศฝรั่งเศส แกเข้าใจว่าเรอ
นี้เป็นอันเลิกแล้วไปอย่างนั้นหรือ? ผิดถนัด
ที่เกี่ยวข้องเพื่อนปาก รัฐบาลโอยคุปต์ ยิ่ง
ต้องการตัวแกทั้งสองอยู่ แลฉันเกรงว่าแก
จะต้องไปสู่ความยุติธรรม”

พอพกรบ ท่านนักสืบก็พยักหน้ากับ

ทำหน้าที่คุมผู้ร้ายทั้งสอง

“มาซี บอเรน” ผู้คุมคนหนึ่งเรียก
โดยที่

แต่สไมลส์หันเข้าไ้้นักสืบด้วยความเคียด
และร้องว่า “แกโกหก ที่กันเฮลางเรือมา
กับฉัน ไม่ใช่มิมีเลย เป็นศพผู้หญิง
ตามธรรมชาติเอง แลฉันไม่เห็นมีกฎหมาย
อันใดสำหรับลงโทษผู้ลักศพ.”

ขณะนั้นเยอร์คขยับลุกจากเก้าอี้

“โยรค นั่งลงเสียเถิด มิสเคอร์เยอร์ค”
นักสืบว่า “ช่วยการพกกับ ชายสองคน
ไม่เป็นการทำงานที่ระทมถึงสิ่ง ที่ เขาจะไม่
ทำกันไป” เขาพูดต่อไปอย่างช้า ๆ ว่า “เพราะ
สิ่งที่เขาจะไม่ไปจาก ห้อง ใต้ดินเมืองเส
นั้นอยู่ในความอารักขาของฉันแล้ว”

เมื่อนักสืบ ลุก ขึ้น ได้ ญะประทุ ยาน ที่
นักโทษและผู้คุมได้ผ่านออกไปแล้ว เขาหัน
มายอกกับเยอร์ค ว่า:

“ฝ่ายเงินห้องนั้นเข้คออกไปได้ ถักไป
มีห้อง ๆ หนึ่งอากาศโปร่งสบาย มีดอกไม้
และเครื่องประดับ ประดา อย่าง แฉย ด้วน ออก
หล่อนอยู่ห้องนั้น—เหมือนเด็กที่กำลังหลัด

“ร่างอันปราศจากศพซึ่งมีลักษณะเช่น

พ.ศ. ๒๔๗

ระมะริส

ฉันไม่เคยพบเห็นเลย ตั้งแต่เวลาที่ฉันนำหล่อน
มารักษาไว้ ความเคลือบแคลงสงสัยยังเกิด
ขึ้นในใจฉัน หลายประการ ม้วน กระดาษ
โบราณที่ท่านนำมา กลับกระทำให้อัศจรรย์
ของฉันมีน้ำหนักยิ่งขึ้น ไม่มีใครบอกได้ว่า
วิญญาณที่ถูกสกัดสามารถจะ ประคอง ชีวิตไว้
ได้นานเท่าใด อาทิเคยหนึ่ง, เกื่อนหนึ่ง, หรือ
ยี่หนึ่ง? อ่า, ชื่อนี้ ชาวจีนได้พิศุจน์แล้ว
แต่เมื่ออวัยวะไม่กระทำการ วิญญาณจะรักษา
ร่างกายไว้ได้เป็นเวลาชั่วอายุ คน—หลายร้อย
หลายพันปี ได้หรือไม่?

เขอรัก บิดักขนิณ แชน ขาสันด้วย
ความคั่น นกสีย เอ็มมือไปกั้มกล
พลางพูดว่า:

“ถ้าท่านกล่าวลอง ก็จงปลุกหล่อนว่าดังนี้
‘โอ เก๊ต ระมะริส เนเฮ้!’” (โอ้ สาว
น้อย ระมะริสเอ๋ย จงตื่นเถิด!)

“ฉันกลัว ไปรบกวนประตุ!”
นกลียกขมิ้มกล ทนไถ่ประจันห้อง
ก็เลื่อนเข้คออก แสงแดดส่องเข้ามาจับหน้า

เขอรัก ชายหนุ่มก้าวเท้าเข้าไป แล้วชัก
ประตุกลเสียดึงเก็บ

เวลาล่วงไป ๑ นาที... ๒ นาที ... ๓ นาที...
นกลียืนคอยอยู่ข้างนอกด้วยความ คั่นคั่น ยิ่ง
ครั้นแล้วจึง ไถ ยืนเสียง ของเขอรักกั้ววาฟั่น:

“โอ เก๊ต ระมะริส—ระมะริส โอ เก๊ต
ระมะริส เนเฮ้!”

เสียง ร้อง ครึ่ง ที่ สอง ว่า “ระมะริส
ระมะริส ยอคทัก คั่นเถิด!” แล้วชัก
ครึ่งหนึ่ง: “เนเฮ้ โอ ระมะริส!”

ความมหัศจรรย์เกิดขึ้นตรงท่ามกลางความ
เงียบ ภาพซึ่งปรากฏกับตา ของ ชาย หนุ่ม
ฉับขึ้น ไม่ต่างกับเด็กที่หลับอยู่แล้วถูกปลุก
ให้ ตื่นขึ้น ในเวลาคัก สงัด ด้วย แสง สว่าง อัน
แรงกล้า...

“ระมะริส!”
ในท่ามกลาง ความ เงียบ มีเสียง หัวเราะ
น้อย ๆ ทั้งขึ้น และมีเสียงกั้ววาฟั่นอย่างไร้
จับใจเปล่งขึ้นว่า:
“อะวี อัน อาชา โอ เอ็นตุก เสน!”

เมนูอาหาร

ประจำเดือนตุลาคม

ของ

“นางสาวชาวน้ำเค็ม”

คว

๑. แกงจืด “หัวเห็ดหอม”

๒. แกงเผือก “แยบปลาช่อน”

๓. เครื่องเคียง “ปลาร้าหมักทรงเครื่อง”

๔. บำ “ไข่กรกฏ”

๕. ผัก “สัทอน”

หวาน

๑. น้ำ “สาบุดอยแก้ว”

๒. แห้ง “ขนมส้มโอรัก”

ว่า

๑. น้ำ “ขนมอเค็ม”

๒. แห้ง “ขนมครกประหลาด”

ดาว

๑ แกงจืด “หัวเห็ดหอม.”

เครื่องปรุง หัวผักกาดสด, เห็ดหอม, หอม
หัวใหญ่, กุ้งสด, เนื้อหมู, กระเทียม
เจียว, พริกไทย, น้ำเค็ม,

วิธีปรุง ปอกเปลือกหัวผักกาดสดแล้วผ่าตาม
ยาว ๔ ชิ้น เจียนริมให้เรียบร้อยแล้ว
จิกเป็นร่อง ๆ จึงหั่น ตามขวาง หยา ๆ
อีกทีหนึ่ง แล้วใส่หม้อลงไปต้มพอสุก
หั่นเนื้อหมูเป็นชิ้นเล็ก ๆ และ กุ้งสดใส่
ลงไป พอเดือดใส่เห็ดหอมซึ่งแช่น้ำไว้
แล้วล้างให้สะอาดผัดเป็นชิ้นตามชอบใจ
หอมหัวใหญ่ ปอกแล้วผ่า ๖ จิกเป็นใบ
ไม้ แล้วล้างน้ำใส่ลงไป. ใส่ น้ำเค็ม
น้ำตาลทราย เล็กน้อย ชิมก็แล้วปลงลง
เจียว กระเทียม โรยหน้า กับผักชี พริก
ไทยปั่น.

๒ แกงเผ็ดแฉ “แบบปลาตุ๋น”

เครื่องปรุง มะพร้าว, พริกแห้ง, หัวหอม,
กระเทียม, ลูกผักชี, ยี่ห่วย, พริกไทย,
ข่า, ตะไคร้, เกลือ, ใบมะกรูด, กระ-
ชาย, ใบกระเพรา, พริก ขี้ฟ้า,
เห็ดโคน,

วิธีปรุง ชูกลมะพร้าวคนกระทั่งแล้วทิ้งไฟเคี่ยว
ไปจนแตกมัน เมื่อไขออกพริกขี้
แห้ง จึง ช้อน หัว กระเทียม มาผัด จน หอม
แล้วละลายลงไปในหม้อ หั่นเห็ดเป็น
ชิ้นยาว ๆ ยาว ๆ ใส่ลงไปพอสุก
ใส่น้ำปลาตัว ชิมก็ ตามชอบ ก็แล้วใส่
กระชายหั่นยาว ๆ เป็นผ้อยกกับพริกขี้ฟ้า
หั่นลงไป ภายหลังจึงใส่ใบมะกรูด
และ ใบกระเพรา แล้วยกลง.

๓ เครื่องเคียง “ปลาร้าระเม็ดทรงเครื่อง”

เครื่องปรุง ปลาร้าระเม็ดสด, มันหมูแข็ง,
เห็ดหอม, ขิงเค็ม, น้ำเค็ม, ผักชี,

วิธีปรุง ขอดเกล็ดปลาร้าระเม็ดแล้วผ่าทั้ง
ควักไส้และเหงือกออก ตักครีบคักหาง
ล้างให้สะอาด เอาวางลงในจานซึ่งได้
ขนาดก้นถ้วยปลา แล้วหั่นมันหมูแข็ง
เป็นชิ้น ยาว ๆ เล็ก ๆ ทุบเนพอแผ่ ทับ
ปลาผัดแล้ว แฉเห็ดหอมล้างน้ำให้
สะอาด หั่นชิ้นยาวเล็กกับมันหมู และ
ขิงเค็มหั่นเช่นเดียวกัน. วนาน้ำเค็ม
ลงไป ทุบเนอย่าให้เค็มนัก. แล้วเอา
ไปนึ่ง จนสุก เวลาชกชอนก็ ผักชี
เป็นข้อ ๆ วางลงไปพองาม.

พ.ศ. ๒๔

ทวีของไทยเขมร

๔ ยำ “ไข่กรณ”

เครื่องปรุง ไข่ต้ม ไข่ต้ม, ส้มโอ,
หัวกระเทียม, ใบโหระพา, น้ำพริกเผา,
หัวหอมเผา, มะนาว, น้ำปลา, น้ำตาล
พริกแกง,

วิธีปรุง เอาไข่ต้มมาต้มให้สุก แล้วแกะเอา
แต่เนื้อและไข่ใส่จานไว้. แกะส้ม
โอเป็นชิ้นเล็กขนาดพอสมควรใส่ไว้ ชัก
ทิ้ง. ใบโหระพาเด็ดแล้วล้างน้ำให้
สะอาดใส่ไว้ ด้วยกัน หัวหอมซอยเป็น
ชิ้นบาง ๆ กองไว้ เวลาจะรับประทาน
จึงราดหัวกระเทียมลงไป น้ำพริกเผา
ละลายกับน้ำมะนาว น้ำปลาน้ำตาลหม้อ
แล้วคนคลุก ชิมตามชอบ ก็แล้วหยิบ
ใส่จาน เอาพริกแกง หั่นเป็นฝอยยาว ๆ
โรยหน้า

๕ ผัด “สทอน”

เครื่องปรุง สทอน, หมู, กุ้งแห้ง, ถั่วลิสง,
น้ำตาลทราย, น้ำปลา, หัวหอม,
พริกไทย

วิธีปรุง เอาสทอน มาปอกเปลือกแล้ว ซอย
เอาแต่เนื้อไปซอยแล้วและล้างน้ำจนจึก
ก็. จึงเอาเนื้อหมูมาสับให้ละเอียด สับ

กระเทียมพริกไทยใส่ถ้วยปลาค้างไปด้วย
แล้วใส่ซำไว้. เอน้ำมันหมูใส่
กระทะ แล้วสับหัวหอมลงไปเจียวพอหอม
ใส่หมูลงผัด พอสุก แล้วเอาสทอนยัดน้ำ
ให้แห้งใส่ลงไปผัด. ถั่วลิสงคั่วและ
ปอกเปลือก ขย ๗ กุ้งแห้ง ขึ้น ลง ผัด
ด้วยกัน น้ำปลาน้ำตาลใส่ลงไปแล้ว
ชิมตามชอบ ก็แล้วตักใส่จาน,

หวาน

๑ น้ำ “สาकुลอยแก้ว”

เครื่องปรุง สาकुเมล็ดเล็ก, มะพร้าว, น้ำ
ตาลทราย, ดอกมะลิ, กุหลาบ,
กระดังงา, น้ำแข็ง,

วิธีปรุง เชื่อมน้ำตาลทรายขาวคั้น ๆ แล้ว
กรองให้สะอาดใส่โถทิ้งไว้ให้เย็นจึงอบ
ด้วยดอกมะลิกระดังงากุหลาบ. เอา
กระทะทอง ตั้งไฟใส่น้ำ พอเดือด เอา
สาकुใส่ลง ออกให้หอม. เท ลงไป
ในกระทะ คนต้มไปพอสุก, เท ลง
ในกระชอน แล้วใส่ น้ำเย็น ที่ใส่ สะอาด
ลงไป ในกระทะ เอาสาकुกลับเทลง
ไปแช่น้ำเย็น ไว้ อีก พอเย็นก็แล้วจึงเท
ลงในผ้าขาวบางให้เสด็จน้ำ แล้วจึง

ปอกมะพร้าวให้หมดผิวคำชุกคันกระเที
ใส่ลงไปในน้ำเชื่อมชิมดูให้พอคิ, เวลา
จะรับประทานต่อน้ำแข็งใส่ลงไปด้วย.

๒ แห้ง “ขนมสมใจนิก”

เครื่องปรุง แป้งข้าวเจ้า, ไข่ไก่, น้ำตาล
ทรายขาว, น้ำข้าวหมาก, น้ำท่า,

วิธีปรุง ใช้แป้งข้าวเจ้าอย่าง ๓ หนัก ๑ ชั่ง
มานวดกับ ไข่ไก่ ๘ ฟอง ใช้แต่ไข่ขาว
ใส่น้ำตาลทรายหนัก ๑ ชั่งกับ ๔ คำลึง
น้ำข้าวหมาก ๘ ถ้วย น้ำท่า ๓๓ ถ้วย
ผสมของเหล่านี้แล้วตีให้ ชน ลง
นึ่ง ถ้าแตก ไข่ ได้ จึงตักน้ำ
ให้เดือด เรียง ด้วย น้ำนึ่ง ลงใน รังถึง
ยกขึ้นตั้งในกระทะ แล้วหยอกให้เต็ม
ด้วย ไข่ไม้ จุ่มน้ำมันาวซิดลง ไข่ย่าง
ด้วย ไข่ ๓ แฉก แล้ว นึ่ง ไป จนสุกคิ.
เวลานึ่งอย่าแยกดูบ่อย ๆ.

ว่าง

๑ น้ำ “ขนมอเค็ม”

เครื่องปรุง กระตือลุม, เนื้อหมู, ปลาตาก
ลาว, หรือปลากทราย, ไข่สด, แป้ง
ข้าวเจ้า, น้ำปลา, กระเทียมเจียว, ผักชี,
พริกไทย, ตั้งฉ่าย, แป้งอาโรต เล็ก
น้อย หรือแป้งท้าวขย่มมกก็ได้

วิธีปรุง เอากระตือลุมต้ม เป็น น้ำเชือกทิ้งไว้
แล้ว ทำ ปลา ทาย ลาว หรือ ปลา กราย
แล้ว เนื้อ ชุก เอา ไป โขลก จน เห็นวัก ได้
น้ำเกลืออย่างเล็กน้อย แล้วทำเป็นลูกชน
เล็ก ๆ ใส่ ลง ไป ต้ม ใน น้ำ เชือก พอ ลอย
ขึ้น มา จึง ตัก เอา ไว้

ไม่ ข้าวเจ้า ตัก น้ำ ให้ แห้ง เอา นวด
กับ น้ำ ร้อน จน เห็น ยว แล้ว จึง ยน เป็น
ขนม ใส ลง ไป ต้ม ใน หม้อ น้ำ เคือด ๆ
ต่างหาก. พอ สุก แล้ว ตัก ขึ้น ไว้.

ทน กรอง น้ำ เชือก ลง ใน หม้อ ออก โย นึ่ง
ยก ขึ้น ตั้ง ไฟ เอา เนื้อ หมู สับ ยน ไป กับ

๑ ตาม คำ หริย เติม มี น้ำ ปรส่น ของ สะทุ ๑. สดาง ค่ำ ครัง (ใช้ สดาง ค่ำ คดกัถ)
สวร สัม สะทุ ๑. สดาง ค่ำ ข้าพเจ้า ไม่ รัย ร้อง ว่า ถ้า ปรส่ม ครอบ ตาม คำ หริย จะ ไม่ เกิด โทษ แก่
ว่าง กาย จึง มี ไก่ นาลง ไก่ สอด ตาม ผู้ ชำ นานู แล้ว ว่า ไม่ ได้ ก็ ใช้ ไก่ จึง ไก่ คัก เครื่อง ปรุง
๒ อย่าง ออก เลีย (บ. ก.)

กระเทียม พริกไทยจน เลื่อยที่สุก. ใส่
 แขนงาร ไรรด หรือท้าวขามม่อม ลงไป
 ย่างเล็กน้อย, แลวงจนเป็นลูกกลม ๆ
 เท่ากับ กุ้ง หมู แขนง. ใส่ลงไป ในน้ำเซื่อ
 พอเดือดหีบลงจนทั้ง ๓ ใส่ลงไป แล้ว
 ใส่น้ำเค็ม ชิมตามชอบ เติบแล้ว
 ยกลง โรยคางคาง ตักได้สามแล้ว
 เอาผักขี พริกไทยขึ้นโรยหน้า.

๒ เหย่ง “ขนมครกประหลาด”

เครื่องปรุง แขนงาม่ม, กระทิ. เนื้อหมู,
 หัวหอม, กระเทียม, รากผักชี, พริก
 ไทย, น้ำปลา, น้ำตาล, ถั่วลิสง, ผักชี,
 พริกแดง,

วิธีปรุง หั่น เนื้อ หมู และ มัน หมู เป็น ชิ้น
 ๔ เหลี่ยมเล็ก ๆ หัวหอมหั่นเท่ากับหมู
 แล้วตำรากผักชี พริกไทย กระเทียมจน
 เลื่อยถั่วลิสงคั่วแล้วบดอย่าให้เลื่อย
 นัก เอาเนื้อหมูและมันหมูผัดลงไป
 ตักเอาน้ำมันออกเสียบ้าง แล้วจึง

เอากระเทียมรากผักชีพริกไทยต่างไป
 เจริญ จน เหลือง แล้ว จึง เอา หมู และ

หัวหอมถั่วลิสงผัดไป ใส่น้ำปลา น้ำ
 ตาล ชิมตามชอบ ตักได้จานไว้.
 จึงเอาแขนงาม่มจุ่มน้ำมันร้อน
 จนเห็นขลุ่ย ขึ้น กระทิใส่ ลงไป
 อย่าให้ ไส้หนัก ให้คั้นเหมือน แขนง ขน
 ชนเติมแต่งท้าวขามม่อม สักหน่อยพอ
 ให้ ชนเงาและเหนียว

แล้วเอากระทิใส่น้ำตั้งไฟให้เดือด
 เอาถ้วยวางเรียงลงในรังถึง จะเป็น
 ถ้วย อะไรก็ได้ แต่ต้องให้กลม
 และเกลี้ยง แล้วตักแป้งหยอดลงในถ้วย
 ปิดฝาเรียงตั้งไปราว ๓ นาที (แต่ถ้า
 จะให้หนา หน้อย ก็ทิ้งให้นานขึ้นอีก)
 แล้วยก ลง เอา ตะเกียบ แทะ ตรง กลาง
 เทแป้งติดออก แล้วจึงปิดฝานิ่งต่อไปจน
 ระอุก็ จึงยกลงไว้ ให้เย็นแล้วเอาไม้
 ยาง ๆ ค่อยแซะ ออกวาง เรียงไว้ ใน
 จาน.

เวลาจะรับประทาน ตักได้บรรจุลง
 ไปแล้ววางเรียงลงใน จาน. เติบ
 ผักชีโรยหน้า รับประทาน กับผักชี และ
 พริกแดง

วิชาวณิช

นางสาวแฝง พุทรวดี

รวบรวม

วัตถุที่เป็นหินอ่อน ถ้ามีรอยเขยอนเปราะ ใช้น้ำมันที่เปราะเขยอน ถ้าใช้นมคน
ผงใช้ โซดา ๒ ส่วน หินปูนสีอย่างขุ่น (Pumices
stone) ๑ ส่วน ผงซ้อกละเอียด ๑ ส่วน ผสม
กับน้ำจนเหนียว ถูรอยเขยอนด้วยสิ่งทอผืน
แล้วล้างให้สะอาดด้วยน้ำก็ใช้ได้

เมื่อพบถูก
ก็จะต้องใช้แล้ว ก่อนที่จะเก็บ ควรขัด
ด้วยแปรงและผงแคสซิดก่อน แต่ต้องมีผ้า
บาง ๆ คลุมเสียอีกชั้นหนึ่ง อย่าให้ถูกแดด
โดยตรง เพราะจะทำให้เกิดเป็นสเกลองขึ้น
ภายหลัง แม้จะรื้อด้วยแท่งก็เหมือนเดิม
ก็ต้องมีผ้าบาง ๆ รองเสียอีกชั้นหนึ่ง

กระดากเอกสารใด ๆ ถ้าต้องรักษาไว้
เป็นของถาวรแล้ว ให้ฉาบด้วย Collodion
ใช้แปรงอย่างอ่อน ๆ ไล่ เมื่อแห้งแล้วแม่จะ
เขียนนำตัวหนังสือก็ไม่ลบเลือน

จึงเอาน้ำร้อน สักถ้วยแก้วนํ้าเย็น ชนาค
เขย่ง ผสมกับสารส้ม ๒ ช้อนช พรมตาม

นางสาว แฝง พุทธรักษ์

กุล

ข้างฝาที่เป็นทางมดเดินจะขบกันไม่ให้มดขบ
ตู้อาหารไว้

กระดกหัวหรือกระดกหมูที่ต้มใช้น้ำเย็น
ช้อนขึ้นเมื่อต้มจนพอร้อนหรือเย็นแล้วจึงจะ
หมดเชื้อ

กาแฟต่าง ๆ ที่ไม่ได้ผสม กับนม หรือน้ำ
ตาลและน้ำร้อน ผสมกับน้ำมะนาวครึ่งผล ต้ม
แก้ปวดศีรษะได้ก็ หรือจะใช้ โยซาแทน
กาแฟก็ได้

ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ถ้าจะใช้น้ำร้อนลวก
เพื่อฆ่าเชื้อโรค จะล้างด้วยน้ำเย็น ซึ่งผสมกับ
ต่างที่ยามี (Potassium Permanganate) ก็
ฆ่าเชื้อโรคได้ทุกชนิด

เอาน้ำตาล ๑ ถ้วย นม ๑ ถ้วย ในกระชอน
กาแฟ จะดูความชื้นให้แห้ง และขบกัน
ความชื้นได้

การผสมนมสด ถ้าใช้นมผสมแทนน้ำ
จะทำให้รสดีและฟู ถ้าใช้เกลือผสมลง
จะเก็บไว้ได้นานไม่เหม็นและสีไม่จาง ทั้ง
มีรสที่ดีด้วย

ใช้ข้าวต้มกวนน้ำเกลือ ใช้เกลือประมาณ
๑ ช้อนกาแฟต่อน้ำครึ่งชามขบกัน จะไม่
ติดกัน หรือให้มีภาชนะ ที่ใช้ต้มได้

ขวดที่บรรจุแยมและอื่น ๆ ถ้าจะให้เก็บ
ไว้ได้นาน ๆ จึงใช้กระดาษที่มันหุ้มไม่ให้
เช่นกระดาษขึง แฉ่งลงในเบ้าที่ร้อน ๆ แล้ว

นมข้นสัก ๑ ช้อนโต๊ะ ผสมกับน้ำตาล
ทรายแดงเล็กน้อย เอาขึ้นตั้งไฟอ่อน ๆ จน
ละลายแล้ว ใช้เกลือช้อนชาหนึ่งช้อน

เอามาประกบเข้ากับปากขวดให้สนิท พอแห้ง
แล้วจะขบกันอากาศเข้าข้างในได้ก็

สารเชษม

อ. ส. สุริโยดร กับ ชาคร

รวมรวม

อ. ส. สุริโยดร

นายมิ่ง “เมื่อก่อนฉันเกือบเห็น พ่อของ
เธอแน่”

นายเมื่อง “เอ๊ะ เกือบเห็นแกหมายความว่า
ว่าอะไร?”

นายมิ่ง “พ่อ แก เป็น บรมบุปผะบุปผะ เลข
ที่ ๓๓๓ เมื่อก่อนฉันเห็น
บรมบุปผะเลขที่ ๓๓๓”

คนเดินทาง “โฮเต็ลนี้เก็บค่าเช่านอน คืน
ละเท่าใด?”

เจ้าของโฮเต็ล “ชั้นล่างผมเก็บ คืนละ ๒ บาท
ชั้น ที่ สอง ผม เก็บ ๖ สลึงชั้น
สูง สก เก็บ คืนละ บาท”

คนเดินทาง “งั้นฉันลาก่อน ละ”
เจ้าของโฮเต็ล “เอ๊ะ คุณ ยังไม่ พอใจ อีก
หรือ?”

คนเดินทาง “เปล่า โฮเต็ลนี้ ยัง คำไป มารดา
สำหรับฉัน”

นักโทษ

กล่าว กับคนที่มาเยี่ยม “ผมติด
การขังเพราะ ขี้บอด ขี้แท้”

คนเยี่ยม

“ไม่จริง ละน่า แก ขี้บอดเร็ว
เกินไปกรรมัง”

นักโทษ

“ที่ไหนได้ ผมจะ ไม่บอกรับ
เชามา แต่ขี้ขลาดโหดมันตาม
ทัน”

ครู

“นายไม้มैं เธอจง ชักตัวอย่าง
ถึงเหตุที่เกิขึ้น ประจวบกัน มา
สักเรื่องหนึ่งซิ”

นายไม้มैं

“บิดามารดา ของผมแต่งงานวัน
เดียวกัน ขอรับ”

หนูกัด

“ขอ สดวก ให้หนูอื่นเถอะ แม่
หนู จะ เอาไป ให้ชาย ที่ ร้อง อยู่
ข้างถนน”

“เออ! ได้แล้ว หนูเป็นคนใจ
บุญ เอานั่นสดวก หนู
รู้ไหมทำไมคนนั้น จึงร้อง

อ. ส. สุริโยตร กับ ชาคร

ทุก

หนูเกิด หนูก็ไม่เห็นเขาเป็นอะไร เขา โดยเสียงเข่าประคบน้ำมันดังลั่น เขาตกใจ
ไม่ใคร่ร้องไห้ แต่เขาร้องซาย มากจนต้องเบียดหน้าต่าง ออกไปดู ที่งั้นที่ ก่อน
ไอสกริม แล้วตะโกนถามลงไปว่า

อ. ส. สุริโยตร

“อา—อา—อาไรกัน?”

“ออกมาสิ” คนนั้นว่า

“ใคร—?”

“ชื่อ บอกให้ออกมาเถอะน่า”

เจ้าของโรงจำนำลงมายืนประคบน้ำมัน

“ฉันทายการู้เวลาสักหน่อย” เสียง

ชักมาๆ

“แกล้งแล้วจริง แกล้งลูกฉันด้วยต้องการ

เท่านั้นเองแหละ แกล้งทำไมยังงั้น?”

“อ้อเปล่าตอก ก็แกเอาหน้าพิกลฉันไว้
ยังงั้นเล่า”

แพทยผู้ มีชื่อลอสันนั้นเบียดประตูห้องตรวจ

โรคถามว่า “ใครเป็นคนคอย นานที่สุดนะ”

“ผมเองครับ ผมเป็นช่างตัดเสื้อ ของ

คุณหมอ ผมได้สั่งเสื้อที่ไปตัดไว้สามเดือน

เขานำมาแล้วให้

ชาคร

เจ้าของโรงจำนำ ถูกปลุกให้ตื่นนอน

นับจำเริญตั้งแต่ถูกพ่อเกลอศุภรหัตถ์ลัก
 รางข้าพเจ้า ถึงได้แจ้งแล้วแต่ก่อนนั้น
 ทำเอาข้าพเจ้า ห่มนุ่งไปเยี่ยมเยียนสำนักงาน
 ไทยเขมรมาจน จนกระทั่งได้รับคำชม
 เสด็จจากบรรดาเพื่อนฝูงซึ่งถูกกลบฝังไป
 เหตุให้ข้าพเจ้าหายตะขิดตะขวงใจ ๒ ประการ

ซึ่งเกิดขึ้นในขณะเมื่อได้มีโอกาสมาเยี่ยม
 สำนักงาน ประการที่ ๑ คือเรื่องกลบฝังไม่กลบ
 มาพบกันเข้าที่ไร่นาถูกกระสุนประปรายเต็ม
 ชึ่ง บัดนี้ก็ได้พ่ายแพ้ไป ด้วยอาการของ
 ข้าพเจ้า ในที่สุดก็ได้ส่งลงพร้อมด้วยคำชม
 เสด็จถึงได้กล่าวแล้ว ประการที่ ๒ เรื่องไม่รู้ว่า
 จะขยายอะไรบ้างมาออกแทนทดแทนความใจ
 ของคณะไทยเขมร ในข้อนี้ก็จริงไปเพราะ
 ได้รับน้ำที่เขมร อินทวาทีให้ถึง ๒ เดือนแล้ว
 ฉะนั้นการไปมาของข้าพเจ้าจึงรู้สึกปลอดภัย
 แต่ที่ไหนได้ครั้นจวนหนึ่งสัปดาห์ออก ก็โดน
 อารมณ์ให้ประจักษ์จนครบไตรมาส เพราะ
 บรรดาวิชาการไม่ยอมให้แตกพรรษา ข้าพเจ้า
 จึงรู้สึกได้ว่าในพหุศกนั้นข้าพเจ้าต้องจำพรรษา
 อยู่ณพระอารามไทยเขมร และสาธยายในเรื่อง

วัน

ทุก

อันควาที่โดยฉะเพาะนั้น

ด้วยความไม่บริสุทธิ์ของคณะหนึ่งสี่พิมพ์

ข้าพเจ้ากลัวจะถูกหาว่าแหกพรมา จึง
จำต้องยอมจำนน รับผิดชอบตามปรารถนาท่าน
บรรณาธิการ ในเดือนข้าพเจ้าจำจะต้อง

ต่าง ๆ นั้น คณะไทยเขมมได้ส่งหนังสือ
ไทยเขมมเพื่อเป็นการตอบแทนคณะละ ๑ ฉบับ
ตั้งแต่บัดนี้และทุกคราวที่จะออกด้วย

ขอออกด้วยว่า ปล่อยที่จะหามาประกอบเพื่อให้
กลมกล่อมขึ้นเล็กน้อยเต็มทน จึงขอแสดง
เฉพาะแต่ แก่นคือเข็มของอันควาที่จริง ๆ เท่านั้น
เพราะข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณพราหมณ์ ๒
เดือนแล้วเดือนนี้เป็นเดือนที่ ๓ คือเดือนที่สี่ที่จะ
ละพระอารามไปอยู่บ้าน ข้าพเจ้าจึงไม่กังวล
ในกิจเรื่องอื่น ๆ นอกจาก นั้นนับวันเหลือ
ว่ายังอยู่เท่าไรจะถึงวันลาสิกขาบท

คณะไทยเขมม ขอ ขอบ คุณ นายสวัสดิ์
โอสสถานเพราะที่เจ้าของโอสสถานเด็กเซงหย
ซึ่งได้ส่ง พระบรมรูป และ พระรูป ซึ่งพิมพ์ขึ้น
เป็นพระฤกษ์ ในการที่ทำงาน ได้คงมาครบรอบ
ปีที่ ๒๕ มายังสำนักงานไทยเขมม ๒ แผ่น

ด้วยประการทั้งกล่าวจึง ขอ คำเนิน
อันควาที่ ถึงข้อนี้:

พระบรมรูป และ พระรูปนี้ ได้จัดพิมพ์
ขึ้น เป็น อย่าง สวยงาม สมที่ ท่าน จะ ควร มี
ประโยชน์ไว้กราบไหว้และบูชา
อนึ่ง ก่อนอันควาที่ จะ ขึ้นแทน ไกรย

คณะไทยเขมมขอขอบคุณ ท่านเจ้าของ
บรรณาธิการ และ บรรณาธิการนี้ หนังสือ สตรี
ไทย, สมานมิตร บรรเทิง, พลัฒาไชย,
ขงไทย, ผลทุ่งราษฎร์, สารศิลป์, ขัมโมทัย ซึ่ง
ได้กรุณา ส่ง หนังสือ ถึง กล่าว แล้ว มายัง
สำนักงาน เพื่อ ยำรุธ้องสมคณยยะ ๑ เล่ม
ตั้งแต่บัดนี้ และต่อไปทุกคราวที่ออก

จากหมายของท่านผู้หวังที่ต่อคณะเราแจ้งมาว่า
ได้ตั้งใจจะทำโน้ตคนตรีใน ๔ อย่าง คือ ซิม,
ไวโอลิน, ซอด้วง, ซออู้ มาออกนิตหนึ่งสี่
ไทยเขมม ครั้นจะลงมือ ทำโน้ตคนตรีใด ขึ้น
ก่อน เกรงว่าจะไม่ถูกความประสงค์ของ
สมาชิกส่วนมาก มีความประสงค์ให้ประกาศ
แก่สมาชิกทั้งหลาย ซึ่งใคร ในวิชชาอัน ว่า
ถ้าท่านผู้ใด โดยยากจะให้ทำโน้ต ซินคโคก่อน

พ.ศ. ๒๔

อินทวาทิ

โปรดแจ้ง ความ ประสงค์ มายัง บรรดาธิการ ชั้นเอกในโรงเรียนธรรมทาสานุวิทยาลัย ซึ่ง
เมื่อ จำนวน สมาชิก ที่ ยอก ความ ประสงค์ มา พิมพ์แจกในงานฉลองกุฏิ กับฉลองอาอย่าง
อย่างไหนด มาก จะ ได้ ทำ โน้ตเพลงของดนตรี เข้าเบญจเพศม์ คณะไทยเขมมได้รับไว้แล้ว
ชนิดนั้น ลงก่อน โปรดแจ้ง ความ ประสงค์ พร้อมด้วยความขอบคุณ หนังสือท่านเจ้า
ส่งมายัง สำนักงาน ก่อนวันที่ ๑ พฤศจิกายน ของแจ้งมาว่า ถ้าภิกษุสามเณร องค์ใด
พ. ศ. นี้ มีความ ต้อง การ ขอให้ ไป รับ ณ กุฏิ คณะ ๓๘

พระมหาเสถียร (สิริวิโร) กรุณาส่ง วัดมหาธาตุ พระนคร
หนังสือสำเนากระทู้ธรรม กับวิธีเชื่อมกระทู้

วิชา

เดือนหน้ามีเรื่องของ

อ.ช.ภ.

บางขุนพรหม

ศรีสุวรรณ

และอื่นๆ

[๑๖๐๐]

[๑]